

LÂM PHÍ NHÊN

Giáo dục
có một
người như
Em

Nhà xuất bản
Văn học

vh

Công ty cổ phần
sách Văn Việt

Giá lại có một người như em

- Lâm Phi Nhiên -

Dịch giả: Vương Thanh Tâm (sahara)

Công ty phát hành: Công ty cổ phần Văn Việt

Nhà xuất bản: NXB Văn Học

Ngày xuất bản: 04/2014

Số trang: 528 trang

Kích thước: 14.5 x 20.5 cm

Giá bìa: 119000 VNĐ

Hình thức: bìa mềm

Chủ dự án: Phi Phi Yên Vũ

Chụp pic: Mai Phan

Type:

P1: Đạt Shuu

P2: Trần Tử Hàn

P3: Thụy Trang

P4: Cỏ Ba Lá

P5: Alex Vu

P6: Linh Linh

Beta: Phi Phi Yên Vũ

Tạo prc: Annabelle Tran

Nguồn: Hội chăm chỉ làm ebook free

Ebook: <http://www.dtv-ebook.com>

Từ khi em ra đi, tôi trở thành một người đàn ông bất cần.

Tôi làm những chuyện mà tôi cứ ngỡ cả đời này mình sẽ không làm, yêu một người từng nói cả đời này sẽ ở bên cạnh, nghe những câu chuyện cười nhạt nhẽo về Gấu Bắc Cực và Chim Cánh Cụt...

“Gấu Bắc Cực cô đơn đứng ngầy người trên tảng băng, nó buồn chán nhổ đám lông trên người mình, một sợi, hai sợi, ba sợi... Cuối cùng nhổ đến một cọng cũng chẳng còn, nó chột kêu to: Lạnh quá! Thế là sau đó, Chim Cánh Cụt cũng bắt đầu nhổ những sợi lông trên người mình, khi toàn thân nhẵn nhụi, nó quay sang nói với Gấu Bắc Cực: Đúng là lạnh thật!”

Tôi chưa bao giờ cho phép người kể chuyện nhắc tới hai cụm từ “Chim Cánh Cụt” và “Gấu Bắc Cực”, bởi vì... tôi sợ mình sẽ nhớ tới em, sẽ nhớ tới hình ảnh em gắng gượng nhếch khóe môi kể chuyện cười cho tôi nghe khi nước mắt sắp lăn chã rơi dưới ánh mặt trời đỏ lửa...

Giống như câu nói quen thuộc: “Mất đi rồi mới biết quý trọng!” giống như những tình tiết cường điệu trong phim thần tượng mà em vẫn luôn yêu tha thiết...

Không thấy em nữa, tôi mới nhớ em nhiều như vậy.

Tôi lật nhào thế giới, chỉ vì cái bóng đổ ngược của em.

[Chương 1](#)

[Chương 2](#) ✿ [Chương 3](#)

[Chương 4](#) ✿ [Chương 5](#) ✿ [Chương 6](#)

[Chương 7](#) ✿ [Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#) ✿ [Chương 12](#)

[Chương 13](#) ✿ [Chương 14](#) ✿ [Chương 15](#)

[Chương 16](#) ✿ [Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#) ✿ [Chương 21](#)

[Chương 22](#) ✿ [Chương 23](#) ✿ [Chương 24](#) ✿ [Chương 25](#)

[Chương 26](#) ✿ [Chương 27](#) ✿ [Chương 28](#)

[Chương 29](#)

Hóa ra yêu một người lại có thể là chuyện trong nháy mắt.

Chương 1

Nguyễn Ân thỉnh thoảng lại nghĩ, có phải ai cũng có lúc như vậy, vô tình nhấp môi một loại rượu lạ để rồi nghiện? Có thể là vì mùi vị ngon, có thể là vì câu slogan kinh điển, nhưng cũng có thể chẳng vì lý do gì cả, chỉ đơn giản là thích thôi! Tình cảm của cô đối với Cố Tây Lương cũng vậy! Ngay từ cái nhìn đầu tiên, cô đã mù quáng trao tình cảm cho anh, đã vội vàng nhận định anh chính là mục tiêu trong sinh mệnh của mình, cô tin tưởng tuyệt đối điều đó.

Nhìn chăm chăm vào khuôn mặt trang điểm xinh đẹp trong gương, Nguyễn Ân cảm thấy bội phần khó chịu. Xưa nay cô vốn quen để mặt mộc ra đường, hiện tại bị người trang điểm tô son trát phấn, làn da trắng tinh như tờ giấy, hàng lông mày tự nhiên cũng bị cắt xén thành hình lá liễu, trên trán là chiếc vương miện được ghép bởi chín viên ngọc trai tròn nhỏ đồng bộ với sợi dây chuyền trên cổ.

Về phần trang phục. Nguyễn Ân cúi đầu nhìn chiếc váy cưới hơi rộng, cô nhíu mày.

Giọng nói của Lục Thành đột ngột vang lên trên đỉnh đầu cô: “Cô Nguyễn, hôn lễ sắp bắt đầu rồi, cậu chủ hỏi cô đã chuẩn bị xong hết chưa?”

Nguyễn Ân quay đầu lại, mím môi, một lúc lâu sau mới nhỏ nhẹ nói: “Có thể đi được rồi!” Không hiểu sao cô chợt thấy trong ánh mắt của Lục Thành hiện lên sự thương hại, ảo giác ư?

Hôn lễ ngoài trời được tổ chức vô cùng long trọng. Hai bên thảm đỏ là hàng hoa diên vĩ màu tím xanh. Nguyễn Ân đã từng đọc được trên mạng, loài hoa này là hiện thân của sự thiêng liêng. Cô nhìn Cố Tây Lương trong bộ comple màu trắng đứng ngay dưới bụi mục sư, trước mặt khách quý, anh vươn tay về phía cô. Trong lòng Nguyễn Ân tràn đầy hạnh phúc, bao nhiêu bất an và thấp thỏm thoáng chốc tiêu tan.

Anh ấy anh tuấn quá! Cô thầm than. Vốn định dùng từ “đẹp trai” để miêu tả nhưng lại chợt thấy không chuẩn xác. Ánh mắt anh long lanh, mặt mày như hoa, mấy từ này lại có phần khoa trương. Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng cô vẫn dùng từ “anh tuấn” để định nghĩa. Dường như tất cả quần áo đều là dựa theo cơ thể anh mà may thành, tất cả mọi vật đều là vì anh mà

tồn tại. Tin tức ngày mai có lẽ sẽ mang dòng tít *Chim sẻ hóa phượng hoàng...*

Nhưng mà, như thế thì có sao, Nguyễn Ân nghĩ, người ngoài đánh giá thế nào cũng không thể khiến cô từ bỏ cơ hội được chung thân với anh. Dầu rằng mãi sau này cô mới hiểu được, đó chẳng qua chỉ là một vai diễn mà bản thân mình tự hảo huyền mơ tưởng tới mà thôi.

Cô nhớ rõ khi cô và Cố Tây Lương gặp nhau, mới là ba tháng trước.

Cô bạn Hòa Tuyết sinh nhật hai một tuổi cũng vừa lúc hai người tốt nghiệp đại học. Ông Hòa yêu thương con gái, nhất định bắt Hòa Tuyết phải về nhà tổ chức tiệc sinh nhật đầy đủ cả gia đình, sau đó còn tặng một tấm thẻ tín dụng để cô mời bạn bè đi chơi. Hòa Tuyết tính tình sôi nổi, cuộc sống an nhàn từ nhỏ đã nuôi dưỡng cô trở thành một cô tiểu thư đúng nghĩa, thế nên bạn bè của cô không nhiều, người để giải bày tâm sự chỉ có một. Có lẽ do trưởng thành trong cô nhi viện nên Nguyễn Ân luôn đối xử với mọi người hòa nhã và nhường nhịn, vừa khéo bù trừ tính cách với Hòa Tuyết, hai người chơi với nhau khá vui vẻ. Nguyễn Ân bị Hòa Tuyết lôi đi quán bar, chính xác mà nói là một câu lạc bộ tư nhân tên là Bách Liên, ở đây không có khiêu vũ, không có tiếng nhạc ồn ào náo nhiệt như những nơi khác, nhưng không gian lại lộ rõ vẻ xa hoa.

Nguyễn Ân cẩn thận bám lấy tay Hòa Tuyết, sợ mình bị lạc trong cái nơi như mê cung này. Cô tìm một vị trí khuất ngòai xuống. Bồi bàn được đào tạo chuyên nghiệp đi tới, thân thiện hỏi hai cô muốn uống gì. Nguyễn Ân gọi hai tách hồng trà, nhưng Hòa Tuyết lại không vừa ý: “Đừng! Chẳng mấy khi được xa xỉ một lần, xin cậu đừng làm phụ lòng bộ trang phục xinh đẹp hôm nay của tớ đi!”

Hòa Tuyết cởi áo khoác ngoài, Nguyễn Ân bây giờ mới chú ý tới chiếc váy liền thân ngắn ngắn của cô nàng, đằng sau còn hở một khoảng rộng để lộ ra sống lưng quyến rũ hoàn toàn không hợp với tuổi.

Nguyễn Ân trừng mắt, bờ môi mấp máy.

Hòa Tuyết có vẻ rất thích phản ứng của cô lúc này, không nói gì thêm, tự mình quay sang yêu cầu bồi bàn đổi hồng trà thành rainbow nồng độ thấp, sau đó nói với Nguyễn Ân mình đi toilet một lúc. Nguyễn Ân bồi rồi đang định đi theo thì bị Hòa Tuyết cự tuyệt.

“Tớ cũng không biết WC ở đâu, còn phải đi tìm đã, cậu cứ ngồi ở đây, kéo cậu đi đông đi tây tớ cũng sợ lắm!”

Cảm thấy Hòa Tuyết nói có lý, Nguyễn Ân lại ngồi xuống, quan sát xung quanh. Đúng là không thuộc về cùng một thế giới, chỉ với cái phí vào cửa thôi đã đủ để dọa Nguyễn Ân sợ phát khiếp, ngay cả một người bình thường vung tay quá trán như Hòa Tuyết cũng phải chép miệng. Dùng lời của cô ấy mà nói thì cái này chính là hai cực xã hội phân hóa nghiêm trọng, kẻ giàu thì giàu đến mức muốn lên trời hái đào tiên với uống sữa ngọc cũng được, kẻ bần hàn thì bần đến mức phải giẫm lên cả tự tôn của mình chỉ vì ba bữa cơm mỗi ngày.

Đang chìm đắm trong suy nghĩ, Nguyễn Ân đột nhiên bị một tiếng thét chói tai làm cho giật mình. Cô quay đầu lại thì thấy Hòa Tuyết đang bị một tên đàn ông say khướt dồn vào góc tường ngoài hành lang quầy bar. Hòa đại tiểu thư làm sao có thể chịu nổi sự đả ngộ đặc biệt ấy? Nhận ra giây giụa vô tác dụng, Hòa Tuyết liền nhấc chân tháo chiếc giày cao gót ra nện vào đầu tên say rượu. Đánh xong, khi mấy người đàn ông khác lao tới, cô mới biết mình gây ra đại họa.

Tên say rượu kia tỉnh táo lại một chút, ý thức được chuyện vừa xảy ra, hắn ta lập tức vơ lấy chai rượu trên quầy bar ném về phía Hòa Tuyết. Nguyễn Ân lao tới theo phản xạ. Chai rượu vang lên một thanh âm, Nguyễn Ân chỉ cảm nhận được một dòng chất lỏng hòa lẫn vào rượu chảy từ trên đỉnh đầu mình xuống, cô còn đang định hỏi Hòa Tuyết có sao không nhưng vừa há miệng thì thấy choáng váng, cơ thể mềm nhũn ngã nhào xuống. Xung quanh kinh hãi hét lên một tiếng rồi lại lập tức khôi phục lại bộ dạng bình thản ban đầu, mọi người tỏ ra rất thờ ơ, lạnh nhạt, dường như chuyện vừa xảy ra là chuyện rất đỗi bình thường.

Nguyễn Ân nghe Hòa Tuyết gọi tên mình, còn có người đàn ông ở đằng sau hùng hùng hổ hổ lao tới. Cô loáng thoáng cảm nhận được có người đi qua mình, vô thức giơ tay ra tóm lấy ống quần của một người đàn ông. Đối phương dừng chân, dùng sức gạt ra. Nguyễn Ân không nhìn rõ mặt anh ta, nhưng thấy anh ta có ý cự tuyệt, cô liền vội giơ cả hai tay ra ôm lấy chân anh ta, khăng khăng không chịu buông. Nguyễn Ân rất sợ, vô cùng sợ, dường như cô đang gặp phải một cơn bão, anh ta chính là cản trở ngụ duy nhất của cô, nếu cô đi ra ngoài, sống chết chỉ còn là khoảng cách mong manh.

“Cầu xin anh!”

Liều mạng một câu cuối cùng, rồi Nguyễn Ân ngất lịm.

Cố Tây Lương nhìn người phụ nữ bất tỉnh nhân sự dưới chân mình, cô ta đã hôn mê rồi mà bàn tay vẫn còn chưa buông chân anh. Cô gái khoác tay đi cùng anh bữu môi bất mãn nhưng không dám ho he nửa lời. Mạc Bắc đứng bên cạnh lên tiếng: “Ha ha... Cậu Cố của chúng ta đúng là lạnh lùng như dao!”.

Cố Tây Lương nhếch miệng không đáp. Anh không phải hiệp sĩ, cũng không có hứng thú làm anh hùng, nhúng tay vào chuyện thiên hạ trước nay không phải tác phong của anh. Trên hành lang âm u, chỉ có một ánh đèn vàng vọt đủ để tỏa sáng xung quanh chính nó, đã mờ ảo lại càng thêm mờ ảo...

Anh cúi người, cố gắng gỡ đôi tay ương ngạnh kia ra. Tới gần anh mới thấy rõ bộ dạng của Nguyễn Ân. Anh từng gặp ngàn vạn người có mái tóc giống người đó, có đôi mắt giống người đó, nhưng so về thần sắc thì không ai lại giống được đến như cô gái này. Nếu như không có nốt ruồi nhỏ nơi khóe mắt kia, thì đích xác sẽ là cùng một khuôn mặt. Mạc Bắc nhìn theo, nhất thời cũng kinh ngạc hô lên một tiếng.

Thời trẻ, ai cũng từng có một người yêu. Cho dù bạn là ai, cao quý hay bần tiện, cô gái kia vẫn luôn ở đó, mọc rễ ăn sâu, bão lũ càn quét cũng không thể che lấp, không thể tiêu hủy được...

Cố Tây Lương tựa như chớp mắt đưa ra quyết định, anh quên băng đi cô gái đi bên cạnh, bế xác Nguyễn Ân đi ra phía cửa. Trên đường đi gặp quản lý câu lạc bộ Mạnh Phàm, một người khá nhạy cảm, anh ta vừa trông thấy sắc mặt u ám của Cố Tây Lương liền vội vàng tiến tới hỏi có cần chuẩn bị xe đưa cô gái kia tới bệnh viện hay không. Cố Tây Lương lạnh lùng gật đầu rồi lập tức rời đi. Mạc Bắc tròn mắt kinh ngạc, tiếng thét chói tai của Hòa Tuyết lôi anh ta trở về thực tại. Anh ta thản nhiên dùng ngón trỏ gõ gõ lưng người đàn ông vừa gây sự kia, nhưng lại nhận được câu chửi của đối phương: “Mẹ kiếp! Cút ngay!”.

Mạc Bắc tỏ ra bất cần đời, được lắm, vừa hay đã lâu chưa được vận động gân cốt. Anh ta nheo mắt chuẩn bị xuất chiêu, chợt có một đám người xông ra, nhìn qua biết tông là bảo vệ của câu lạc bộ, tên nào tên ấy cao to lực lưỡng hạ đòn xuống tên gây chuyện và đồng bọn. Mạnh Phàm cũng lao tới tặng cho hắn ta một cước.

“Ngay cả Mạc công tử mà mày cũng dám động vào à? Mắt chó của mày chột rồi à?”

Đẹp loạn xong xuôi, nhìn thấy cô gái ngồi bệt dưới đất kia vẫn còn sợ hãi đến nỗi không có ý định đứng lên, Mạc Bắc đột nhiên nhiệt tình, giơ tay đỡ cô gái dậy, không ngờ lại bị đối phương gạt phăng đi. Anh buồn bực, có cô gái nào mà không mong chờ anh để mắt tới?

“Này em gái có hiểu thế nào là báo đáp ân tình không hả? Bản thiếu gia đây không phải lưu manh nhé, hơn nữa còn là ân nhân của cô em đây!”

Hòa Tuyết tự mình bám tay lên quầy bar đứng dậy, quay sang Mạc Bắc “hừ” một tiếng khinh miệt. Cô nhớ rõ ràng vừa rồi lúc Nguyễn Ân ngất xỉu, anh ta còn tỏ ra hào hứng như xem kịch vui, nói mấy câu đùa giỡn với người đàn ông vừa đưa Nguyễn Ân đi.

“Nếu thật sự muốn cứu thì đã cứu từ lâu rồi! Trong mắt tôi, anh cũng chẳng khác gì đám lưu manh kia!”

Mạc Bắc cứng họng, hoàn toàn không ngờ cô gái vóc dáng nhỏ nhắn như vậy mà lại mắng người hung hãn như thế.

Không đợi đối phương kịp phản ứng, Hòa Tuyết đã trừng mắt lườm Mạc Bắc một cái rồi chạy biến đi như cơn gió, thậm chí còn không kịp chỉnh trang lại quần áo xộc xệch của mình. Cô chạy ra ngoài cửa thì gặp ngay một chiếc taxi vừa trả khách, cô lập tức mở cửa chui vào, đang tính lấy điện thoại ra gọi cho Nguyễn Ân mới phát hiện mình đánh rơi túi trong câu lạc bộ.

Lúc Nguyễn Ân tỉnh lại đã là năm giờ sáng. Hai bên thái dương đau nhức, cố gắng chấp nối những hình ảnh rời rạc trong đầu, cô mới nhớ ra đã xảy ra chuyện gì. Nguyễn Ân quan sát xung quanh, có lẽ đây là bệnh viện, không thấy Hòa Tuyết đâu. Cô ngồi dậy, cuống quýt tốc chân để xuống giường. Lúc ấy, Cố Tây Lương vừa mới mở cửa đi vào, ánh mắt hai người chạm nhau, họ nhìn chằm chằm đối phương.

Cố Tây Lương trầm mặc. Sao lại trùng hợp đến thế, ngay cả vẻ mặt ngạc nhiên cũng giống nhau...

Nguyễn Ân có chút ngây ngời. Một người đàn ông có khí lực lớn đến vậy, mới chỉ đứng trước mặt cô thôi mà tựa như thần linh xuất hiện, thế giới cơ hồ như chỉ còn lại duy nhất mình người ấy.

Nguyễn Ân chợt cảm thấy trái tim đập liên hồi. Cô biết ngoại hình của mình không đến nỗi xấu, trước đây cũng từng có nhiều người thích cô, chỉ có điều cô có chút bài xích kiểu tấn công theo đuổi này. Dự định tương lai của cô là sau khi có một công việc ổn định, mới suy nghĩ tới việc lập gia đình. Cô thuộc tuýp phụ nữ truyền thống, có những chuyện rất cố chấp. Vậy mà lúc này, người đàn ông trước mặt cô chẳng cần làm gì, gần như chỉ bất động nhìn cô hơn mười giây mà Nguyễn Ân có cảm giác như rơi vào tay giặc.

Giống như khi còn bé, cô được viện trưởng đưa đi chơi trong công viên, nhìn ngoài cổng có bác bán kẹo hồ lô đang cắm xiên đồ mọng lên cái tay rom, lần đầu tiên cô nũng nịu vòi vĩnh vị viện trưởng luôn yêu thương mình: “Dì Văn, con muốn một xiên, con muốn một xiên! Lần này thôi được không, lần sau con không đòi nữa!”.

Sau đó, đi qua chỗ này cô vẫn bị hồ lô đường mê hoặc, nhưng cô không quên lời hứa của mình, nên chỉ có thể liếm bờ môi khô khốc mà hồi tưởng lại hương vị chua chua ngọt ngọt kia.

Đó là cảm giác mà Nguyễn Ân không tài nào dứt bỏ được, giống như lúc này đối mặt với Cố Tây Lương, niềm yêu thích dưới đáy lòng lại thức dậy.

Cố Tây Lương thu lại đường nhìn, không quên lướt qua vẻ kinh ngạc xen lẫn vui mừng trong đôi mắt và hai gò má ửng hồng của cô. Anh thông thả bước tới, đặt bình cháo mà Lục Thành vừa mua trên tủ đầu giường bệnh, sau đó kéo Nguyễn Ân vẫn còn ngồi chết dí dưới đất lên giường. Anh nâng cô rất nhẹ nhàng, sợ làm cô đau. Nguyễn Ân hoàn toàn không ý thức được người đang kéo mình là một người xa lạ, thậm chí còn ngoan ngoãn trở về vị trí cũ, mặc cho anh xúc từng thìa cháo đưa lên miệng mình, lắng nghe giọng nói đầy sức quyến rũ của anh.

“Cố Tây Lương, chiếu cố, phương Tây, lương bạc^[1].”

[1. Lương bạc: lạnh lùng, vô tình. (Mọi chú thích trong tác phẩm đều của người dịch)]

Anh ta đang tự giới thiệu mình ư? Như thế có quá kiêu lời không?

Cố Tây Lương? Chẳng trách Nguyễn Ân nhìn lại cảm thấy quen quen. Hóa ra là thần thoại ngay trên trang bìa của *Business Week*^[2]? Thế nhưng có ai lại dùng hai chữ “lương bạc” để giới thiệu về mình bao giờ chứ? Nguyễn

Ân cũng bật cười học theo anh ta: “Nguyễn Ân, Nguyễn Linh Ngọc^[3], ân huệ”.

[2. Tên chính thức là Bloomberg Businessweek, một tờ tạp chí ra hàng tuần của Mỹ được thành lập năm 1929.]

[3. Nguyễn Linh Ngọc (1910-1935): Diễn viên nổi tiếng của Trung Quốc trong giai đoạn 1920-1930.]

Cô Tây Lương ngẩn người, tay khựng lại, chăm chú nhìn khuôn mặt cô. Nguyễn Ân cho rằng đối phương đang nghĩ mình quá đường đột, liền im miệng. Bầu không khí bỗng trở nên lạ lùng. Một lúc sau Nguyễn Ân chợt nhớ tới Hòa Tuyết, mới lại mở miệng hỏi.

“Tôi...”

“Vết thương ngoài không nghiêm trọng nhưng bác sĩ nói não cô bị chấn động nhẹ, tốt nhất ở lại viện theo dõi một ngày!”

“Cô ấy...”

“Bạn của cô về nhà an toàn rồi.”

“Anh...”

“Chúng ta hẹn hò được không?”

Nguyễn Ân vốn đơn thuần và không biết che giấu cảm xúc, ở trước mặt người khác cô gần như trở thành trong suốt, mỗi cử chỉ hành động đều dễ dàng để lộ tâm trạng, đặc biệt là với một người tinh tế và sáng suốt như Cố Tây Lương.

Câu cuối cùng của Nguyễn Ân là “cảm ơn” nhưng còn chưa kịp nói đã bị câu nói kia của Cố Tây Lương làm cho tắc nghẹn lại trong cổ họng.

Chúng ta hẹn hò được không?

Đương nhiên là được!

“Nhất kiến chung tình chính là đây!” Nguyễn Ân viết vào nhật ký của mình câu ấy, còn vẽ thêm một khuôn mặt cười đáng yêu.

Ở hôn lễ, phần lớn khách mời đều là bạn bè và đối tác làm ăn của Cố Tây Lương. Nguyễn Ân không có bà con ruột thịt, chỉ mời Hòa Tuyết làm phù dâu cho mình. Hòa Tuyết hoàn toàn không ngờ vừa tốt nghiệp đại học mà cô bạn thân đã vội vã chui vào năm mề hôn nhân, nhất là khi Nguyễn

Ân trước giờ vẫn luôn một mình, hơn nữa cô ấy lại hoàn toàn cam tâm tình nguyện. Hòa Tuyết vô cùng khó hiểu, nhưng sau đó lại bị những lời của Nguyễn Ân làm cho rớt quai hàm: “Hóa ra yêu một người lại có thể là chuyện trong nháy mắt!”

Ban đầu, Nguyễn Ân cũng muốn mời các em nhỏ và vú nuôi trong cô nhi viện tới dự đám cưới của mình nhưng sợ Cố Tây Lương không đồng ý nên không nhắc tới. Không ngờ lúc này, đôi kim đồng ngọc nữ đi sau nâng vạt váy cho mình lại là Đồng Đồng và A Bạch của cô nhi viện, viện trưởng đứng bên cạnh, vẻ mặt tràn ngập yêu thương, thậm trọng đặt bàn tay cô vào tay Cố Tây Lương. Nguyễn Ân thoáng cái đã hoe đỏ viền mắt.

Chủ trì hôn lễ làm theo đúng nghi thức, lên tiếng hỏi câu đã quá quen thuộc nhưng vô cùng thiêng liêng: “Cố tiên sinh, anh có đồng ý cưới tiểu thư Nguyễn Ân làm vợ? Sống cùng cô ấy theo những điều Kinh Thánh răn dạy, trước mặt thần linh cùng cô ấy kết duyên? Yêu thương cô ấy, an ủi cô ấy, bảo vệ cô ấy, yêu cô ấy như yêu chính bản thân mình? Bất luận là ốm đau hay khỏe mạnh, bần cùng hay giàu sang, sẽ mãi trung trinh với cô ấy đến khi lìa xa thế gian này?”

Cố Tây Lương do dự mấy giây mới đáp: “Yes, I do!”

“Nguyễn tiểu thư, cô có đồng ý cưới tiên sinh Cố Tây Lương làm chồng? Sống cùng anh ấy theo những điều Kinh Thánh răn dạy, trước mặt thần linh cùng anh ấy kết duyên? Yêu thương anh ấy, an ủi anh ấy, bảo vệ anh ấy, yêu anh ấy như yêu chính bản thân mình? Bất luận là ốm đau hay khỏe mạnh, bần cùng hay giàu sang, sẽ mãi trung trinh với anh ấy đến khi lìa xa thế gian này?”

Suýt nữa Nguyễn Ân bóp nát cả bó hoa nhỏ trong tay, cô cố gắng kìm nén cơn kích động, khẽ đáp liên hồi: “Tôi đồng ý. I do. I do!”

Tiếng cười và những tràng pháo tay chúc mừng tràn ngập hội trường. Toàn bộ khách sạn loang loáng ánh đèn nháy, tạo cảm giác vô cùng náo nhiệt.

Cố Tây Lương và Nguyễn Ân đi tới các bàn chúc rượu, Mạc Bắc dẫn đầu khuấy động không khí. Bình thường Cố Tây Lương nói chuyện luôn khiến Mạc Bắc bị dồn vào chân tường, trong công việc lại trở thành kỳ đà cản mũi, năng tay trên rất nhiều vụ làm ăn béo bở của công ty Mạc Bắc, khiến anh ta bị cha ruột mình mắng vì sao con trai ông không phải là Cố

Tây Lương. Mỗi khi nghĩ đến điều đó, Mạc Bắc đều cảm thấy uất hận trong lòng, lần này dù có nói thế nào anh ta nhất quyết phải gỡ bỏ cục hận ấy.

Ngẩng đầu lên, nhìn thấy khuôn mặt Nguyễn Ân, Mạc Bắc vẫn không tránh khỏi mất tự nhiên.

Làm anh em tốt của nhau, nguyên nhân Cố Tây Lương kết hôn với Nguyễn Ân là gì, trong lòng Mạc Bắc hiểu rất rõ. Nhưng như vậy có tốt không? Mặc dù ngoài mặt lúc nào cũng cười đùa cợt nhả, nói những lời lạnh lùng như không tim không phổi, nhưng thật ra Mạc Bắc cũng chẳng phải người có lòng dạ sắt đá gì cho cam. Sự nhẫn tâm, sự tuyệt tình trên thương trường của Cố Tây Lương, cả đời này Mạc Bắc cũng không học theo nổi. Nhiều năm qua, cái tên kia tựa hồ trở thành một điều cấm kỵ, cũng chưa từng được bất cứ ai nhắc tới. Mạc Bắc cho rằng, hình bóng người con gái ấy trong lòng Cố Tây Lương dần dần đã bị thời gian cuốn vào quên lãng, nhưng mãi đến khi phát hiện ra, mỗi cô gái mà Cố Tây Lương qua lại đều có một điểm gì đó rất giống người kia, Mạc Bắc mới hiểu rõ. Cố Tây Lương chính là người như vậy, rất ít khi có khao khát muốn tóm giữ một thứ gì đó bên mình, nhưng một khi đã quyết định, đó chắc chắn là chuyện cả đời.

Chỉ có điều, Nguyễn Ân thoát nhìn đơn thuần như thế, nếu suốt đời bị đối xử như một kẻ thế thân, liệu có phải quá bất công với cô ấy không? Mạc Bắc chỉ thăm câu nguyện, hi vọng cô ấy có thể yêu Cố Tây Lương ít đi một chút... Mạc Bắc nhìn sang chú rể.

“Ngày hôm nay kiểu gì cũng phải nhìn thấy cậu say mềm ở đây, nếu không tôi nhất định không đi!”

Cố Tây Lương chẳng nói chẳng rằng, lập tức nâng ly rượu lên uống cạn. Nguyễn Ân khẽ kéo tay áo anh, nhắc anh không nên uống như vậy, rất hại dạ dày, nhưng Cố Tây Lương nhún vai thờ ơ. Mạc Bắc thật là quá trớn, bắt đầu chìa mũi nhọn về phía Nguyễn Ân, đưa một ly rượu đầy cho cô: “Chị dâu, chị sẽ nể mặt thằng em này chứ?”

Nguyễn Ân ngượng ngừng giơ tay lên nhận, nhưng chưa kịp cầm đã bị Hòa Tuyết giật trước, cô ấy đưa lên miệng một hơi uống cạn. Hòa Tuyết biết Nguyễn Ân không uống được rượu, chỉ cần vừa chạm vào lập tức cả người nổi mẩn đỏ. Có lần tâm trạng không vui, cô kéo Nguyễn Ân đi mua bia về uống, Nguyễn Ân vì chiều lòng cô mà phải uống đến cùng, kết quả bị

dị ứng còn nghiêm trọng, đến mức ngất lịm phải nằm viện một tuần. Từ sau lần đó, Hòa Tuyết không bao giờ để Nguyễn Ân chạm vào bia rượu nữa.

Chìa cái ly không tới trước mặt Mạc Bắc, Hòa Tuyết nhướn mày đầy khiêu khích: “Tiểu đệ, có gan thì uống với chị này!”

Mạc Bắc sa sầm mặt, mỗi lần đụng phải Hòa Tuyết đều là tình huống không hay. Bàn này toàn là mấy người bạn thân hay đi chơi cùng nhau, Hòa Tuyết nói như vậy thì còn gì là mặt mũi của đại thiếu gia họ Mạc nữa? Vì thế, Mạc Bắc bắt đầu nổi tính ngang tàng, mặc kệ mọi người khuyên can, nhất định đòi phân cao thấp với Hòa Tuyết. Cả hai bướng bỉnh, sống chết không chịu thua, cuối cùng đều lao vào toilet nôn như điên với nhau, đến nước đó rồi mà vẫn còn cứng đầu.

“Thật không hiểu nổi, cô chịu thua một lần thì có làm sao? Cô là khuê nữ, thua đâu có mất mặt, hơn nữa thua bởi bản công tử đây cũng là chuyện thường tình! Ngoài kia khối người muốn được uống rượu cùng tôi đây cô có biết không hả?”

Mạc Bắc vừa dứt lời, lại lập tức nôn ra một trận. Hòa Tuyết ngẩng đầu, lấy tay vỗ ngực, quay sang nhìn Mạc Bắc, hừ lạnh một tiếng.

Quả đúng là oan gia không lách đi đâu được!

Chiếc Bentley màu trắng chạy giữa dòng xe cộ chuyển động như thoi đưa. Cố Tây Lương uống khá nhiều, anh nới lỏng chiếc cà vạt trên cổ, gục đầu bên vai Nguyễn Ân ngủ một giấc. Trái tim không ngừng giật thót của Nguyễn Ân lúc này mới đập bình ổn trở lại. Chỉ tại anh lúc nào cũng tỏ ra lãnh đạm, khiến người khác nhìn vào liền sợ hãi, dè chừng. Bây giờ nhìn bộ dạng này của anh mới thấy giống một người đàn ông bình thường, đó là chồng của cô! Vừa nghĩ tới chữ “chồng” này, Nguyễn Ân lập tức đỏ mặt. Nhớ lại hôn lễ vừa mới kết thúc, cô chợt phát hiện hình như người nhà họ Cố đều không có mặt. Cô làm như vô tình hỏi đến, Cố Tây Lương thuận miệng đáp: “À, ông ngoại tạm thời không liên lạc được”.

Còn anh cả...

Cố Tây Lương đột ngột mở mắt, rồi lại nhắm mắt. Nếu như có thể không biết, vậy thì tốt nhất là vĩnh viễn che giấu...

Nguyễn Ân nhớ kỹ buổi tối hôm ấy, không có ánh trăng động lòng người, thậm chí ông trời còn xấu xa đến nỗi làm mưa rơi rả rích. Chiếc xe dừng lại trước cửa một tòa nhà ba tầng kiểu Tây, bên ngoài nhìn qua có

phần cũ kĩ nhưng bên trong lại được lắp đặt những trang thiết bị hiện đại. Cố Tây Lương không thích trong nhà có mùi xa lạ, nên cả ngôi nhà lớn như vậy cũng không có lấy một người giúp việc nào. Lục Thành xuống xe trước, Nguyễn Ân dìu Cố Tây Lương loạng choạng mãi mới vào được trong nhà, vai còn ướt sũng nước mưa. Cô đỏ mặt cởi áo khoác ngoài cho Cố Tây Lương, treo lên móc áo, cuối cùng chỉ còn lại chiếc áo sơ mi. Cố Tây Lương chột cử động, Nguyễn Ân lập tức rút tay lại không dám tiếp tục nữa. Do dự một lúc lâu, cô nghĩ nếu cứ để anh mặc đồ ẩm ướt đi ngủ thế này sẽ bị cảm mát, thế nhưng cô lại quên mất chính mình cũng đang ướt sũng.

Hai người đã là vợ chồng, còn sợ điều gì nữa? Cho dù có phát sinh chuyện gì thì cũng rất bình thường, không phải ư? Đẳng nào thì mình đã quyết định rồi, anh ấy chính là người duy nhất mình muốn...

Nguyễn Ân lại đưa tay ra thăm dò, cởi cúc áo sơ mi của Cố Tây Lương. Một chiếc, hai chiếc, ba chiếc... tới chiếc cuối cùng, tay cô run lên, giây tiếp theo đã bị người ta xoay mình lại đặt dưới thân, những nụ hôn tới tấp rơi xuống...

Con đau thấu xương qua đi, móng tay trắng ngần của Nguyễn Ân đâm vào vai Cố Tây Lương. Cô ôm lấy người đàn ông trước mặt, khoanh khắc đó, cô cảm thấy mình vừa có được toàn bộ thế giới. Cô tựa như một đóa hoa xinh đẹp trăm năm chờ đợi, cuối cùng đã đến ngày nở rộ.

Cố Tây Lương vẫn trong trạng thái choáng, nửa tỉnh nửa mê, anh nhìn bóng hình người con gái bị mình bao phủ, giơ tay lên chạm tới hàng lông mi của cô, giọng nói dịu dàng, mềm mại như nước chảy. Nguyễn Ân có thể nghe thấy rõ...

Anh vừa mới gọi: Diệc Thư...

Hôm sau, còn chưa tới bảy giờ Nguyễn Ân đã dậy, đây là thói quen hình thành từ khi cô học đại học. Sáng sớm ngày xuân, ánh mặt trời không quá mạnh, Nguyễn Ân nhẹ nhàng kéo rèm cửa sổ, tia nắng đầu tiên chiếu vào khuôn mặt kiên nghị của Cố Tây Lương. Nguyễn Ân ngồi yên lặng bên giường nhìn anh. Anh ngủ rất say, có điều dường như cảm nhận được có người tới gần mình, anh khẽ lui người lại, để cách ra một khoảng trống. Hết như đêm qua, hai người quay lưng vào nhau mà ngủ. Nguyễn Ân đóng cửa phòng ngủ lại, đi xuống tầng dưới chuẩn bị bữa sáng. Một lúc sau Cố Tây Lương cũng theo xuống, vừa nhìn thấy cô, anh liền

ngắn ra, giống như vừa định thần lại, anh đi tới bên cạnh thờ ơ hỏi: “Dậy sớm thế?”

Thấy anh vẫn mặc đồ ngủ, để lộ ra một vùng da quanh xương quai xanh, Nguyễn Ân không khỏi nhớ lại chuyện đêm qua. Mọi thứ hiện ra như một thước phim quay chậm, từng cảnh, từng cảnh được chiếu lại. Mặt cô lập tức ửng hồng: “Đánh thức anh rồi à? Em xin lỗi! Em cứ đến giờ đó là tự nhiên tỉnh”.

Cô Tây Lương lắc đầu, thực ra anh tỉnh dậy là do Lục Thành gọi điện tới thông báo hợp đồng giữa Cố Thị và Hàn Thông đã thảo luận xong, hỏi có cần mang tới cho anh xem qua không. Có lẽ đã quên mất chuyện mình vừa kết hôn, hiện giờ đã có vợ, nên anh không do dự mà nói với Lục Thành: “Cậu tới công ty trước đi, tôi lái xe tới sau”

Cô Tây Lương ra cửa thay giày, Nguyễn Ân gọi anh lại, cuống quýt chạy tới hỏi: “Anh đi đâu bây giờ?”

Cô Tây Lương không phân vân đáp: “Công ty.”

Nguyễn Ân cũng không nghĩ gì nữa: “Không ăn sáng ư?”

“Không.” Cửa mở ra, chiếc điều khiển từ xa trong tay anh khẽ phát ra một tiếng động nhỏ. Cảm giác vẫn còn ánh mắt dõi theo mình, anh quay đầu lại.

“Sau này không cần làm bữa sáng cho anh, anh không có thói quen ăn sáng.”

“Vâng.”

“À, em có visa Schengen^[4] hay hộ chiếu không?”

[4. Visa Schengen là thị thực nhập cảnh cho phép người dùng được nhập cảnh vào 26 quốc gia nằm trong khối Schengen.]

“Để làm gì?”

“Hưởng tuần trăng mật.”

Thấy đối phương không đáp, Cố Tây Lương lại lên tiếng: “Thôi để anh bảo Lục Thành làm giúp em, em chuẩn bị đi, muốn đi nơi nào thì gọi điện cho cậu ta để cậu ta đặt vé máy bay”.

Kết thúc cuộc đối thoại, Cố Tây Lương lên xe, chiếc Ferrari rú lên một tiếng rồi lao ra khỏi cửa lớn.

Chẳng biết vì sao, Nguyễn Ân có cảm giác cái tên mà Cố Tây Lương gọi đêm qua là tên một người con gái, có lẽ đây là trực giác. Lúc đầu cô nghĩ, như vậy thì có sao chứ, một người đàn ông khiến người ta đuổi theo không ngớt như anh, nếu cuộc sống tình cảm mà trống rỗng mới là chuyện lạ. Thế nhưng, thật sự không sao ư? Ông xã của mình, trong giờ phút máu chót lại gọi tên một người phụ nữ khác, cô thật sự sẽ không để tâm ư, thật sự không có một chút tò mò, một chút ghen ư?

Cô thừa nhận, cô có để tâm, có tò mò, có ghen...

Giống như nàng Eva bị trái cấm mê hoặc, Nguyễn Ân bắt đầu thử đi tìm manh mối, cô muốn biết cô gái kia là người như thế nào mà có thể khiến anh nhớ mãi không quên như vậy. Tủ quần áo, ngăn kéo, phòng làm việc, chỗ nào cũng không có thu hoạch, Nguyễn Ân có phần thất vọng. Cô ngã vào sofa nằm chờ ra, chợt ánh mắt chạm tới chiếc ví Hermes màu đen, nếu không nhầm thì đó là ví của Cố Tây Lương. Cảm giác mình đã tới rất gần bí mật kia, Nguyễn Ân đột nhiên sợ hãi, cô nhớ tới ba điều không được phép mà Hòa Tuyết từng tổng kết.

Phụ nữ nhất định không được tò mò, nếu không nhất định sẽ tự chuốc lấy phiền phức. Đặc biệt là tò mò về người yêu của mình, bởi vì lúc ấy anh ta sẽ cho rằng bạn can thiệp vào cuộc sống riêng tư của anh ta. Càng không thể nảy sinh lòng tò mò đối với người đàn ông nào khác, trừ khi bạn có ý định hồng hạnh vượt tường. Về sau, khi đã thân thiết với Mạc Bắc, Hòa Tuyết cũng nói điều này với anh ta, chỉ khác là đổi chủ ngữ thành “đàn ông”, lúc ấy Mạc Bắc đang lái “bà hai” của mình chở Hòa Tuyết đi hóng gió. Anh ta uống một ngụm nước khoáng, kết quả nghe thấy Hòa Tuyết nói vậy, rõ ràng đang chạy xe trên đường cao tốc nhưng lại phanh gấp một cái, nước trong miệng không kiềm chế được mà phụt ra. Hòa Tuyết còn nhoài ra vỗ lưng giúp anh ta, Mạc Bắc đổ người về phía vô lăng cười khoái chí, mãi mới bình tĩnh trở lại, quay sang nhìn Hòa Tuyết, nghiêm túc nói: “Cả đời này ngoài Cố Tây Lương ra, anh chưa từng phục ai, bây giờ thì thêm một người nữa rồi! Em lúc nào cũng như thế à? Đầu cơ trục lợi!”.

Thế nên, Nguyễn Ân khờ dại nghĩ, quá khứ dù sao cũng là quá khứ rồi, cuối cùng người mà anh lựa chọn chẳng phải là cô ư? Cùng lắm thì bản thân cô cố gắng hơn một chút để gạt cái tên kia ra khỏi cuộc sống của hai người.

Chương 2

Ôm một bụng nhiệt tình, ngày thứ ba Nguyễn Ân cùng với Cố Tây Lương bay đến đảo Fiji, bắt đầu tuần trăng mật của hai người.

Lộ trình là do Cố Tây Lương lựa chọn, hôm trước trên đường đi làm về nhà, anh thuận miệng hỏi Lục Thành xem Nguyễn Ân có liên lạc với anh ta hay không, Lục Thành nói không hề nhận được điện thoại của Nguyễn Ân. Vừa về tới nhà, Cố Tây Lương nhìn thấy Nguyễn Ân chân trần quỳ gối dưới đất chăm chú nhìn tấm bản đồ lớn đặt trên bàn, vẻ mặt đầy băn khoăn. Cô có vẻ như không chú ý có người vào nhà, tập trung ghi ghi chép chép gì đó vào cuốn sổ nhỏ.

Cố Tây Lương cũng không gọi cô, nhẹ nhàng đi tới bên cạnh, nhìn thấy trên trang giấy dày đặc tên những địa danh du lịch nổi tiếng của các quốc gia, anh đột nhiên lên tiếng, khiến Nguyễn Ân giật nảy mình.

“Không phải chỉ là đi du lịch thôi ư, lần này đi nơi này thì lần sau đi nơi khác là được rồi. Đâu cần phải làm như cả đời chỉ được đi có một lần như thế?”

Nguyễn Ân khẽ nói: “Anh không hiểu đâu!”

Cố Tây Lương nghe vậy cũng lười hỏi lại. Đúng vậy, anh không hiểu, cũng không muốn hiểu, anh tiện tay chỉ xuống một nơi trên bản đồ: “Đi chỗ này đi!”

Ngón tay anh vừa chỉ đúng vào đảo Fiji nằm chính giữa Thái Bình Dương.

Tối hôm ấy, Lục Thành gọi điện đặt phòng trước ở câu lạc bộ Wakaya ở quần đảo Fiji, nghe nói nơi này nổi tiếng mỗi hòn đảo chỉ có một nhà nghỉ. Một hòn đảo nhỏ chừng 2.200 mẫu Anh^[1], chỉ giới hạn cho khoảng mười một đôi tình nhân ở, có bốn đầu bếp và mười hai bồi bàn, chất lượng phục vụ cao cấp. Mỗi bãi biển nhỏ riêng biệt chỉ dành cho một cặp tình nhân duy nhất, trong phạm vi chiều dài chừng hai dặm sẽ không có người thứ ba được phép vào, chỉ có nhân viên nhà nghỉ chuẩn bị đồ ăn ngon mang tới.

[1. Mẫu Anh: Đơn vị đo diện tích của Anh và Mỹ, 1 mẫu bằng 4.046,86 mét vuông.]

Cũng may, lúc gọi điện tới đặt phòng còn lại một suất cuối cùng.

Đây quả nhiên là một nơi nghỉ dưỡng tốt, nhiệt độ trung bình quanh năm vào khoảng hai mươi hai độ, không cần lo lắng bị phơi nắng đến thâm hại, đồ ăn ở đây ngon miệng, phục vụ rất đúng lúc, phong cảnh lại đẹp và gần như không thấy bóng dáng của bất kỳ một vị khách nào khác. Nguyễn Ân không phải một người thích náo nhiệt, chỉ có điều mỗi ngày nói chuyện với Cố Tây Lương dăm ba câu nên cô có cảm giác dường như chỉ có mình mình thưởng thức phong cảnh nơi đây. Cố Tây Lương không thích nói nhiều, có lẽ là vì cảm thấy hai người cứ ở đây an nhàn không có việc gì thế này thật vô vị nên ngày hôm sau đổi địa điểm.

Nguyễn Ân và Cố Tây Lương ra tới bãi biển liền chạm mặt một đôi tình nhân người Brisbane^[2], vị trí ngồi không xa, có thể nghe thấy bọn họ tán gẫu vui vẻ. Cô gái rất gợi cảm, là mẫu “open lady” điển hình, nghiêm nhiên khen Cố Tây Lương trước mặt bạn trai mình: “Oh! You are so charming!”

[2. Thành phố thủ phủ của bang Queensland, Úc.]

Anh thật quyến rũ...

Cố Tây Lương thờ ơ đáp lại một câu cho phải phép: “Same to you!”

Thật không ngờ cô gái kia lại đứng dậy đi về phía hai người, có ý định ôm Cố Tây Lương một cái thăm thiết. Nguyễn Ân dang tay ra ngăn lại, liên tục xua xua, hết chỉ vào Cố Tây Lương, lại chỉ vào người đàn ông Úc đang ngồi đằng kia, nói bằng tiếng Anh: “Anh ấy là chồng của tôi, bạn trai cô đang ngồi đằng kia. Tôi rất tiếc phải nói xin lỗi với cô, tôi là một người phụ nữ truyền thống”.

Thấy bộ dạng Nguyễn Ân khẳng khẳng bảo vệ tất cả mọi thứ thuộc về mình, Cố Tây Lương buồn chán muốn đùa cô, anh đứng dậy chủ động ôm cô gái kia. Sau đó, cô gái thét chói tai chạy về phía bạn trai mình nói cái gì đó với vẻ kích động, sắc mặt anh ta bắt đầu thay đổi.

Từ sau khi gặp được Cố Tây Lương, Nguyễn Ân đã phát hiện Cố Tây Lương là một người ưa sạch sẽ thái quá, rất ghét tiếp xúc chân tay với người không quen thân. Ở hôn lễ, Hòa Tuyết vô ý lôi tay anh hỏi xem chỗ cô ấy ngồi ở đâu, Cố Tây Lương liền thô lỗ gạt tay Hòa Tuyết ra rồi mới trả

lời. Sau lần đó Hòa Tuyết còn tức giận oán thán với Nguyễn Ân: “Lạnh lòng chết người!”

Thế nên, Nguyễn Ân không ngờ Cố Tây Lương sẽ ngang nhiên ôm một người phụ nữ khác ở trước mặt mình, nhất thời cảm thấy âm ức, đang định mở miệng nói thì đột nhiên bị ai đó ôm lấy từ phía sau rồi xoay một vòng. Nguyễn Ân kinh hãi hét lên, giãy tiếp theo rơi vào vòng tay của một người khác. Đầu cô gục vào hõm vai Cố Tây Lương, chóp mũi vẫn vít mùi hương bạc hà quen thuộc trên cơ thể của anh, có lẽ là mùi kem cạo râu, hơi giống kem đánh răng nhưng không gắt như vậy, ngược lại rất dễ chịu.

Hóa ra là anh chàng người Úc kia trả đũa bạn gái.

Không nên chấp nhặt, đâu phải trẻ con nữa chứ! Nhưng thật sự khoảnh khắc ấy, Cố Tây Lương có kích động nổi giận. Trong đầu anh chợt hiện lên một đoạn ký ức ngắn ngủi, có Cố Nhậm, có Hà Diệc Thu, có chính anh...

Không biết nên gọi là duyên hay là nghiệt, bữa tối hai đôi lại vô tình ngồi bàn kế nhau. Cặp đôi trẻ người Úc kia có vẻ đã giảng hòa, cô gái không ngừng gấp thức ăn cho người yêu, chàng trai kia dường như cũng biết hành động đường đột của mình là bất lịch sự với Nguyễn Ân, liền đến xin lỗi rất chân thành. Nguyễn Ân vốn còn khó chịu, nhưng giờ người ta đã xin lỗi rồi, cũng không thể hẹp hòi chấp nhặt được, đành cười đáp lại, bung ly nước trái cây lên cùng ly với họ. Chàng trai tên là Denny, cô gái tên Grace, hai người họ còn rất thân thiết gọi Nguyễn Ân là Tiểu Ân, bởi vì thoát nhìn dáng dấp cô thật sự bé nhỏ. Người phương Đông vóc dáng vốn không cao to, Nguyễn Ân cao một mét sáu nhưng chỉ nặng có hơn bốn mươi cân, lại đứng cạnh Cố Tây Lương cao ráo, trông cô càng thêm nhỏ bé. Cả bữa cơm, ba người ăn uống vui vẻ, còn trao đổi số điện thoại, ngoại trừ Cố Tây Lương hoàn toàn im lặng.

Về phòng, Nguyễn Ân suýt nữa bị sự lạnh lùng của Cố Tây Lương làm tổn thương. Cô muốn hỏi nguyên nhân, nhưng lại sợ anh cho rằng mình can thiệp vào đời tư của anh, chẳng biết làm sao cho phải. Trong lúc hai người đều đang trầm mặc, di động của Nguyễn Ân chợt đổ chuông. Giọng nữ trong veo cất lên những ca từ bằng tiếng Quảng Đông: *Nếu cuối cùng anh và em có thể ở bên nhau, anh sẽ biết em ngày đêm đều nhớ tới anh. Không muốn nói quá nhiều, chỉ vì không muốn anh mệt mỏi...*

Là Denny gọi điện tới, hỏi hai người có muốn cùng đi tản bộ ngoài bãi biển không. Nguyễn Ân một tay bịt ống nghe, quay sang hỏi ý Cố Tây Lương, không ngờ lại nhận được đáp án: “Em muốn đi thì cứ đi”.

“Còn anh?”

“Nghỉ ngơi.”

Nguyễn Ân cho rằng anh thật sự mệt mỏi nên không muốn ở lại trong phòng quây rầy anh, liền chấp nhận lời mời của Denny. Gió đêm khá lớn, cô khoác thêm một chiếc áo bên ngoài, quàng một chiếc khăn mỏng, dùng tăm cài tóc quăn tóc gọn lên thành một búi. Nhưng đúng lúc đang mở cửa đi ra ngoài, cô lại bị kéo trở về, hôn tới tấp...

Mãi tới khi cả hai người cùng ngã vào chiếc giường tròn mềm mại, Nguyễn Ân mới nhận ra Cố Tây Lương đang tức giận. Thế nhưng vì sao chứ? Chẳng lẽ... ghen ư?

Nguyễn Ân càng nghĩ càng cho rằng anh đã ăn giấm chua, càng nghĩ càng vui, cuối cùng không kiềm chế được sự thích thú mà bật cười thành tiếng. Cố Tây Lương chóng nửa người dậy: “Cười gì thế?”

Nguyễn Ân không trả lời, mím chặt môi, nhưng vẫn không thể giấu giếm được niềm vui.

Cố Tây Lương không phủ nhận, ghen tuông bất thành linh là để nhằm vào một ai đó. Anh làm sao có thể chịu để cô và người đàn ông khác qua lại? Nhiều lúc bản thân anh cũng rất rõ ràng, người trước mắt không phải cô ấy, nhưng anh vẫn không chấp nhận được. Mạc Bắc nói đúng, anh là một kẻ ngoan cố, một khi đã nhận định được điều gì thì sẽ tuyệt đối không từ bỏ. Nhưng giờ khắc này, Cố Tây Lương phát hiện, Nguyễn Ân và người kia, thật ra không hề giống nhau. Ví dụ như, dáng người, Diệc Thư ít nhất cũng phải cao hơn cô nửa cái đầu... Ví dụ như nụ cười, Diệc Thư luôn lạnh lùng, trước giờ chưa từng cười thành tiếng như vậy...

Xem đi, cô đã đoán được sẽ như vậy mà! Sau khi thân mật, Cố Tây Lương vẫn như cũ, một mình yên giấc. Nguyễn Ân không ngủ được, lại nằm nghĩ về vẻ mặt lúc ghen tuông của anh, cảm thấy rất đáng yêu! Thực ra thì không hề đáng yêu chút nào, nếu như người ngoài nhìn vào hẳn là sẽ cảm thấy sắp có bão tố ập đến. Thế nhưng trong mắt Nguyễn Ân, đó lại là vẻ mặt đáng yêu nhất trên thế gian này.

Anh rất dễ tâm tới cô phải không? Nhất định rồi...

Nghĩ tới đây, Nguyễn Ân lại nổi lên dững khí, lén lút dựa sát vào người Cố Tây Lương. Một chút, lại một chút, mãi tới khi đã kề sát vào lưng anh, cô mới cảm nhận được làn da lạnh băng của anh. Đúng lúc ấy, Cố Tây Lương trở mình, tay quàng sang người cô, Nguyễn Ân đột ngột cảm thấy có dòng điện chạy qua người mình. Dường như sợ anh thu tay lại, cô vội dựa sát vào ngực anh. Hai người cứ thế duy trì tư thế ngủ này cho tới sáng hôm sau, khi mặt trời lên cao...

Hôm nay, Cố Tây Lương tỉnh lại trước, cảm giác trong lòng có cái gì đó, vừa cúi đầu xuống liền thấy Nguyễn Ân đang ngủ say, hai chân co tròn giống như con mèo ngoan ngoãn. Vốn định gạt tay cô ra nhưng lại không nỡ đánh thức cô. Hơn nữa, anh còn kinh ngạc phát hiện ra lúc ngủ dậy có người nằm bên, cảm giác không tẻ chút nào...

Kỳ nghỉ đã lên kế hoạch bảy ngày, hai người còn tới Đảo Rùa, một hòn đảo tư nhân rộng năm trăm mẫu Anh. Trên đảo có nhiều biệt thự mang phong cách nhiều nước khác nhau. Nguyễn Ân thích thú lấy máy ảnh ra chụp phong cảnh, thực chất là cô muốn chụp chung với ai đó. Cố Tây Lương lại không thích chụp ảnh, lúc chụp ảnh cưới anh cũng chẳng có hứng thú, Nguyễn Ân không muốn miễn cưỡng anh. Cố Tây Lương cảm nhận được sự thất vọng của cô, trong lòng nghĩ dù sao cũng chỉ có một lần, thỏa mãn cô một chút, thế nên đi tới nơi nào hai người cũng chụp một tấm làm kỉ niệm.

Tuy nhiên, trong các bức ảnh, Cố Tây Lương hầu như đều nghiêm mặt, ngoại trừ hai bức...

Một bức là Nguyễn Ân liếc mạng bắt anh phải cười, nhưng nụ cười đó cũng chỉ là khoe môi anh cứng nhắc nhếch lên. Bức thứ hai mới là một nụ cười tươi tự nhiên, lúc ấy Nguyễn Ân cầm máy ảnh đưa cho một người qua đường nhờ chụp hộ, sau đó thích thú chạy về phía anh, không ngờ chân trái đá vào chân phải, đổ người về phía trước. Cố Tây Lương đỡ cô đứng dậy, còn mắng cô: “Ngốc!”. Nhìn cảnh tượng như vậy vốn rất buồn cười, cuối cùng anh cũng không nhịn được mà bật cười thành tiếng. Nguyễn Ân chưa từng thấy xấu hổ như thế bao giờ, lại còn là trước mặt anh, thẹn quá hóa giận, cô đâm vào người anh. Người qua đường kia rất biết chụp ảnh, vậy nên cảnh tượng ấy vĩnh viễn được lưu giữ vào tấm hình. Về sau đi rửa ảnh, Nguyễn Ân đem phóng to bức ảnh ấy, bỏ vào một cái khung lớn, treo trên tường đầu giường thay cho ảnh cưới

Vài ngày ngắn ngủi, Hàn Tái Vân, chủ tịch của Hàn Thông đột ngột lâm bệnh qua đời, giang sơn đổi chủ, công ty do con trưởng là Hàn Duệ tiếp nhận.

Vừa bay về Đài Bắc, Cố Tây Lương liền nhận được điện thoại của Lục Thành, thông báo hợp đồng ký với Hàn Thông đã bị hoãn lại. Cố Tây Lương và Nguyễn Ân về tới nhà, anh chỉ kịp tắm rửa, thay quần áo rồi phải đi ngay. Nguyễn Ân đang ở phòng ngủ thu dọn hành lý, nghe tiếng đóng cửa, vội vã chạy xuống tầng dưới thì đã không thấy bóng dáng anh đâu. Cô mím môi, thì thầm một câu: “Tôi về ăn cơm không?”.

Thời gian hẹn gặp tổng giám đốc của Hàn Thông đã định nhưng Cố Tây Lương đến muộn, không thể phủ nhận là anh cố ý kéo dài thời gian cuộc họp hội đồng quản trị. Dự án hợp tác với Hàn Thông vốn đã bàn bạc ổn thỏa nhưng nói dừng là dừng, anh nghĩ đối tác làm vậy thật không có uy tín. Ăn miếng trả miếng là nguyên tắc của Cố Tây Lương. Nếu thật sự cần thiết, anh sẽ tìm một công ty khác hợp tác, mặc dù hợp tác với Hàn Thông thì đúng là có lợi hơn rất nhiều.

Đến nhà hàng, Lục Thành ngồi lại trong xe chờ, còn Cố Tây Lương đi theo nhân viên phục vụ vào trong phòng ăn đã đặt sẵn, nhưng tới nơi lại thấy đối phương là một cô gái. Cố Tây Lương cũng biết cô ta, đó là Hàn Mẫn, con gái út của Hàn Tái Vân. Anh không bước vào cửa mà quay lưng bỏ đi. Cô gái kia phát hiện ra, vội đuổi theo anh.

Hàn Mẫn không hề che giấu cảm tình của mình đối với Cố Tây Lương, thậm chí còn nói thẳng nếu như anh chấp nhận hẹn hò với cô ta thì Hàn Thông sẽ lập tức ký hợp đồng với Cố Thị. Cố Tây Lương nghe vậy liền bật cười: “Tôi nghĩ chúng ta không cần tiếp tục đàm phán nữa”, rồi đi ra ngoài.

Hàn Mẫn không ngờ lại bị từ chối tuyệt tình như vậy, cô ta biết Cố Tây Lương là đàn ông có vợ, cũng nghĩ tới kết quả này nhưng không ngờ anh chỉ nói một câu rồi phất áo bỏ đi. Cô ta tức giận, lại thêm tính tùy tiện, thấy Cố Tây Lương bỏ đi, bèn xách túi đuổi theo ra tận ngoài nhà hàng, đột ngột tóm lấy cánh tay anh.

“Không thể cân nhắc lại sao?”

Cố Tây Lương gạt tay cô ta xuống: “Cô Hàn, hãy tự trọng!”.

Lúc này trong nhà hàng có mấy phóng viên đến ăn cơm, bắt gặp Hàn Mẫn níu tay Cố Tây Lương, liền chụp ảnh. Hàn Mẫn không thèm bận tâm, vẫn khăng khăng làm theo ý mình nhưng bị gạt ra. Một chiếc Lotus dừng trước cửa nhà hàng, Hàn Mẫn liền chạy đến kéo tay người đàn ông vừa xuống xe, đối phương cũng tươi cười với cô ta.

“Bác gọi điện cho anh nói em chưa về nhà, gọi điện em không nghe máy, hôm nay lại có hứng thú đi hẹn hò sao?”

Hàn Mẫn đỏ mặt, bám lấy tay Hàn Duệ mà đung đưa, hờn dỗi gọi: “Anh!”. Cố Tây Lương không muốn đứng lại ở đây lâu, gật đầu chào Hàn Duệ rồi đi về phía Lục Thành, nhưng bị gọi giật lại.

“Giám đốc Cố, thật không phải, cô em ngang bướng này của tôi muốn tôi cho hai người cơ hội ngồi nói chuyện riêng, anh có thể bớt chút thời gian nữa được không?”

Sau đó Hàn Duệ vỗ vỗ tay Hàn Mẫn: “Em về nhà trước đi!”. Hàn Mẫn bĩu môi không chịu nghe, nhưng thấy anh trai liếc mình, đành phải thỏa hiệp. Trước khi đi, cô ta còn quay lại hét lên với Cố Tây Lương: “Em sẽ không từ bỏ đâu!”.

Nhà họ Hàn xưa nay thanh bạch, Hàn Duệ là ngoại lệ duy nhất. Cố Tây Lương không mấy hứng thú với thân thế của đối phương, chỉ cảm thấy không muốn giao du nhiều với Hàn Duệ, đã là công việc chỉ có công việc, mấy năm nay lăn lộn trên thương trường anh luôn tuân thủ nghiêm ngặt nguyên tắc này. Đôi khi gặp nhau trong một buổi tiệc thương nghiệp nào đó, anh cũng chỉ chào hỏi xã giao, trước giờ nước sông không phạm nước giếng.

Hai người cùng chia tay làm tư thế mời ngồi, sau đó mới tự mình ngồi xuống, nhìn đối phương không lên tiếng.

“Chẳng lẽ anh không muốn biết tôi có việc gì?”

Hàn Duệ căn bản không muốn hỏi. Mọi người đặt cho anh ta cái biệt danh “tiểu điện”^[3], quả nhiên là không hổ danh. Chỉ là Cố Tây Lương khiến anh ta có cảm giác quá bình lặng, bình lặng đến mức có thể khiến anh ta chệnh mảng chính mình.

[3. Tiểu điện: Vẻ mặt luôn tươi cười.]

“Hà? Hôm nay anh Hàn không phải chỉ muốn trò chuyện tán gẫu với tôi thôi đấy chứ? Không bằng chúng ta nói thẳng vấn đề chính đi!”

“Nghe nói Cố Thị có hứng thú với mảnh đất ở Thành Tây, trước đây khi bố tôi còn, hai bên công ty chúng ta cũng đã ký kết một bản dự thảo, hiện giờ chuẩn bị ký hợp đồng chính thức. Anh Cố, thứ lỗi cho tôi nói thẳng, gần đây có rất nhiều công ty dòm ngó tới mảnh đất đó, còn sẵn sàng trả giá cao hơn Cố Thị gấp bội, tôi không thể làm ngơ thấy miếng ăn đến miệng rồi còn để rơi mất.”

“Vậy coi như tôi và giám đốc Hàn không có duyên hợp tác, đành chờ cơ hội khác thôi.” Cố Tây Lương thản nhiên gật đầu nói.

Hàn Duệ nghe vậy thì không tránh khỏi ngạc nhiên. Hôm chính thức tiếp quản công ty, anh ta liền xem bản hợp đồng, giá mà Cố Tây Lương đưa ra không chênh lệch là bao so với giá họ dự trù ban đầu, quả nhiên là tinh mắt. Khi đó, Hàn Tái Vân nhìn ra tài năng của người lãnh đạo và tiềm lực của Cố Thị, nhưng hiện giờ Hàn Duệ đã có nhiều con đường khác tốt hơn để đi, không nhất thiết phải chấp nhận vụ làm ăn ít béo bở với Cố Thị. Thế mà Cố Tây Lương lại tỏ ra thản nhiên, vô tư cười.

“Anh là người điềm tĩnh nhất mà tôi từng gặp.”

Cố Tây Lương có phần kinh ngạc: “Quá khen!”

Nụ cười của Hàn Duệ là sự vui mừng xen lẫn ngạc nhiên khi gặp được kỳ phùng địch thủ. Cố Tây Lương quả là xứng đáng với sự thâm sâu của mình, vì lợi ích to lớn, hoặc là vì thứ khác. Hàn Duệ cân nhắc kỹ lưỡng, cuối cùng mới nói: “Anh Cố, hợp đồng chính thức tôi sẽ ký và gửi đến Cố Thị trong vòng ba ngày tới”.

Cố Tây Lương không mấy quan tâm lý do khiến Hàn Duệ đột ngột đổi ý, anh chỉ khách sáo cười, chìa tay: “Hợp tác vui vẻ!”

Nhiều bạn bè, nhiều đường đi, đặc biệt là với một người kết giao rộng rãi như Cố Tây Lương. Có thể đó chỉ là một sự lợi dụng, nhưng không thể phủ nhận rằng trên đời này toàn những chuyện như vậy, những người có điểm tương đồng, ngay từ ánh mắt đầu tiên liền có cảm giác vừa gặp đã quen từ lâu.

Mặc dù Cố Tây Lương đã nói không có thói quen ăn sáng nhưng Nguyễn Ân vẫn khăng khăng muốn làm. Nhìn đĩa trứng ốp la trên bàn, Cố

Tây Lương không tránh được nhú mày. Anh không thích ăn trứng gà, kể cả bánh ngọt cũng không thích, thói quen này giống Diệc Thư.

Lại rơi vào hồi ức.

Nguyễn Ân vẫn chưa nhận thấy anh có điều gì khác lạ, chỉ kéo anh ngồi xuống nhưng Cố Tây Lương không mở miệng.

“Em ăn đi, anh không thích trứng gà.”

Nguyễn Ân dường như đã biết điều này từ lâu.

“Em biết, nhưng lòng trắng trứng gà có nhiều dưỡng chất, anh nên tập ăn dần cho quen. Thử chút đi, em cho cả hành hoa vào đấy, thơm lắm.”

Cố Tây Lương nhìn chiếc đĩa trước mặt, nghe cô nói vậy đành ăn một miếng, ừm, mùi vị tạm được.

Chuông cửa reo, Cố Tây Lương lên gác thay quần áo chuẩn bị đi làm. Nguyễn Ân ra mở cửa, mỗi ngày vào giờ này đều có người đến đưa báo. Cố Tây Lương vừa xuống dưới thì nhìn thấy cô đang ở trong bếp thu dọn bát đĩa, tờ báo trên bàn đã bị lật sang trang thứ hai, tiêu đề to đùng lộ rõ trước mắt:

Chủ tịch Cố Thị, hoa cấm trong nhà không thơm bằng hoa dại.

Nguyễn Ân từ trong bếp đi ra, suýt nữa đụng phải Cố Tây Lương đứng ngoài cửa, giật nảy mình.

Cô nói: “Sao anh vẫn chưa đi làm?”.

Cố Tây Lương lại hỏi: “Sao em không hỏi?”.

Thấy Cố Tây Lương liếc mắt sang tờ báo trên bàn, Nguyễn Ân liền mở ra xem.

“Giờ trên bức ảnh là tám giờ hai mươi phút, anh chín giờ đã về tới nhà. Nếu thật sự có chuyện gì xảy ra thì em phải bội phục tốc độ của anh!”

Cố Tây Lương im lặng.

“Vói cả, trong ảnh, vẻ mặt anh cau có khó chịu thế kia, chắc không phải là đang định nắm lấy tay cô gái ấy, mà là muốn kéo tay cô ta ra, đúng không? Mỗi lần không thích bị người khác đụng chạm, anh đều tỏ ra như thế.”

“...”

“Quan trọng hơn chính là, em tin anh.”

Cố Tây Lương không còn lời nào để nói. Cô ấy nói cái gì? Tin? Lại còn suy đoán biểu hiện của mình chính xác đến thế.

Cố Tây Lương là người giỏi quan sát, làm sao không nhìn ra được tâm tư của cô? Huống hồ, trước giờ cô chưa từng nghĩ phải giấu giếm điều gì. Cô là vợ của anh, anh là chồng của cô, cô muốn đối tốt với anh, chỉ vậy thôi. Cố Tây Lương không biết tình cảm Nguyễn Ân dành cho mình thế nào, tốt hay xấu. Anh cưới cô chỉ vì muốn có một người bên cạnh, giảm bớt đi nỗi nhớ nhung Diệc Thu.

Giờ phút này, trong đầu anh bỗng xẹt qua một ý nghĩ. Đối diện với người con gái luôn miệng nói tin mình, Cố Tây Lương có dự cảm, một ngày nào đó mình sẽ tự tay phá bỏ lòng tin ấy, sẽ chém một nhát mà không lưu tình.

Thời tiết đã bắt đầu nóng, Hòa Tuyết bê một đồ vật gì đó rất to xuống xe, quay đầu dặn tài xế không cần chờ mình. Sau đó kéo theo quái vật khổng lồ kia vào ấn chuông cửa. Nguyễn Ân mở cửa ra, còn chưa thấy mặt Hòa Tuyết đã nghe thấy giọng cô ấy gào to: “Sau này có đánh chết tớ cũng không làm cái việc này đâu. Gọi Cố Tây Lương ra trả tiền công cho tớ!”

Nguyễn Ân vội nhận lấy đồ từ trong tay Hòa Tuyết, không nặng, chỉ hơi cồng kềnh thôi. Đây là ảnh chụp chung của cô và Cố Tây Lương ở đảo Fiji. Lần trước tình cờ nghe Hòa Tuyết nói có quen với quản lý của một ảnh viện nào đó, kỹ thuật chỉnh sửa ảnh rất giỏi, Nguyễn Ân bèn nhờ Hòa Tuyết mang số ảnh này đi phóng to.

Trong ảnh, Cố Tây Lương cười rạng rỡ vì sự ngốc nghếch của cô, về sau Nguyễn Ân nhìn kỹ, phát hiện ra anh có lúm đồng tiền. Vì bình thường anh không cười nên cô không biết.

Hòa Tuyết vừa bước vào nhà đã ngồi phịch xuống sofa, nhận lấy cốc nước đá Nguyễn Ân mang ra, uống ừng ực, sau đó mới giúp Nguyễn Ân thay bức ảnh cưới trên tường. Vật lộn cả ngày, cuối cùng Hòa Tuyết còn nhất định bắt Nguyễn Ân đi mua sắm cùng mình, Nguyễn Ân đành phải bảo cô ấy chờ ở tầng dưới để mình lên nhà thay quần áo.

Chuông cửa reo, Hòa Tuyết đi ra mở cửa, nhìn thấy bên ngoài là một nữ sinh, ngẫm nghĩ một lúc, xác định cả mình và Nguyễn Ân đều không

quen cô gái này, đang định lên tiếng thì cô ta đã hỏi trước: “Chị chính là vợ của Cố Tây Lương?”.

Vừa mới nghe câu này, trong đầu Hòa Tuyết đã xuất hiện tình huống “bồ nhí tìm đến cửa” quen thuộc trong phim truyền hình, nhất thời ý thức bảo vệ Nguyễn Ân trời dậy, cô hỏi với giọng không mấy thân thiện: “Cô là ai?”.

Hàn Mẫn xưa nay không thích đọc sách báo nên mặt mũi vợ của Cố Tây Lương thế nào chưa từng được thấy. Sau khi năm lần bảy lượt bị anh cự tuyệt thẳng thừng, cô ta liền dò hỏi địa chỉ nhà anh, ôm theo một bụng tò mò lần đầu kị tìm tới cửa, muốn biết rốt cuộc vợ Cố Tây Lương là người phụ nữ thế nào mà có thể thu phục được một trái tim ngang ngược? Thế nhưng, khi vừa nghe được khẩu khí không thân thiện của đối phương, Hàn Mẫn càng thêm bất mãn. Cô ta làm như giữa mình và Cố Tây Lương thật sự có mờ ám, vẻ mặt nhâng nháo nhìn Hòa Tuyết, nói: “Có thể nói chuyện một lát được không?”.

Hòa Tuyết liếc về phía cầu thang, thấy Nguyễn Ân còn chưa xuống, vội gật đầu.

Nói chuyện chứ gì? Để tôi xem cô sẽ vẽ vờ ra cái gì!

“Trong nhà không tiện, ra ngoài tìm chỗ nào đó đi!”

Ra khỏi cửa, Hòa Tuyết lấy điện thoại nhắn tin cho Nguyễn Ân: “Vừa có việc gấp, cậu ở nhà đợi tớ một lát”.

Nguyễn Ân xuống tầng dưới thì đã không thấy bóng dáng Hòa Tuyết đâu, lúc sau mới nhận được tin nhắn của cô ấy, bèn thu dọn mấy cái hộp gọn gàng lại, mở ti vi chuyển hết kênh này đến kênh kia, không hề biết ở nơi nào đó khẩu chiến đã bắt đầu.

Hòa Tuyết thản nhiên ngậm ống hút, uống một ngụm nước lớn. Trong khi đối diện, Hàn Mẫn đã sôi sùng sục lên. Người phụ nữ này, cô ta... cô ta dám phớt lờ mình!

“Nghe nói chị là trẻ mồ côi.”

“Đúng.”

Hàn Mẫn định dùng vấn đề thân phận nhạy cảm này để đánh bật sự tự tin của đối phương, nhưng không ngờ vẫn chỉ nhận được một chữ “đúng” rất thản nhiên.

“Lại vỡ chim sẻ hóa phượng hoàng, xem ra phụ nữ đều thích chiêu này.”

“Đương nhiên, ở đâu mà có lắm phượng hoàng thật sự như thế chứ? Sợ rằng có người vốn dĩ là quạ đen, nhưng lại cố leo lên đầu phượng hoàng mà điều võ dương oai thôi.”

Có ngốc đến mấy Hàn Mẫn cũng nghe ra được Hòa Tuyết ám chỉ cô ta là quạ đen. Cô ta hít sâu một hơi, cố gắng duy trì phong thái tiểu thư khuê các, bình tĩnh, phải bình tĩnh! Cô ta thêm mắm thêm muối nói: “Cô biết quan hệ giữa tôi và Tây Lương chứ?”

Hòa Tuyết làm bộ kinh ngạc: “Hả? Chẳng lẽ vừa nãy cô nói chim sẻ chính là nói mình hả?”

Hàn Mẫn tự bê đá đập chân mình, phần nộ tội cùng, đang muốn nổi giận thì giọng nói của Hàn Duệ đã cất lên sau lưng: “Mẫn Mẫn”.

Hàn Mẫn như tóm được vị cứu tinh, trước mặt Cố Tây Lương đã chịu đủ ám ức, bây giờ lại bị người phụ nữ này bắt nạt, cô ta cảm thấy vô cùng tủi thân, chỉ tay vào mặt Hòa Tuyết, giống như đứa trẻ đang mách tội người khác trước mặt người lớn: “Anh, cô ta bắt nạt em!”

Lúc đầu Hòa Tuyết còn tức giận, cho rằng Cố Tây Lương thật sự làm chuyện có lỗi với Nguyễn Ân, nhưng thấy người vừa đến không hề có biểu hiện chột dạ và lo lắng, cô mới hiểu ra. Cố Tây Lương không phải thằng ngốc, dù có làm chuyện gì thật cũng không để cho người ta tìm đến nhà như thế! Có lẽ chỉ là hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình mà thôi. Nhưng vì câu hỏi của cô gái kia quá ấu trĩ và nực cười nên Hòa Tuyết lại muốn trêu cô ta thêm chút nữa.

Người đàn ông vừa tới, Hòa Tuyết nhìn có vẻ quen mắt, mắt một lúc lâu mới nhận ra, anh ta là đối tác gần đây của công ty Cố Tây Lương, vụ làm ăn này đã gây xôn xao dư luận, được coi là sự hợp tác ăn ý, thù hoa dật gấm, báo chí viết về sự kiện này đầy kín hai trang giấy.

Nghe cô gái kia nũng nịu tố cáo tội trạng của mình, Hòa Tuyết tỏ ra sững sốt: “Tôi bắt nạt cô lúc nào ấy nhỉ?”

Cô chẳng dùng lời lẽ cay độc, chẳng động tay động chân, thậm chí đối phương hỏi câu nào cô trả lời câu ấy. Thế nhưng, Hàn Mẫn làm sao đầu nổi mồm miệng với Hòa Tuyết? Chỉ riêng điều này đối với Hàn tiểu thư mà nói đã là sự sỉ nhục cực kỳ lớn rồi.

“Có! Cô có! Tôi nói gì cô cũng lờ đi, như thế chính là bắt nạt tôi!”

Hòa Tuyết rút cuộc không nhịn được mà phì cười. Người đàn ông kia neho mắt nhìn cô, ánh mắt tựa lưỡi dao nhỏ đang muốn lăm trì người khác. Hòa Tuyết đành nghiêm nét mặt: “Đấy là vì vừa nãy tôi còn chưa kịp phản ứng thôi, hay là cô hỏi lại lần nữa đi?”

Không ngờ Hàn Mặc hỏi lại thật, Hòa Tuyết thành thật trả lời cô ta.

“Thứ nhất, tôi không phải trẻ mồ côi. Thứ hai, tôi rất thích tiết mục chim sẻ hóa phượng hoàng, khi còn bé tôi thích nhất vai diễn đó trong vở kịch. Thứ ba, tôi không rõ lắm về mối quan hệ giữa cô và Cố Tây Lương, nhưng chuyện đó thì đâu có liên quan gì tới tôi? Tôi cũng chẳng là gì của anh ta cả. Nếu như thật sự phải có quan hệ gì đó với anh ta, thì có lẽ anh ta coi tôi là chị em với bà xã của mình?!”

Hàn Mặc nghe xong tức đến hộc máu. Không ngờ mình lại tìm nhầm đối tượng, còn bị coi là con ngốc để người ta chơi xỏ một trận!

Hòa Tuyết trần thuật xong xuôi, nhàn nhã cầm di động trên bàn nhắn tin cho Nguyễn Ân: “Xong rồi, đợi nhau dưới cổng tòa nhà Parkson”.

Sau đó, cô đứng dậy rời đi, nhưng lúc đi ngang qua người Hàn Duệ bị anh ta giữ lại.

“Gì thế? Tôi rất lấy làm vinh hạnh được ngồi uống nước cùng cô Hàn, giúp tôi thanh toán hóa đơn là được rồi, khỏi cần khách khí!”

Cô nhắc chân lên muốn đi nhưng đối phương vẫn không có ý định buông tay. Anh ta dồn sức vào cánh tay không quá nhiều nhưng tỏ rõ sự kiên định.

Hàn Duệ nghe cô gái lém lỉnh này dùng lời lẽ châm chọc, cũng biết hành vi của em gái mình ấu trĩ đến mức nào, đành bắt đắ dĩ buông tay ra. Anh ta mở miệng nói câu đầu tiên, nhưng khẩu khí có phần khiêu khích: “Thế ầm ức em tôi phải chịu chẳng lẽ cô không nên bồi thường?”

Hòa Tuyết không ngờ sau lưng Hàn Mặc vẫn còn một người đóng vai công kích nữa, cô lùi người về sau, lực chiến đấu bộc phát tối đa.

“Ý của anh đây là muốn tôi xin lỗi?”

“Kiến nghị khá hay!”

“Nếu tôi không nói thì sao? Anh sẽ không cho tôi đi à?”

Hàn Duệ nhượng mày, không đáp.

Hòa Tuyết lại nói: “Anh sẽ không làm vậy”.

Hàn Duệ vẫn im lặng, chờ cô nói tiếp.

“Anh sẽ không làm vậy. Nói thế nào anh cũng là nhân vật của công chúng, cưỡng chế giam giữ một cô gái yếu đuối ở nơi công cộng, việc này mà lan truyền ra ngoài thì anh thử đoán xem sẽ có ảnh hưởng thế nào? Còn nữa, hãy quản lý cô em ngây thơ, đáng yêu của anh cho tốt vào! Làm cái gì không làm, lại đi làm cái chuyện chia rẽ uyên ương? Người ta nói thà phá một ngôi miếu cũng không phá hoại một cuộc hôn nhân. Cần thận kéo báo úng!”

Hàn Duệ nghe ra sự đe dọa rõ ràng trong giọng điệu của Hòa Tuyết. Thực sự là chưa có được mấy kẻ dám uy hiếp anh ta như thế, cô gái này nghiêm nhiên dám làm! Lực cánh tay gia tăng, anh ta gằn giọng: “Cô dám uy hiếp tôi?”

Hòa Tuyết không hề cảm nhận được mảy may nguy hiểm nào, trái lại, cô kè sát mặt vào Hàn Duệ, thân hình thấp hơn anh ta nửa cái đầu cũng rướn lên, nụ cười rạng rỡ: “Anh đoán xem, tôi dám hay không?”

Hàn Duệ chăm chú nhìn vào gương mặt còn đượm nét thanh xuân kia, đột nhiên cảm thấy mình thật ấu trĩ, vì sao lại đi so đo tính toán với một con nhóc chưa trưởng thành này chứ? Anh ta trấn tĩnh bản thân, buông tay ra và cười: “Được thôi, cô muốn làm gì? Hàn Duệ tôi xin đợi!”

Hòa Tuyết nghênh ngang bước ra cửa, tay xoa xoa cổ tay bị bóp chặt của mình. “Nào dám bắt Hàn công tử phải đợi!” Khẩu khí của cô vẫn ngả ngớn không kém.

Hàn Duệ còn chưa kịp hiểu ngụ ý trong lời nói kia thì Hòa Tuyết đã chạy ra khỏi quán cà phê. Anh ta tưởng rằng cô đã biết sợ nên thăm dắc ý, nhưng ngay giây tiếp theo anh ta đã nghe thấy cô em Hàn Mẫn của mình hét toáng lên: “Anh, áo khoác của anh!”.

Hàn Duệ cúi đầu, phát hiện bộ comple của mình đã bị thủng một lỗ lớn, bây giờ anh ta mới hiểu câu nói cuối cùng của Hòa Tuyết nghĩa là gì.

Cô gái yếu đuối ư?!

Lúc Nguyễn Ân nhìn thấy Hòa Tuyết ở dưới tầng một thì Hòa Tuyết đang trong bộ dạng vừa thoát chết, hai tay vẫn không ngừng xoa ngực. Cô

lên tiếng gọi Hòa Tuyết, rồi chạy về phía cô ấy, nhưng mới đi được năm bước thì đột nhiên xuất hiện mấy kẻ áo đen “mời” cô lên chiếc xe đỗ bên đường. Nguyễn Ân thậm chí còn chẳng kịp kêu cứu. Người qua đường ai cũng liếc nhìn nhưng rồi lại nhắm mắt làm ngơ, không một ai đứng ra xen vào việc người khác. Hòa Tuyết ngậy người tại chỗ, mắt trừng trừng nhìn Nguyễn Ân bị người ta kéo ra khỏi tầm nhìn, đến khi chiếc xe con từ từ lướt qua trước mắt, cô mới ý thức được chuyện gì vừa xảy ra.

Hòa Tuyết không có số điện thoại của Cố Tây Lương, phản ứng đầu tiên của cô là gọi điện cho Mạc Bắc. Bàn tay cô thò vào túi da có phần run rẩy, luống cuống hồi lâu mới tìm được chiếc di động màu trắng của mình.

Những tiếng chuông chờ nối đuôi nhau vang lên, từng chuỗi dài đến não ruột. Thời khắc Hòa Tuyết gần như đã mất kiên nhẫn, cuộc gọi rốt cuộc cũng được kết nối.

Mạc Bắc hình như vẫn còn chưa tỉnh giấc mộng, giọng nói có phần uể oải, anh ta càu nhàu: “Sáng sớm mở mắt ra mà đã nổi cơn điên rồi à?”

Hòa Tuyết vừa nghe liền phẫn nộ, găm gào với cái điện thoại: “Mấy giờ rồi còn sáng sớm? Anh chơi xuân mộng đến mức bị ngu não rồi à? Tôi đang ở dưới cổng Parkson, hạn cho anh trong vòng mười phút phải xuất hiện trước mặt tôi, trong vòng mười giây phải liên lạc được với Cố Tây Lương! Nếu không tôi giết anh!”

Mạc Bắc nghe Hòa Tuyết nêu rõ chỉ tiêu, nửa giây trước còn đang ngái ngủ thì lúc này lập tức tỉnh táo hẳn ra.

“Áy đừng! Cô nói rõ ra xem nào, có chuyện gì?”

Anh ta không hỏi còn đỡ, vừa hỏi đã khiến Hòa Tuyết thêm cuống quýt, không kịp nói rõ đầu đuôi đã thốt ra một câu nòng cốt: “Nguyễn Nguyễn bị bắt cóc!”

Mạc Bắc mới chỉ nói chuyện qua loa với Nguyễn Ân vài câu trong hôn lễ, nên nhất thời chưa kịp hiểu Nguyễn Nguyễn mà Hòa Tuyết nhắc đến là ai, có quan hệ gì với Cố Tây Lương? Đợi đã, bà xã của Cố thiếu gia chẳng phải họ Nguyễn ư, chẳng lẽ?

Mạc Bắc giật mình đến mức suýt ngã từ trên giường xuống đất, may mà được cô gái nằm bên cạnh kịp thời kéo lại. Anh ta vội vàng đẩy người phụ nữ lỏa lồ đang đè trên người mình ra, đứng bật dậy, vừa lóng nga lóng ngóng mặc quần áo, vừa nhặt di động rơi trên sàn nhà lên: “Đừng sợ! Tôi

lập tức cho người đi dò hỏi, xem rốt cuộc là kẻ khốn nào dám ra tay ngay trên đầu thái tuế!”.

Mạc Bắc nói thế cũng không giúp Hòa Tuyết yên tâm được bao nhiêu, cô nói: “Anh còn bảy phút đồng hồ! Nếu tôi còn không nhìn thấy người thì tôi sẽ ra tay trên đầu anh đấy!”

Cố Tây Lương nhận được điện thoại liền cấp tốc chạy đi. Vừa tới nơi, hiện trường là cảnh Mạc Bắc mặt không còn giọt máu, đang bị Hòa Tuyết bắt gọi điện đi khắp nơi hỏi thăm tin tức. Cố Tây Lương có phần ngạc nhiên, Mạc Bắc là kiểu đàn ông xóc nổi, hễ nổi cáu ắt tìm chỗ trút giận, bất kể người kia là kẻ tai to mặt lớn nào. Vậy mà không ngờ cậu ta lại bị một Hòa Tuyết trị đến nông nổi này.

So với sự lo lắng của hai người họ, Cố Tây Lương lại bình tĩnh hơn rất nhiều. Anh bảo Hòa Tuyết kể lại toàn bộ đầu đuôi sự việc và miêu tả dáng vẻ đám người kia.

Làm ăn buôn bán đắc tội với kẻ khác là chuyện thường tình, anh cũng nghĩ tới khả năng bị người ta trả thù, nhưng ngoài việc là lãnh đạo Cố Thị ra, rất ít người biết rằng, nhờ vào tiếng tăm của ông ngoại mà Cố Tây Lương là người được nhắm vào vị trí chủ tịch thương hội Đài Bắc khóa tiếp theo. Người biết suy nghĩ nhất định sẽ không thiếu sáng suốt mà chọn thời điểm này tự dâng mình đến hòng sủng.

Ông ngoại?

Hai chữ này đột nhiên nổi lên trong đầu Cố Tây Lương. Đêm qua anh nhận được điện thoại của Lục Thành, cậu ta nói lúc lái xe chạy qua nhà họ Cố thì thấy trong nhà đèn điện sáng trưng, liệu có phải ông cụ đã về rồi không? Càng nghĩ, Cố Tây Lương càng cảm thấy khả năng này có tính khả thi cao nhất, anh không còn hờ hững được nữa, hạ lệnh: “Lên xe!”

Hòa Tuyết còn chưa hiểu ra chuyện gì đã bị Mạc Bắc ấn vào trong hàng ghế sau, xem vẻ mặt Cố Tây Lương, có lẽ anh đã đoán ra đối phương là ai.

Mạc Bắc ngồi ở ghế phụ lái, thăm dò: “Lâu lắm rồi không gặp phải chuyện gì kích thích thế này, hôm nay đại gia nhất định phải đại khai sát giới! Để tớ xem xem kẻ nào dám múa đao trước mặt Quan Công”.

Nghe vậy, Cố Tây Lương đang chăm chú nhìn đường phía trước bỗng đảo mắt liếc Mạc Bắc một cái.

Hòa Tuyết cũng không nhịn được mà thò tay lên vỗ đầu anh ta: “Tôi vừa nghe anh thốt ra mấy cái thành ngữ lộn xộn thì cả người ngửa ngáy, anh có thể bình thường lại được không hả?”

Cả xe được bao bọc bởi một lớp thủy tinh chống đạn đen như mực, Nguyễn Ân nhìn mấy người áo đen im lặng ngồi đối diện, không còn sợ hãi như lúc đầu nữa. Dọc đường đi, cô có thể cảm nhận được bọn họ không có ác ý, chỉ là không biết mình đang bị đưa đi đâu nên có phần thấp thỏm. Chiếc Lincoln tạm dừng một lúc rồi nhẹ nhàng rẽ vào một khúc cua, cuối cùng cũng dừng lại. Mấy người mặc comple, đi giày da bước xuống trước, sau đó cúi đầu làm tư thế mời.

Nguyễn Ân chưa bao giờ tới nơi này, đương nhiên không biết ai tìm mình, có việc gì. Cô đứng giữa đám người, thông thả băng qua đại hoa viên, vừa tới đại sảnh, ngược mắt lên cô liền nhìn thấy một ông lão tóc bạc phơ. Tuổi tác có vẻ đã cao, nhưng cả người vẫn toát lên sự uy nghiêm và khỏe mạnh. Nguyễn Ân không biết trước tiên nên hỏi xưng hô thế nào, hay hỏi có việc gì? Cả hai hình như đều không ổn thì phải, ánh mắt đối phương gần như sắp xuyên thủng cô.

Người ngồi đối diện rôt cuộc lên tiếng, ngôn từ sắc bén: “Hai công ty có lợi nhuận cao nhất và thua lỗ nhất trong bảy ngày gần đây là công ty nào? Mức độ tăng giảm cổ phiếu của mỗi bên là bao nhiêu? Hiện nay, doanh nghiệp nào ở thành phố này có tiềm lực phát triển mạnh nhất? Cổ Thị bắt đầu phiên giao dịch ngày hôm nay với mức giá bao nhiêu, báo cáo cuối ngày thế nào?”

Nguyễn Ân bị những từ ngữ chuyên ngành kia dọa cho ngây người. Cái gì thế này? Vô duyên vô cớ bị bắt lên xe đưa tới nơi này, bây giờ còn bị hỏi những vấn đề xưa nay cô chưa từng nghĩ đến. Nguyễn Ân rất muốn thành thực nói một câu “cháu không biết”, nhưng chữ “cháu” vừa mới thốt ra đã bị ông lão kia trách mắng.

“Ngay cả những điều cơ bản về thương mại mà cũng không biết, làm sao có thể phụ giúp ông xã mình chuyện làm ăn? Sao đủ năng lực làm cháu dâu của tôi?”

Cô biết anh, anh cũng biết cô. Ngàn lời cũng không cần nói tiếp, chỉ cần một câu tình thơ ý hoa, hóa ra cậu này cũng ở đây.

Chương 3

Cố Tây Lương lái xe thẳng vào trong sân mới dừng lại, một tốp năm, bảy người vội vàng chạy ra, trong lòng thầm chắc tới 90%.

Hòa Tuyết xuống Mạc Bắc cũng xuống theo, nhìn quanh bốn phía: “Đến đây làm gì?”

Cố Tây Lương dẫn theo Hòa Tuyết đi về hướng phòng khách, nghe thấy Mạc Bắc hỏi vậy liền quay đầu lại nửa cười nửa không, giọng điệu châm chọc: “Chẳng phải cậu muốn đại khai sát giới à? Bọn đầu sỏ ở đây đấy! À đúng rồi, có cần dao làm bếp không, tớ gọi người mang tới cho”.

“Ý cậu là...”

Nửa câu sau Mạc Bắc không dám thốt ra miệng, sợ không cẩn thận sẽ bị cái mồm quạ đen của anh ta nói trúng.

Nguyễn Ân mới chỉ được chứng kiến những tình huống thế này trong phim, nữ chính và nam chính phải chịu đủ sự cản trở và phản đối của gia đình. Cô cũng từng nghĩ về chuyện sẽ mặc thế nào, nói những gì, cử chỉ thái độ ra sao khi gặp ông ngoại của Cố Tây Lương, nhưng tình hình hiện tại tương phản quá lớn, cô không chỉ ăn mặc bình thường, hành động chậm chạp mà còn không thể trả lời được những câu hỏi của đối phương.

Rất bất lực.

Đột nhiên ngoài cửa có người hô lên: “Cậu hai”.

Nguyễn Ân quay đầu lại liền trông thấy Cố Tây Lương, phía sau còn có Hòa Tuyết và Mạc Bắc.

Khoảnh khắc ấy, cô thật sự muốn khóc.

Năm Cố Tây Lương mười hai tuổi, cha mẹ anh gặp tai nạn qua đời, chỉ còn lại hai người thân là ông ngoại ít nói, không cười, và người anh trai hơn anh ba tuổi.

Ông ngoại Chu Tử Ninh thời trẻ cũng là con cháu nhà quan, tính tình cố chấp, không chịu nghe theo sự sắp đặt của gia đình theo nghiệp làm ăn, mà lẳng lẳng tòng quân. Nhờ có tài trí hơn người, ông từ tay trắng tiến thẳng trên con đường chính trị, về sau thời cuộc đổi thay, Chu Tử Ninh mới trở về nơi này định cư, kết hôn, sinh con. Vì giao thiệp giỏi, mảnh khỏe

nhiều, chỉ vài năm ngắn ngủi đã có bước nhảy vọt, trở thành nhân tài mới nổi của giới chính trị.

Về phần Cố Nhậm. Nếu không có Hà Diệc Thu, anh ta sẽ là người mà cả đời này Cố Tây Lương sùng bái chỉ sau ông ngoại. Cố Nhậm làm việc bình tĩnh, quyết đoán, chưa đầy một năm sau khi tốt nghiệp ngành tài chính của Đại học Colombia liền cùng bạn bè hùn vốn lập công ty riêng.

Cố Tây Lương từ khi trưởng thành đều sống cùng ông ngoại nên ảnh hưởng khá nhiều tính cách của ông, muốn giải quyết được một người thì cần phải học cách che giấu ý nghĩ, nắm chắc cơ hội tìm được điểm yếu của đối phương.

Một là kiên nhẫn vài phần, hai là diệt cỏ tận gốc.

Cố Tây Lương tiến lên kéo Nguyễn Ân ra sau lưng mình, kính cẩn gọi một tiếng: “Ông ngoại”.

Chu Tử Ninh giận đến tím tái mặt mũi: “Ai là ông ngoại của anh? Chuyện chung thân đại sự của anh mà tôi phải biết qua miệng người khác, anh muốn tôi tức chết phải không? Sao anh không thể khiến tôi bớt lo như anh trai anh thế hả?”.

Vội vã tiến hành đám cưới với Nguyễn Ân, sau đó Cố Tây Lương cũng cảm thấy mình bốc đồng, chỉ vì một sự kinh ngạc nhất thời mà không kịp suy nghĩ kỹ càng. Trong lòng vốn có bất an, nhưng giờ nghe Chu Tử Ninh nhắc đến Cố Nhậm, Cố Tây Lương lập tức trầm mặc, khẩu khí cũng trở nên lạnh băng.

“Đừng so sánh cháu và anh ấy!”

Chu Tử Ninh ngây người, thờ dãi.

“Chẳng lẽ cháu định đến chết cũng không chịu qua lại với nó? Nói thế nào hai đứa cũng là anh em ruột, vì một đứa con gái mà như thế có đáng không?”

Cố Tây Lương thản nhiên phản bác: “Ngày xưa ông cũng vì một người phụ nữ mà lạnh lùng với bà ngoại cả một đời đấy thôi”. Cố Tây Lương chọc một nhát vào vết thương của Chu Tử Ninh.

Đây chẳng phải do chính ông dạy sao? Một là không ra tay, hai là hạ độc chiêu. Chu Tử Ninh tức giận đến run rẩy, ông bước xuống, chĩa chiếc gậy trong tay về phía Cố Tây Lương.

Cố Tây Lương không tránh, nhắm mắt chịu đòn.

Mạc Bắc muốn ngăn mà không dám, sự lợi hại của ông Chu thế nào, anh ta đã từng được thấy.

Từ sau khi Cố Tây Lương mười chín tuổi, ngoài Hà Diệc Thu, không có ai khiến Cố Tây Lương nếm được mùi vị tình yêu. Lần đầu tiên gặp mặt, cô khẽ cong khoe môi, nói với anh bằng giọng hờ hững: “Cố Tây Lương năm hai? Tôi biết cậu, tài tử khoa Nghệ thuật”.

Cảm giác của Cố Tây Lương đối với Hà Diệc Thu đột ngột dâng trào, giống như đại dương tuổi trẻ đang gầm gào. Cô đã mang đến cho anh tất cả buồn vui mà một người trẻ nên có.

“Hà Diệc Thu, tân sinh viên có số điểm cao nhất trong lịch sử khoa Trung văn của đại học T. Cậu cũng không kém gì ai.”

Cô biết anh, anh cũng biết cô. Ngàn lời cũng không cần nói tiếp, chỉ cần một câu tình thơ ý họa, hóa ra cậu cũng ở đây. Hai người họ yêu nhau là một lẽ dĩ nhiên như nó vốn phải có.

Cố Tây Lương mãi mãi không bao giờ quên cảnh tượng khiến người ta ghê tởm ấy, Cố Nhậm ôm Hà Diệc Thu lên chiếc Benz màu đen, anh chạy theo ngăn lại, chạy đi hỏi, chạy đến dưới cổng khu chung cư của Cố Nhậm mà đứng đợi, nhưng cuối cùng chỉ đổi lại được sự ly biệt.

“Tây Lương, em yêu anh, nhưng tình yêu không phải là sự tín ngưỡng cả đời này của em. Anh có ước mơ của anh, anh muốn làm người nghệ sĩ rong ruổi khắp nơi, chẳng lẽ chúng ta cứ phải lang thang đầu đường góc chợ mà kiếm ăn ư? Em là một đứa trẻ sinh ra trong gia đình nghèo khó, chỉ có thể tự lực cánh sinh, sự mê hoặc của những thứ tầm thường trên đời em chống lại không nổi. Anh không hiểu điều này bởi vì anh chưa từng chịu đựng khổ cực, anh không biết nó đáng sợ đến mức nào.”

Tình yêu luôn khởi đầu một cách thuần túy, một khi đã dính đến vật chất, nó sẽ chẳng thể chống đỡ nổi một cú kích động. Nhưng chẳng ai có tư cách đi phê phán hiện thực, quỹ đạo cuộc đời vốn được định sẵn như vậy, tất cả mọi người đều phải dựa vào phương hướng đó mà đi, chỉ là khi ấy Cố Tây Lương còn chưa hiểu rõ.

Anh điên cuồng chạy về nhà, bẻ gãy toàn bộ bút vẽ, ném vung vãi màu nước khắp phòng ngủ, giường chiếu cũng dính màu. Và đó cũng là lần đầu tiên Cố Tây Lương học hút thuốc, Marlboro – Men Always Remember

Love, đàn ông không bao giờ quên tình yêu. Từ trong một hốc cây tối đen, từ sặc sụa chảy nước mắt đến cuối cùng cũng bình tĩnh trở lại. Nửa tháng yên ắng qua đi, không để ý tới bất cứ ai, Mạc Bắc tới nhà tìm Cố Tây Lương khuyên giải, vừa mở cửa ra liền thấy ngay trước mặt là chiếc ghế bị đập tan tành. Cuối cùng Cố Nhậm vẫn phải gọi điện cho ông ngoại đang ở Thụy Sĩ trở về.

Nhà họ Cố có gia pháp của mình, Chu Tử Ninh phần nộ nhìn bộ dạng chán chường của Cố Tây Lương và một đồng bừa bãi trong nhà. Ông sai người trói Cố Tây Lương trên ghế, không cho ăn, không cho uống, còn hạ lệnh không ai được phép tới cầu xin cho anh, nếu không phải tự gánh hậu quả, chuyện này cứ thế kéo dài ba ngày. Mạc Bắc còn nhớ rất rõ, ba ngày sau tới nhà họ Cố, thấy Cố Tây Lương được người ta đưa ra, mặt mày tái nhợt, môi khô nứt nẻ. Lúc đó, Chu Tử Ninh hỏi anh đã biết sai chưa, Cố Tây Lương uể oải cười, vẻ mặt bất cần, đang định nói gì đó thì bị Mạc Bắc kịp thời ngăn lại.

“Đương nhiên biết sai.”

Sau đó, Chu Tử Ninh phát tay, ra hiệu cho Mạc Bắc đưa Cố Tây Lương về phòng. Lần đầu tiên Mạc Bắc mềm mỏng với người bạn thân của mình: “Tây Lương, quên đi, cậu quên mọi chuyện đi được không?”.

Mạc Bắc còn tưởng sẽ nghe được câu phản đối, nhưng sau sự im lặng thật dài qua đi, ngoài dự liệu nhận được một tiếng: “Ừ”.

Chính từ lúc đó, Cố Tây Lương đã thay đổi.

Sau khi quay lại trường học, anh xin chuyển khoa từ Nghệ thuật sang Tài chính. Việc này vốn không được phép, nhưng với thế lực của nhà họ Cố, chẳng có gì là không thể. Chu Tử Ninh cũng không ra mặt, để mặc Cố Tây Lương muốn làm gì thì làm, dù sao ông cũng từng trải qua một tuổi trẻ như thế. Mỗi khi màn đêm hạ xuống, khuôn mặt kia đều xuất hiện trước mắt ông.

~*~

Mạc Bắc vô thức kéo Hòa Tuyết lùi lại, không muốn để mình và Hòa Tuyết bị vạ lây. Chu Tử Ninh vốn là một người nóng nảy, ông cầm gậy khua khua vài cái, tạo ra tiếng gió vù vù. Nguyễn Ân là một cô gái luôn đứng ra giúp người bên cạnh mình lúc nguy nan, ở quán bar ngày đó như

thế, hôm nay ở đây cũng vậy, không kịp suy nghĩ gì đã chạy lên chắn trước mặt Cố Tây Lương, hai tay dang rộng, tư thế bảo vệ.

Đầu gậy dừng lại cách người Nguyễn Ân vài xentimét. Nguyễn Ân đợi một lúc thấy cơ thể mình không có chỗ nào đau nhức, mới chậm rãi mở mắt. Điều đầu tiên nhìn thấy là ánh mắt không tỏ rõ thái độ của Chu Tử Ninh. Hòa Tuyết bấy giờ mới có phản ứng, gạt Mạc Bắc sang một bên xông lên kéo Nguyễn Ân về, miệng bắt đầu lộng ngôn: “Sao ông lại đi can thiệp vào chuyện thanh niên chúng cháu làm gì chứ? Cố Tây Lương dù sao cũng là cháu ngoại của ông, hơn nữa Nguyễn Ân còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra mà ông đã hung dữ với cô ấy như vậy, rõ ràng là muốn bức ép người khác”.

Chu Tử Ninh bị màn đấu võ mồm của Hòa Tuyết lôi về hiện thực, đấy mắt ông thoáng hiện lên một sự khen ngợi, nhưng sắc mặt vẫn nghiêm túc: “Cháu nghĩ ta không nên xen vào à? Đang chỉ trích ta sao?”

“Cháu nói đều là sự thật, chúng cháu mỗi người có suy nghĩ riêng, người lớn các vị không nên nhúng tay vào, mà dù có muốn nhúng cũng chẳng được. Ông cho rằng ông đang làm cách mạng chắc? Nói người khác không nghe liền động tay động chân, làm như cuộc đại tàn sát không bằng.”

Chu Tử Ninh tiếp tục hỏi: “Ồ, thế cháu không sợ ta sao?”

Hòa Tuyết chột dạ, có sợ nhưng không cam lòng: “Vì sao cháu phải sợ ông? Ông không còn khỏe, muốn đánh nhau cũng không phải đối thủ của cháu. Cháu... cháu từng học võ Nhật Bản đấy^[1]!”

[1. Võ Nhật Bản: Bắt nguồn từ võ Thiếu Lâm Tự (Trung Quốc), không dùng binh khí để đánh nhau.]

Mạc Bắc trong lòng tràn ngập sự hối hận, lẽ ra không nên đưa bà cô này tới đây, họa lớn, họa lớn thật rồi!

Thế nhưng ngay sau đó, cả sảnh lớn vang lên tiếng cười sáng khoái hiếm thấy. Mọi người đều sững sốt nhìn Chu Tử Ninh.

“Được, được lắm! Rất ít ai dám mạnh miệng trước mặt ta như thế! Cô bé rất có tương lai!”

Không ngờ Hòa Tuyết chẳng những trở thành mèo mù vớ cá rán, còn làm xẹp con giận dữ của ông Chu, trái tim đang lừng lợ giữa lồng ngực của Mạc Bắc nhẹ nhàng được hạ về chỗ cũ.

Chu Tử Ninh lúc này đã nhìn thẳng vào Cố Tây Lương: “Đi sang bên kia, đồ mất dạy!”, rồi ông lại đi tới trước mặt Nguyễn Ân, vẻ mặt bất giác đã trở nên ôn hòa từ khi nào, một lúc lâu mới nói: “Sao? Không định mở miệng gọi ông ngoại một tiếng à?”.

Nguyễn Ân kinh ngạc, không biết đây có phải là ông Chu nổi trận tam bành muốn đánh người vừa nãy không, nhưng trong lòng cô thầm mừng rỡ. Như vậy có được coi là mình đã được chấp nhận rồi hay không? Nguyễn Ân không ngờ bản thân được người khác công nhận lại là một việc kích động đến vậy, có lẽ vì đây là người thân của Cố Tây Lương nên cô mới cảm thấy vui vẻ lạ thường đến vậy chăng?

Đúng là yêu ai yêu cả đường đi.

~*~

Ra khỏi sảnh lớn, Cố Tây Lương nhờ Mạc Bắc lái xe của mình về, một lát sẽ có người khác đưa anh và Nguyễn Ân về sau. Mạc Bắc gật đầu, kéo Hòa Tuyết không biết điều ra sân. Lúc này trong nhà Hòa Tuyết đã nghe loáng thoáng vào đầu được chút ít, đại khái là trước đây Cố Tây Lương bị ông anh trai cướp mất bạn gái, bây giờ tình cũ chưa quên, vậy thì Nguyễn Ân phải làm sao? Cố Tây Lương bảo Mạc Bắc đưa cô về trước đúng là vừa ý cô, nhân cơ hội này phải ép anh chàng Mạc Bắc kia nói hết ra mới được.

Xe vừa khởi động, Mạc Bắc đã chạy với vận tốc 120km/h, Hòa Tuyết còn đang mải suy nghĩ chuyện của đôi vợ chồng nhà kia, nhất thời giật nảy mình, mãi mới ngòai vững được.

“Anh vội vàng đi đâu thai à? Lái xe như lái máy bay!”

Mạc Bắc hoàn toàn phớt lờ Hòa Tuyết, kim tốc độ nhảy thẳng lên vạch 130. Hòa Tuyết chỉ cảm thấy cảnh vật bên ngoài và người đi đường lướt qua trong tích tắc. Thật đáng sợ!

Cô hét lên: “Mạc Bắc! Mạc Bắc!”

Mạc Bắc đột ngột phanh gấp, tay vẫn nắm chặt vô lăng, quay đầu nhìn Hòa Tuyết, nói: “Biết sợ rồi hả? Tôi tưởng cô không sợ trời, không sợ đất? Mẹ kiếp, tôi mà ngày nào cũng bị cô lăn đi lăn lại thế này, nửa cái mạng cũng chẳng còn”.

Hòa Tuyết vừa nghe đã biết Mạc Bắc ám chỉ chuyện vừa rồi trong nhà họ Cố, cô cãi lại: “Tôi nói gì là quyền tự do của tôi, dù có gây ra thiên

tai đại họa cũng chẳng liên quan quái gì tới anh”.

Mạc Bắc thấy bộ dạng dửng dưng như không của Hòa Tuyết lại cảm thấy cô nói đúng, cô ta xảy ra chuyện gì thì có liên quan gì tới anh chứ! Anh ngồi đây lo sốt vó lên làm gì?!

Mạc Bắc nắm chặt vô lăng, nhìn Hòa Tuyết mắng một câu: “Chết tiệt!”.

Hòa Tuyết vênh mặt khiêu khích, nhưng đột nhiên môi bị thứ gì đó mềm mại chạm vào, toàn thân cứng đờ, đầu óc quay cuồng. Mạc Bắc sau khi ý thức được hành động của mình cũng ngẩng đầu lên kinh ngạc nhìn Hòa Tuyết, bốn mắt nhìn nhau.

Sau đó, Mạc Bắc dứt khoát quay đầu nhìn về phía trước, mấp máy môi nói: “Nãy giờ cứ nghĩ thấy mùi gì thơm, hóa ra là son môi của cô hả? Được đấy, lần sau tặng quà cho phụ nữ tôi sẽ chọn loại này”.

Hòa Tuyết đáp lại một câu: “Tôi không dùng son môi.”

Mạc Bắc nghe vậy, xấu hổ “khụ” một tiếng: “Thế...”

Hòa Tuyết tiếp tục: “Là sáp môi Lancome.”

Nói xong, Hòa Tuyết xách túi mở cửa xuống xe, vẫy một chiếc taxi rồi biến mất không vết tích. Mạc Bắc đổ người vào vô lăng, chẳng hiểu sao có cảm giác mê man, đây không phải lần đầu tiên hôn, nhưng lại là lần đầu tiên trái tim đập kịch liệt như thế. Mạc Bắc lắc lắc đầu, không muốn nghĩ tiếp, anh lấy di động ra tùy tiện gọi một cuộc điện thoại: “Tôi nay chờ tôi”.

Sau đó biến mất trong biển người.

Có lẽ thời gian trôi đi, chúng ta sẽ lại gặp được một người khiến trái mình mình đập rộn ràng, cũng có thể chẳng bao giờ có dũng khí vứt bỏ tất cả để yêu nữa. Vì vậy, Mạc Bắc à, mày có xác định không?

Cố Tây Lương và Nguyễn Ân ngồi trong chiếc Lincoln, dọc đường không ai mở miệng. Mãi đến khi xe dừng lại trước cửa tòa nhà Tiểu Dương, Nguyễn Ân lẻo đẻo theo anh vào nhà, lại thấy anh đứng sững trước cửa, khoanh tay hỏi: “Em mắc hội chứng nghiện cứu người?”.

Nhận thấy khẩu khí của anh không tốt, cô cúi gầm mặt hệt như một đứa trẻ vừa mắc lỗi.

“Em sợ anh bị thương.”

Bị thương? Ở trên cơ thể? Hay trong tâm hồn? Có loại thương tích nào mà anh chưa bị đây? Càng nhiều vết thương càng giúp anh thêm mạnh mẽ, thế nên anh mới trở nên trơ lì, mới không biết sợ hãi.

Thấy anh không trả lời, Nguyễn Ân đánh bạo hỏi: “Anh vẫn còn rất yêu cô ấy phải không?”.

Nghe cô hỏi vậy, Cố Tây Lương bắt giác nổi lên sự bài xích đối với chủ đề này, anh xoay người muốn đi vào trong nhưng lại bị Nguyễn Ân ôm lấy từ sau lưng. Anh có thể cảm nhận được vòng tay run rẩy nhưng kiên định của cô gái bé nhỏ này.

Cô lên tiếng, hơi thở ấm áp xuyên thấu qua lớp áo tiến thẳng vào làn da của anh: “Anh có biết em thích nhất anh ở điểm gì không?”.

Cố Tây Lương im lặng, Nguyễn Ân dường như cũng không cần anh trả lời, cô nói tiếp: “Là sự quyết tâm. Em muốn anh biết, anh là người đầu tiên em yêu. Cho dù anh không quan tâm tới em, cho dù em biết anh còn rất nhiều thứ khó quên, em vẫn muốn được ở bên anh mỗi ngày, cùng anh ngồi thần thờ, cùng anh làm những chuyện tẻ nhạt, cho dù mỗi khi chạm mặt, chúng ta chẳng có gì để nói với nhau, để cãi vã, cho dù anh không làm gì hết, cũng không sao! Cố Tây Lương, em cũng có quyết tâm. Em có thể chờ, chỉ cần anh không gạt em ra khỏi cuộc sống của anh. Anh hiểu không?”

Quyết tâm ư, anh cũng từng có, chỉ có điều nó đã nhanh chóng nguội lạnh. Lúc này nghe Nguyễn Ân nói như vậy, Cố Tây Lương không tránh khỏi xúc động, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, mềm mại, lạnh lẽo. Anh gỡ hai bàn tay ấy ra, quay lại nhìn thẳng cô.

Vài tia nắng vụng trộm chiếu vào khuôn mặt Cố Tây Lương, Nguyễn Ân thấy khóe miệng anh như mơ hồ cong lên, giọng nói không còn lạnh lùng như trước.

“Có bị thương ở đâu không?”

Giây phút này quá đổi dịu dàng. Nguyễn Ân không thể kìm nén niềm hạnh phúc dâng trào trong lòng mình, cô lắc đầu liên tục.

“Không, em đâu có yếu đuối đến thế chứ.”

Cố Tây Lương vẫn muốn trêu cô: “Thật không? Anh vẫn lo, hay để anh kiểm tra cơ thể giúp em?”.

Nguyễn Ân không thể đợi được nữa, ngay cả giày cũng quên cởi, mặt đỏ ửng chạy một mạch lên tầng.

Mối quan hệ giữa hai người càng ngày càng có chuyển biến tốt đẹp, Nguyễn Ân cảm nhận rõ ràng được điều này. Thịnh thoảng Cố Tây Lương sẽ như có như không nhắc cô mình có về nhà ăn cơm hay không, báo trước khi nào trở về, những lúc đi dự tiệc, anh cũng sẽ hỏi cô có muốn đi hay không.

“Bản hợp đồng tôi qua anh đang đọc dở để đâu rồi ấy nhỉ?”

“Em để lại chỗ cũ trong phòng làm việc ấy.”

“Đang đọc sách gì chăm chú thế?”

“*Hai trăm câu chuyện cười.*”

“Cả ngày ở trong nhà không chán à? Không có việc gì thì hẹn Hòa Tuyết ra ngoài đi chơi cho thoải mái, không cần tiết kiệm tiền cho anh đâu.”

Nguyễn Ân ngẩng đầu: “Thật hả? Hôm qua em thấy trên tạp chí có một chiếc nhẫn kim cương hiếm có màu lam nhạt 10.02 cara, Cố thiếu gia tính thế nào?”.

Cố Tây Lương ngậy người, không phải vì chuyện chiếc nhẫn, mà vì Nguyễn Ân rất ít khi trêu chọc anh như thế. Thật sự là khiến người ta không tìm được muốn lao đến cắn cô ấy một cái! Đương nhiên, Cố Tây Lương đã làm thế thật. Nguyễn Ân kinh ngạc một phen.

Trước khi ra khỏi nhà, Cố Tây Lương đưa cho cô một tấm thẻ tín dụng, Nguyễn Ân cuống quýt giải thích: “Không, em không có ý đó, em nói đùa thôi”.

Cố Tây Lương nghiêng đầu, tỏ ra hiểu rõ: “Anh biết, anh chỉ nhờ em giữ hộ cái này thôi, em tưởng là gì?”.

Nhìn bộ dạng đắc ý của anh, Nguyễn Ân đành phải nuốt hận.

Thế nhưng, cô tình nguyện nuốt hận như vậy cả đời.

Sau đó, một ngày nọ, Hòa Tuyết gọi điện hẹn Nguyễn Ân ra ngoài chơi.

Nguyễn Ân dễ dàng nhận ra biểu hiện của Hòa Tuyết có phần kỳ lạ, mỗi khi có chuyện buồn bực, nếu không uống đến say mềm thì nhất định cô ấy sẽ đi mua sắm điên cuồng. Hòa Tuyết không nói, Nguyễn Ân cũng

không hỏi, đây là điểm vô cùng ăn ý giữa hai người. Cuối cùng khi đã ngồi bên cạnh cửa sổ trong một quán Starbucks, gọi hai tách Capuchino, Hòa Tuyết mới bắt đầu dốc bầu tâm sự.

“Nguyễn Nguyễn, thích một người cảm giác thế nào?”

Nguyễn Ân kinh ngạc: “Ai?”

Hòa Tuyết có phần ử rữ đáp: “Mạc Bắc”.

Không ngạc nhiên!

Ngay từ đầu thấy hai người họ liên tục đấu khẩu, Nguyễn Ân đã nghĩ, nếu như đôi oan gia này yêu nhau thì đúng là chuyện rất thú vị. Không ngờ Hòa Tuyết quả nhiên đã bị động lòng.

“Tớ còn tưởng cậu bị kẻ xấu nào lừa tình, Mạc Bắc thì tốt rồi.”

Nghe Nguyễn Ân nói thế, Hòa Tuyết bĩu môi: “Tớ cảm nhận được anh ta cũng thích tớ, nhưng anh ta không chịu thay đổi bản tính, suốt ngày trêu hoa ghẹo nguyệt bên ngoài. Bà nó chứ, tớ chỉ muốn cho anh ta hai nhát dao!”

Nguyễn Ân ngồi đối diện nhoài người ra vỗ vỗ vai Hòa Tuyết: “Đừng kích động quá, người ta không xấu, chẳng qua chưa biết hồi tâm chuyển ý, dần dần sẽ tốt thôi”.

Hòa Tuyết cãi: “Cố Tây Lương nhà cậu dạo này mới ngoan ngoãn”.

Nguyễn Ân nghe vậy, không khỏi mừng thầm, tự đắc một chút: “Đương nhiên, Tây Lương nhà tớ có một không hai mà”.

Hòa Tuyết sợ run cả người: “Đủ rồi đấy bà chị Nguyễn Nguyễn của tôi”.

Nguyễn Ân phớt lờ, tiếp tục nói: “Thế cậu định thế nào? Có nói với Mạc Bắc không?”

“Hơ! Thế để anh ta đắc ý chết đi à? Về sau trước mặt anh ta tớ làm sao dám ngẩng cao đầu đây? Bất tớ thể nghiệm cái tình huống đó thà rằng chuyện yêu đương của tớ không liên quan gì tới anh ta còn hơn.”

Nguyễn Ân vỗ tay tán thưởng: “Đúng là Tiểu Tuyết nhà ta vẫn có tư tưởng thoáng nhất”.

Đối với Cố Tây Lương, Nguyễn Ân luôn có những chuyện dường như nói không hết. Chuyện vui chuyện buồn gì, đi đường gặp ai, thấy gì, cô đều

muốn chia sẻ với Cố Tây Lương. Vì thế buổi tối hôm ấy, Nguyễn Ân không nhìn được kể cho Cố Tây Lương nghe chuyện về người chị em tốt của mình. Đương nhiên cô đã tự động lược bỏ sự kiện “Tây Lương nhà tớ” đi.

Cố Tây Lương từ phòng tắm đi ra, ngồi trên đầu giường, dựa lưng vào cái gối. Vốn đang căng thẳng vì việc ở công ty, trông thấy vẻ mặt hưng phấn của Nguyễn Ân, tâm trạng anh cũng tốt lên trông thấy. Anh vươn tay ra, Nguyễn Ân vui vẻ nhảy từ bàn trang điểm vào trong lòng anh.

Từ sau khi đi hưởng tuần trăng mật về, Cố Tây Lương dường như đã quen dần với sự tồn tại của cô, quen với việc vừa mở mắt đã nhìn thấy khuôn mặt kiên định của cô.

Nguyễn Ân cũng có cảm nhận như thế, cô vui mừng chỉ vì một chút thay đổi ấy của anh. Cô chẳng cầu mong gì lớn lao hơn thế, mỗi ngày mở mắt ra dưới ánh bình minh đều được nhìn thấy anh, đó chính là tương lai mà cô muốn.

Điều chỉnh lại tư thế ôm, Cố Tây Lương bắt đầu mở miệng hỏi với vẻ tò mò hiếm thấy.

“Em muốn giúp hai người họ à?”

Nguyễn Ân gật đầu: “Đương nhiên, nhưng mà em không hiểu rõ con người Mạc Bắc thế nào, chỉ bằng trực giác cảm thấy anh ta cũng rất tốt”.

Cố Tây Lương hoàn toàn không nhận ra bản thân có phần không vui: “Play boy”.

Ai ngờ Nguyễn Ân lại đáp: “Đấy là vì anh ta chưa tìm thấy đúng người mình muốn, anh trước kia chẳng phải cũng dính bao nhiêu tin đồn không hay đấy ư?”.

Cố Tây Lương không ngờ cô lại nói như thế, bỗng nổi hứng muốn chọc ghẹo: “Ý em là em chính là người đó của anh à?”.

Nguyễn Ân bấy giờ mới phát hiện ra mình nói hớ, có điều mấy ngày nay đã bị Cố Tây Lương trêu mãi thành quen, lúc này, cô hung hăng nói: “Đúng thế đấy! Sao nào? Sao nào?”.

Nói xong, chính mình không nhìn được mà che mặt lại cười.

Cố Tây Lương cũng cười rộ lên, tỳ cằm lên đầu cô, tay vuốt tóc cô: “Cuối tuần này tụ tập đi, cũng mấy ngày rồi anh chưa gặp cậu ấy.”

Chương 4

Bốn người hẹn gặp nhau ở Bách Liên.

Nguyễn Ân và Cố Tây Lương tới trước, lúc đi ngang qua phòng bao, Nguyễn Ân không kiềm chế được mà phóng tầm mắt về phía ngã rẽ kia. Nếu không phải anh đang đi bên cạnh thì cô vẫn còn cảm thấy sợ hãi. Cũng thật thần kỳ, ngày ấy vì sao cô lại tóm được đúng anh cơ chứ? Không phải Mạc Bắc, không phải phụ nữ, cũng không phải người nào khác, mà lại là anh!

Thế nên, nghĩ kiểu gì Nguyễn Ân cũng thấy nên cảm ơn cuộc ẩu đả ngày ấy, nếu không nhờ nó, cô sẽ không gặp được người đàn ông độc nhất vô nhị trong trái tim mình.

Cô nghiêng đầu nhìn người đàn ông bên cạnh, anh đang bỏ thêm đá vào ly brandy, lúc ra khỏi cửa, gió lạnh thổi đến mức cứng đờ cả da mặt.

Cô cứ nhìn như thế, đột nhiên bao nhiêu sợ hãi đều biến mất. Cố Tây Lương hình như cảm nhận được ánh mắt của cô, quay sang nhìn, tỏ vẻ thắc mắc. Nguyễn Ân lắc đầu, chỉ vào cốc brandy của anh và nói: “Em muốn thử”.

Cố Tây Lương nghĩ uống một chút cũng không sao, nghiêm mặt nói: “Một ngụm thôi đây”.

Nguyễn Ân gật đầu, nhận lấy ly rượu uống một ngụm.

Cửa phòng bị mở ra, Mạc Bắc và Hòa Tuyết cùng nhau đi vào, vẻ mặt cau có, hẳn là vừa cãi nhau. Hòa Tuyết ngồi phịch bên cạnh Nguyễn Ân, Mạc Bắc cũng bước tới đang định ngồi thì bị Hòa Tuyết quát: “Cút! Mơ tưởng ra bao xa thì cút xa bấy nhiêu cho tôi”.

Thế nhưng, Mạc Bắc càng sa sầm mặt, phịch mông ngồi xuống ghế: “Tôi không đi đây, cô làm gì được?”.

“Mạc Bắc kia, anh đàn ông đàn ông gì mà không biết xấu hổ thế hả?”

“Cái gì? Thế nào là không biết xấu hổ?”

“Có một nơi tên gọi là khách sạn, trải rộng khắp thế giới! Vì sao anh không chui vào đây mà đứng giữa hành lang làm những chuyện đồi bại cần lói đi, tầm nhìn của người khác!”

Nguyễn Ân nghe đến đây liền hiểu ra mọi chuyện. Xem ra hai người họ không phải hẹn nhau cùng đến mà là Mạc Bắc đến trước, thấy ngoài kia có mấy cô em xinh đẹp, không tìm được mà trêu ghẹo vài câu, bị Hòa Tuyết bắt gặp. Sao trên đời này lại lắm chuyện trùng hợp như thế? Cuộc chiến càng đánh càng ác liệt, Nguyễn Ân thở dài, kéo tay Hòa Tuyết khuyên nhủ: “Tiểu Tuyết, đừng giận nữa, anh ấy cũng không phải cố ý đòi bại như thế”.

Cô đương nhiên không thể nói toạc tâm tư của Hòa Tuyết ra, chỉ có thể đổi sang cách khuyên nhủ, nhưng lại không biết, nói như thế càng khiến tội Mạc Bắc thêm nặng. Cố Tây Lương nghe vậy liền mỉm cười nghĩ thầm: cô ấy lúc nào cũng thiếu suy nghĩ như thế.

Hòa Tuyết còn chưa kịp nguôi giận, thêm một câu của Mạc Bắc, thêm một câu của Nguyễn Ân, tức đến long cả phổi. Vì thế, khi Nguyễn Ân vừa giơ tay lên thì lập tức bị Hòa Tuyết gạt ra, tỏ rõ thái độ ai cản tôi người đó sẽ chết.

Nguyễn Ân không ngờ Hòa Tuyết lại gạt mạnh tay đến thế, suýt nữa thì ngã khỏi sofa, may mà Cố Tây Lương nhanh tay đỡ cô. Nãy giờ đứng đung, đến lúc này thì nét mặt Cố Tây Lương đã sa sầm lại. Hòa Tuyết cũng nhận ra mình quá đáng, định kéo Nguyễn Ân về nhưng Cố Tây Lương đã kéo Nguyễn Ân lại phía mình. Anh lạnh lùng nói với Hòa Tuyết: “Nghe nói bác trai đã đặt toàn bộ bất động sản và hợp đồng tương lai vào hạng mục hợp tác giữa Cố Thị và Hàn Thông? Về nhà cô nhắc nhở bác trai, làm việc cẩn thận mới được dài lâu”.

Hòa Tuyết và Nguyễn Ân không hiểu chuyện làm ăn, mặt ngây như phỗng nhìn nhau. Chỉ có Mạc Bắc nghe ra khẩu khí Cố Tây Lương không mấy tốt lành, không ngờ Hòa Tuyết đã bị Cố Tây Lương ghi thù.

Vì thế anh ta lo quỳnh lên: “Tây Lương, không đến mức vậy chứ?”

Người nọ lạnh lùng đáp: “Đến mức”.

Mạc Bắc lại càng cuống quýt, “Đừng đừng, coi như cậu nể mặt tớ được không hả?”

“Vì một cô gái mà phải nể mặt cậu? Thế này chẳng lẽ ngày nào tớ cũng phải nể à?”

Nguyễn Ân không hiểu vì sao hai người họ tự dưng lại đi chọc ngoáy nhau, len lén kéo gấu áo Cố Tây Lương, nhưng lại bị ánh mắt của anh làm cho sợ hãi.

Cố Tây Lương đầu đầu, đồ ngốc này, chẳng lẽ không phải em muốn hợp tác cho họ à?

Quả nhiên, Mạc Bắc một khi đã sốt ruột thì kiểu gì cũng lỡ miệng: “Cô ấy khác!”

“Khác thế nào?”

“Cô ấy... cô ấy... Những người khác là chơi bời, còn cô ấy là người yêu!”

Mặc dù không nói những câu cần thiết như “anh thích em”, nhưng chỉ cần một câu này là đủ.

Cố Tây Lương đắc ý nhếch miệng: “Ô thế à? Thế thì làm sao tớ dám không nể mặt thiếu gia Mạc Bắc cho được?”

Hòa Tuyết cứ vô duyên vô cớ như thế bị tỏ tình trong mơ màng, một lúc sau mới có phản ứng, cô giẫm nát giày da Ý của Mạc Bắc: “Ai là người yêu của anh?”

Mạc Bắc cũng kích động không kém: “Hôn cũng hôn rồi còn không gọi là người yêu?”

Mặt Hòa Tuyết lập tức đỏ đến tận mang tai.

“Ai thèm hôn anh? Cái đó gọi là trao đổi kinh nghiệm lẫn nhau, không hiểu à?”

Mạc Bắc mắt húng, ngôn từ cũng sắc bén hẳn lên: “Cứ tưởng là ngọc nữ, náo loạn một hội mới biết là dục nữ^[1].”

[1. Dục nữ: Cô gái dung tục.]

Hòa Tuyết giơ tay giáng cho Mạc Bắc một cái tát: “Mạc Bắc, đồ vô liêm sỉ!”, sau đó đứng bật dậy chạy ra ngoài.

Mạc Bắc ngây người mất mấy giây rồi cũng đuổi theo.

Lúc này chỉ còn lại Nguyễn Ân ngơ ngác ngác với Cố Tây Lương đang ngồi xem kịch vui.

Buổi tối nằm trên giường, Nguyễn Ân ở trong lòng Cố Tây Lương dường như có phần không bình thường. Cố Tây Lương muốn ngủ nhưng cô liên tục động đậy khiến anh tỉnh. Cứ thế mấy lần, anh hơi bực, nghiêng người ôm chặt lấy Nguyễn Ân, môi tự động tìm tới môi cô, nhưng lại bị hai tay cô đẩy ra. Cô chậm rãi ngược mặt lên, hồi lâu mới dám nói: “Anh giúp em gãi lưng được không?”

Cố Tây Lương sùng sốt, kéo vạt áo ngủ của cô lên xem mới thấy da cô đã mẩn đỏ.

“Sao thế?”

“Dị ứng còn...”

Thấy mặt anh thoáng cái sa sầm, Nguyễn Ân vội nói: “Không sao, thế này đã là đỡ lắm rồi. Có lần đi uống với Hòa Tuyết, em còn phải nằm viện một tuần cơ, suýt nữa bỏ lỡ buổi bảo vệ luận văn tốt nghiệp”.

Cố Tây Lương không nói gì mà xuống giường, kéo cô dậy, rồi lại lấy áo khoác lên người cô.

Nguyễn Ân ngo ngác hỏi: “Anh làm gì thế?”

Đôi phương chỉ đáp vắn vẹn: “Đi bệnh viện”.

Nguyễn Ân sống chết không chịu cử động, ôm chặt chần nói: “Không cần đâu, chuyện này rất bình thường thôi, da em yếu quá, không có gì to tát cả”.

Cố Tây Lương phớt lờ cô, nói: “Em muốn đi bệnh viện hay để anh gọi bác sĩ tới?”

Nguyễn Ân lắc đầu: “Có thể cả hai đều không cần được không? Em sợ tiêm...”.

Thấy bộ dạng khóc không nước mắt của cô, Cố Tây Lương tức giận nói: “Sợ sao còn đòi uống?”

Nguyễn Ân biết anh đã thực sự nổi giận, bèn dịch người ra mép giường, ôm lấy lưng Cố Tây Lương, nhỏ giọng nũng nịu: “Em xin lỗi”.

Giọng vừa run rẩy sợ hãi lại vừa ngọt ngào.

“Em không có lỗi với anh, em có lỗi với cơ thể em.”

“Thế em tự xin lỗi bản thân có được không...”

Cố Tây Lương vẫn chưa nguôi giận, nhẹ gạt tay cô xuống rồi đi ra ngoài.

Nguyễn Ân cuống quýt: “Anh đi đâu?”

“Lấy thuốc dị ứng”.

Tối hôm đó, Hòa Tuyết và Mạc Bắc một trước một sau chạy khỏi câu lạc bộ Bách Liên. Đến bãi đỗ xe, Mạc Bắc chặn được Hòa Tuyết lại, khép nép nói: “Tôi sai rồi, được chưa?”

Hòa Tuyết ngừng chân, chắn lối đi: “Anh sai cái gì? Thiếu gia Mạc Bắc nhà anh có gì mà sai?”

Mạc Bắc bất đắc dĩ: “Cái gì cũng sai”.

“Rõ ràng không sai sao anh cứ phải nhận sai?”

Thấy Mạc Bắc chịu nhún nhường, Hòa Tuyết lại càng làm quá. Mạc Bắc dần mất kiên nhẫn: “Hòa Tuyết, đừng có quá đáng!”.

Vốn đang chờ Mạc Bắc nói mấy câu dễ nghe, không ngờ bị anh ta chỉ trích là quá đáng, Hòa Tuyết lại bùng bùng nổi giận.

“Tôi quá đáng như vậy đấy! Tôi cũng chẳng cần anh đuổi theo ra đây!”

Mạc Bắc chưa từng chịu thiệt trước mặt phụ nữ, lần này đã phải hạ mình như thế mà Hòa Tuyết còn không chịu. Anh ta tức giận, sa sầm mặt nhìn Hòa Tuyết, rồi khôi phục bộ dạng bất cần đời: “Chào!”.

Sau đó, Mạc Bắc quay đầu đi thẳng, Hòa Tuyết đứng chôn chân tại chỗ, nhìn theo Mạc Bắc mà hét toáng lên: “Anh dám đi thì từ nay về sau đừng hòng gặp nữa”.

Bóng dáng đằng trước khựng lại một chút rồi vẫn nhanh chóng bỏ đi.

Anh dễ dàng vài câu thì chết à? Em chẳng qua chỉ ham sĩ diện chút thôi, muốn được ngẩng cao đầu trước mặt anh chút thôi. Anh chỉ cần khề chìa tay ra là em sẽ lập tức nắm lấy, toàn bộ trang bị của em đều sẽ tan rã vì anh. Thế nhưng, vì sao anh không cố gắng thêm một chút?

Hòa Tuyết cứ thất thần như thế, đến khi bóng Mạc Bắc khuất hẳn, cô mới ử rũ đá chân vào chiếc Lotus thể thao màu vàng. Còi báo động vang lên inh tai.

Hàn Duệ vừa ra khỏi Bách Liên liền được chứng kiến cảnh tượng một cô gái nhỏ nhắn đang đá chân vào xe mình mà trút giận, thậm chí còi cảnh báo đã kêu ầm ĩ mà cô ta cũng không dừng lại, tặng thêm hai cú đá nữa.

Hàn Duệ nhận ra cô gái đó, chính là cô gái đã trêu đùa em gái mình ở quán cà phê lần trước. Anh lẳng lặng đứng phía sau, muốn đợi xem rốt cuộc cô ta sẽ đá đến bao giờ mới thôi. Thế nhưng, tiếc rằng Hòa Tuyết không hề có dấu hiệu dừng lại, Hàn Duệ đành tiến đến: “Cô à, thứ cô vừa đá thỏa thích là thuộc quyền sở hữu của tôi. Nó không đáng giá là bao nhưng tốt xấu gì cô cũng nên nể tình chủ nhân của nó một tý chứ nhỉ!”

Hòa Tuyết vừa liếc mắt đã nhận ra Hàn Duệ. Hai người đã từng kết oán, giờ thần xui quỷ khiến thế nào cô lại đá vào xe anh ta, trong đầu Hòa Tuyết bỗng xuất hiện câu nói: oan gia ngõ hẹp. Nửa đêm nửa hôm thế này, nếu anh ta nổi máu trả thù thì mình có mười cái mạng cũng không đền đủ!

Hiểu rõ thời thế mới là anh hùng, vì thế Hòa Tuyết ngồi sụp xuống, làm bộ như không có chuyện gì, dùng đầu ngón tay xoa xoa vào vị trí mình vừa đá, rồi đứng dậy nói: “Xin lỗi nhé, đi ngang qua không cẩn thận đụng vào!”

Khóe môi Hàn Duệ giật giật, không buồn vạch trần màn xiếc của Hòa Tuyết, đúng lúc anh đang định lên tiếng thì Mạc Bắc ở đâu xuất hiện.

Hòa Tuyết bỗng cảm thấy Mạc Bắc hệt như anh hùng hiệp khách từ trên trời giáng xuống, áo trắng bay phấp phới. Bao nhiêu âm ức trong lòng thoáng chốc tiêu tan, cô lập tức lùi lại sau lưng anh. Mạc Bắc cảm nhận được Hòa Tuyết đã thỏa hiệp với mình, tâm trạng tốt hẳn lên. Vừa rồi quả thực anh đã muốn bỏ về nhưng chợt nghĩ Hòa Tuyết chắc chắn không có mặt mũi nào đi tìm Cố Tây Lương và Nguyễn Ân, trời lại khuya khoắt, sợ cô gặp nguy hiểm nên anh mới quay lại. Người đàn ông kia đương nhiên Mạc Bắc có biết, anh ta chính là chủ tịch của Hàn Thông, đã từng có qua lại vài lần.

Hai người máy móc nói vài câu xã giao rồi Hàn Duệ lái xe đi, trước đó còn không quên liếc nhìn Hòa Tuyết một cái đầy ẩn ý. Mạc Bắc nhú mày.

Hòa Tuyết bấy giờ mới có tâm tình quan sát người đàn ông đối diện.

“Quay lại làm gì nữa? Đi đi! Đi đi!”

Mạc Bắc giả vờ định đi, Hòa Tuyết vội vàng kéo lại, cất cao giọng: “Không được đi!”.

Mạc Bắc cười thâm: “Thế cô muốn thế nào?”

“Tôi muốn... trao đổi kinh nghiệm với anh!”

Màn đêm yên tĩnh, ánh đèn neon mờ mờ như sương, tất cả mọi thứ đều sâu lắng.

Lúc được Cố Tây Lương bôi thuốc, Nguyễn Ân mới biết chuyện buổi tối là anh cố tình khích Mạc Bắc. Cô nghe xong liền xoa người lại, đột ngột hôn lên má trái anh, giọng nói đầy phấn khích: “Sao anh lại thông minh đến thế!”.

Cố Tây Lương vô cùng thỏa mãn: “Thưởng thế này hình như hơi ít thì phải!”

Anh có thể cảm nhận được, từ sau lần Nguyễn Ân thổ lộ, hai người dường như xích lại gần nhau hơn, cô nhanh chóng chạm tới nơi mềm yếu nhất trong lòng anh. Yên ổn sống hết cuộc đời này, như vậy cũng không có gì không tốt, Cố Tây Lương thâm nghĩ.

Khi con người tỉnh táo, sẽ khó tránh khỏi cảm tính. Biết đâu lạc đường lại tìm được tình yêu.

Đêm khuya, chỉ có một màn kiêu diễm ngập căn phòng.

Hòa Tuyết và Mạc Bắc đang chìm đắm trong thời khắc tình nồng ý say, bỗng có người buột miệng: “Thực ra chúng ta phải cảm ơn công tử họ Cố kia!”.

Mạc Bắc ngẩn người: “Vì sao?”.

Hòa Tuyết không nghĩ nhiều, lập tức kể với Mạc Bắc chuyện mình đã tâm sự những gì với Nguyễn Ân. Nghe xong, Mạc Bắc cảm thấy như trời long đất lở, hóa ra mình bị gài bẫy mà hoàn toàn không hay biết, trở thành trò cười cho người khác. Công tử Mạc Bắc làm sao nuốt nổi cục hận này?

Cố Tây Lương, anh em tốt à? Được lắm, có thù không trả không phải quân tử!

Từ sau khi Mạc Bắc và Hòa Tuyết hẹn hò, bốn người thường xuyên liên lạc gặp gỡ hơn, mỗi tuần đều tụ tập ở Bách Liên. Chỉ có điều, Cố Tây Lương không bao giờ để Nguyễn Ân đụng vào một giọt rượu nào nữa, thậm chí nhìn cũng không được. Hành vi ngang ngược ấy của anh lại khiến

Nguyễn Ân vô cùng hài lòng. Cố Tây Lương luôn là một người lạnh lùng, mặc kệ bọn họ chơi đùa gì anh cũng đều hờ hững, chỉ cần không ảnh hưởng tới anh là được. Lần này cũng không ngoại lệ.

Trong phòng bao cái gì cũng có đầy đủ, tivi, micro, dàn âm thanh cao cấp, màn hình tinh thể lỏng cực lớn, thậm chí còn có một bàn snooker. Cố Tây Lương và Mạc Bắc đang tỷ thí snooker, Hòa Tuyết chọn bài *Một người như mùa hạ, một người như mùa thu* để song ca cùng Nguyễn Ân, chơi vui đến quên trời quên đất. Sau đó, Nguyễn Ân chọn một bài tình ca, giọng hát nhẹ nhàng của cô nhất thời thu hút ánh nhìn của ba người còn lại.

*Nhìn bức ảnh của cô ấy trên đời này
Em giật mình hoảng sợ vì khuôn mặt ấy lại giống em đến thế
Sau này em mới phát hiện
Là đường cong tình cảm trên ngón áp út của anh
Một cuộc tình có thể kéo dài được mấy chục năm?
Cảm ơn anh cho em những ngày hạnh phúc
Đứng bên cạnh anh, và sống trong cái bóng của cô ấy
Là lỗi lầm của thời gian, chứ không phải sai trái của tình yêu
Vì hồi ức mà em đem tình cảm ra thử nghiệm
Niềm nhớ nhung của anh dành cho cô ấy trở thành sự day dứt đối với
em
Em xót thương thay cho tình chúng ta
Nói hẹn gặp lại nhưng biệt vô âm tín
Sinh ly khiến em quyến luyến, tử biệt lại cuốn đi niềm nhớ nhung của
anh
Không hẹn gặp lại nhưng vẫn gặp nhau
Hoa hồng đỏ rực đôi mắt
Hi sinh bản thân cùng anh nhớ năm ấy
Hai người hai thế giới chợt vô tình đoạn tuyệt sự gắn kết
Ngay từ đầu đã là sự lừa gạt thiện ý của số phận
Ở bên cạnh anh, giữ gìn lời nhắn nhủ của người yêu*

Khi đã yêu một người, anh đừng nhớ đến thuở xưa^[2]

[2. Bài hát Đại thành đại sự của ca sĩ Dương Thiên Hoa.]

Cố Tây Lương chợt dạ, thậm chí còn hoài nghi liệu có phải Nguyễn Ân đã biết điều gì rồi nên mới chọn bài hát này hay không? Nhưng hát xong, cô vẫn giữ thái độ bình thường, còn hỏi anh mình hát thế nào, Cố Tây Lương bấy giờ mới yên tâm. Trùng hợp, chỉ là trùng hợp mà thôi! Nhưng không thể phủ nhận đây lòng anh đã chịu một cú đả kích, không có tâm trạng chơi snooker nữa. Anh đứng dậy nói: “Đi WC.”

Mạc Bắc lúc đầu cũng tưởng Nguyễn Ân đã biết điều gì, về sau lại thấy biểu hiện của cô không có gì khác lạ, trong lòng mới xác định cô không hề hay biết.

Nhìn Hòa Tuyết đang say sưa hát, Mạc Bắc chợt nhớ tới quả lừa của Cố Tây Lương lần trước, lừa giận lại bốc lên. Đúng lúc này, anh ta nhìn thấy ví tiền Cố Tây Lương để quên trên bàn, bèn nghĩ kế chơi xỏ lại.

“Chị dâu, Hòa Tuyết chơi đến quay cuồng đầu óc rồi, có khi tý nữa chẳng đi nổi nữa ấy. Mai Tây Lương còn phải đi làm, hay là hai người về trước đi?”

Nguyễn Ân nhìn sang Hòa Tuyết, nghĩ Mạc Bắc nói đúng nên gật đầu đồng ý. Mạc Bắc mới cố ý xoay người, đi vài bước bỗng dừng quay lại: “Thôi chết, tôi quên mất không mang ví tiền”.

“Không sao, để tôi thanh toán trước.”

Mạc Bắc cười thầm, nói dối vụng về như thế nhưng không ngờ vở kịch vẫn đi đúng hướng mình đã định.

“Vậy cũng được, ví của Tây Lương kia kìa, cô nhớ cầm đi thanh toán cho tụi tôi nhé.”

Nguyễn Ân gật đầu, cầm lấy ví của Cố Tây Lương muốn đi thanh toán rồi đợi anh một thể.

Nhân viên tính tiền là một anh chàng còn khá trẻ, tuổi chỉ tương đương với Nguyễn Ân. Anh ta cung kính nói với cô: “Chị Cố!”

Nguyễn Ân lúng túng.

“Chị Cố, anh Cố là hội viên cao cấp ở đây, được hưởng phục vụ miễn phí toàn bộ mười hai lần. Chị chỉ cần xuất trình thẻ hội viên là được.”

Nguyễn Ân liền mở ví của Cố Tây Lương ra tìm thẻ hội viên.

Lúc này Mạc Bắc ở trong phòng bao càng lúc càng bất an, đùa như vậy liệu có quá đáng lắm không? Làm hại một cô gái tâm hồn trong sáng như Nguyễn Ân, anh ta có cảm giác mình vừa phạm tội, giống như bọn đao phủ giết người. Về mặt bình thần lúc đầu dần chuyển thành thấp thòm, lo âu. Hòa Tuyết nhận ra Mạc Bắc đang bồn chồn bất an, đi tới chỗ anh ta khua khua năm đầu ngón tay trước mặt: “Anh phóng hỏa giết người, lòng không yên!”

Phóng hỏa giết người? Hình như cũng không khác biệt là mấy! Mạc Bắc ngồi không yên, chẳng kịp để ý tới câu hỏi của Hòa Tuyết, anh ta chạy vội ra ngoài định ngăn chuyện sắp xảy ra nhưng không ngờ đụng ngay Cố Tây Lương ngoài cửa.

“Bị ma đuổi à?”

Mạc Bắc cuống quýt, đẩy Cố Tây Lương ra: “Tránh ra!” nhưng lại bị Cố Tây Lương kéo lại.

“Có rắc rối gì thế?”

Đúng, đúng là rắc rối, còn không đi ngay thì rắc rối nữa! Mạc Bắc cuống quá nói toạc móng heo.

“Cô vợ nhà cậu vừa cầm ví cậu đi thanh toán.”

Cố Tây Lương sững sốt một lúc, trông vẻ mặt chột dạ của Mạc Bắc, anh mới nheo mắt tặng cho anh ta một cái nhìn đầy ẩn ý, sau đó vội vàng xông ra ngoài.

Mạc Bắc choáng váng, giá như bị ăn hai cú đấm của Cố Tây Lương còn tốt, đằng này chỉ có cái nhìn kia.

Oh! Trời xanh có mắt.

Nguyễn Ân nhìn thật lâu, đến mức nhân viên thu ngân kinh ngạc ngẩng đầu lên, nhưng không dám nói gì.

Trong bức ảnh, người đang mỉm cười nhìn ống kính, là mình ư?

Là mình? Không phải mình? Là mình? Không phải mình.

Không phải.

Mình chưa từng mặc trang phục kiểu Bohemian, càng chưa từng làm tóc xoăn, khuôn mặt cũng không trắng bóc và thon gầy như thế.

Nguyễn Ân đột nhiên nhớ đến đêm tân hôn, nhớ đến cái tên mà Cố Tây Lương thốt lên khi đó, Diệc Thu, là cô ấy sao? Chính là người mà anh không thể quên đấy sao?

Vậy mà cô cứ ngỡ mình có năng lực xoay chuyển càn khôn, hóa ra chỉ là vô tình lao đúng hướng. Nghĩ tới câu hát vừa rồi, *Nhìn bức ảnh cuối cùng của cô ấy trên đò này, em giật mình hoảng sợ vì khuôn mặt ấy lại giống em đến thế*, Nguyễn Ân cảm thấy nực cười, chẳng trách nghe cô hát bài đó, sắc mặt anh bất giác biến đổi. Tình huống khó tin này vì sao lại xảy ra với cô? Thật buồn cười, thật đáng thương!

Cố Tây Lương chạy tới quầy thanh toán thì đã thấy Nguyễn Ân chăm chú ngắm thứ gì đó trong tay, không cần đoán cũng biết chuyện gì xảy ra. Mạc Bắc cũng đã đuổi theo đằng sau.

“Muộn mất rồi!”

Anh ta không dám nhìn vào sắc mặt trắng bệch của Nguyễn Ân, vì vừa nhìn sẽ có cảm giác tội lỗi, thậm chí có ý nghĩ muốn bóp chết chính mình.

Thời gian dường như ngưng đọng lại, bầu không khí ngột ngạt, không ai lên tiếng.

Cuối cùng vẫn là Mạc Bắc đánh vỡ im lặng: “Chị dâu?”.

Nguyễn Ân giật mình, quay lại đã thấy có người đứng sau mình. Chạm phải ánh mắt của Cố Tây Lương, cô cúi đầu, hồi lâu mới nhớ cất tấm ảnh vào chỗ cũ, trả lại cho anh. Sau đó, Nguyễn Ân nhấc chân muốn đi, nhưng bị Cố Tây Lương kéo lại. Cô giãy giụa một chút: “Muốn tới cô nhi viện thăm mọi người, tối nay không về nhà”.

Nói xong, Nguyễn Ân quay đầu đi thẳng.

Cố Tây Lương muốn đuổi theo nhưng lại lưỡng lự. Sự thật là như vậy, giải thích càng thêm giả dối. Vốn vì cô có ngoại hình giống người đó nên anh mới cưới, không phải sao? Vốn anh chẳng thể quên người đó, không phải sao? Vậy còn gì mà nói nữa đây?

Có phải ngay từ đầu gặp nhau đã là một sự ám thị? Cho dù cô có nỗ lực thế nào, kiên trì đến đâu cũng không thể chạm vào thế giới của anh nếu không có mối liên quan tới người kia? Người đàn ông và người phụ nữ chờ đợi tình yêu, giữa biển người chật chội vô tình gặp được nhau, đến ngày sự

thật được phơi bày mới phát hiện tất cả vui buồn, mờ mịt đều đã nằm trong bàn tay không lồ của vận mệnh.

Cố Tây Lương lái xe về nhà, vẫn như thói quen mọi ngày, tắt máy rồi lên giường nằm ngủ. Rất mệt. Nhắm mắt mười phút rồi lại mở mắt ra, ngủ không nổi. Trong đầu anh cứ lặp lại biểu hiện của Nguyễn Ân khi quay lưng bỏ đi, có kinh ngạc, có bi thương, có khó tin. Anh không nên buông tay cô, để cô đơn độc rời đi, chậm rãi mất hút trong màn đêm đen kịt. Anh nên giữ cô lại.

Không ngủ được, Cố Tây Lương lập tức bật dậy thay quần áo, muốn tới cô nhi viện đón Nguyễn Ân. Vừa mở cửa lớn, anh đã trông thấy một bóng dáng nhỏ bé đơn độc. Anh tới gần.

Nguyễn Ân ngược lên nhìn, hai tay cô đang ôm đầu gối, hai mắt đỏ hoe.

“Em quên mang chìa khóa.”

Dường như có một cơn phiền muộn nện vào ngực mình, Cố Tây Lương im lặng không nói, sợ chỉ cần vừa mở miệng thì một vài thứ sẽ biến mất. Cái gì biến mất? Anh cũng không biết. Vô tình, một lưỡi dao chậm rãi đâm vào trái tim anh, nhưng anh không hề thấy đau nhức.

Ngồi ngoài này đã được một lúc lâu, rất lạnh, lạnh đến mức gai ốc nổi lên, nhưng Nguyễn Ân không dám bấm chuông. Cô sợ không ai trả lời, sợ không ai để tâm tới mình. Lúc này cô được người ấy bế vào trong nhà, quẹo phải đi mười hai bước, lên gác, đặt xuống chiếc giường ấm áp và quen thuộc, sau đó là cơn bão hôn ập đến, khiến cô suýt nữa không thở nổi.

Trong trí nhớ của cô, Cố Tây Lương chưa từng mất kiểm chế như vậy, ngay cả đêm tân hôn uống rượu say, anh vẫn duy trì được sự dịu dàng. Vậy mà lúc này, dường như anh bất chấp tất cả, chẳng buồn quan tâm đến điều gì, cục cằn và lỗ mãng hết một chàng thanh niên hai mươi tuổi. Khoảnh khắc cao trào, cô chạm tay vào mặt anh, có chần chừ, có run rẩy, cô hỏi: “Em là ai?”

Cố Tây Lương vùi đầu vào hõm vai cô, nghiêng đầu, bờ môi ấm áp dán vào vùng da cổ cô rất lâu, rất lâu mới lên tiếng: “Nguyễn Nguyễn, hình như em béo lên”.

Nguyễn Ân bật khóc, khóc vì hạnh phúc. Đây là lần đầu tiên anh gọi cô như thế. Nguyễn Nguyễn, rõ ràng đã nghe Hòa Tuyết gào thét cái tên này

vô số lần, nhưng không ngờ từ trong miệng Cố Tây Lương thốt lên lại nhẹ nhàng, uyển chuyển đến thế, hết như viên kẹo ngọt ngào nhất, mềm mại nhất trên đời này, khiến cô quên hết đau thương.

Đó là lần đầu tiên Nguyễn Ân nghe Cố Tây Lương kể về Hà Diệc Thu.

Trong hồi ức là tháng Ba hoa liễu bay, một người đã xa xôi ngàn dặm. Câu chuyện giữa tài tử giai nhân từ lúc bắt đầu đến lúc đổ vỡ. Cố Tây Lương thỉnh thoảng ngừng lại, bờ môi mấp máy, rồi lại tiếp tục kể.

Nguyễn Ân ngược lên, nhìn thấy vẻ mặt bi thương của anh đang đắm chìm trong hồi ức, trái tim cô đau nhức, vì anh, vì chính mình.

“Sau đó?”

“Cô ấy theo anh trai anh đi Mỹ.”

Cố Tây Lương đêm nay, nói rất nhiều.

“Anh chọn ngành giống hết Cố Nhậm vì muốn chứng minh bản thân cũng có thể đáp ứng tất cả những gì cô ấy muốn. Sáu năm, số điện thoại chưa từng thay, có lần đánh mất di động nhưng rồi anh vẫn làm lại số cũ. Anh cố gắng để mình liên tục xuất hiện trên các mặt báo, muốn để cô ấy phải hồi hận, quay về tìm anh. Thậm chí anh còn tưởng tượng tới cảnh tượng, vào một đêm nào đó, nhận được một cuộc điện thoại, đối phương trầm mặc rất lâu rồi nói: Tây Lương, thực ra trong lòng em, anh vĩnh viễn là người giỏi nhất.”

...

“Thế nhưng, cuối cùng cũng không xảy ra.”

...

“Anh ngu ngốc quá phải không?”

Nguyễn Ân lặng im nghe anh nói từng câu, từng câu, từng đoạn, từng đoạn hồi ức. Hàm răng cô suýt nữa cắn vào môi, Cố Tây Lương không phát hiện ra. Cô nghe thấy câu hỏi của anh nhưng không trả lời, mà gắng kìm nén dòng lệ đang dâng lên khóe mắt: “Năm ngoái nghỉ hè, em và Hòa Tuyết đi xem một bộ phim, tên là gì không nhớ nữa. Nhưng em ấn tượng nhất là câu nói của nữ chính với nam chính. Bây giờ em cũng mượn lời đó để nói với anh”.

...

“Em sẽ không bao giờ đột ngột rời xa anh trong im lặng.”

...

“Bởi vì em rất mạnh mẽ, mạnh mẽ như một cái cây to lớn.”

...

“Dù ngày nào đó cây kia đổ, em vẫn sẽ xuất hiện trước mặt anh, vĩnh viễn như vậy.”

Đây có lẽ là câu nói cảm động nhất mà cả đời này Cố Tây Lương được nghe. Anh ôm Nguyễn Ân vào lòng thật chặt, kịch liệt đè nén nội tâm kích động.

“Có cô gái nào lại ví mình như đại thụ?”

“Áy! Nam chính cũng nói như thế!”

Khoảnh khắc này, hai người họ như hai con chim đang cố gắng sưởi ấm cho nhau. Họ là tia sáng duy nhất, người bầu bạn duy nhất của đối phương, anh vì ai đó mà hàng lông mày cau lại, cô vì anh mà đau lòng. Chỉ là họ đã quên mất, vì khoảng cách quá gần, vì hiểu quá rõ, thế nên mới có thể tìm đúng một nơi là tử huyệt của nhau, hung hăng đâm một nhát. Đến lúc mọi thứ được xé toạc mới biết, mình đầy thương tích.

Em yêu anh không phải là sự kích động nhất thời, em yêu anh đến tận giây phút cuối cùng.

Những ngày sau đó, cuộc sống vẫn bình thường tiếp diễn. Nguyễn Ân nghĩ mình nên đi tìm một công việc, không thể cứ sống dựa vào Cố Tây Lương mãi được. Trước kia có quá nhiều chuyện phải lo, kết hôn, hưởng trăng mật, nên cô quên khuấy mất việc này. Tuy Cố Tây Lương nói không muốn để cô ra ngoài, cô cũng không ngại ngồi nhà chơi để anh nuôi, nhưng trong lòng vẫn có chút tự trọng, không muốn mình phá bỏ nguyên tắc tự lập của bản thân. Thế nên Nguyễn Ân đã tốn rất nhiều công sức để thuyết phục Cố Tây Lương cho mình đi xin việc, còn muốn anh không được can dự vào chuyện này.

Hòa Tuyết và Nguyễn Ân đều học kế toán, Hòa Tuyết vừa tốt nghiệp đã vào làm ở Vân Tân - một xí nghiệp hạng trung nhờ mối quan hệ của ông Hòa, hiện giờ công ty vẫn đang tiếp tục tuyển người. Vì muốn được làm việc chung nên Hòa Tuyết đã đề cử Nguyễn Ân, phỏng vấn rất thuận lợi, trúng tuyển vị trí trợ lý trưởng phòng, dù không đúng chuyên ngành nhưng

đã được ký hợp đồng ngay. Cô vừa ra khỏi phòng đã hí hửng chạy tới ôm Hòa Tuyết, nhưng ngay lúc đó cánh cửa phòng phỏng vẫn mở ra.

“Cố phu nhân, cô quên túi xách.”

Tâm trạng tốt đẹp của Nguyễn Ân lập tức rớt xuống đáy cốc.

Cô về tới nhà đã thấy Cố Tây Lương ngồi đợi sẵn. Anh nghe qua Nguyễn Ân kể hôm nay sẽ đi phỏng vấn, lúc này trông vẻ mặt ủ rũ của cô, đoán trúng bị loại, ngay từ đầu anh đã cảm thấy cô không có duyên với đám chữ số đầu đầu kia rồi mà.

“Chắc là không ai dám giao sổ sách kế toán công ty cho em phải không? Cùng lắm thì em ngoan ngoãn ở nhà đảm nhiệm chức vụ phu nhân là được rồi.”

Nguyễn Ân đang buồn bã bị câu này của anh làm cho buồn cười, nhưng vẫn có chút không cam lòng.

“Em trúng tuyển rồi.”

“Thế sao mặt lại xị ra như thế?”

Thấy Cố Tây Lương giả ngốc, Nguyễn Ân càng thêm bực mình: “Chẳng phải anh đã đồng ý với em là không can thiệp vào việc này rồi cơ mà?”

Cố Tây Lương lập tức phì cười, rõ ràng mình không hề làm gì!

“Anh thề, tay của anh không hề động vào.”

Nguyễn Ân nửa tin nửa ngờ, kể lại từ đầu tới cuối quá trình phỏng vấn. Nghe xong, Cố Tây Lương bật cười: “Bà Cố à, chồng của em tự cho rằng bản thân có tiếng tăm nhất định, chuyện anh kết hôn cũng có rất nhiều báo chí nhắc tới. Bà xã của anh là ai, có đến quá nửa giới thượng lưu đều biết. Sao em lại trách anh đây? Chỉ có thể trách em lấy phải người quá xuất sắc”.

Nguyễn Ân không ngờ ông xã của mình lại “tự cao” đến mức ấy, cô kêu lên: “Trời! Ai cho anh kiêu căng như thế! Chẳng qua chỉ biết kiếm tiền chút thôi”.

Cố Tây Lương không thèm phản bác, chỉ hỏi lại: “Biết kiếm tiền mà không phải bản lĩnh lớn rồi à?”

Lần này Nguyễn Ân bó tay hoàn toàn. Cô bỏ nhào về chỗ anh, làm bộ muốn cắn lên mặt anh một miếng.

Cố Tây Lương để mặc cô nghịch ngợm.

“Có thật anh không làm gì không?”

Cố Tây Lương nhún vai: “Tin hay không tùy em”.

“Thế em sẽ đến đó làm.”

Cuối tuần đó lại tụ tập, Cố Tây Lương và Nguyễn Ân đi vào phòng thì đã thấy Mạc Bắc và Hòa Tuyết đang chơi xúc xắc. Mạc Bắc vừa trông thấy họ liền đứng phắt dậy: “Chị dâu!”

Cố Tây Lương liếc xéo anh ta một cái, tưởng rằng như thế là xí xóa được tội chác? Mạc Bắc tí tởn cười làm hòa, coi hai người họ như đế vương mà hầu hạ. Cố Tây Lương hỏi Nguyễn Ân có muốn uống hồng trà không, Nguyễn Ân ngẫm nghĩ một lúc, nói: “Đổi khẩu vị cũng được, trà xanh đi”.

Mạc Bắc ngồi một bên nghe vậy liền bật cười, hai loại đó có gì khác nhau mà kêu đổi khẩu vị??? Lúc sau định thần lại, thấy Cố Tây Lương nhìn chằm chằm mình, khóe mắt thấp thoáng nụ cười, Mạc Bắc nghĩ thầm: Thôi rồi, xong đời rồi, tai họa này chưa qua, tai họa khác đã tới. Anh ta lập tức quay sang nhìn Nguyễn Ân nói: “Chị dâu, trà xanh tốt hơn trà đen, bỏ cho cơ thể! Để em kêu người mang đến”.

Nói xong, anh ta đang định rung chuông gọi phục vụ thì bị Cố Tây Lương chặn lại: “Cần gì phải gọi phục vụ, cậu tự đi lấy không được à?”

Mạc Bắc rất là không cam lòng, đang định đứng dậy thì bị Hòa Tuyết ôm lấy tay: “Chiều nay lúc anh ấy lái xe không cần thận bị thương ở chân.”

Quả nhiên, Nguyễn Ân cũng kéo Mạc Bắc về ghé ngồi: “Vậy thôi đừng đi nữa, gọi phục vụ là được rồi”.

Mạc Bắc nghe vậy, trong lòng thầm phục cô “vợ trẻ” của mình thông minh tài trí, vội vàng giả vờ đau để phối hợp. Cố Tây Lương nhìn ra được toàn bộ vẻ đắc ý trong ánh mắt Mạc Bắc, mỉm cười lại với anh một cái, nụ cười khiến Mạc Bắc rùng mình.

Căn phòng bỗng dưng lặng im, chỉ còn giọng nói nhẹ nhàng bay bổng của Cố Tây Lương: “Mạc Bắc, mấy hôm trước tớ gặp bố cậu”

Mạc Bắc đột nhiên kích động, tựa như đã đoán được tiếp theo Cố Tây Lương sẽ nói gì. Anh ta đáp theo phản xạ: “Tây Lương!”

Cố Tây Lương phớt lờ, tiếp tục nói: “Tớ với chú Mạc ngồi tâm sự rất nhiều, chú nói hình như gần đây cậu với...”

“Đại ca!!!”

“Gọi là gì ấy nhỉ? À, hình như là...”

“Nể tình anh em nhiều năm qua giữa chúng ta, chi phí tuyên truyền của Cố Thị quý tiếp theo tớ chịu hoàn toàn!”

Cố Tây Lương nhướn mày: “A, thế thì tốt quá!”

Mạc Bắc lau mồ hôi, không ngờ Cố Tây Lương vẫn chưa dừng lại, tiếng nói lại vang khắp phòng: “Nghe nói gần đây cậu với thiên kim tiểu thư của Hàn Thông khá thân thiết, tớ gặp cô ta rồi, đáng yêu phết!”

Dứt lời, Cố Tây Lương thả nhiên bung ly Le Vi Rouge vơi một nửa trên bàn lên, chìa ra trước mặt Mạc Bắc, gạt đầu một cái như lời mời, sau đó uống cạn. Hòa Tuyết và Mạc Bắc trắng bệch mặt.

Được lắm, đủ độc ác! Đã giết thì giết bằng sạch.

Xe chậm chậm chạy trên cầu vượt, Nguyễn Ân ngồi ở ghế phụ, sắc mặt không tốt cho lắm, rớt cuộc không nhịn được phải lên tiếng: “Vì sao? Anh nói thế sẽ khiến hai người đó cãi nhau đấy”.

Cố Tây Lương giả vờ chăm chú lái xe, Nguyễn Ân lại hỏi: “Vì... chuyện tám ảnh phải không?”

Cố Tây Lương vẫn duy trì im lặng.

Nguyễn Ân kiên trì nói: “Thực ra, biết sớm cũng tốt mà, ít nhất hiện giờ em còn có thể thử làm ngơ, còn có rất nhiều thời gian nữa để cố gắng thay thế vị trí của cô ấy”.

...

“Nếu để vài năm hay vài chục năm nữa mới phát hiện ra trái tim của người đàn ông nằm bên cạnh mình đã bị hồi ức của một cô gái khác phủ kín, Tây Lương, em sẽ điên mất, nhất định sẽ điên mất.”

~*~

“Em tin à?”

Quá yên tĩnh.

Hòa Tuyết lúc này quá mức yên tĩnh, như thế lại khiến Mạc Bắc lo lắng.

“Bà cô của tôi, em tức giận thì mau trút hết ra đi, nhịn rồi ghen chết đấy!”

Hòa Tuyết đang mãi nghe CD bật trong xe, quay sang nhìn Mạc Bắc: “Anh nói gì cơ?”

Mạc Bắc liếc mắt, ấp úng nói: “Vừa nãy, Tây Lương...”

Không ngờ Hòa Tuyết lại “hừ” một tiếng: “Em không ngốc, mấy lời nói vớ vẩn đó sao tin được chứ?”.

Mạc Bắc thở phào một hơi, nãy giờ cứ mãi nghĩ cách an ủi cô.

Hòa Tuyết tính khí không tốt lắm nhưng thực ra vẫn là một cô nữ sinh, cho dù trong lòng có tâm sự thì nhìn thấy thế giới này vẫn có vô vàn điều tốt đẹp. Đây chính là điểm khiến Mạc Bắc vừa yêu vừa hận. Anh vốn cho rằng mình trời sinh đã ưa tự do, thế nên mới không cam lòng. Ngay cả khi cảm nhận được mình dành tình cảm đặc biệt cho Hòa Tuyết, anh cũng chỉ có thể cho phép cô làm nũng, cho phép cô khóc lóc om sòm, nhưng những điểm đặc biệt ấy vẫn chưa thể khiến anh có quyết tâm cập bến. Không ngờ, Hòa Tuyết lại không tin điều Cố Tây Lương nói, điều này khiến Mạc Bắc hao tổn không ít sức lực.

Giữa màn đêm, xe vẫn bình ổn chạy trên đường. Bỗng Hòa Tuyết quay đầu sang nhìn Mạc Bắc, khiến Mạc Bắc sợ hết hồn. Sau đó, anh nghe thấy từ trong miệng cô, từng chữ từng chữ thốt ra, ngữ điệu như cực kỳ phẫn nộ: “Anh sẽ không làm chuyện gì có lỗi với em chứ?”

Mạc Bắc “khụ” một tiếng: “Sao có thể? Có bạn gái là quốc sắc thiên hương như em rồi, anh còn tâm tình đâu thương thức hoa dại nữa?”.

Hòa Tuyết hài lòng gật đầu: “Nói với anh một chuyện này, Mạc Bắc, giữa chúng ta chỉ có hai kết cục! Một là vui vẻ kết hôn, hai là nếu anh phản bội em, em sẽ cùng với đôi cầu nam nữ ngọc nát đá tan!”.

Mạc Bắc nghe vậy, hoảng hốt đến mức suýt tông xe vào cột đèn điện trên vỉa hè. Một dự cảm bất thường bao phủ toàn thân.

Mạc Bắc vốn không phải một người đàn ông thuần phác, hoàn cảnh gia đình phức tạp khiến anh không thể gạt bỏ nỗi sợ hãi đối với chuyện tình cảm. Không phải là anh chưa từng nghĩ tới chuyện xóa bỏ nỗi ám ảnh đó,

nhưng mỗi lần cố gắng thử lại cảm thấy như mình thiếu chỗ dựa, rơi vào khoảng không chơi vơi.

Phật dạy: mệnh do kỹ tạo, tương do tâm sinh

Chương 5

Cuối tuần, Nguyễn Ân ngủ rất ngon, đến tận tám giờ mới tỉnh. Hình như cô càng ngày càng thích ngủ, thói quen không tốt chút nào. Cố Tây Lương sáng sớm đã ra khỏi nhà, anh không có số được nghỉ ngơi như thế, hôm nay phải bay đi Canada. Nguyễn Ân rửa mặt mũi xong, định dọn dẹp phòng ngủ thì phát hiện đầu giường có một bản hợp đồng. Đêm qua Cố Tây Lương xem rất lâu mới ngủ, chắc là quan trọng lắm? Nguyễn Ân vội vàng gọi điện cho Cố Tây Lương, nói anh để quên hợp đồng ở nhà, hỏi có cần cô mang tới sân bay hay không. Cố Tây Lương bảo cô ở nhà chờ Lục Thành tới lấy nhưng Nguyễn Ân cự tuyệt: “Dù sao em cũng không có việc gì, để em đi cho. Lục Thành chạy đi chạy về mệt”.

Cúp máy, Nguyễn Ân vội thay một bộ đồ dễ vận động, áo phông và chiếc quần giả váy màu trắng, qua loa buộc túm tóc lên cao rồi ra khỏi nhà. Cũng may, vừa đợi mấy phút thì bắt được taxi.

Cố Tây Lương chẳng khó khăn gì để nhận ra bóng dáng hấp tấp của Nguyễn Ân, cô đứng ngoảnh đi ngoảnh lại hồi lâu mới nhìn thấy anh.

Vừa nhìn thấy Cố Tây Lương, Nguyễn Ân đã tươi cười chạy về phía anh, còn không cẩn thận va phải một người đi ngang qua, vội cúi đầu xin lỗi, rồi tiếp tục chạy.

“Phải sửa cái tật hấp tấp ta hấp tấp này đi nghe chưa!”

“Em đâu có cố ý.”

Cố Tây Lương bất đắc dĩ nhận lấy tập tài liệu rồi xoay người đi. Nguyễn Ân vẫy tay chào anh, chợt thấy anh quay lại, thản nhiên hôn lên trán mình, sau đó mới đi vào phòng soát vé.

Nguyễn Ân vừa kinh ngạc vừa vui mừng. Mặc dù hai người đã có nhiều hành động thân mật hơn thế, nhưng cử chỉ ấm áp nho nhỏ này cô lại chưa từng trải qua. Lục Thành chứng kiến cảnh tượng vừa rồi cũng không kìm được mà ngậy người nhìn Nguyễn Ân một giây.

Mãi đến khi không trông thấy bóng dáng Cố Tây Lương nữa, Nguyễn Ân mới lưu luyến xoay người đi ra cửa sân bay. Đang đi đột nhiên cảm nhận được một cơn đau quặt thắt ủa tới, Nguyễn Ân chợt có dự cảm xấu, mỗi tháng bắt đầu kỳ kinh nguyệt đều có dấu hiệu đau bụng quằn quại. Sao

lại xui xẻo thế chứ, hôm nay lại còn mặc đồ trắng! Cô vội vàng chạy vào phòng vệ sinh kiểm tra. Biết ngay mà! Nguyễn Ân khóc không ra nước mắt, trong WC lúc này chỉ có mình cô, hơn nữa chiếc váy trắng đã bị dính chút màu đỏ.

Làm sao đây? Nguyễn Ân rón rén mở cửa WC, ngó ra ngoài thăm dò, thấy đầu hành lang có một cô gái, hình như đang chờ ai thì phải. Nguyễn Ân đánh bạo chạy bước nhỏ tới chỗ cô gái kia: “Ừm... chị ơi, có thể giúp em một việc được không?”

Cô gái toàn thân toát lên một vẻ lạnh lùng, vừa liếc nhìn Nguyễn Ân, đang định mở miệng thì chợt có tiếng đàn ông vang lên: “Ada!”

Cô gái kia lập tức quay đầu lại: “Sếp”.

“Gì thế?”

“Cô gái này đang định nhờ em giúp gì đó.”

Cố Nhậm vừa chuyển hướng nhìn liền giật mình.

Anh ta là sếp của cô gái kia à, làm sao bây giờ? Nguyễn Ân dứt khoát xông lên, bám lấy tay trái người đàn ông, nói liền một hơi: “Anh có thể để chị ấy mua giúp tôi một gói băng vệ sinh được không?”

Cố Nhậm cảm thấy lòng bàn tay trơn ướt, cái lạnh truyền tới tất cả các dây thần kinh trên người. Những ngón tay đang níu kéo kia nhỏ nhắn, trắng muốt và mềm mại.

Anh làm sao biết được, có những người nhất định sẽ gặp nhau, có những vết thương nhất định sẽ in hằn trong tim. Cho dù bạn không muốn, cho dù bạn chạy trốn, nhưng ý trời thích vờn người, bạn không có vết thương lòng thì nó sẽ mang lại cho bạn nỗi đau đến xương tủy.

“Ada, đi đi!”

Giải quyết ổn thỏa xong, Nguyễn Ân ra khỏi WC, thấy đối phương vẫn chưa đi, cô vội tới cảm ơn.

Cố Nhậm nói: “Tình hình cô thế này chắc không tiện bắt taxi đâu, có cần tôi đưa cô về không?”

Nguyễn Ân không nghĩ nhiều, cảm thấy anh ta nói có lý nên không từ chối.

Xe dừng trước cổng tòa nhà Tiểu Dương, Cố Nhậm càng thêm kinh ngạc, nhưng anh ta nhanh chóng che giấu cảm xúc của mình, làm như thuận miệng hỏi vu vơ: “Cô ở đây à?”

Nguyễn Ân gật đầu, nói cảm ơn một lần nữa rồi xách túi xuống xe.

Cố Nhậm cũng xuống theo, gọi cô: “Cô xem có nên cho tôi biết số điện thoại của cô không nhỉ?”

Nguyễn Ân nhíu mày: “Vì sao?”

“Tôi không thích làm việc từ thiện đến mức ấy đâu. Nếu sau này có chuyện cần nhờ cô giúp, cô sẽ không từ chối chứ?”

Nguyễn Ân cũng biết đối phương đã giúp mình đúng lúc nước sôi lửa bỏng nên bảo anh ta lấy di động ra để mình nhập số điện thoại.

“Tôi cũng không thích nợ nần, trong lòng rất khó chịu. Thế này là được rồi phải không?”

Trả lại di động cho anh ta, Nguyễn Ân nhắc chân muốn đi nhưng lại bị đối phương gọi lần thứ hai: “À, tôi nghĩ ra muốn cô báo đáp thế nào rồi”.

Nguyễn Ân quay đầu lại, nghi hoặc hỏi: “Thế nào?”

“Hay là cô hôn tôi một cái đi!”

Ada ngồi trong xe hoàn toàn bị sốc khi nghe thấy câu nói đùa kia của Cố Nhậm, đây rõ ràng không phải ông sếp cộc cằn ít nói hàng ngày của mình.

Nguyễn Ân cũng kinh ngạc, không ngờ đối phương lại đưa ra yêu cầu đường đột như thế, cô đáp theo phản xạ: “Vậy đành coi tôi nợ anh một món ân tình, trong lòng áy náy cũng đành chịu”.

Cố Nhậm nghe câu trả lời như vậy thì bật cười, anh ta giơ tay lên muốn chạm vào mái tóc của Nguyễn Ân nhưng cô né tránh.

“Trêu cô vậy thôi, vào nhà đi.”

Vừa về nhà, Nguyễn Ân liền tắm giặt, thay đồ ngủ, bảy giờ mới cảm thấy sáng khoái.

Sau đó, cô mở bộ phim vừa mua hôm trước trên đường đi làm ra xem, đây là bộ phim dài tập mà hè năm ngoái cô xem cùng Hòa Tuyết, bây giờ xem lại vẫn ham tới mức quên cả ăn cơm.

Mãi đến khi ngẩng đầu lên đã là mười giờ đúng, chuông điện thoại reo bên tai.

Nguyễn Ân nằm trên giường quơ tay lấy di động, không kịp nhìn xem ai gọi đã vội ấn nút nghe, giọng nói trong trẻo: “Tây Lương!”.

Đầu dây bên kia im lặng vài giây mới lên tiếng: “Chỉ e tôi không phải người em đang đợi!”.

Nguyễn Ân sững sốt, bỏ điện thoại xuống nhìn màn hình, dãy số xa lạ nhưng giọng nói nghe có vẻ quen quen. Mất một lúc lâu cô mới nhớ ra.

“À à! Anh là người... anh tên gì?”

Cố Nhậm không đáp, mà hỏi ngược lại: “Tối mai rảnh không? Có thể mời cô đi ăn cơm được không?”.

“Chồng tôi dặn không được đi ăn cùng người lạ.”

Câu nói vừa cự tuyệt, vừa ngầm ám chỉ mình đã là phụ nữ đã có chồng. Nguyễn Ân không dám xưng hô như thế trước mặt Cố Tây Lương, chỉ khi nói chuyện với Hòa Tuyết hay người lạ mới thể hiện rõ sự chiếm hữu của mình đối với anh.

Nghe câu trả lời của Nguyễn Ân, Cố Nhậm không hiểu sao mình lại thấy không thoải mái: “Xin lỗi vì đã mạo muội, chúc cô ngủ ngon”.

Nguyễn Ân cúp máy, ném di động sang một bên, tiếng chuông lại vang lên.

“Còn có việc gì? Chồng tôi không thích tôi nói chuyện với đàn ông lạ!”

Cố Tây Lương nghe cô nói vậy, trong lòng nhất thời tràn ngập vui sướng kỳ lạ.

“Thế à?”

Nguyễn Ân giật mình, giọng nói thân thuộc này là của ai, cả đời này cô cũng không nhận sai. Lúc này cô chỉ muốn tìm một cái lỗ nẻ để chui xuống!

Cố Tây Lương chẳng cần nhìn trực diện cũng đoán được bộ dạng xấu hổ của cô lúc này, hẳn là đang lẩn đi lẩn lại vài vòng trên giường?! Bỗng nhiên Cố Tây Lương thấy tiếc nuối vì không được tận mắt chứng kiến cảnh tượng ấy.

Đương nhiên là anh đoán đúng. Nguyễn Ân ngượng ngùng đến mức nằm trên giường không biết phải làm sao để ngồi dậy, nhất thời quá đà, cộc đầu một cái. Cố Tây Lương bên kia nghe thấy một tiếng động vang lên rồi lại im bật.

“Nguyễn Nguyễn?”

Không ai trả lời.

“Nguyễn Ân!”

Vẫn không ai đáp.

Dường như có người vừa nhéo vào trái tim Cố Tây Lương, suýt nữa anh gọi điện bảo Lục Thành mua vé máy bay trở về ngay lập tức. Rốt cuộc thì đầu dây bên kia cũng có âm thanh.

“Cố Tây Lương, đau quá!”

Lúc này anh mới yên tâm.

“Đáng đời! Chẳng bao giờ cẩn thận gì cả.”

“VẬY anh cũng nên an ủi em mới đúng chứ, sung to đùng rồi đây này! Cực kỳ to!”

“Khoa trương!”

Nguyễn Ân vờ giận dỗi.

Nhớ tới câu nói mở đầu của cô, Cố Tây Lương liền hỏi xảy ra chuyện gì, Nguyễn Ân kể lại từ đầu tới cuối sự việc ở sân bay. Đợi cô kể xong mười giây, Cố Tây Lương mới lên tiếng: “Bảo sao điện thoại em bận này giờ. Mai đến trung tâm thuê người giúp việc đi, em ở nhà một mình anh cũng không yên tâm”.

Nguyễn Ân xúc động lắc đầu, sau đó mới chợt nhớ ra anh không trông thấy mình, vội nói: “Không cần đâu, anh không thích có người lạ trong nhà cơ mà, hơn nữa em cũng không thích, cứ như chim hoàng yến bị nhốt trong khuê phòng không bằng”.

Dứt lời, Nguyễn Ân cũng phải bật cười vì câu nói của mình.

Sau đó, vì chênh lệch giờ giấc nên Cố Tây Lương buồn ngủ, Nguyễn Ân căn dặn anh vài câu rồi cúp máy. Thế nhưng tâm trạng cô rất lâu vẫn không bình ổn lại được.

Cứ như vậy đi, cứ như vậy, em sẽ ở bên anh, dù ở đâu, làm gì cũng đều tốt cả!

Cho dù trái tim anh không cho em nhiều không gian, nhưng chỉ cần anh không đuổi em ra đã là vô cùng tốt rồi.

Lúc này, Cố Nhậm cũng không kiềm chế được một sự rung động trong lòng. Nguyễn Ân? Muốn tìm hiểu tất cả về cô không hề khó. Không ngờ lần này về Đài Bắc bàn công việc với vài công ty mà ngẫu nhiên gặp được cô gái ấy.

Cố Nhậm đứng bên cửa sổ sát nền, ngắm khung cảnh Đài Bắc dưới ánh đèn neon sáng rực, những cơn gió nhẹ nhàng đẩy lùi không khí nóng bức, làm tấm rèm cửa mỏng manh khẽ bay lên.

Ba mươi rồi ư? Cố Nhậm trầm nghĩ, đã nhanh như vậy rồi. Anh vốn nghĩ ở cái tuổi này mình đã vô duyên với cái thứ mang tên tình yêu, thế nhưng bàn tay nhỏ nhắn hôm nay dường như là thứ đầu tiên trong đời này anh không muốn buông tha. Thật nực cười! Vì sao ngần này rồi mà mình lại kích động như một thằng nhóc mười bảy tuổi nhất kiến chung tình thế? Hơn nữa, khuôn mặt ấy, rõ ràng bản thân đã nhìn bao nhiêu năm nay, chưa từng có một phút động lòng, vậy mà vì sao lúc này lại phát điên như thế?

Cố Nhậm xưa nay chưa bao giờ khao khát được sở hữu như vậy, cho dù, biết rõ cô là ai, cho dù, biết rõ hậu quả ra sao.

Thế nên, anh phải đợi. Phải đánh cược.

Một cuộc điện thoại xuyên đại dương được nối thông.

“Có muốn trở về không?”

“Có lẽ... không cần thiết nữa.”

“Tây Lương kết hôn rồi.”

Cô gái bên kia đột nhiên không biết nói gì.

Cố Nhậm cũng không vội.

“Em xem trên báo rồi, vì thế càng không cần về.”

“Nếu anh nói với em, đó là một cô gái có diện mạo rất giống em thì sao?”

Phật dạy: mệnh do kỹ tạo, tương do tâm sinh^[1]. Gieo nhân nào gặt quả nấy, một trò bịp bợm mượn danh nghĩa tình yêu, cuối cùng sẽ vì sự ích

kỷ của ai mà võ vụn, trôi dạt khắp nơi?

[1. Vận mệnh nằm trong tay con người, tướng mạo từ tâm tính mà sinh ra.]

Chương 6

Lần này Cô Tây Lương phải đi công tác mười ngày, hôm nay đã là ngày thứ tám. Mặc dù tối nào cũng nói chuyện điện thoại nhưng Nguyễn Ân vẫn không tìm được nỗi nhớ nhung da diết, vì thế mà lúc đi làm tinh thần không mấy tập trung.

Hòa Tuyết gõ đầu cô lần thứ ba: “Hoàn hồn đi bà cô! Còn muốn công việc này nữa không thế hả?”

Nguyễn Ân ngẩng đầu nhìn ra cửa phòng làm việc, không có động tĩnh gì, mới cẩn thận ghé sát người, cúi đầu dựa vào vai Hòa Tuyết: “Tiểu Tuyết, tớ nhớ anh ấy, nhớ anh ấy, rất nhớ...”

Hòa Tuyết trợn tròn mắt.

“Trông cái bộ dạng cậu thật không có tương lai! Chẳng phải chỉ là một tên đàn ông thôi sao, đáng để cậu ngày nào cũng tốn cơm tốn gạo treo trong lòng hả?”

Nguyễn Ân hừ một tiếng: “Đó là vì Mạc Bắc suốt ngày lượn lờ trước mặt cậu nên cậu mới không có cảm giác”.

“Cậu tẩu hỏa nhập ma thì có! Cứ tiếp tục thế này, ngộ ngộ có ngày Cô Tây Lương hồng hạnh vượt tường, chắc cậu còn muốn tự sát luôn ấy nhỉ!”

Nguyễn Ân đột ngột ngồi thẳng lưng, ra sức đẩy vai Hòa Tuyết, không rõ là vì phủ nhận giả thiết của Hòa Tuyết hay là phủ nhận nỗi sợ hãi nơi đáy lòng mình.

“Anh ấy sẽ không như thế!”

Thấy Nguyễn Ân coi câu nói đùa là thật, Hòa Tuyết không muốn dọa cô thêm nữa, kéo tay cô xuống, nói: “Vâng vâng vâng! Anh ấy không như thế. Cho dù đàn ông cả thế giới này có vụng trộm thì Tây Lương nhà cậu cũng ngoại lệ!”.

Nguyễn Ân bấy giờ mới yên lòng, nhưng không hiểu sao vẫn có một dự cảm không hay. Một lúc sau, cô kéo Hòa Tuyết lại, hỏi với giọng có phần hoảng hốt: “Cậu có từng thử yêu một người nhưng lại sợ anh ấy đột ngột biến mất khỏi thế giới của mình. Nếu thật sự có một ngày như thế, cậu có hi vọng được nắm tay anh ấy, cùng nhau ngừng thở?”.

Hòa Tuyết khiếp sợ vì câu hỏi này của Nguyễn Ân, do dự hồi lâu không biết phải trả lời ra sao. Cửa phòng làm việc bỗng bị mở ra, trưởng phòng Vương Hạo đưa cho Hòa Tuyết tư liệu nhập sổ sách, yêu cầu cô in ra một bản, sau đó lại dặn Nguyễn Ân: “Tối nay có một buổi gặp mặt xã giao, tan ca sớm cùng đi với anh nhé! Không cần thay đồ trang điểm đâu, cứ mặc thế này thôi”.

Hòa Tuyết sợ Nguyễn Ân bị bắt uống rượu, vội đề nghị để mình đi thay, nhưng Vương Hạo lắc đầu. Với tính khí Hòa Tuyết mà đi tới những buổi xã giao thế này chỉ có thể biến thành cuộc đấu một sống một còn mà thôi. Tan giờ làm, Vương Hạo và Nguyễn Ân cùng xuất hiện tại phòng bao trong một nhà hàng món Trung. Phòng bao không có cửa, mà được bao quanh bởi những tấm rèm thủy tinh rủ xuống, loáng thoáng che khuất bên trong.

Nguyễn Ân vốn chăm chú nhìn vào bát thức ăn của mình nhưng bên đối tác khăng khăng bắt cô uống rượu. Cô nói không biết uống thì họ có vẻ không hài lòng, bèn quay sang nhìn Vương Hạo cầu cứu. Vương Hạo cầm lấy ly rượu trước mặt cô, nói “Anh Lưu, trợ lý của tôi thật sự là không uống được rượu, hay là để tôi uống thay?”.

Đối phương nhất định không chịu, muốn Nguyễn Ân phải uống cho bằng được: “Xem ra quý công ty lần này không có thành ý hợp tác làm ăn cho lắm”.

Nguyễn Ân nghe vậy, sợ ảnh hưởng tới công việc, đành phải nhắm mắt nhắm mũi liều bung ly rượu lên, cùng lắm thì nằm gãi cả đêm nay chứ gì!

Thế nhưng, ly rượu vừa chạm đến môi thì lại bị người ta giật ra. Nguyễn Ân quay đầu lại liền nhìn thấy Cố Nhậm. Thái độ của anh ta lúc này hoàn toàn khác với dáng vẻ hôm trước chọc cô, sắc mặt cũng xác xơ hơn nhiều. Cố Nhậm chưa lên tiếng, nhưng vị trưởng phòng Lưu kia đã khom lưng chào: “Giám đốc Cố!”.

Cố Nhậm không thèm để ý tới ông ta, mà trực tiếp kéo Nguyễn Ân ra khỏi đây.

Tài xế nhìn qua gương chiếu hậu, lập tức nhận ra Nguyễn Ân, bởi vì lần trước biểu hiện của sếp mình quả thực là khác lạ, khiến anh ta có ấn tượng rất sâu, không cần hỏi mà lái xe thẳng tới nhà cô.

Cố Nhậm dọc đường vẫn im lặng khiến Nguyễn Ân cảm thấy bầu không khí rất kỳ lạ, cô tìm chuyện để nói.

“Cảm ơn anh.”

Không ai đáp.

“Vì sao luôn là tôi phải cảm ơn anh thế không biết?”

Không ai đáp.

“À, im lặng là vàng. Chẳng trách anh nhiều tiền như vậy.”

Vốn định nói mấy câu pha trò cười, nhưng Nguyễn Ân không ngờ vẫn bị phớt lờ.

Cố Nhậm còn đang mãi suy nghĩ, nếu Cố Tây Lương không phải em trai ruột của mình, anh thật sự cảm thấy cậu ta đáng chết!

Đáng chết, vì luôn để cô lâm vào tình huống rắc rối. Đáng chết, vì nữ lòng để cô ra ngoài lăn lộn.

Trong không khí trầm mặc nặng nề này, Nguyễn Ân càng nhìn càng cảm thấy người đàn ông này có nét gì đó rất giống một người. Ai? Giống ai?

Đang mãi mê suy nghĩ thì xe đã dừng trước cửa nhà, Nguyễn Ân không chần chừ, nói: “Cảm ơn”, rồi đẩy cửa xuống xe.

Chỉ vài giây sau, Cố Nhậm cũng xuống theo. Anh nhìn chăm chăm bóng lưng Nguyễn Ân, động tác cô cúi đầu tìm chìa khóa trong túi xách, cuối cùng không tìm được mà thốt lên: “Nguyễn Nguyễn”.

Dứt lời, ngay đến cả bản thân Cố Nhậm còn chưa định thần lại sau hành động của mình thì đã bị một sức mạnh tóm chặt lấy cổ áo mình. Anh ta lao đảo lùi lại đằng sau mấy bước.

Người vừa xuất hiện vẻ mặt phẫn nộ, miệng thốt ra những lời cảnh cáo lộ liễu.

“Anh không được phép gọi cái tên đó!”

Cố Tây Lương vội vội vàng vàng xử lý công việc để về trước thời hạn hai ngày, muốn cho Nguyễn Ân một niềm vui bất ngờ. Nhưng khi anh về đến nhà, mở cửa ra lại không thấy ai, lúc ấy đã là chín giờ tối, cô đi đâu? Điện thoại tắt, hỏi Hòa Tuyết mới biết cô phải đi xã giao cùng trưởng phòng. Anh bỏ hành lý xuống, vào phòng tắm gọi qua loa. Nhìn phòng ngủ

bày trí quen thuộc, bức ảnh hai người chụp chung treo phía đầu giường, anh mới có cảm giác quen thuộc. Cố Tây Lương hơi lo lắng, định lái xe đi đón cô nhưng sợ dọc đường đi qua nhau mà không biết nên anh quyết định tản bộ từ đầu phố này đến đầu phố kia, tổng cộng ba lần, lúc trở về lại bất ngờ nghe thấy giọng đàn ông quen thuộc gọi “Nguyễn Nguyễn”.

Cố Nhậm giơ tay lên túm lấy năm đầu ngón tay của Cố Tây Lương: “Lâu lắm rồi không gặp, lẽ ra em phải lễ phép chào một tiếng “anh” chứ!”.

Nguyễn Ân vừa mới mừng rỡ vì sự xuất hiện của Cố Tây Lương thì đã bị một tiếng “anh” kia niệm chú bất động. Anh? Chính là người thân duy nhất của Cố Tây Lương, ngoài ông ngoại ra? Chính là người đàn ông đã cướp đoạt cô gái mà Cố Tây Lương yêu tha thiết?

Nguyễn Ân nghi hoặc tiến đến vài bước, lại bị Cố Tây Lương đột nhiên cầm tay kéo vào trong.

Giọng của Cố Nhậm vang lên sau lưng họ: “Tây Lương, không muốn biết cô ấy hiện giờ sống thế nào à?”.

Bước chân của Cố Tây Lương khựng lại, nhưng chỉ vài giây anh lại tiếp tục kéo Nguyễn Ân đi về phía trước.

“Không muốn biết nguyên nhân thật sự khiến cô ấy bỏ đi à?”

Đoạn đường vốn chỉ ngắn vài mét, lúc này sao trở nên xa xôi, tít tắp đến thế, cất bước khó khăn đến thế?

Cố Tây Lương cảm nhận được bàn tay nhỏ bé trong tay mình thoáng cái đã ướt đầm mồ hôi. Anh nắm thật chặt bàn tay ấy, tiếp tục bước về phía trước.

“Sáng sớm mai Diệc Thư bay về Đài Bắc.”

Chỉ còn một bước duy nhất, chỉ một bước nữa thôi là có thể thoát khỏi nơi thị phi này. Thế nhưng, Cố Tây Lương đã dừng lại, bất động rất lâu.

Nguyễn Ân cảm giác được tay mình bị buông lỏng. Đông bão đột ngột ủa đến, nhắm đúng vào vị trí của cô, nước lũ ngập đầu, dường như không thể hít thở.

Ai sẽ cứu cô?

Ngoài anh ra, còn ai hứa cho cô một đời bình an?

Cuối cùng, chính là Nguyễn Ân dùng toàn bộ sức lực của mình để đưa được Cố Tây Lương vào trong nhà.

Một đêm vốn định ngọt ngào, nhưng giờ đã trở thành đêm trắng.

Hóa ra lực bất tòng tâm mới là nỗi bi ai lớn nhất.

Chương 7

Nhìn khuôn mặt mà ngày đêm mình mong nhớ kia, Cố Tây Lương gần như không dám nhận ra.

Giống như anh đã nói với Nguyễn Ân, anh từng tưởng tượng ra rất nhiều cảnh tượng, người ấy quay về khóc lóc cầu xin anh, tìm anh, gọi điện cho anh thừa nhận mình đã nhất thời hồ đồ... Nhưng anh chẳng bao giờ ngờ được, cô quay về trong bình thản như thế này.

Hà Diệc Thư thong thả đi từng bước tới trước mặt Cố Tây Lương. Tựa như trải qua sự thử thách của thời gian, tựa như hai người không có sáu năm trời xa cách, cô vẫn tự nhiên như vậy, nắm tay anh.

“Tây Lương, em về rồi.”

Em về rồi? Về làm gì nữa? Về để đảo lộn cuộc sống của tôi ư? Hiện giờ tôi sống rất vui vẻ, rất hài lòng. Tôi có người tôi muốn yêu, có hạnh phúc tôi muốn nắm giữ, cũng đã có dũng khí để đối mặt với quá khứ. Mặc dù, tôi chưa hoàn toàn... quên được em. Nhưng vậy thì sao chứ, nỗi sỉ nhục em dành cho tôi, tất cả những chuyện đã xảy ra, tôi làm sao có thể quên? Giữa chúng ta ngăn cách cả một thời gian dài như vậy, muốn quay lại như xưa cũng không thể nữa rồi. Thời gian tàn khốc.

Cố Tây Lương cảm thấy mọi ngôn ngữ đều bất lực, anh cố gắng lắm mới giữ được vẻ thản thiên, rút tay ra: “Cô Hà, xin hãy tự trọng!”.

Hà Diệc Thư đã đoán được kết quả sẽ như vậy, trong khoảnh khắc Cố Tây Lương xoay người đi, cô nhìn theo và lầm bầm: “Anh vẫn cố chấp như thế!”.

Cố Tây Lương không chịu đựng nổi cái khẩu khí quen thuộc ấy khi cô phỏng đoán tâm trạng mình nên quay đầu lại muốn phản bác, nhưng bất ngờ thấy cô gục ngã. Anh vội chạy lại đỡ thân thể mềm nhũn như nước chảy của cô, bấy giờ mới phát hiện sắc mặt cô trắng bệch.

Nhận được điện thoại của Ada, Cố Nhậm lập tức đến bệnh viện. Thấy Cố Tây Lương đang ngồi chờ ngoài cửa phòng cấp cứu, Cố Nhậm do dự một chút rồi vẫn đi tới, hỏi một câu: “Có chuyện gì không?”.

Cố Tây Lương nghe thấy giọng nói quen thuộc, ngẩng đầu lên, chỉ hỏi: “Vì sao không nói với em?”.

Cố Nhậm đặt tay lên vai Cố Tây Lương.

“Là ý của Diệc Thư.”

“Đó mới là nguyên nhân năm xưa Diệc Thư rời xa em!”

Cố Nhậm im lặng không phủ nhận. Sợi dây thắt chặt trong đầu Cố Tây Lương đột ngột đứt, mọi thứ chìm trong trầm mặc.

Hà Diệc Thư vừa tỉnh lại liền nhìn thấy Cố Tây Lương ngồi bên giường mình, cô sợ đây chỉ là một giấc mộng. Dù sao thì bao năm nay, giấc mộng ấy cũng lặp đi lặp lại nhiều lần lắm rồi. Cô vươn tay ra thử thăm dò, rớt cuộc bàn tay cũng được người kia nắm lấy, giống như bừng tỉnh khỏi giấc mộng, cô gắng sức ngồi dậy. Cố Tây Lương đỡ cô, nhưng lại nghe được lời cầu xin: “Ôm em, được không?”.

Chỉ do dự trong tích tắc, Cố Tây Lương dang rộng đôi cánh tay ôm lấy cô.

Hà Diệc Thư gần như sắp rơi nước mắt. Cô đang được ở trong vòng tay anh, vòng tay từng thuộc về riêng cô, vòng tay mà cô đã mong nhớ ngày đêm. Cô rất muốn, rất muốn từ giờ trở đi, vòng tay này cũng vẫn là của mình, chỉ là của mình. Một người dù có thanh cao đến đâu thì sự tham lam vẫn không thể bị chặt đứt. Ngay cả một người thuần khiết như Nguyễn Ân, sau khi nhận được sự ấm áp của Cố Tây Lương, cũng sẽ ham muốn thêm chút nữa, thêm chút nữa, toàn bộ thì càng tốt, còn mong thời hạn là vĩnh viễn.

Thế nhưng cô đã quên mất, muốn sở hữu, nhất định trước tiên phải tiếp thu được sự mất đi.

“Lúc mới phát hiện, em vừa kinh ngạc, vừa sợ hãi. Kinh ngạc vì mình lại mắc căn bệnh đó, sợ hãi vì nếu em đi rồi, anh hẳn là sẽ rất đau khổ? Thế nên em cầu xin anh Cố Nhậm cùng đóng kịch với em, Tây Lương, anh biết không, nói với anh chuyện này, em mới thật sự hiểu thế nào là khủng hoảng, giống như có người cầm dao cắt vào da thịt mình nhưng lại không thể kêu lên đau đớn.

Em rất biết ơn anh Cố Nhậm, anh ấy đi Mỹ mấy năm nay, đã phải vất vả chạy ngược chạy xuôi rất nhiều vì em, tìm rất nhiều bác sĩ giỏi chữa cho em, em đã phải lên bàn mổ ba lần, nhưng lần nào cũng xuất hiện hiện tượng biến chứng. Một tháng trước khi về đây, em mới ra viện. Ca phẫu thuật tim

do đích thân bác sĩ Phí Nhĩ thực hiện, cuối cùng đạt được hiệu quả như kỳ vọng.”

...

“Vừa nãy em hôn mê, có phải khiến anh sợ lắm phải không? Em cũng sợ, em cứ tưởng cơ thể rách nát này của mình đã vô dụng rồi, sợ lại xảy ra biến chứng rồi. May mà chỉ là hiện tượng bình thường sau phẫu thuật.”

Cuối cùng, cô nói.

“Tây Lương, em biết, anh còn yêu em.”

Cố Tây Lương trầm mặc, dường như lúc này từ ngữ của anh trở nên nghèo nàn. Nghe Hà Diệc Thư nói liên hồi, anh chợt nhớ đến tối hôm đó, anh ôm Nguyễn Ân, kể với cô đoạn quá khứ mà chính anh cũng không muốn nghĩ tới. Anh cũng nói liên hồi như thế này, cô lặng im nghe, không nói một tiếng.

Chuông điện thoại vang lên không ngừng giữa phòng bệnh rộng lớn. Cố Tây Lương biết đó là Nguyễn Ân, tiếng chuông này được cài riêng cho cô. Anh cũng chẳng nhớ từ khi nào cô đã lén lấy điện thoại của anh, tạo riêng một nhóm danh bạ “vợ yêu”, tiếng chuông cũng cài lại thành tiếng chuông riêng cho mình cô.

Em muốn yêu thì chạy thẳng về phía anh, em có niềm mong mỏi được anh ôm vào lòng, cho dù trên đường đầy rẫy chông gai em cũng không sợ.

Thế nhưng, một câu trần thuật cuối cùng của Hà Diệc Thư dường như đã đâm cho anh một nhát, anh luống cuống tay chân.

Thật đáng thương! Anh không tìm được lý do để phản bác.

Vì thế, anh tắt máy, tháo pin.

Đã quá mười hai giờ đêm, Cố Tây Lương không về, không gọi điện báo.

Nguyễn Ân cả đêm chưa chợp mắt, nghĩ về câu nói của Cố Nhậm.

Diệc Thư đã trở về.

Cô mở mắt trừng trừng nhìn bầu trời, đen rồi lại sáng.

Cố Tây Lương về nhà đã là mười giờ tối ngày hôm sau, hai mắt uể oải. Một người ưa sạch sẽ như anh cũng quên cạo râu. Dù anh đã cố gắng hành động nhẹ nhàng nhưng Nguyễn Ân vẫn tỉnh, có lẽ là vì cô còn chưa

ngủ thật sự. Vẫn là những việc quen thuộc, tắm, lên giường, ngủ, tựa như chưa từng có gì thay đổi. Thế nhưng Nguyễn Ân có thể cảm nhận rõ ràng, Cố Tây Lương xa cách trước kia đã quay về.

Không nói chuyện với cô, không ôm cô. Nằm cùng giường nhưng khoảng cách lại rất xa. Hai người ngửa mặt nhìn trần nhà, Nguyễn Ân nằm bên phải Cố Tây Lương. Cô vươn ngón út tay trái ra chạm vào ngón áp út của anh, nhưng đối phương né tránh, cô rời ra một lúc rồi lại tiếp tục, kết cục vẫn vậy.

Nguyễn Ân rút cuộc cũng không làm gì thêm nữa, hết hi vọng. Cô nhắm mắt, giọt nước mắt vô tình chảy xuống.

Em cứ nghĩ, phong ba bão táp mạnh đến đâu cũng không ngăn được quyết tâm yêu anh của em.

Em cứ muốn làm cái cây mãi mãi không rời xa anh, mạnh mẽ như đại thụ.

Nhưng tình yêu của em, trước giờ anh chưa hề cho em cơ hội để cắm rễ trong trái tim anh.

Hóa ra lực bất tòng tâm mới là nỗi bi ai lớn nhất.

Ngày thứ ba, Nguyễn Ân đến Cố Thị tìm Cố Tây Lương lại nhận được tin anh không đi làm, lúc ra khỏi công ty, cô bắt gặp Cố Nhậm.

“Trùng hợp quá, chào em dâu!”

Nguyễn Ân ngậy người nhìn Cố Nhậm, không biết nên xưng hô thế nào cho phải. Anh? Nhưng hình như Cố Tây Lương không mấy thiện cảm với anh ta. Ôi!

“Không đi làm à? Hôm nay không phải cuối tuần, tiền của sếp em để kiếm quá nhỉ?”

Thấy Nguyễn Ân lúng túng, Cố Nhậm không đùa cô nữa.

“Tìm Tây Lương à?”

Lúc này Nguyễn Ân mới gượng gạo gật đầu, trực giác mách bảo cô rằng Cố Nhậm biết Cố Tây Lương ở đâu, nên rất sợ để lỡ mất cơ hội tìm được anh.

Cố Nhậm có thể dễ dàng nhận ra tình cảm của Nguyễn Ân dành cho Cố Tây Lương, tình cảm ấy không chỉ nói một chữ thích mà diễn tả được.

Anh bỗng thấy không đành lòng, sợ rằng nếu để cô biết được chân tướng, để cô chứng kiến cảnh tượng ấy, cô sẽ không chịu đựng nổi, sẽ bị tổn thương. Nhưng mặt khác anh lại nghĩ, chỉ khi khiến cô bị trọng thương, mình mới có cơ hội có được người con gái đáng yêu này.

Rốt cuộc, dụng tâm của Cố Nhậm cũng nổi lên.

Nếu đã đi bước đầu tiên thì chẳng có lý gì để rút lui, cho dù dụng phải bức tường, anh cũng sẽ không quay đầu lại, anh cần vượt qua nó, thành thật đối diện với nội tâm mâu thuẫn và dơ bẩn của mình.

Nguyễn Ân theo Cố Nhậm đi tới một bệnh viện tư nhân.

Từ ô cửa kính trong suốt, cô nhìn thấy Cố Tây Lương. Anh đang cẩn trọng xúc từng thìa cháo cho cô gái có khuôn mặt giống hệt mình.

Quen thuộc quá! Lần đầu tiên gặp, anh cũng như vậy, ân cần cho cô ăn cháo, nhưng không dịu dàng như lúc này, không quyến luyến như lúc này. Lúc này, Hà Diệc Thư mới là vàng ngọc, mới là lương duyên, là châu báu của anh.

Đứng ngoài thế giới ấy, cô chỉ có thể rưng rưng nước mắt mà ước ao.

Cố Nhậm tiến tới ôm lấy bờ vai run rẩy của Nguyễn Ân, nhưng cô đẩy ra rồi đột ngột bỏ chạy, Cố Nhậm đuổi theo, sợ cô xảy ra chuyện gì không hay trong lúc tinh thần bất ổn. Anh tóm được cô ở cửa ra vào dưới tầng một. Nguyễn Ân giãy giụa, cô chưa bao giờ chịu đả kích đến thế, cô vừa đánh, vừa cắn Cố Nhậm. May mà nơi này khá riêng tư, nếu không thì chắc chắn hành vi của hai người sẽ trở thành chủ đề bàn tán vô cùng xôn xao.

Cố Nhậm cũng chưa từng cảm thấy mình bất lực như lúc này. Anh tức giận ôm chặt lấy Nguyễn Ân đang liêu mạng giãy giụa, bất kể việc mình ra sức có làm cô đau hay không. Mặc cô đá, mặc cô cắn, anh không hề hé răng kêu một tiếng.

Cuối cùng, Nguyễn Ân có lẽ đã mệt, không giãy giụa nữa, cơ thể thả lỏng như kiệt sức, để mặc người ta ôm.

Thấy cô đã thỏa hiệp, Cố Nhậm mới giảm bớt lực cánh tay. Anh cảm nhận được cô gái này đã gục mặt vào ngực mình mà khóc nức lên.

“Vì sao anh lại xuất hiện? Vì sao phải đưa cô ấy quay về? Vì sao? Vì sao? Vì sao?...”

Đối diện với lời lên án khản giọng này, Cố Nhậm biết trả lời thế nào? Vì sao? Tôi nói, vì em, em có tin không? Tôi nói, tôi đã thích em đến phát điên, em có tin không?

Ngay cả tôi cũng không dám tin.

Cánh săn ảnh đúng là rình rập mọi lúc mọi nơi.

Hai ngày sau, Hà Diệc Thư nói muốn ăn quýt, Cố Tây Lương đi mua, vô tình qua một sạp báo, liếc thấy một dòng chữ bắt mắt.

Anh em Cố Thị luân phiên trình diễn tiết mục khuynh thành tuyệt luyện.^[1]

Thiếu nữ thanh xuân rồi sẽ thuộc về tay ai?

[1. Khuynh thành tuyệt luyện: tên một bộ phim của Trung Quốc.]

Rất nhiều ảnh chụp, Cố Nhậm ôm Nguyễn Ân, Nguyễn Ân giãy giụa, Nguyễn Ân gục đầu vào ngực Cố Nhậm mà khóc.

Cố Tây Lương mang theo tâm trạng nặng nề quay lại phòng bệnh. Đúng lúc này Cố Nhậm cũng tới, Hà Diệc Thư nhỏ giọng chào: “Anh Cố Nhậm”.

Cố Nhậm gạt đầu, phát hiện Cố Tây Lương có vẻ là lạ. Hà Diệc Thư cũng đã nhận ra, hai anh em họ từ ngày cô nhập viện đã xóa tan hiềm khích trước kia, vì sao hôm nay lại lạnh lùng như thế?

Cố Tây Lương không muốn quấy rầy Hà Diệc Thư, chỉ nói: “Em nghỉ ngơi đi, anh ra ngoài một chút”.

Cố Nhậm biết ý cũng theo ra.

Ném tờ báo vào người đối phương, Cố Tây Lương lạnh lùng nhả ra hai chữ: “Giải thích”.

Cố Nhậm nhặt tờ báo lên xem, còn nói: “Ái chà, góc chụp đẹp đấy”.

Cố Tây Lương nắm chặt tay, nhưng vẫn cố gắng nhẫn nại.

“Anh đừng có ép em.”

Cố Nhậm rút cuộc cũng chịu nghiêm túc, nheo mắt nhìn Cố Tây Lương. Có vẻ như, nó cũng không phải là thờ ơ với cô ấy.

“Còn cần phải giải thích gì nữa? Nguyễn Nguyễn thấy chú và Diệc Thư ở bên nhau nên đau lòng, anh an ủi cô ấy, chuyện rất bình thường.”

Cố Tây Lương cực kỳ phản cảm với hai chữ “Nguyễn Nguyễn” thốt ra từ miệng Cố Nhậm.

“Nơi này không phải dễ tìm.”

“Tây Lương, anh chỉ giúp chú đưa ra quyết định mà thôi. Sự lựa chọn của chú chẳng phải như vậy ư?”

Cố Tây Lương im lặng, không trả lời.

Là thế này ư? Thật sự?

Có lẽ vậy...

Chương 8

Cố Tây Lương lại một đêm không về.

Nguyễn Ân nằm trên giường, hai mắt hết nhắm rồi lại mở. Thật sự ngủ không được, cuối cùng cô đành trở dậy mở phim xem. Hôm sau là cuối tuần, Nguyễn Ân ngủ một mạch tới hai giờ, cô rửa mặt chải đầu qua loa, không thấy đói nên chỉ uống nước để bổ sung năng lượng, sau đó cầm cuốn sách ngồi trên ghế đọc giết thời gian.

Chừng ba giờ, cửa nhà bị mở ra.

Nguyễn Ân quay đầu lại, Cố Tây Lương xuất hiện trong tầm mắt cô.

Rõ ràng chỉ mới hai ngày không gặp, nhưng lúc này thấy anh sao mà xa cách đến thế. Nguyễn Ân gắng gượng mỉm cười với anh.

“Có ăn cơm không?”

Cố Tây Lương không muốn thấy vẻ mặt đau khổ này của cô, anh thà rằng thấy cô náo loạn, làm ầm lên, như vậy còn tốt hơn là để anh phải tự trách móc bản thân.

Anh không trả lời câu hỏi của Nguyễn Ân, nói thẳng: “Mai Diệc Thu xuất viện, cô ấy ở một mình, anh... không yên tâm, nên tạm thời để cô ấy về nhà mình, được không?”.

Nụ cười, cô dám có ý kiến gì sao?

Đây đâu phải anh đang hỏi ý cô, rõ ràng chỉ là lời thông báo. Cố Tây Lương, anh đặt em ở đâu?

Nguyễn Ân mất một lúc lâu mới tiêu hóa được ý tứ của anh, trong mắt toát lên một vẻ do dự, cuối cùng, cô chậm rãi gật đầu.

“Em không có ý kiến.”

Nghe vậy, Cố Tây Lương mới bớt căng thẳng. Cô nói không có ý kiến, vậy thì hẳn là không sao đâu!

Thực ra anh biết rõ là có sao. Có cô gái nào rộng lượng đến mức cho phép người mà chồng mình từng yêu sâu đậm về nhà ở chung? Anh chỉ không muốn nghĩ quá nhiều về sự lựa chọn này nữa.

Thấy Nguyễn Ân lại cúi đầu xuống cuốn sách, Cố Tây Lương muốn tìm chuyện để nói.

“Đọc gì thế?”

Nguyễn Ân không ngẩng đầu lên, chỉ đáp: “Chuyện cười”.

“Thế à, kể anh nghe với!”

“Có một con Chim Cánh Cụt, nhà nó cách nhà Gấu Bắc Cực rất xa, phải đi hai mươi năm mới tới. Một hôm, Chim Cánh Cụt ở nhà chán quá, muốn đi tìm Gấu Bắc Cực chơi. Thế là nó ra khỏi nhà. Đi được nửa đường, nó phát hiện ra quên chưa đóng van gas, đã mười năm rồi, nhưng van gas thì vẫn cần phải đóng, Chim Cánh Cụt đành quay về. Đóng van gas xong, nó lại đi. Mất bốn mươi năm, Chim Cánh Cụt mới tới nhà Gấu Bắc Cực...”

...

“... Sau đó, Chim Cánh Cụt gõ cửa, nói: Gấu Bắc Cực, tôi đến chơi với cậu...”

...

“Gấu Bắc Cực mở cửa, anh đoán xem nó nói gì?”

...

“Tôi không chơi với cậu!”

Cố Tây Lương nghe xong, bất giác mỉm cười, rồi anh định lên gác đi nghỉ, đột nhiên, giọng nói của Nguyễn Ân lại vang lên sau lưng.

“Đây là câu chuyện cười tàn nhẫn nhất em từng đọc.”

Bước chân của Cố Tây Lương khựng lại, anh quay đầu, bắt gặp ánh mắt Nguyễn Ân.

“Anh biết vì sao không? Bởi vì, Gấu Bắc Cực nói: Tôi không chơi với cậu, không phải là vì nó không muốn chơi, mà là, nó không muốn – chơi với Chim Cánh Cụt!”

...

“Thiên thời địa lợi, nhân bất hòa. Sai đối tượng, cho dù thời gian và địa điểm đúng, vẫn không thể vui vẻ được.”

Cố Tây Lương trầm mặc, anh hiểu ý cô. Anh thấy giọt lệ long lanh trong mắt cô.

Vốn Hà Diệc Thư muốn tới nhà của Cố Nhậm, nhưng công ty bên Mỹ của Cố Nhậm lại xảy ra chuyện cần xử lý nên đã bay sang đó gấp. Cố Tây Lương sợ Hà Diệc Thư ở một mình gặp chuyện bất trắc nên mới đề nghị cô về nhà mình ở tạm ít ngày, chỉ ít thì có nhiều cơ hội để chăm sóc cô hơn.

Khi đối diện nhau, cả Hà Diệc Thư và Nguyễn Ân đều không tránh khỏi kinh ngạc.

Nguyễn Ân nghĩ rất lâu, mới tìm ra được bốn chữ để tổng kết về Hà Diệc Thư: khí chất có thừa. Cô lấy lại tinh thần, thu dọn hành lý và phòng giúp Hà Diệc Thư, từ đầu tới cuối không để lộ bất cứ cảm xúc gì.

Thế nhưng, không ai biết, tim cô đang chảy máu.

Hà Diệc Thư ở ngay gian phòng sát vách phòng ngủ của Cố Tây Lương và Nguyễn Ân. Buổi tối ăn cơm, một bầu không khí kỳ dị bao vây lấy ba người họ.

Hà Diệc Thư chủ động đề nghị rửa bát giúp Nguyễn Ân, Nguyễn Ân chưa kịp từ chối thì Cố Tây Lương đã lên tiếng trước: “Cơ thể còn chưa khỏe lại, tốt nhất em không nên đụng vào nước lạnh”.

Hà Diệc Thư chú ý thấy sắc mặt Nguyễn Ân đột nhiên trắng bệch. Thực ra trong lòng cô cũng rất áy náy, dù sao mình cũng là kẻ thứ ba chen chân vào giữa hai người họ, nhưng vẫn không tránh được cảm thấy vui vẻ vì Cố Tây Lương bảo vệ mình. Đối với Nguyễn Ân, cô vô cùng có lỗi.

Hà Diệc Thư quay về phòng nghỉ ngơi theo yêu cầu của Cố Tây Lương, Nguyễn Ân cũng cảm thấy mệt mỏi, cô rửa mặt mũi rồi đi nằm.

Cố Tây Lương đã mấy ngày không xử lý việc công ty, anh ngồi trên giường đọc tài liệu Lục Thành đưa tới. Kim đồng hồ chỉ một giờ, Cố Tây Lương nằm xuống định ngủ thì đúng lúc này phòng của Hà Diệc Thư vang lên tiếng động. Anh vội vàng tung chăn ra, chạy sang phòng bên.

Nguyễn Ân chưa hề ngủ, cử động của Cố Tây Lương chẳng khác nào xát thêm muối vào vết thương của cô.

Hà Diệc Thư nửa đêm trở dậy muốn uống nước, không cẩn thận làm rơi cốc thủy tinh. Cố Tây Lương thở phào, dặn dò cô vài câu rồi trở lại phòng ngủ. Ngồi lên giường, anh phát hiện Nguyễn Ân đang mở mắt nhìn trần nhà, anh khựng lại một lúc, rồi lẳng lặng tắt đèn, nằm xuống.

Cố Nhậm đứng trên tầng cao nhất của đài tưởng niệm Washington, nhìn bầu trời đêm qua ly rượu.

Ada ngày nào cũng báo cáo tình hình của ba người Nguyễn Ân, Cố Tây Lương và Hà Diệc Thu với anh. Cố Nhậm rất hiểu em trai mình, anh cố tình rời khỏi Đài Bắc tại thời điểm này, Cố Tây Lương nhất định không thể bỏ mặc một mình Hà Diệc Thu.

“Vết thương dù có đau đến mức nào rồi cũng sẽ đóng vảy. Nguyễn Nguyễn, tha thứ cho anh.”

Nửa đêm, Cố Tây Lương lại bị một tiếng động làm tỉnh giấc. Giấc ngủ của anh càng lúc càng bất an, chỉ sợ một phút lơ đãng thì Hà Diệc Thu sẽ xảy ra chuyện. Anh trở dậy, bật đèn, bấy giờ mới biết Nguyễn Ân đang ở trong phòng tắm, tiếng động vừa rồi là tiếng đóng mở cửa.

Nguyễn Ân thấy Cố Tây Lương đã tỉnh, liền quay về giường, lần này, cô cố ý nằm xa anh. Đến lúc không thể tiếp tục giả vờ được nữa, giọng nói run rẩy của cô vang lên: “Em rút lui, thật đấy”.

...

“Bao nhiêu năm nay anh yêu cô ấy, cô ấy yêu anh.”

...

“Em không thể phủ nhận, hai người đứng cạnh nhau rất đẹp đôi.”

Cố Tây Lương đột nhiên cảm thấy tim mình thất lại. Anh cứ ngỡ đây là kết quả mình muốn, anh cứ ngỡ từ nay trở đi có thể tự do, nhưng khi nghe Nguyễn Ân nói vậy, trong lòng lại tràn ngập sự hoảng loạn. Cơ hồ, anh vô thức quay sang ôm lấy cô, giọng nói nặng nề.

“Anh không hề đuổi em đi.”

Nguyễn Ân còn nhớ trước đây khi cô bị dị ứng cồn, trốn trong chăn, Cố Tây Lương cẩn thận bôi thuốc cho cô. Lúc ấy, cô không sợ phạm phải sai lầm, chỉ một mực tin tưởng, rồi sẽ có ngày mình cảm thấy ăn sâu trong trái tim người đàn ông này. Lúc ấy, cô cũng cảm nhận rõ ràng, anh không hoàn toàn thờ hững với mình, anh chỉ cần thêm thời gian để hiểu ra lòng mình.

Thế nên, cô chủ động dựa vào ngực anh.

Nếu anh đã muốn em ở lại, em sẽ ở lại. Em biết, lòng anh bây giờ đang rối bời. Mặc dù rất dằn vặt, nhưng không sao, thời gian thôi mà, em có nhiều lắm!

Nguyễn Ân hiểu rất rõ bản thân, giống như cô đã từng nói với Cố Tây Lương, ưu điểm lớn nhất của bản thân là “quyết tâm”. Chỉ cần anh chịu bước lên một bước, cho dù bước rất nhỏ, rất nhỏ, cô cũng sẽ không nhụt chí.

Dẫu sao, trong tình yêu, người nào hạ vũ khí xin hàng trước tiên luôn là người thua.

Nguyễn Ân càng ngày về nhà càng muộn, cho dù đã hết giờ làm nhưng vẫn tranh việc của người khác để tăng ca, cô không muốn về nhà chứng kiến cảnh hai người họ bên nhau.

Lúc này đã tám giờ, trên đường có rất nhiều đôi tình nhân đi ngang qua Nguyễn Ân. Họ tay trong tay, nói cười vui vẻ. Trông thấy một cửa hiệu cao cấp treo biển giảm giá, cô mới chợt nhớ ra hôm nay là Thất tịch^[1]. Người độc thân thì không sao, nhưng người rõ ràng đã có nửa kia, lại đang ở bên một người khác... Cô cười chua chát, tiếp tục mù quáng đi về phía trước.

[1. Thất tịch (mùng bảy tháng Bảy âm lịch) ngày Ngưu Lang, Chức Nữ gặp nhau.]

Một chiếc Lincoln chậm rãi dừng bên cạnh Nguyễn Ân.

Thấy cô không đi về hướng nhà mình, Cố Nhậm liền lái xe theo sau, anh hạ cửa kính, mở miệng gọi: “Em đâu!”

Nguyễn Ân quay đầu lại.

“Ồ, không phải anh đi Mỹ rồi à?”

“Ai bảo anh đi rồi thì không được về nữa?”

Nghe câu trả lời của Cố Nhậm, lại nhớ tới sự thất thố của mình lần trước, Nguyễn Ân bất giác đỏ bừng mặt, “ừm” một tiếng.

Hôm nay là lễ Tình nhân, Cố Nhậm cố tình đợi ngày này để về, quả nhiên không ngoài dự đoán, bắt gặp Nguyễn Ân một mình. Nhìn gương mặt ửng hồng của cô, trong lòng anh lại dâng lên dục vọng chiếm giữ.

Anh làm như vô tình chạm vào vết thương của cô.

“Tây Lương không đi cùng em à?”

“À, ừm... chị Hà không khỏe, cần có người chăm sóc.”

Cố Nhậm giả vờ ngạc nhiên: “Diệc Thư cũng thật là lạ”.

Mặc dù đã trực tiếp đối diện với tình cảnh này, nhưng khi bị người khác nhìn ra tâm trạng, vết thương của Nguyễn Ân vẫn toạc thêm một chút. Cố Nhậm thấy hiệu quả đã được như ý muốn, liền chuyển đề tài.

“Thế nào, cần anh đưa về không? Hay là đi đâu vui vẻ một lúc?”

Nguyễn Ân trợn to mắt: “Vui vẻ?”.

“Anh biết một nơi được lắm, tối nay chắc chắn rất đẹp.”

“Thế có rượu không? Em muốn uống rượu.”

Cố Nhậm không biết chuyện Nguyễn Ân bị dị ứng cồn nên vô tư đồng ý.

“Muốn gì được này!”

Nguyễn Ân mỉm cười, mở cửa lên xe.

Hai người tới núi Đại Đồn, gió đêm lặng lẽ thổi vào mái tóc Nguyễn Ân. Cô chợt cảm thấy đáy lòng bình yên vô cùng, thế nên vui vẻ đứng ở lưng đồi, nhìn cả một vùng trời Đài Bắc rộng lớn sáng trưng ánh đèn và hét lớn.

Cố Nhậm bị hành động trẻ con của cô làm cho bật cười, vừa quay đầu liền thấy lão Trần lái xe nhìn mình bằng ánh mắt kính ngạc. Lão Trần vội vàng nhìn đi chỗ khác.

Nguyễn Ân uống chút bia, sau đó ngồi bệt dưới đất với Cố Nhậm, nói chuyện câu được câu chăng. Cô còn rất hứng chí kể cho Cố Nhậm nghe tình huống mình và Cố Tây Lương gặp nhau.

“Trời ạ, anh ấy lạnh lùng muốn chết! Không có lòng thương người nữa! Nếu không phải khuôn mặt em giống Hà Diệc Thư, chắc chắn anh ấy sẽ bỏ mặc em sống chết!”

Giọng nói của Nguyễn Ân tràn ngập sự bất mãn. Ngay sau đó, cô lại cầm một lon bia, uống một ngụm, nấc một tiếng. Sau đó thấy Cố Nhậm bất động, Nguyễn Ân ép anh ta uống cùng.

“Anh uống say rồi thì ai phụ trách đưa em về?”

Nguyễn Ân nhất định không nghe, cô nói một người uống không vui, Cố Nhậm đành phải cầm lon bia lên uống một ngụm, bấy giờ Nguyễn Ân mới chịu bỏ qua. Chưa được bao lâu, cô lại nổi hứng tinh quái.

“Chúng ta chơi trò chơi, ai thua phải uống.”

Cố Nhậm hỏi: “Chơi gì?”.

Nguyễn Ân nghiêng đầu, mãi mới nói: “Đen trắng rượu!”.

Cố Nhậm không biết nên cười hay nên tức, cuối cùng vẫn chiều theo ý cô.

“Đen trắng rượu, nam nữ rượu!”

“Anh thua, uống đi!”

Cố Nhậm cố ý thua, uống nhiều rượu nhất định sẽ ảnh hưởng tới sức khỏe, anh không muốn để cô uống nhiều. Không ngờ, cô gái này vẫn không vừa ý, một lúc sau lại nói ai thua thì phải hát. Cố Nhậm sa sầm mặt: “Không biết hát”.

Lão Trần đột nhiên nói: “Cô Nguyễn, thực ra cậu Cố Nhậm hát rất hay”.

Cố Nhậm liếc một cái, lão Trần vội nhìn ra chỗ khác. Nguyễn Ân nghe thấy đương nhiên càng không chịu bỏ qua, liên mồm la hét đòi nghe anh hát. Rốt cuộc Cố Nhậm cũng không làm lì nữa.

“Anh chỉ biết hát một bài.”

“Đợi gì nữa?”

Nguyễn Ân lập tức lấy điện thoại ra ghi hình, Cố Nhậm cứng nhắc quay đầu đi không nhìn camera, nhưng anh còn chưa kịp cất tiếng hát thì Nguyễn Ân đã ngã lãn ra vì say. Cố Nhậm rút cuộc thở phào một hơi, nếu phải hát thật thì sau này anh không biết còn mặt mũi nào không nữa.

Cố Nhậm nghiêng người bế Nguyễn Ân lên, ngắm nhìn khuôn mặt cô rất lâu, sau đó, giọng nói đầy kiên định của anh vang lên.

“Anh thật sự không có ý định từ bỏ em, cũng giống như anh không thể từ bỏ bản thân mình.”

Cho Hà Diệc Thư uống thuốc xong, Cố Tây Lương vào phòng ngủ mới biết Nguyễn Ân chưa về nhà. Anh gọi điện cho cô, nhưng người nhận là Cố Nhậm.

“A lô.”

Cố Tây Lương không lên tiếng, Cố Nhậm tiếp tục: “Nguyễn Nguyễn uống say rồi, chú xuống đón hay để anh đưa vào?”

Cố Tây Lương ra cửa, trông thấy Cố Nhậm đang dìu Nguyễn Ân, miệng cô còn đang lẩm nhẩm: “Vì sao anh ấy có tình nhân dự bị mà em lại không có? Bất công...”.

Cố Nhậm hơi kinh ngạc, anh nhướn mày trêu cô: “VẬY em xem anh có đáp ứng được yêu cầu không?”

Nguyễn Ân tí mĩ ngấm nghĩa người đàn ông trước mặt một lúc, sau đó cắn móng tay, thật thà đáp: “Anh à... Duyệt!”

Cô vừa hét lên vừa vung tay, Cố Nhậm vội đỡ lấy cô, nhưng Cố Tây Lương đã nhanh chân hơn. Anh gằn giọng với Cố Nhậm: “Anh đưa cô ấy đi uống rượu đấy à? Anh có biết cô ấy không thể chạm vào rượu không hả, nếu không toàn thân sẽ bị mẩn đỏ vì dị ứng!”.

Cố Nhậm lặng người đi, mãi mới lên tiếng: “Nếu chú thật sự quan tâm tới cô ấy thì sẽ không để cô ấy lang thang một mình ngoài đường, đi lung tung không có phương hướng!”

Cố Tây Lương không muốn nhiều lời với Cố Nhậm, ôm lấy Nguyễn Ân đang giãy giụa vào nhà.

Hà Diệc Thư bị tiếng động ầm ĩ đánh thức, ra ngoài thì thấy Cố Tây Lương đang bế Nguyễn Ân lên tầng hai.

“Sao thế?”

“Không sao, uống chút rượu thôi.”

“Có cần em giúp không?”

“Không cần đâu, anh sẽ chăm sóc cô ấy.”

Tiếp xúc với chiếc giường mềm mại, Nguyễn Ân mới chịu nằm yên, ngoan ngoãn để Cố Tây Lương cởi quần áo thay bộ đồ ngủ thoải mái.

Cố Tây Lương biết chắc nửa đêm cô sẽ khó chịu nên cũng chẳng có tâm tư đâu mà ngủ, anh lấy sẵn thuốc bôi ngoài da rồi ngồi ở đầu giường thăm duyệt lại báo biểu Cố Thị. Cũng may, mấy ngày nay có Lục Thành đứng ra giúp anh ổn định giá cổ phiếu.

Chưa đến một tiếng đồng hồ, Nguyễn Ân đã bắt đầu khua chân múa tay loạn xạ mà gãi. Cố Tây Lương bắt đắC dĩ thờ dài, tóm lấy tay cô, nhẹ

nhàng chấm thuốc từng chút, từng chút lên mặt cô. Cảm nhận được có cái gì mát lạnh chạm vào da, Nguyễn Ân lại không kiềm chế được tiềm thức mà hồi tưởng lại đêm đó, mơ hồ thốt lên: “Tây Lương, anh gái giúp em được không?”

Cố Tây Lương chỉ dùng ngón tay khẽ xoa người cô, Nguyễn Ân thỏa mãn cong khóe môi mỉm cười. Nhưng chỉ được chốc lát, vẻ mặt cô lại thay đổi, cô cau mày như đang lo lắng.

“Cố Tây Lương, đừng thích cô ấy, được không?”

Động tác của anh khựng lại.

Có phải người đàn ông nào trong đời cũng có hai người phụ nữ như vậy? Một người là cái dằm trong tim anh ta, nó bắt anh ta đau thì anh ta phải đau. Nhưng chỉ cần anh ta muốn thì sẽ lập tức nhỏ được tận gốc, sau đó cùng lắm nơi ấy sẽ xuất hiện một vết thương, máu chảy xong rồi sẽ khép lại. Người còn lại là một nốt ruồi đỏ. Nó không đau, không nhức, nhưng anh ta vĩnh viễn không thể nào xóa mờ, giống như một thói quen đáng sợ, cùng anh ta đau thương đến cuối đời.

Hôm sau, Nguyễn Ân ngủ dậy mới phát hiện đầu đau muốn nứt ra. Cố Tây Lương đang rửa mặt để chuẩn bị đi làm, thấy cô đã tỉnh liền ngoái đầu dạn cô uống trà giải rượu, Nguyễn Ân kiệt sức đáp lại một tiếng: “Vâng”.

Trông dáng vẻ phờ phạc của cô, Cố Tây Lương lại nói: “Hôm nay Diệc Thư chuyển đi”.

Nguyễn Ân ngỡ mình nghe nhầm.

“Gì cơ?”

Cố Tây Lương lặp lại câu nói vừa rồi.

Nguyễn Ân khó hiểu hỏi: “Vì sao?”

Giọng nói của Cố Tây Lương vọng ra từ phòng tắm: “Còn vì sao nữa? Vì có người đánh đổ bình giấm chua to đùng. Anh đã tìm giúp cô ấy một căn hộ rồi, cũng đã thuê người giúp việc chăm sóc cô ấy”.

Vừa nghe vậy, Nguyễn Ân lập tức xuống giường, chân trần chạy tới phòng tắm. Cố Tây Lương đang cạo râu, cô bất ngờ nhảy lên lưng anh, vẻ mặt rạng rỡ.

Cố Tây Lương giật nảy mình, suýt nữa làm rách cằm, nhưng tâm trạng anh cũng tốt hẳn lên vì hành động của cô.

Đã rất lâu rồi không có khoảnh khắc bình yên, ấm áp như thế này.

Cố Tây Lương thuận thế công Nguyễn Ân về giường, bắt cô uống trà giải rượu, nói đã gọi điện tới công ty xin nghỉ phép giúp cô, dặn dò cô nằm ngủ một giấc sau đó anh mới cầm chìa khóa xe chuẩn bị ra khỏi nhà. Đi được mấy bước, chợt nhớ tới cái gì, Cố Tây Lương quay lại, nhìn chăm chăm cô, nói bằng giọng cảnh cáo: “Còn để anh thấy em uống rượu nữa, cứ đợi xem anh xử lý em thế nào”.

Nguyễn Ân trèm chần cười khúc khích.

Cố Tây Lương vừa đi được một lúc thì Nguyễn Ân nhận được điện thoại của Chu Tử Ninh.

“Nhóc con, có thể đi uống trà với ông già này được không?”

Nguyễn Ân lập tức đồng ý. Hiện giờ có khi bảo cô chết chắc cô cũng tươi cười mà uống thạch tín ấy chứ!

Xe đón cô vừa dừng ở biệt thự nhà họ Cố, Nguyễn Ân mới biết Cố Nhậm cũng đang ở đây. Thấy Chu Tử Ninh vẫy tay với mình, cô liền đi tới bên cạnh, ngồi xuống.

“Ông ngoại, anh cả.”

Chu Tử Ninh có vẻ ngạc nhiên: “Ồ, hai đứa đã gặp nhau rồi hả?”.

Cố Nhậm vô tư cười, gật đầu: “Vô tình gặp”.

Chu Tử Ninh tinh ý nghe ra một chút ả tình đằng sau câu trả lời của Cố Nhậm. Ông đã lăn lộn ngoài xã hội mấy chục năm, rất nhạy cảm với những suy nghĩ toan tính, huống hồ ông đã quan sát Cố Nhậm từ nhỏ tới lúc trưởng thành.

Chu Tử Ninh đang định hỏi gì đó thì điện thoại của Nguyễn Ân đổ chuông, Hòa Tuyết gọi điện tới, cô gật đầu xin phép nghe điện thoại.

“Nguyễn Ân, cậu mau tới đây, tớ đang ở bệnh viện...”

Nguyễn Ân ngây người mất một lúc, sau đó vội trấn tĩnh Hòa Tuyết, hỏi rõ tình hình mới biết bà ngoại Hòa Tuyết cấp cứu, cha mẹ cô đều đi công tác, nhà chỉ có một người. Cúp máy, Nguyễn Ân chưa kịp trả lời câu hỏi có chuyện gì của Cố Nhậm, đã vội vàng chạy ra ngoài.

Lúc Nguyễn Ân chạy tới bệnh viện, Hòa Tuyết đang ngồi chờ người ngoài cửa phòng cấp cứu, cô ngồi xuống bên cạnh, cầm tay Hòa Tuyết:

“Không sao đâu”.

Hòa Tuyết gật đầu.

Đèn cửa phòng phẫu thuật vừa tắt, Hòa Tuyết lập tức chạy tới. Bác sĩ tháo khẩu trang: “Tế bào ung thư đã lan quá rộng, chúng tôi đã cố gắng hết sức”.

Hòa Tuyết ngây người: “Bác nói gì?”.

“Cụ nhà bị ung thư gan, trước đây đã từng khám tại bệnh viện chúng tôi. Khi đó chúng tôi đề nghị phẫu thuật nhưng cụ từ chối. Vì sao người nhà lại không biết?”

Còn chưa kịp tiếp nhận tin dữ, Hòa Tuyết đã nghe chuông điện thoại reo lên. Nửa phút sau, chiếc di động gập màu trắng của cô ấy đã rơi xuống đất vỡ làm hai mảnh.

Không phải sự thật! Tất cả đều là lừa gạt, là cơn mộng! Hòa Tuyết, mau chóng tỉnh lại!

Sét đánh giữa trời quang. Đây chính là sét đánh giữa trời quang!

Gạt tất cả mọi người sang một bên, Hòa Tuyết kích động lao ra khỏi bệnh viện, chạy trên phố không rõ phương hướng.

Mạc Bắc vừa từ trên xe xuống đột ngột bị ai đó ôm chặt lấy. Anh không nhìn được mặt đối phương, chỉ nghe thấy bên tai vang lên tiếng khóc thảm thương và những câu nói lộn xộn.

“Chúng ta đừng cãi nhau nữa được không? Em thua rồi, thua rồi...”

...

“Em sẽ nghe lời anh, sẽ chăm sóc anh, sẽ trưởng thành hơn, thế nên anh đừng rời bỏ em...”

Hòa Tuyết lúc này cần lắm một cái ôm ấm áp, và Mạc Bắc chính là vòng tay mà cô muốn, là cảng tránh bão của cô, là tất cả của cô. Những câu nói này một khi đã thốt ra, thì toàn bộ lòng kiêu ngạo của cô đã mất hết.

Bỗng nhiên, một giọng nữ lạnh lót vang lên.

“Merle.”

Nơi này không hề trống trải, nhưng tiếng gọi ấy lại vang vọng, tựa như ảo giác. Mạc Bắc cảm nhận được cơ thể Hòa Tuyết trong lòng mình khựng lại, anh muốn ôm lấy nhưng cô đã đẩy ra.

Cô thật khờ, tự cho mình là thông minh, vậy mà không nhận ra trên người anh có mùi nước hoa lạ.

“Có chuyện gì thế?” Mạc Bắc lo lắng hỏi.

Hòa Tuyết nhìn cô gái vóc dáng đầy đặn quyến rũ kia, sau đó nghiêng đầu, mỉm cười với Mạc Bắc. Giọng nói của cô bỗng trở nên nhẹ nhàng, ngữ điệu chậm rãi.

“Thực ra cũng chẳng có chuyện gì, bà ngoại em qua đời. Bố mẹ em vội vã trở về nhà, nửa đường gặp tai nạn, chết rồi.”

Hòa Tuyết hờ hững nói, từ đầu tới cuối nhìn thẳng vào đôi mắt Mạc Bắc, giống như muốn khắc sâu hình ảnh anh lúc này vào trong tim. Một lúc sau, cô mới nói tiếp.

“Không sao, em biết ai rồi cũng có ngày này, thế nên em không sao, em rất ổn.”

...

“Dù sao đi nữa, em cũng là Hòa Tuyết mạnh mẽ kiên cường không gì đầu nôi.”

Mạc Bắc hoảng sợ, bất giác cầm lấy tay Hòa Tuyết nhưng cô chậm chạp lùi về sau.

“Mạc Bắc, em từng nói với anh, giữa chúng ta chỉ có hai kết cục, một là hạnh phúc ở bên nhau, hai là cùng bị hủy diệt. Nhưng bây giờ, chúng ta không được ở bên nhau, em cũng không muốn cùng anh hủy diệt.”

...

“Trước giờ anh đều chê em xúc nôi, thiếu chín chắn, không dịu dàng đàng thơm? Vậy nên, em buông tay, đây chính là sự dịu dàng lớn nhất em có thể cho anh.”

Hòa Tuyết quay lưng, nghe thấy tiếng cô gái kia hờn dỗi: “Muộn thế này chạy tới làm cái trò quỷ gì không biết...”

Tiếp theo đó là một tiếng động mạnh và tiếng thét chói tai.

Hòa Tuyết không biết đó là tiếng gì, có thể là thứ gì rơi, hoặc là tiếng đóng cửa,... cô đã không còn tâm tư để suy đoán nữa rồi.

Thanh âm có phần lo lắng của Mạc Bắc truyền tới tai cô ngay sau đó.

“Tiểu Tuyết, anh... đưa em về.”

Hòa Tuyết dừng chân, không ngoảnh lại, rất lâu mới vung tay lên, nói với giọng đầy kiên định.

“Đường về nhà, một mình em cũng có thể đi. Bởi vì có anh ở bên, lòng em càng lạnh...”

Mạc Bắc chợt cảm thấy lồng ngực có hàng ngàn con kiến đang bò lổm ngổm, trái tim bị gặm nhấm đau nhức.

Gió lạnh lùng thối đến.

Những sợi tóc lòa xòa trước mặt cô.

Anh có dự cảm, dự cảm mãnh liệt, mình đã thật sự đánh mất cô...

*Phật đã dạy: Xin đừng đánh thức tình yêu của tôi, hãy để cô ấy tự
tỉnh dậy.*

Chương 9

Ba người đàn ông ngồi trong Bách Liên. Trong mắt những người quen biết họ, cảnh tượng này có lẽ rất kỳ lạ. Rõ ràng bình thường chẳng bao giờ nói cười vô tư, nhưng hiện giờ ba người họ đang ngồi nói chuyện vui vẻ với nhau.

Hàn Duệ và Cố Tây Lương ngồi song song, nâng ly rượu lên với người đàn ông ngồi đối diện.

Hàn Duệ nói: “Giám đốc Tần, về phần Đại Lục, cả em và anh Cố đều không với tới, đành nhờ cậy cả vào anh rồi”.

Tục ngữ nói, nguu tầm nguu mã tầm mã. Những người này đều là “hàng cao cấp” hiếm có.

Vẻ đẹp trai của Cố Tây Lương mang nét lạnh lùng, sắc sảo, Hàn Duệ lại có gương mặt giàu cảm xúc và ánh mắt biết nói. Còn người đàn ông mà họ gọi là giám đốc Tần kia, tuổi tác cũng chẳng chênh lệch là bao, mỗi hành động, cử chỉ của anh ta đều toát lên vẻ nổi bật thu hút ánh mắt người khác.

Những người hay tính toán luôn cảm thấy mưu kế là một thứ gì đó rất thú vị, hơn nữa, “đồng loại” gặp nhau lại càng phấn khích vì được đấu trí ngang sức ngang tài. Thế nên ba người đàn ông này đều biết ý mà ngầm kéo chiếc mặt nạ của mình xuống.

Hàn Duệ băng quơ gạt đầu, khẽ mỉm cười, ánh mắt đầy vẻ ngạc nhiên xen lẫn vui mừng và sự tán thưởng.

“Tôi lần này tới đây, thu hoạch lớn nhất chính là hai vị.”

Vấn đề công việc đã được hạ màn, Hàn Duệ vừa quay sang bên cạnh đã thấy Cố Tây Lương ngồi thất thần, anh ta lên tiếng trêu chọc: “Nghe nói gần đây anh Cố gặp vận đào hoa, xem ra là thật rồi!”.

Cố Tây Lương không phản bác, qua quá trình tiếp xúc, bản thân cũng đã rõ ai là bạn ai là thù. Anh bất đắc dĩ thở dài, giọng điệu cũng vui đùa không kém: “Thiếu sót lớn nhất của Thượng Đế khi tạo ra con người, chính là lúc nhỏ đi chiếc xương sườn của người đàn ông lại không khắc lên đó một cái tên. Thế nên người ta cứ đi lòng vòng mãi vẫn không nhận ra rốt cuộc ai mới là mục tiêu đã định trước của mình. Cô ấy, hay là cô ấy? Có lẽ đều không phải”.

Hàn Duệ nghe xong, nụ cười lại vụt tắt: “May quá, hồi xưa Thượng Đế bận quá quên không nhổ xương sườn của tôi đi”.

Cố Tây Lương nướng mày.

“Thế à, thế thì tốt nhất đừng cho tôi cơ hội tận mắt thấy ngày đó, thú vui tao nhã của tôi là giậu đổ bìm leo đấy.”

Tần Sở ngồi vắt chân phía đối diện, không có ý định tham gia vào vấn đề nhạy cảm kia nhưng lại bị lập luận của Cố Tây Lương về chiếc xương sườn gọi lên liên tưởng. Hình bóng mà anh ta vốn định quên đi đột nhiên hiện lên trước mắt.

Gương mặt thanh xuân phơi phới trong hồi ức sống động lạ thường.

“Hay là tôi không đi nữa nhỉ? Công tử Tần Sở thuận tay kéo một cái chẳng phải liền kiếm được người đẹp sao?”

“Đêm nay chuyển sang phụ nữ xấu. Tôi kéo một người đẹp đi không thích hợp lắm với tình hình chung, hơn nữa, tôi cũng không phải người mới lái.”

“Tần Sở, anh nói thật cho tôi biết, có phải anh từng đi Tứ Xuyên học kịch “biến mặt”^[1] không hả?”

[1. Kịch biến mặt là một loại hình nghệ thuật dân gian của vùng Tứ Xuyên, Trung Quốc.]

“Ngày đêm nghĩ lung tung cái gì thế hả? Còn nữa, vừa nãy có phải em mắng tôi là lão già không? Sao, có cần tôi chứng minh cho em thấy tôi chưa già không? Hừ?”

“Anh chỉ hô một tiếng là bắt tôi quay về, nhưng anh lại không nói gì cả! Tôi không phải đồ chơi! Hóa ra, Tần công tử anh lúc tâm tình u ám thì muốn bôn cợt tôi, lúc tâm tình vui vẻ thì đá tôi sang một bên. Rốt cuộc anh muốn gì? Anh nói đi! Nói! Nói mau!”

“Em đúng là không phải thứ hấp dẫn người khác!”

...

Giữa chừng, Cố Tây Lương nhận được điện thoại của Nguyễn Ân, nghe có vẻ rất gấp, anh bèn nói một tiếng xin lỗi với hai người còn lại rồi về trước. Chỉ còn Hàn Duệ và Tần Sở vừa bước ra khỏi hồi ức, chẳng bao lâu sau thì họ cũng ra khỏi Bách Liên.

Cái lạnh đã bỏ đi từ lâu, đêm Đài Bắc chỉ còn lại những cơn gió dịu dàng ôm lấy khuôn mặt người ta. Hàn Duệ nhìn đồng hồ, vẫn còn sớm.

“Anh Tàn có hứng thú với đua xe không?”

“Hẳn là chúng ta có chung suy nghĩ?”

Hai người nhìn nhau cười phá lên.

Dưới ánh đèn đường mờ nhạt, Hòa Tuyết lê bước không biết đi về đâu.

Cô cảm thấy mình chẳng khác nào cái xác không hồn. Rõ ràng thứ hai tuần trước cả nhà còn ngồi ăn cơm cùng nhau, bàn luận xem khi nào đi Maldives du lịch, vậy mà chớp mắt một cái vui hay buồn chỉ còn lại mình cô.

Phía trước có đèn xe yếu ớt chiếu tới, Hòa Tuyết vô thức nhắm mắt lại. Lúc ấy, trong đầu cô chợt xuất hiện một ý nghĩ tà ác.

“Đi lên đi, giải thoát tất cả đi. Tốt hay xấu gì cũng vô tư mà cáo biệt...”

Hành động đã chiếm chỗ của lý trí, Hòa Tuyết lao ra giữa lòng đường, thật sự có ảo giác được giải thoát.

Một cú xoay vô lăng ngoặt mục, xe Hàn Duệ suýt nữa đụng phải xe của Tàn Sở vừa mới vượt lên. Cũng may, hai người tuy không phải dân đua chuyên nghiệp nhưng kỹ thuật lái xe rất nhuần nhuyễn.

Hàn Duệ mở cửa xe, phần nộ nhìn người vừa lao ra đường kia, cô gái hiện giờ đã ngã ngồi cách chiếc xe mui trần một mét.

Hàn Duệ và Hòa Tuyết tổng cộng chạm mặt nhau ba lần.

Lần đầu tiên là vì Hàn Mẫn và cô đối đầu, và cũng là lần đầu tiên trong đời Hàn Duệ bị người ta uy hiếp. Lần thứ hai, Hàn Duệ phát hiện chiếc xe thể thao yêu quý của mình vô tình trở thành mục tiêu trút giận của ai kia. Lần thứ ba, chính là lúc này.

Và có lẽ cũng chẳng phải chuyện gì tốt.

Hàn Duệ muốn duy trì vẻ bất cần, nhưng khi thấy trên mặt Hòa Tuyết viết rõ mấy chữ “tôi là ai”, bộ dạng cô như sắp ngất xỉu, anh lại không nhẫn tâm nổi. Anh ngoảnh mặt lại nhìn Tàn Sở còn ngồi trong xe đang thò đầu

ra, nhận được một cái nhìn ý nói “cứ tự nhiên” của đối phương, anh mới cúi xuống ôm Hòa Tuyết lên, bế vào trong xe mình.

Choáng váng, đau đầu, nặng nề. Cảm giác đầu tiên của Hòa Tuyết khi tỉnh dậy chính là như vậy.

Cô mở mắt, nhìn thấy khuôn mặt gần đến mức cực đại của Hàn Duệ, nhất thời chưa kịp nhận ra ai nên vung tay muốn đấm cho đối phương một cú nhưng lúc ấy mới phát hiện ra mình đã kiệt sức.

Hàn Duệ dường như biết rõ ý đồ của cô, cũng không buồn bận tâm, chỉ đặt bàn tay ấm áp của mình lên trán cô.

“Hình như đã bớt nóng rồi.”

Bấy giờ Hòa Tuyết mới biết vì sao toàn thân mình mềm nhũn. Cô nhìn kỹ lại người bên cạnh, rất quen mắt, trong đầu lập tức hiện lên đoạn ký ức gần đây.

Đúng là oan gia!

Hòa Tuyết ngoảnh mặt né tránh cái nhìn của đối phương, giọng nói khàn khàn vang lên: “Muốn báo thù thì có thể nhân cơ hội này, tôi nhất định không trả đòn”.

Thấy cô tỏ ra để mặc người khác muốn làm gì thì làm, Hàn Duệ cong khóe môi, vươn tay ra dùng sức kéo khuôn mặt cô quay lại.

“Xem ra không phải tai nạn, cô đang tìm cái chết?”

Tĩnh lặng.

“Cô bé, nói!”

Hòa Tuyết bỗng cảm nhận được cằm mình bị bóp càng lúc càng mạnh, cô gắng sức vùng vẫy thoát khỏi những ngón tay của đối phương, ánh mắt lạnh lùng.

“Bản tiểu thư đang không vui, chưa biết chừng còn muốn tố cáo anh có ý định mưu sát! Thế nên anh đừng có chọc vào tôi!”

Hàn Duệ thật sự buông tay ra.

“Ô thế cơ à? Nhưng tôi lại thích uống rượu phạt hơn rượu mừng đấy! Trên đời này có những chuyện còn đau đớn hơn cả cái chết, cô muốn thử không?”

Khẩu khí đe dọa của đối phương chính là điều mà Hòa Tuyết mong chờ.

“Có bản lĩnh thì bóp chết tôi đi. Nếu không dám thì anh không phải đàn ông!”

Hàn Duệ mỉm cười với cô, nụ cười suýt làm cô chói mắt. Thế nhưng anh vẫn giữ giọng nói lạnh băng: “Thế thì đúng là tôi vẫn nên đàn ông hơn nữa mới được!”.

Dứt lời, Hàn Duệ duỗi tay về phía Hòa Tuyết.

Hòa Tuyết mắt nhắm mắt mở chấp nhận, trong lòng thầm nghĩ kiếp sau đầu thai nhất định phải cầu xin ông trời tốt với mình hơn. Tuy nhiên, cô đợi rất lâu mà vẫn không thấy có cảm giác nghẹn thở, mà lại thấy cổ tay nơi cắm kim truyền dịch đau nhức. Hòa Tuyết mở mắt ra, thấy Hàn Duệ đang dùng ngón cái và ngón trỏ bóp mạnh vào giữa ống truyền dịch, khí lạnh theo vào, máu ở mu bàn tay cô chảy ra. Cánh tay không ngừng tê dại. Cô thà bị anh ta bóp cổ chết ngay lập tức còn hơn là cái cảm giác sống không nổi chết không xong thế này.

Hòa Tuyết vùng vẫy ngồi dậy, gạt tay Hàn Duệ ra, nhưng anh ta vẫn không nhúc nhích.

“Thần kinh! Anh điên rồi! Bà nó! Tôi nhất định không để yên cho anh!”

Hàn Duệ nghe xong cười đến ngoác miệng. Rõ ràng anh ta cười, nhưng Hòa Tuyết lại cảm thấy lạnh sống lưng.

“Thế không phải cô muốn chết à? Không để yên cho tôi á? Thế phải đợi đến kiếp sau rồi nhỉ!”

Mặc dù không đến mức đứng giữa ranh giới sống chết nhưng nhìn dòng máu đỏ tươi chảy ra khỏi cơ thể mình, tựa như một đi không trở lại, Hòa Tuyết mới hiểu được thế nào là chết.

Chết, là rời xa mãi mãi, vĩnh viễn không trở về.

Nước mắt dồn nén rất lâu cuối cùng đã vỡ òa. Cô vừa khóc vừa mắng chửi Hàn Duệ.

“Đồ khốn nạn nhà anh thì biết cái quái gì! Anh có hiểu cái cảm giác chỉ trong một đêm đã mất đi toàn bộ người thân không? Hiểu thế nào là tan

cửa nát nhà không? Anh đã được nếm thử cái cảm giác sống không được chết không xong chưa? Anh còn dám ở đây mà bắt nạt tôi!”

Hàn Duệ chậm rãi buông tay. Anh nhìn chằm chằm vào gương mặt đầm đìa nước mắt của Hòa Tuyết, rất lâu sau mới lên tiếng, giọng nói trầm tư.

“Tan cửa nát nhà? Cô đọc quá nhiều tiểu thuyết võ hiệp rồi phải không?”

Hòa Tuyết tức giận: “Anh... Anh... Anh nhường tôi một chút thì chết à?”.

Hàn Duệ hỏi lại: “Cô thực nữ một chút thì sẽ chết à?”.

Tang lễ không có quá nhiều người tham dự, ngoài mấy người bạn làm ăn của ông Hòa và người làm trong nhà thì chỉ còn lại Nguyễn Ân, Cố Tây Lương và Chu Tử Ninh. Mạc Bắc biết mình không nên xuất hiện ở đây nhưng vẫn không kìm lòng được mà đến.

Mọi người đều im lặng, không ai nói câu nào. Tai họa này ai có thể chịu đựng? Sự an ủi lớn nhất lúc này đối với Hòa Tuyết không phải là những lời lẽ hoa mỹ, trau chuốt, mà là lặng lẽ ở bên cạnh cô ấy, đủ để cô ấy cảm thấy mình không cô độc.

Hòa Tuyết nghe được tiếng bước chân từ xa vọng lại, ngực đột nhiên căng thẳng. Trực giác nói với cô đó là Mạc Bắc. Cô không nghĩ ra mình nên dùng thái độ nào để tiếp đón anh, có nên diễn giống trong phim, ung dung đổ một cốc nước từ trên đỉnh đầu anh ta xuống, hay là mắng đũa “cút, cả đời này tôi cũng không muốn nhìn thấy anh”, sau đó dứt khoát quay lưng.

Mặt khác, cô cũng muốn ngẩng cao đầu đi lướt qua anh, nếu có thể thì sẽ “hừ” lạnh một tiếng biểu hiện sự phẫn nộ và khinh bỉ của bản thân. Nhưng cô thừa nhận, mình phải rất nỗ lực mới có thể làm được.

Khi Mạc Bắc đã đứng bên cạnh, Hòa Tuyết mới phát hiện hóa ra mình đã không còn cả sức lực để tức giận, thậm chí còn tỏ ra như gặp một người bạn cũ, gượng cười hỏi anh ta: “Anh đến rồi đây à?”.

Mạc Bắc chợt cảm thấy trái tim băng giá. Anh nguyện thấy cô ngang ngạnh, thấy cô lớn tiếng mắng chửi, thậm chí đá mình, còn hơn là trông bộ dạng điềm nhiên như không có chuyện gì của cô lúc này. Anh nhìn thật sâu vào mắt Hòa Tuyết, đột nhiên ý thức được cô cũng chỉ là một đứa

trẻ mà thôi, quen tươi cười vô tư trước mặt anh, nhưng lúc này đã mình đầy thương tích.

Anh đã cho cô dừng cảm, nhưng cũng khiến cô tổn thương, vậy mà còn cho rằng cô cứng rắn như kim cương, không có đối thủ.

Đôi mắt sáng long lanh của Mạc Bắc bị những sợi tóc mái lòa xòa che khuất tạo cảm giác không chân thực. Anh đang định mở miệng nói gì thì một chiếc Lamborghini gào rú dừng bên ngoài khu nghĩa trang. Hòa Tuyết nghe thấy có người gọi tên mình, quay đầu lại trông thấy Hàn Duệ. Thấy đối phương đang tiến về phía mình, cô cũng vội vàng đi tới trước mặt anh ta. Rốt cuộc đã tránh được Mạc Bắc, này giờ cô vô cùng áp lực, lúc này mới có thể thở phào nhẹ nhõm.

Hàn Duệ đối mặt với Hòa Tuyết, hai người đứng khá xa những người khác. Anh đang định nhấc chân đi về phía bia mộ thì lại nghe thấy Hòa Tuyết khẽ nói: “Đừng! Giả vờ nói chuyện với tôi. Cầu xin anh”.

Hàn Duệ cảm thấy khó hiểu. Nhìn vào đôi mắt Hòa Tuyết, anh nhận ra trong đó ngưng tụ những giọt thủy tinh trong suốt. Đột nhiên anh phát hiện, cái nhìn người đối diện dường như để lộ ra một điều gì đó. Xưa nay anh không biết, hóa ra ánh mắt một người lại có thể khiến trái tim rung động đến thế.

Hàn Duệ không bước đi nữa, trầm mặc thốt lên một chữ.

“Khóc!”

Hòa Tuyết nghe xong, những giọt trân châu trong mắt cô thực sự không kìm được mà tuôn rơi. Nhưng cô vẫn cắn chặt môi, không rên một tiếng. Hàn Duệ nghiêng đầu, lớn tiếng nói với Cố Tây Lương: “Lễ viếng kết thúc rồi, mọi người cũng sắp về hết rồi phải không? Tôi tìm cô Hòa có chút việc riêng, chúng tôi đi trước đây”.

Cố Tây Lương gật đầu, không hỏi nguyên nhân, còn lặng lẽ giữ lấy tay Nguyễn Ân đang định xông lên.

“Để cô ấy bình tĩnh lại. Ai cũng muốn để người bên cạnh mình được nhìn thấy bộ dạng yếu đuối nhất của mình.”

Nguyễn Ân đứng lại, để mặc cho Hàn Duệ đưa Hòa Tuyết lên xe rồi đi mất hút. Cô quay đầu lại, thấy Mạc Bắc còn đang ngây người nhìn về hướng chiếc xe vừa chạy đi. Một người tính tình ôn hòa như cô mà lúc này cũng không nhịn được muốn phát hỏa. Thật uổng công cô coi anh ta là

người đàn ông tốt, ủng hộ công cô hi vọng anh ta sẽ vì Hòa Tuyết mà thay tâm đổi tính, ủng hộ công cô tin tưởng người có lỗi đến đâu chỉ cần hối cải là được.

Nguyễn Ân nắm chặt tay, giọng nói ngập sự căm ghét: “Mạc Bắc”.

Bấy giờ, Mạc Bắc mới định thần lại, nhìn Nguyễn Ân.

“Tôi có thể cho anh một cái tát được không?”

Cố Tây Lương kinh hãi vì khẩu khí của Nguyễn Ân. Quả thực là lần đầu tiên phát hiện ra cô cũng có lúc hung hãn như vậy. Hơn nữa, Mạc Bắc là người thế nào, anh hiểu rất rõ, bị phụ nữ làm cho bẽ mặt chính là chuyện mà cả đời cậu ta không bao giờ chấp nhận.

Cố Tây Lương đang định ngăn cản thì lại nghe tiếng Mạc Bắc vang lên.

“Có thể đưa ra một yêu cầu được không?”

Nguyễn Ân ngây người: “Gi?”

Mạc Bắc cười gượng: “Thật mạnh vào”.

Nắm tay đang siết chặt của Nguyễn Ân chậm rãi rời lỏng. Cô đã hiểu, cô rất đồng cảm với anh ta.

Trên đời này, chuyện đau lòng nhất không phải là em yêu tôi, tôi không yêu em, hay hai chúng ta yêu nhau nhưng không thể đến với nhau. Mà đau lòng nhất chính là sau khi em quay đi, sau khi tôi muộn màng hiểu ra cần phải quý trọng thì Thượng Đế mới mỉm cười chỉ vào em rồi nói với tôi: thấy chưa, đó chính là chiếc xương sườn mà xưa kia ta rút trên người con ra đấy, con hài lòng không?

Thật là một vở hài kịch nực cười.

Hòa Tuyết ngồi trên xe Hàn Duệ rồi mới lần mò cổ mình một lúc, ánh mắt cũng cố gắng nhòm ngó xung quanh giống như đang tìm gì.

Hàn Duệ vốn đang chăm chú lái xe nhưng thấy cô cuống quýt, liền mở miệng hỏi: “Sao thế?”.

Hòa Tuyết lo lắng nói: “Sợ đây chuyện tôi đeo không thấy đâu nữa. Đây là quà sinh nhật hai mươi tuổi bà ngoại tặng tôi”.

Hàn Duệ tấp xe vào lề đường, dừng lại, anh cũng cúi xuống tìm giúp cô nhưng không thấy. Hòa Tuyết lại cúi thân đến đỏ hoe hai mắt, cô giận cá

chém thót mắng Hàn Duệ: “Tại anh! Mỗi lần gặp anh tôi đều xui xẻo”.

Hàn Duệ không tìm nữa, ngồi thẳng dậy liếc nhìn Hòa Tuyết: “Đây cũng là điều tôi muốn nói với cô”.

“Hàn Duệ, tôi căm ghét anh.”

Người đàn ông nọ quay đầu nhìn phía trước, khởi động xe, sau đó mới lên tiếng: “Chắc chắn rồi, tôi cũng không mấy thích cô”.

Dưới sự đe dọa và dụ dỗ của Nguyễn Ân, Cố Tây Lương đã đi cửa sau để xin nghỉ việc tạm thời và giữ chỗ làm giúp Hòa Tuyết.

Sau đó, Hòa Tuyết chạy trốn trong tâm trạng nặng nề, không chuyện trò với bất cứ ai, cho toàn bộ người giúp việc trong nhà nghỉ làm, mang theo số tài sản đủ để cô ấy ăn ngon mặc đẹp suốt hai mươi năm sau rồi bốc hơi không dấu tích. Nguyễn Ân cũng hiểu lúc này Hòa Tuyết muốn đi đâu đó cho tâm trạng thoải mái nên không hỏi rõ hành tung của cô ấy, mỗi ngày chỉ gửi một tin nhắn, có khi là thông báo về tình hình thời tiết Đài Bắc, có khi là một mẫu chuyện cười, lại có khi kể vài chuyện cãi nhau vụn vặt giữa mình và Cố Tây Lương. Mặc dù không nhận được hồi âm từ Hòa Tuyết, nhưng Nguyễn Ân biết chắc chắn cô ấy đọc được.

Hôm nay là cuối tuần, khí trời quang đặng, Cố Tây Lương sẽ tham gia một buổi đấu giá từ thiện vào khoảng một giờ chiều.

Vì phải thông đêm để đọc báo cáo tài vụ, Cố Tây Lương từ phòng làm việc trở lại phòng ngủ đã là năm giờ sáng. Sợ đánh thức Nguyễn Ân, anh nhón chân nhẹ nhàng đi đến bên giường, nằm gọn về một bên. Có lẽ cảm giác được sự tồn tại của anh ở bên cạnh, Nguyễn Ân trở mình, chân phải gác nhẹ lên đùi anh. Thực ra, dáng ngủ của cô, đúng là không được tốt lắm.

Cố Tây Lương bắt đắc dĩ cười thầm, hai tay ôm lấy eo cô tạo thành một vòng tròn, sau đó cứ thế nặng nề đi vào giấc ngủ.

Đồng hồ báo thức đã vang lên ba lần, Cố Tây Lương hoàn toàn không nghe thấy, lần thứ tư, anh mới khó chịu vươn tay ra tắt, sau đó lại lần mò gối của người bên cạnh nhưng chỉ thấy một khoảng trống. Không có gì để ôm, anh tiếp tục một mình ngủ say. Cuối cùng vẫn là Nguyễn Ân sống chết gọi dậy, Cố Tây Lương mới tỉnh. Cô túm lấy cánh tay anh mà lắc.

“Mười hai giờ rồi, ăn trưa xong anh còn phải đi đến buổi đấu giá nữa đấy! Dậy đi!”

Thế nhưng Cố Tây Lương lại âm ứ như trẻ con làm nũng kéo chăn trùm kín đầu. Nguyễn Ân vừa buồn cười vừa hết chỗ nói, cô kéo chăn ra, bỗng nghe giọng ngái ngủ của anh vang lên: “Có thể không đi được không?”.

“Có thể, nếu anh muốn thấy trên báo sáng mai có dòng tít: Chủ tịch Cố Thị có tiền nhưng không có đức.”

Cuối cùng, Cố Tây Lương vẫn phải lật chăn ra, để lộ khuôn mặt còn ử rũ, mắt vẫn chưa mở. Nguyễn Ân cúi xuống nhìn anh, được một lúc thì hàng lông mi kia khẽ nhấc lên. Mí mắt đối phương chớp động một chút, giây tiếp theo đã đóng dấu một nụ hôn rất chuẩn xác lên môi cô. Nguyễn Ân bị tập kích bất ngờ, hai má đỏ ửng.

“Đây là phần thưởng cho cái “đức” ấy của anh!”

Lúc xuống tầng ngồi vào bàn ăn, Cố Tây Lương nhíu mày: “Sao lại là trứng?”.

Nguyễn Ân bung món rau xào và bát canh từ trong bếp đi ra, nói: “Chúng ta có thể thôi bàn cãi về vấn đề ăn trứng này được không? Em nói rồi, trứng có rất nhiều chất dinh dưỡng, anh hay thức thêm như thế càng phải bổ sung thêm đạm từ lòng trắng trứng”.

Cố Tây Lương á khẩu, đợi Nguyễn Ân ngồi xuống, anh mới cầm đũa lên gắp một miếng bỏ vào miệng mà nhấm nháp, chưa được mấy giây thì lên tiếng kháng nghị.

“Không có hành?”

Nguyễn Ân gạt đầu, không dám ngẩng lên nhìn Cố Tây Lương, chỉ khẽ lè lưỡi rồi nói: “Em xem trên chương trình sức khỏe, người ta nói hành không tốt cho mắt, nên...”.

Nguyễn Ân đang chuẩn bị nghe lời mắng thì tiếng chuông di động vang lên cứu vớt cô. Gần như ngay lập tức, cô chạy ra sofa nghe điện thoại.

“A lô, anh ạ!”

...

“Lúc nào ạ?”

...

“Vâng, em rảnh.”

...

“Được ạ, chào anh.”

Cúp máy, Nguyễn Ân quay ra thấy sắc mặt của Cố Tây Lương cực kỳ khó coi, cô không dám cứng đầu nữa: “Hay là để em làm thêm hành cho anh?”.

Cố Tây Lương quẳng đĩa xuống bàn, lạnh lùng nói: “Không cần, anh không đói”. Sau đó, anh đứng dậy đi lên gác, vào phòng ngủ thay quần áo, Nguyễn Ân tưởng anh cáu vì chuyện món ăn nên không mấy để tâm, chỉ vụng trộm nói sau lưng: “Không thích thì đổi là được chứ gì, khó tính!”.

Chuẩn bị xong xuôi, Cố Tây Lương xuống nhà, qua phòng bếp còn liếc nhìn Nguyễn Ân một cái rồi mới cầm chìa khóa đi ra cửa. Đã mở cửa rồi nhưng không biết nghĩ đến cái gì, anh lại quay vào, đi tới sau lưng Nguyễn Ân, ngữ điệu ngập mũi mệnh lệnh: “Em đi cùng anh”.

Nguyễn Ân ngoảnh mặt lại: “Chẳng phải đã nói rồi sao? Em không biết gì mấy chuyện đó nên không đi mà”.

Cố Tây Lương vẫn khăng khăng, anh nheo mắt, dường như muốn tỏ ra sự nhẫn nại của mình có hạn.

“Đi – cùng – anh!”

Cố Tây Lương và Nguyễn Ân đến nơi thì hội trường đã kín chỗ, còn lại hai ghế ở riêng lẻ xa nhau. Một ghế VIP ở hàng đầu tiên là do ban tổ chức giữ lại cho Cố Tây Lương, ghế còn lại gần cửa ra vào, nằm bên phải dãy cuối cùng. Hai vị trí cách nhau ba mươi hai người.

Lúc nhận được điện thoại mời tới tham dự buổi đấu giá, Cố Tây Lương hỏi Nguyễn Ân có muốn đi hay không, cô tỏ ra không mấy hứng thú, lúc này yêu cầu bên tổ chức thêm một ghế nữa thì khá khó thế nên hai người đành tách ra, người ngồi đầu, người ngồi cuối.

Người tổ chức buổi đấu giá sang năm sẽ rút lui khỏi ghế chủ tịch thương hội Giang Ngư, dù đã năm mươi tuổi nhưng phong thái vẫn rất trẻ trung, nhanh nhẹn. Ông ta thử micro, rồi trình bày rành mạch mục đích và nội dung chủ yếu của buổi đấu giá, cuối cùng, thông báo buổi đấu giá chính thức bắt đầu. Sản phẩm đầu tiên là một chiếc đồng hồ đeo cổ hiệu Vacheron Constantin kiểu cũ do thương hội Giang Ngư quyên góp. Đối với những nhân vật nổi tiếng ở đây thì món đồ này cũng không đáng giá là bao, nhưng

sau khi kết thúc phiên đấu giá thì nó đã được bán với giá một triệu hai trăm Đài tệ. Cái này người ta gọi là mua lòng người và mua thể diện, chứ chẳng phải là mua đồng hồ.

Cố Tây Lương dường như không quá hứng thú, liên tiếp mấy món đồ được đưa ra anh đều không trả giá. Anh tới đây không phải để làm trò, nếu như không có thứ gì ưng ý thì sẽ không mù quáng mà chạy theo trào lưu.

Thâm hụt tiền của là việc mà Cố Tây Lương cực kỳ không thích.

Nguyễn Ân ngồi gần cửa ra vào, nghe mấy doanh nhân kia trả giá cho sản phẩm, cảm thấy vô cùng tẻ nhạt. Chẳng được bao lâu thì ánh mắt của cô đã bắt đầu dán vào tấm lưng của Cố Tây Lương. Thỉnh thoảng anh nghiêng đầu, để lộ ra nửa khuôn mặt với những đường nét góc cạnh.

Rất hoàn mỹ.

Áo vest màu lá cọ cùng tông với đôi giày da màu nâu. Chiếc cầm góc cạnh khơi gợi cho Nguyễn Ân rất nhiều sự liên tưởng, dường như cô có thể cảm nhận được hơi thở quen thuộc của anh. Diện mạo trầm ổn, chỉ có điều tóc anh hình như hơi dài một chút, nên nhắc nhở anh ấy đi sửa tóc mới được.

Nguyễn Ân ngắm nghía rất lâu, đến nỗi tim đập nhanh hơn, má đỏ ửng lên.

Khi chúng ta yêu một người, lúc nào trong đầu cũng không tự chủ được mà tô điểm thêm người ấy cho càng đẹp. Cho dù đối phương béo ục ịch hay gầy trơ xương, chỉ cần bạn thích, anh ta sẽ trở thành độc nhất vô nhị trong mắt bạn, huống chi Cố Tây Lương lại là một người xuất chúng như vậy. Thế nên, đối với Nguyễn Ân, anh chính là châu báu hiếm có, là đóa sen trắng giữa chốn trần gian mà cô không dám đùa nghịch.

Nguyễn Ân cảm thấy mình hiện giờ rất giống khi còn học phổ thông, bình thường hay có những bạn nữ lén lút nhìn đối tượng thầm thương trộm nhớ của mình từ phía sau. Chợt nghĩ tới cái gì, Nguyễn Ân mở túi xách lấy ra một cuốn sổ tay, giở tới trang trắng, dùng bút máy viết xuống mấy chữ rồi xé ra, gấp vuông vức, đưa cho người đàn ông trung niên ngồi bên cạnh.

Đối phương ngỡ ngác cầm lấy, Nguyễn Ân ra hiệu cho ông ta nhìn xuống, trên đó có dòng chữ: *Phiên anh truyền đến cho Cố Tây Lương, cảm ơn!* Có lẽ cử chỉ cẩn thận của cô làm cho ông ta cảm động, người đàn ông dường như rơi vào hồi ức tươi đẹp. Ông ta mỉm cười, truyền tờ giấy từ

người này sang người khác lên hàng ghế trên cùng. Mỗi người nhận được tờ giấy đều ngoái đầu lại nhìn Nguyễn Ân với ánh mắt lấp lánh ý cười.

Tựa như vừa vượt qua ngàn vạn núi sông, mảnh giấy cuối cùng đã bình yên nằm trong lòng bàn tay Cố Tây Lương.

Cố Tây Lương ngây người, hình như chưa bao giờ anh được nhìn thấy chữ viết của Nguyễn Ân nên ban đầu nhìn có phần lạ lẫm. Anh cẩn thận mở mảnh giấy ra, chỉ có ba chữ ngắn gọn: *Ngoảnh lại đi*. Cố Tây Lương khó hiểu quay đầu lại, lập tức thấy Nguyễn Ân đang nhìn mình, mở cuốn sổ tay ra giơ lên cho anh xem.

Trên trang giấy trắng tinh là một hình trái tim rất to.

Nhất thời, dường như toàn bộ ánh sáng đều chiếu lên người Nguyễn Ân. Hai gò má cô gái đỏ bừng, cô chỉ chỉ vào hình trái tim, thẹn thùng lè lưỡi. Sau đó, cô dùng khẩu hình mà nói với Cố Tây Lương, từng chữ, từng chữ.

Em

Yêu

Anh

Ánh mắt hai người chạm nhau, đan xen giao hòa.

Những người vừa chuyển mảnh giấy cho Cố Tây Lương, thấy anh quay đầu lại, cũng nhìn theo, mọi ánh mắt đều tập trung trên người cô gái nhỏ nhắn, xinh xắn ngồi phía cuối, đúng lúc bắt gặp cảnh tượng cô thổ lộ.

Một giây tiếp theo, tiếng vỗ tay rền vang như pháo nổ, rất lâu vẫn chưa dừng. Một vài người vợ đi cùng chồng mình tới tham dự đã cảm động đến đỏ hoe mắt. Nguyễn Ân vô cùng xấu hổ, không ngờ nhiều người quay lại nhìn như thế. Cô vội vàng gập cuốn sổ vào, cúi mặt xuống, tự dối mình rằng chưa hề xảy ra chuyện gì.

Ước gì thời gian quay lại! Mình nhất thời kích động thổ lộ tình cảm với Cố Tây Lương như thế chắc là đã gây phiền phức lớn lắm?

Nếu phải dùng một câu hát để hình dung cảm nhận của Cố Tây Lương lúc này, có lẽ là: *Ai đã xông vào lãnh thổ của tôi, ai đã khiến tôi trở tay không kịp.*^[2]

[2. Lời bài hát Vị khách thần bí của ca sĩ Lâm Hựu Gia.]

Anh cứ tưởng rằng vở kịch tình cảm này luôn nằm trong phạm vi khống chế của bản thân, có thể nắm giữ và vứt bỏ theo ý muốn. Thế nhưng, Nguyễn Ân lại “ranh mãnh” viết thêm một nét vào vở kịch ấy, chính giữa hồng tâm. Kỳ lạ nữa là, vẻ mặt của Cố Tây Lương lại bất giác trở nên vô cùng dịu dàng.

Sau sự cố bất ngờ nho nhỏ kia, cuộc đấu giá lại tiếp tục. Món đồ tiếp theo trùng hợp là một chiếc cài ngực áo hình trái tim được khảm mosaic^[3]. Cố Tây Lương lần đầu tiên trả giá, ngạc nhiên là không ai tranh với anh. Không phải giá quá cao mà là trong lòng mọi người dường như đã hiểu rõ nguyên nhân vì sao anh đột ngột lên tiếng trả giá.

[3. Mosaic hay khảm ghép đá: Nghệ thuật tạo hình bằng cách ghép các mảnh đá, thủy tinh thành một bức tranh.]

Là mua tặng người nào đó?

Tuổi trẻ vô tư thích, vô tư yêu, thật tốt.

“Vừa nãy hình như nghe thấy ai đó nói, cô ấy yêu anh?”

Mặc dù đã kết thúc buổi đấu giá được mười phút rồi, xung quanh ồn ào, nhưng Cố Tây Lương cố gắng đè thấp giọng lại càng khiến Nguyễn Ân nghe rõ mồn một. Giống như là bị thôi miên, cô chỉ còn cảm thấy tai mình tê dại, sau đó trả lời theo phản xạ.

“Đấy là tình tiết trong cuốn tiểu thuyết em đọc tối qua. Anh thấy thế nào? Rất đặc biệt phải không?”

Cố Tây Lương không phát hiện ra ánh mắt Nguyễn Ân đang đầy do dự nhìn quanh, không dám nhìn thẳng vào anh. Những lúc nói dối cô đều có bộ dạng nơm nớp như thế. Chỉ là nghe cô trả lời xong, Cố Tây Lương co giật khóe môi. Tiểu thuyết? Ai đến đâm cho anh hai nhát dao được không, nhanh lên! Nhưng, rốt cuộc anh cũng giả vờ như không có chuyện gì, thản nhiên nói: “Ồ, thế à?”.

Hai người đang nói chuyện thì có người mang chiếc cài áo đến, trực tiếp đưa tới trước mặt Nguyễn Ân, còn nhiều lời nói thêm một câu: “Cố phu nhân, chị thật hạnh phúc!”.

Nguyễn Ân hiểu ý đối phương, hai má lại ửng hồng, đang định nhận thì Cố Tây Lương đã nhanh tay cầm lấy chiếc hộp bọc gấm trước. Anh lịch sự đáp lại người kia một câu “cảm ơn” rồi bình thản quay sang nhìn cô.

“Mai là sinh nhật Diệc Thư, anh thấy cái này rất hợp với cô ấy. Em nghĩ sao?”

Sắc mặt Nguyễn Ân lập tức trắng bệch.

Cố Tây Lương, nếu em thừa nhận anh đã khiến em mê đắm, liệu có gây áp lực cho anh không? Có khiến anh sợ chạy mất không?

Anh lúc nào cũng ung dung, tự đắc như thế, luôn tỏ ra mình đã nắm chắc mọi thứ trong tay. Chỉ vài chữ anh thuận miệng thốt ra nhưng lại khiến em khổ sở đến nhường nào.

Anh nhớ rõ mai là sinh nhật của Hà Diệc Thư, thế anh có biết hôm nay, là sinh nhật em hay không?

“Còn sao nữa, rất hợp mà!”

Hai người không nói gì thêm, một trước một sau ra khỏi tòa cao ốc. Đúng lúc này Cố Nhậm lại gọi điện tới, Nguyễn Ân nói vài câu rồi cúp máy, sau đó quay sang hỏi Cố Tây Lương hôm nay còn việc gì nữa không.

“Anh Cố Nhậm nói nếu tối nay rảnh thì đi ăn cơm cùng anh ấy.”

Cố Tây Lương thuận tay ném chiếc hộp vào ghế sau rồi chậm chạp hỏi: “Ồ đâu!”.

“Quận Đình.”

Khi hai người tới nhà hàng cơm Tây, Cố Nhậm và Hà Diệc Thư cũng vừa mới đến.

Bàn ăn ở vị trí rất đẹp, ngay bên cạnh cửa sổ sát nền, nhìn ra ngoài có thể thu được toàn bộ quang cảnh đường phố và bầu trời trong tầm mắt, không gian được trang trí khiến người ta cảm thấy thư thái.

Nguyễn Ân ngồi bên cạnh Cố Tây Lương, Hà Diệc Thư ngồi bên cạnh Cố Nhậm. Bốn người ngồi đối diện nhau như vậy đột nhiên mất đi ngôn ngữ. Cuối cùng, Cố Nhậm là người đầu tiên phá vỡ sự im lặng, anh ta đặt một chiếc hộp hình vuông chỉ dài chừng năm xentimet đến trước mặt Nguyễn Ân. Dưới cái nhìn đầy dị nghị của những người còn lại, anh ta thông thả nói:

“Nguyễn Nguyễn, sinh nhật vui vẻ!”

Nguyễn Ân kinh ngạc. Hôm nay Hòa Tuyết cũng đã chịu nhắn tin cho cô, mặc dù chỉ vắn vện bốn chữ “sinh nhật vui vẻ”, nhưng với cô đó là món

quà tuyệt vời nhất mà Hòa Tuyết tặng. Dầu sao nhờ nó mà cô biết được Hòa Tuyết rất ôn, vẫn bình yên. Cô cứ ngỡ Hòa Tuyết là người duy nhất nhớ sinh nhật mình, không ngờ Cố Nhậm cũng biết.

“Sao anh...”

Cố Nhậm không cho cô cơ hội hỏi, anh quay sang bên gọi phục vụ dọn đồ ăn lên. Nguyễn Ân cũng không tiếp tục truy hỏi nữa, chỉ nhận món quà rồi nói “Cảm ơn”, nhưng sống mũi bắt đầu cay cay.

Người em cần nhất, vì sao lại không biết? Anh thật sự chẳng thể quan tâm tới em một chút được sao?

Bốn người lại lâm vào tình trạng trầm mặc. Nguyễn Ân cúi gằm mặt giải quyết đĩa thức ăn, đột nhiên, một bàn tay chìa tới trước mặt, cô ngạc nhiên ngẩng đầu. Cố Nhậm đang nhìn cô bằng đôi mắt đen nhánh, tay anh ta dừng lại trên mặt cô. Một cử chỉ nhẹ nhàng, vết sốt cà chua bên khóe môi Nguyễn Ân biến mất.

Giọng nói đầy chiều chuộng vang lên.

“Mơ mơ màng màng!”

Ánh mắt Cố Nhậm hiện rõ vẻ dịu dàng. Thượng Đế làm chứng, Nguyễn Ân rất muốn giả vờ bình thản như không có gì. Cô rất muốn! Nhưng kỹ thuật diễn xuất của cô rất tệ.

Cố Tây Lương bắt giác nhíu mày, đáy mắt cất giấu tâm tình khó diễn tả. Nguyễn Ân rút cuộc không thể ngồi yên.

“Em đi vào phòng rửa tay.”

Nửa phút sau, Cố Tây Lương cũng đứng dậy. Bàn ăn còn lại hai người đang ôm tâm tư riêng.

Hà Diệc Thư ngẩng nhìn bầu trời đang dần tối, giọng điệu vẫn bình tĩnh: “Anh Cố Nhậm, em sắp không nhận ra anh nữa rồi!”

Cố Nhậm bỏ miếng thịt bò vào miệng, không trả lời.

Hà Diệc Thư lại nói tiếp: “Có điều này em biết không nên nói, nhưng có phải anh quan tâm hơi nhiều tới Nguyễn Ân?”

Cố Nhậm không hề hững hờ, bưng ly rượu đỏ lên nhấp một ngụm, lại nhấp thêm ngụm nữa, sau đó mới trả lời Hà Diệc Thư: “Anh biết em muốn hỏi gì”.

Hà Diệc Thư cảm nhận được mí mắt mình khẽ nháy một cái.

“Thế câu trả lời của anh là...?”

“Em đoán xem.”

Cố Tây Lương từ toilet đi ra, kịp nghe được câu hỏi của Hà Diệc Thư, cũng phỏng đoán được ý đồ của Cố Nhậm. Anh ngồi vào chỗ mình, vẻ mặt vẫn bình thản. Có lẽ hùng hổ chiến đấu chỉ khiến mình bị hao tổn binh lực, Cố Tây Lương rất thành thực vấn đề này.

Thực ra trong cuộc chiến này, Cố Nhậm cảm thấy mình mới là người nắm chắc phần thắng. Bởi vì anh biết Hà Diệc Thư là mối vương bận lớn nhất của Cố Tây Lương. Có lẽ Cố Tây Lương cũng không dễ dàng từ bỏ được Nguyễn Ân nhưng khi ngày đưa ra lựa chọn đến, kịch hay mới hạ màn. Chẳng qua hiện giờ còn chưa đến thời khắc hoảng loạn nên Cố Tây Lương mới bình thản được như thế.

Tình yêu là thứ thuốc độc vừa ngọt ngào vừa đáng sợ, nó giống hệt như thuốc phiện, lúc uống có thể mỉm cười mà ngậm thạch tín nhưng đừng quên nó biết làm tê dại thần trí và ánh mắt của người ta, cho dù đối phương là người thân thiết với bạn đến mức nào, thậm chí là chung dòng máu. Một khi anh ta đã yêu đến điên cuồng, nếu có thể, cho dù phải lật tung cả bầu trời, anh ta cũng không ngại.

Bởi vậy, Cố Tây Lương, không phải không có nguy hiểm, mà là thời cơ còn chưa tới.

Xe lăn bánh trên con đường đông đúc, mãi đến khi những âm thanh huyên náo dần rơi rớt lại phía sau, không thấy bóng người qua lại, Nguyễn Ân mới phát hiện đây không phải đường về nhà.

“Minh đi đâu nữa thế?”

Cố Tây Lương không đáp, chỉ liếc nhìn dây an toàn của cô rồi nhấn hộp số tăng tốc, xe không chạy điên cuồng mà bình ổn. Trời bắt đầu sang thu, gió đêm tấp vào mặt, Nguyễn Ân giơ tay lên muốn gạt tóc, nhưng càng gạt tóc lại càng xõa xuống trước mặt càng nhiều. Cố Tây Lương ấn chốt đóng cửa sổ.

Xe chạy qua một con đường yên tĩnh, dừng trước một tòa biệt thự hiện đại. Cố Tây Lương nghiêng người cởi dây an toàn giúp Nguyễn Ân, mở miệng nói câu đầu tiên từ lúc hai người ra khỏi nhà hàng.

“Đi vào.”

Nguyễn Ân rúm ró bước theo sau Cố Tây Lương, nơi này dẫu sao cô cũng không mấy quen thuộc.

Cửa lớn là kiểu cửa được điều khiển từ xa, sau một tiếng “tít”, nó tự động chậm rãi cuộn lên. Cố Tây Lương đột nhiên bất động, Nguyễn Ân nghi hoặc ngẩng đầu liếc anh một cái, phát hiện ra anh cũng đang nhìn mình.

“Em đi vào đi.”

Nguyễn Ân rụt rè kéo cánh cửa ra, gian nhà tối mịt đột ngột được bật đèn sáng trưng. Đập vào mắt cô là hai mươi ba quả bóng bay màu hồng phấn đang bay lơ lửng giữa không trung, quả nọ kề sát quả kia, giống như đang xếp hàng luyện tập. Một bài hát bằng tông giọng nam nhẹ nhàng vang lên:

Happy Happy Birthday

Happy Birthday just for you

Just a day

Just another year

But in our eyes you are the best

We're gonna love you

Gonna love you above the rest

May good times always smile on you

May happiness always come your way

We're here to love you

We're here celebrate your day

We wish the best of what the best can be

All the best

We wish for you that all your dreams come true.

Nguyễn Ân không thể nào diễn tả được cảm xúc của mình lúc này. Cô quay người lại, Cố Tây Lương đã đứng sau lưng từ lúc nào, nhanh chóng

cài thứ gì đó lên ngực áo cô. Nguyễn Ân cúi xuống nhìn, hóa ra là chiếc cài áo hình trái tim ở buổi đấu giá.

“Anh không phải định tặng cho...”

Chưa dứt lời cô đã bị người đàn ông đối diện trêu chọc: “Nói cái gì em cũng tin, anh nói anh có con riêng em có tin không?”

Nguyễn Ân chợt thấy hạnh phúc trào dâng trong lòng.

Cố Tây Lương kéo cô đi lên vài bước, lấy ở đâu ra một cây kim, đâm thủng một quả bóng bay. Nguyễn Ân không kịp chuẩn bị tinh thần, giật nảy mình. Lúc định thần lại, cô vung tay lên làm bộ đánh anh nhưng hai mắt lại bị che đi bởi một bức ảnh. Nhìn kỹ, Nguyễn Ân nhận ra trong ảnh là mình, lúc đó hình như cô mười ba tuổi, ngồi trong căn phòng học nhỏ của cô nhi viện, nghiêng đầu chăm chú làm bài tập. Nhận lấy cây kim của Cố Tây Lương đưa cho, Nguyễn Ân tiếp tục đâm thủng từng quả bong bóng.

Tất cả đều là ảnh chụp, từng bức, từng bức bay xuống.

Giúp mẹ nuôi phơi quần áo trong sân cô nhi viện, kể chuyện cho những em nhỏ tuổi hơn mình, cau mày vì gặp phải một bài tập khó...

Nguyễn Ân bung miệng, vẻ mặt đầy ngạc nhiên. Cô ngẩng đầu lên, bắt gặp cái nhìn của Cố Tây Lương.

“Sao anh có?”

Cố Tây Lương nhướn mày theo thói quen.

“Cố Thị tài trợ cho cô nhi viện đó, viện trưởng muốn bày tỏ lòng cảm ơn nên cung cấp cho anh những tư liệu riêng tư này, không quá đáng đâu nhỉ?”

Nguyễn Ân không lên tiếng, cô lặng im nhìn sâu vào trong đôi mắt anh, phát hiện ra trong đó thật sự có sự tồn tại của mình. Thanh âm của Cố Tây Lương lại vang lên.

“Quá khứ của em, anh chỉ có thể dùng cách này để tham gia.”

Nguyễn Ân không thể khống chế nổi bản thân nữa, cô ôm chầm lấy anh, thật chặt. Nước mắt trào ra.

“Anh đừng tốt với em như thế, em sợ có một ngày anh đuổi em đi, em sẽ luyến tiếc không nổi rồi.”

Trái tim Cố Tây Lương bị câu nói của Nguyễn Ân làm cho mềm nhũn một cách kỳ lạ. Anh hơi lùi người lại, chậm rãi cúi đầu, từng chút, từng chút hôn lên những giọt nước mắt trên mặt cô, cuối cùng hai đôi môi dán vào nhau. Không ai cử động nữa, dường như họ vừa hoàn thành một lời thề ước vô cùng thận trọng.

Nguyễn Ân để mặc Cố Tây Lương bế mình lên gác, kiêu bễ công chúa đặc trưng không lần đi đâu được. Tiếp đó, cô được đặt xuống chiếc giường tròn êm ái, cơ thể đàn ông bao phủ lên người cô. Hơi nặng, nhưng Nguyễn Ân không cảm thấy mệt, chỉ cảm thấy hạnh phúc. Bờ môi nóng rực của anh rơi trên trán cô, trên mí mắt cô, rồi thấp dần xuống, hai đôi môi quyến luyến không rời. Sau đó, những ngón tay của Cố Tây Lương khẽ cong lại, đáp trả nó là tiếng cúc áo trước ngực Nguyễn Ân rơi xuống. Anh vẫn tiếp tục, xâm thành chiếm đất...

Bắt đầu chỉ là một sự thâm nhập hết sức thông thả, Cố Tây Lương nhẹ nhàng nhấm mút chiếc cổ trắng ngần của Nguyễn Ân, tiết tấu mỗi lúc một gia tăng, mạnh dần, nhanh dần. Mãi đến khi Nguyễn Ân cảm giác da mình tê buốt, cô mới ôm chặt lấy anh, kêu một tiếng “đau”.

Giọng nói khàn khàn vang ra từ cổ họng của Cố Tây Lương, tựa như từ một nơi xa xôi vọng lại.

“Biết đau là tốt.”

Sau đó, anh ngẩng mặt lên, cọ chóp mũi với cô. Anh nhìn người con gái nằm dưới thân mình, ánh mắt sâu xa.

“Nói, em là của anh.”

Ngữ điệu cực kỳ kiên quyết.

Nguyễn Ân gật đầu, lại gật đầu, sau đó vẫn gật, gật rất nhiều lần. Nhưng giọng nói của cô lại nghẹn ngào.

“Em là của anh.”

...

“Nhưng còn anh?”

Những lời nói tràn ngập dục vọng chiếm giữ như xương cá mắc trong cổ họng Cố Tây Lương.

Anh thì sao? Anh muốn cho cô một lời hứa hẹn khiến cô yên lòng.

Thế nhưng, rất tiếc, Cố Tây Lương anh không phải một kẻ giỏi nói dối. Sau khi biết Hà Diệc Thư vẫn chưa hết ảnh hưởng tới mình, trước khi đưa ra được lựa chọn cuối cùng, anh làm sao có thể thản nhiên đối diện với ánh mắt Nguyễn Ân mà nói : “Anh cũng vậy!”.

Rõ ràng trong phòng không bật đèn, nhưng ánh sáng yếu ớt bên ngoài chiếu vào vẫn làm nổi bật lên hình bóng của hai người trong mắt đối phương. Nguyễn Ân dường như có thể nhìn ra được sự trầm mặc và mâu thuẫn của Cố Tây Lương. Đợi một lúc không nhận được câu trả lời, cô dùng hai bàn tay che đôi mắt mình lại, tự lừa mình dối người mà nói: “Đúng vậy, anh là của em, của một mình em”.

Chuông đồng hồ ngân vang điểm mười hai giờ. Cố Tây Lương cúi xuống hôn lên mu bàn tay đang che mặt của Nguyễn Ân.

“Sinh nhật vui vẻ!”

Thực ra, trái tim mới là kẻ lừa đảo vĩ đại nhất, người khác có thể lừa bạn chốc lát, trái tim lại có thể lừa bạn cả đời.

Thế nhưng, Phật đã dạy: Xin đừng đánh thức tình yêu của tôi, hãy để cô ấy tự tỉnh dậy.

Chương 10

Hòa Tuyết một mình đến Maldives. Cô đứng dưới khung trời Mal, nơi này hình như là thủ đô nhỏ nhất thế giới. Cô đi từng bước, từng bước trên con đường cát trắng, hai bên đường là những tòa nhà được xây dựng đượm phong cách Anh, rất nhiều người đi xe đạp lướt qua cô.

Hòa Tuyết ở đây một tuần, sau đó đến Barcelone – nơi cô đã mong muốn đặt chân tới từ lâu, rồi cô lại đi London, qua rất nhiều nơi, hiện tại cô đang có mặt ở Paris. Cô đứng dưới chân tháp Eiffel, ngẩng đầu lên nhìn, nhìn đỉnh tháp, nhìn bầu trời đầy sao. Một mình ngắm cảnh đêm ở Paris quả nhiên chẳng thích chút nào.

Đến khách sạn, Hòa Tuyết kéo va li hành lý nhỏ của mình đứng trước quầy làm thủ tục. Vừa đặt va li xuống đất, phúi phúi vài cái thì đụng phải người khác. Cô cúi xuống xin lỗi theo phản xạ, lúc ngẩng đầu mới phát hiện hóa ra là người quen. Đối phương đang hí hửng tiến lại gần mình.

“Trùng hợp quá nhỉ!” Hàn Duệ nửa cười nửa không nhìn vào mắt cô.

Cô bỏ đi lâu chưa? Cũng đâu có lâu lắm. Có lẽ là vì đã đi qua nhiều nơi, gặp nhiều người mà không nhìn thấy gương mặt nào quen thuộc. Giờ phút này bắt gặp người quen, vô vàn cảm xúc trào ra, cho dù cô và đối phương chẳng qua chỉ có duyên chạm mặt nhau vài lần, đã vậy còn là duyên chẳng lành, thế nhưng, trong lòng vẫn thật sự có một cảm giác âm ập.

Hòa Tuyết còn đang ngây người, Hàn Duệ đã quay sang nói với nhân viên lễ tân bằng tiếng Pháp: “Cho tôi một phòng, cảm ơn”.

Vừa mới bỏ quần áo và đồ dùng ra khỏi va li, Hòa Tuyết đã nghe thấy tiếng gõ cửa vang lên. Tưởng là nhân viên vệ sinh phòng, nhưng khi mở cửa cô lại thấy Hàn Duệ đang đứng tựa người vào cửa, vẻ mặt thản nhiên.

“Nghe nói câu lạc bộ ở tầng dưới đang có hoạt động, đi không?”

Trực giác mách bảo cô từ chối: “Không, tôi muốn nghỉ ngơi”.

Nói xong, Hòa Tuyết giơ tay ra kéo cửa nhưng bị Hàn Duệ chặn lại. Sức lực của đàn ông mạnh thế nào, Hòa Tuyết đã được lĩnh giáo từ Mạc Bắc. Chỉ có điều, vì đã dùng toàn bộ sức lực của mình, nhưng ở trước mặt Hàn Duệ vẫn chỉ như châu chấu đá voi, nên cô mới càng phần nộ.

“Anh muốn gì?”

Hàn Duệ bấy giờ mới buông tay khỏi cánh cửa, nhưng lại tóm lấy cổ tay Hòa Tuyết, lôi cô ra ngoài, tốc độ nhanh đến mức khiến Hòa Tuyết cảm thấy mình sắp mất cánh tay.

“Không muốn gì cả, nhưng tôi không quen bị người khác từ chối.”

Vũ trường vô cùng náo nhiệt, lối vào đã được trang trí diện mạo khác. Hòa Tuyết bị kéo tới đây, lập tức thu hút được cái nhìn của mọi người. Đương nhiên rồi, diện mạo của cô không đến nỗi nào, da trắng môi hồng, trẻ trung phơi phới. Thế nhưng trong khi cô đang âm thầm vui sướng thì lại phát hiện ra ánh mắt đám người kia đều lướt qua cô một cái rồi dừng trên người Hàn Duệ. Có phải mình đã quá tự mình đa tình rồi hay không?

Hai người ngồi xuống vị trí cạnh DJ. Hòa Tuyết trộm nhìn, Hàn Duệ quả nhiên giống như một món hàng thượng hạng.

Ý nghĩ vừa mới xuất hiện, cô đã tự mắng mình: “Hòa Tuyết, mày đúng là không khá lên được!”. Người ta nói, chưa ăn được thịt lợn thì cũng phải thấy lợn chạy, nhưng cô đã ăn thịt lợn rồi cơ mà! Mạc Bắc chính là miếng thịt lợn hảo hạng vừa đẹp mắt vừa ngon miệng đấy thôi. Thế mà giờ này cô còn ngồi đây mà ôm tâm tư thiếu nữ ngắm giai đẹp làm gì chứ. Nghĩ tới việc mình ví Mạc Bắc và Hàn Duệ với thịt lợn, Hòa Tuyết suýt nữa bật cười thành tiếng.

Hàn Duệ quay sang nhìn, thấy biểu cảm trên mặt cô rất phức tạp. Cười? Không giống. Khóc? Cũng không phải. Thế nên, anh đành tự hiểu theo ý mình, nói: “Đi dọc hành lang, rẽ trái là tới WC”.

Hòa Tuyết dờ khóc dờ cười. Cô tức giận, chuẩn bị khôi phục bản tính để cãi nhau với Hàn Duệ, nhưng đột nhiên một khuôn mặt châu Á đầy vẻ lưu manh xuất hiện trước mắt, nhìn qua có lẽ là người Hàn. Theo cách nói của Hòa Tuyết thì sẽ là: thứ đặc biệt đã từng nhìn thấy, nhưng đặc biệt đến thế này thì chưa thấy bao giờ. Đối phương có vẻ không mấy lịch sự, ông ta đặt tay lên vai Hòa Tuyết, nhả ra thứ tiếng Anh bồi không chuẩn.

“Cô gái, cùng chơi đi!”

Hòa Tuyết lập tức nổi cơn kích động. Đã bảo mà, hễ gặp Hàn Duệ là y như rằng có chuyện không may xảy ra. Nhưng mà, dám ngang nhiên trêu chọc cô ư? Đừng trách bà cô Hòa Tuyết này không nhắc nhở nhà người! Trước kia cô từng hùng hồn nói trước mặt ông ngoại Chu của Cố Tây

Lương rằng mình đã từng học võ Nhật Bản, điều này không phải khoác lác. Mặc dù cô chỉ học như cưỡi ngựa xem hoa, nhưng nếu đánh nhau thật chẳng lẽ Hàn Duệ lại không ra tay giúp? Trông bộ dạng rất đáng bị đập của người đàn ông kia, Hòa Tuyết lại càng thêm to gan lớn mật, thế nên không do dự mà vung tay tặng một quyền lên bả vai lợn của đối phương, khiến hắn ta kinh hãi một phen. Cô nói với giọng vô cùng khiêu khích: “Làm thế nào đây? Tôi không thích chơi với người đàn ông có tướng mạo thô tục”.

Thanh âm đủ lớn để những người xung quanh nghe thấy.

Hàn Duệ vốn ung dung tự tại ngồi một bên xem kịch vui, vừa đưa ly vodka lên uống một ngụm thì nghe được câu nói của Hòa Tuyết, không tránh khỏi bị sặc trong cổ họng.

Cô ta có rõ tình hình không thế? Đây chẳng phải địa bàn của mình mà không biết sợ hay sao? Cô gái này, lúc nào cũng hành động ngoài dự liệu của anh.

Người đàn ông kia sắc mặt hết đỏ rồi lại trắng, hết trắng rồi lại đen, văng ra một câu chửi thề: “Fuck! BỐ mày nể mặt mày như thế rồi mà mày còn không muốn hả?”.

Hòa Tuyết chưa từng bị ăn chửi như vậy bao giờ, lửa giận bùng lên, tiếng Trung tuôn ra ào ào, bất chấp đối phương có hiểu hay không.

“Mẹ nó! Xung bố với ai? À đúng rồi, ông đương nhiên là bố già rồi, từ đầu đến chân có chỗ nào trẻ đâu! Dừng ba từ để tổng kết nhé: người năm khúc, mặt già khộm, đáng thô kệch!”

Người đàn ông kia chỉ thấy Hòa Tuyết liền thoáng cái mồm, ngây người ra vì không hiểu mớ lùng bùng vừa nghe được. Hàn Duệ nhún vai nhìn đối phương, hỏi hắn ta có cần mình dịch cho nghe không? Hắn ta đàn độn gặt đầu. Hàn Duệ thuật lại một lượt bằng tiếng Anh, rõ ràng từng chữ, quả nhiên đã đổ dầu vào lửa thành công. Người đàn ông vung tay lên định tát Hòa Tuyết nhưng cô đã phản ứng nhanh hơn, gạt tay hắn ta ra. Đối phương lại càng phẫn nộ.

“Hóa ra ông không chỉ già khộm mà hành động còn chậm chạp đàn thối ra!”

Tất cả ánh mắt lập tức tập trung về phía này.

Đám bạn bè của người đàn ông kia xúm lại, Hòa Tuyết không ngờ hắn ta còn có đồng bọn, lúc này mới bắt đầu chột dạ. Cô quay đầu nhìn Hàn

Duệ, anh vẫn đang nhàn nhã thưởng thức rượu, vẻ mặt đĩnh đạc như không hề có ý định can dự. Hòa Tuyết không có mặt mũi nào mà xin cứu trợ, đành phải tự mình chống chọi đến cùng.

Nhìn đám người đang tiến lại gần, Hòa Tuyết đứng bật dậy, tiện tay cầm lấy cái ly trên quầy bar ném về phía trước, đối phương nhanh chóng né được. Cô bèn giơ chân đá vào vai kẻ dẫn đầu, nhưng lực không đủ, căn bản là vô tác dụng. Sau đó, cô vung tay muốn tát đối phương, nhưng cánh tay lập tức bị khống chế. Đối phương dùng tay kia định cho Hòa Tuyết một cái bạt tai. Cô cắn răng, không kêu một tiếng.

Giữa chừng, cánh tay người đàn ông kia bị ai đó giữ lại. Hắn ta ngoảnh sang nhìn Hàn Duệ cao hơn mình nửa cái đầu, nói bằng giọng hách dịch: “Lo cái thân mày đi, đừng có xen vào việc người khác”.

Hàn Duệ buông tay đối phương, vẻ mặt nhâng nháo như không sợ chết.

“Vì sao tôi lại phiên dịch cho anh nghe? Thú vui của tôi chính là xen vào chuyện của người khác đấy!”

Mấy kẻ phía sau định xông lên ra tay với Hàn Duệ, nhưng tên béo kia không cho.

“Để tao với nó một chọi một.”

Hắn ta tỏ vẻ không muốn chơi trò lấy nhiều đả ít, nhưng lại quên vừa nãy mình bắt nạt một cô gái yếu đuối. Hàn Duệ nghe xong lại dùng một ngón tay mà xua xua: “Rất xin lỗi, tôi đây không thích đụng chân đụng tay, bản lĩnh”.

Tên béo thô bỉ kia lại nói: “Hôm nay mày không đánh thắng được tao thì đừng có mơ tới chuyện đưa nó đi!”.

“Thế cơ à?” Hàn Duệ nhếch mép, sau đó rất lịch sự đưa ra một kiến nghị: “Bạn gái tôi đúng là có phần không đúng! Hay là thế này đi, anh cho cô ấy một cái tát, tôi lấy của anh một cái tay, được không?”.

Thanh âm của anh không lớn, nhưng rất có khí thế. Hòa Tuyết cũng phải quay sang nhìn, Hàn Duệ cho cô một vẻ mặt nửa cười nửa không khiến cô nổi da gà.

Tên béo trừng mắt, lúc sau bật cười ha hả. Đồng bọn của hắn ta a dua cười theo, cứ như cả lũ vừa được nghe một câu chuyện vô cùng hài hước.

Rốt cuộc tên béo cũng ngừng cười, gõ ngón tay lên áo vest của Hàn Duệ.

“Mày dựa vào đâu mà đòi một cánh tay của tao?”

Vừa dứt lời, hắn ta liền nghe thấy tiếng bước chân dồn dập sau lưng mình, tiếp đó, bị người khác lôi lại mà nhận một cú đấm cực kỳ mạnh.

“Mày dựa vào đâu mà đòi động chạm tới anh ấy?”

Một đám người xông lên, thoáng cái đã khống chế được tên béo và đồng bọn. Thủ lĩnh là một người đàn ông Pháp, à, nói là cậu bé thì chuẩn hơn. Cậu ta thả lỏng bàn tay trái vừa dùng sức, tiến lại ôm lấy Hàn Duệ, sau đó nói bằng tiếng Trung lưu loát, trên gương mặt lạnh lùng đã xuất hiện vài nét trẻ con.

“Vừa nãy có người báo cáo với em trông thấy anh ở đây, không ngờ đúng là anh thật. Nhưng mà sao nhì ca về mà không bảo cho chúng em biết thế?”

Hàn Duệ khoác vai đối phương, giọng điệu trở nên mềm mỏng: “Reynolds, anh sang đây công tác thôi, chắc hai hôm nữa lại đi, đừng nói với đại ca, nếu không anh không thoát thân nổi”.

Người đàn ông tên Reynolds có vẻ mắt húng, mặt méo xệch chỉ tay vào Hòa Tuyết đang đứng phía sau Hàn Duệ, chất vấn: “Còn lâu em mới tin là anh đi công tác, xưa nay anh đi công tác có bao giờ mang phụ nữ theo đâu”.

Nói xong, cậu ta lướt qua Hàn Duệ, tới trước mặt Hòa Tuyết, quan sát từ trên xuống dưới, từ trái sang phải, cuối cùng quay đầu lại tổng kết một câu.

“Thôi em nhận sai! Cô ta từ đầu đến chân ngoài bộ tóc ra thì thật sự không có điểm nào xứng gọi là phụ nữ cả.”

Toàn hiện trường im lặng.

Nhưng Hòa Tuyết lại bật cười vô tư: “Oa! Thế là đã bị cậu phát hiện ra rồi! Chính xác, tôi là đàn ông!”. Cô không ngốc, thừa biết người này có địa vị đặc biệt, cô không muốn vừa mới thoát khỏi hang hùm lại rơi ngay vào miệng cọp.

Reynolds cứ tưởng cô gái này sẽ giận dữ xoay người bỏ chạy, để mình có cơ hội lừa nhì ca về tổng bộ một chuyện, không ngờ cô ta lại trả lời

thần nhiên như thế. Reynolds đã cụt hứng lại càng cụt hứng thêm, bắt đầu nổi tính tranh chấp của trẻ con, lời qua tiếng lại với Hòa Tuyết.

“Này!”

“Có việc gì sao?”

“Nhị cao tôi sao lại phải lòng cái loại dở ngô dở khoai như cô thế không biết! Chẳng khác nào đồ hộp sắp quá hạn sử dụng, phát ngán!”

“Xem ra cậu không biết rồi, khẩu vị của nhị ca chính là như vậy đấy. Nếu không thì làm sao một “mỹ nam” như anh ấy lại trở thành bộ dạng như vậy chứ.”

“Cô...”

“Tôi làm sao?”

...

Thật nực cười, một Hòa Tuyết nhanh mồm nhanh miệng, ngay cả Mạc Bắc cũng phải chịu lép vế, hôm nay đã gặp được một đối thủ ngang sức ngang tài. Đó chính là Hàn Duệ. Những người khác lúc đấu khẩu với Hòa Tuyết đều không dễ dàng gì đánh bại được cô, huống hồ Reynolds là một người Pháp chính cống, tiếng Trung dù có tốt đến đâu cũng không thể lan lợi như Hòa Tuyết được.

Hàn Duệ cuối cùng cũng chịu lên tiếng chấm dứt cuộc tranh cãi ấu trĩ của hai người họ: “Anh phải thanh minh mới được, cô ấy là phụ nữ. Còn anh giới tính hoàn toàn không có vấn đề”.

Reynolds kinh ngạc nhìn Hàn Duệ: “Nhị ca, ý anh là... anh thật sự thích cô ta hả?”.

Hàn Duệ không chối cũng chẳng nhận, chỉ nói: “Cậu về trước đi, lần sau anh về tụ tập với mọi người”.

Sau đó, mặc kệ người ở phía sau gọi, Hàn Duệ nhấc chân đi ra phía cửa. Lúc qua người Hòa Tuyết, thấy cô ngây ra như phỗng, anh nói: “Sao thế? Không nở đi? Muốn ở lại à?”.

Hòa Tuyết giật mình, vội vàng chạy theo Hàn Duệ.

Đọc đường, hai người không nói với nhau một câu, chỉ có tiếng bước chân loẹt quẹt vang lên, sau đó đứng đợi thang máy. Hòa Tuyết rốt cuộc không nhịn được, tò mò hỏi: “Những người đó là ai thế?”.

Thang máy “ting” một tiếng, Hàn Duệ đi vào trước, Hòa Tuyết leo đèo theo sau, ấn vào số chín, đợi rất lâu mới nghe thấy câu trả lời.

“Từ năm mười sáu tuổi đến hai mươi hai tuổi, tôi sống ở Pháp.”

“Nhưng chưa thấy anh kể bao giờ.”

Hàn Duệ quay đầu: “Tôi nghĩ chúng ta chưa thân thiết đến mức phải biết rõ gốc rễ của nhau”.

Sau đó, anh không nói thêm gì. Hòa Tuyết nhận ra đối phương không có ý muốn đi sâu vào vấn đề nên quyết định từ bỏ câu hỏi này. Một lúc sau, Hàn Duệ quét ánh mắt qua người cô, mở miệng thăm dò.

“Không bị thương ở đâu chứ?”

Hòa Tuyết đột nhiên đỏ bừng mặt, đầu óc đặc kịt, nhất thời quên trả lời. Cửa thang máy mở ra ở tầng chín, không khí bên ngoài xộc vào mới khiến cô bớt căng thẳng.

Hòa Tuyết ở phòng 913, bây giờ mới biết Hàn Duệ ở phòng 914 đối diện. Sao lại trùng hợp như thế được? Chẳng lẽ anh ta cố ý?

Câu nói của Reynolds lại vang bên tai Hòa Tuyết.

Nhị ca, ý anh là... anh thật sự thích cô ta hả?

Khi ấy, Hàn Duệ không phủ nhận. Chẳng lẽ... là thật?

Cũng có thể lắm chứ! Vì sao anh ta lại đi công tác vào đúng lúc này, vì sao lại xuất hiện ở khách sạn này? Vì sao cô lại gặp phải anh ta?

Trên đời này, ừ thì có nhiều chuyện trùng hợp thật đấy, nhưng cô không tin lại trùng hợp đến từng chi tiết vụn vặt như thế.

Hòa Tuyết cảm nhận được mặt mình càng lúc càng nóng. Là một cô gái thẳng thắn, có cái gì đều phải nói ra, để trong lòng sẽ vô cùng khó chịu. Thế nên, cô trực tiếp dùng một câu để giải quyết tất cả nghi vấn.

Cô quay lưng lại, Hàn Duệ đang lấy thẻ từ để mở khóa cửa phòng.

“Anh đang theo đuổi tôi đúng không?”

Toàn thân bỗng dựng run lên, Hàn Duệ kinh ngạc quay đầu, chăm chú nhìn vào đôi mắt long lanh của Hòa Tuyết.

“Sao cô lại có cảm giác là tôi đang theo đuổi cô?”

Hòa Tuyết ngẫm nghĩ một lúc, lắc đầu: “Nói là có nhưng hình như không có, chỉ thấy rất kỳ lạ”.

“Thế nếu đúng là tôi đang theo đuổi cô, câu trả lời của cô là?”

Hòa Tuyết không ngờ đối phương còn nói toạc móng heo hơn cả mình. Cô ngẩng đầu, bấy giờ mới phát hiện Hàn Duệ đã tới gần mình, chớp mũi cô suýt nữa chạm phải áo vest của anh ta.

Bốn mắt nhìn nhau.

Ánh đèn màu cam ấm áp ôm lấy khuôn mặt hai người. Bầu không khí bỗng ngập mùi mờ ám.

“Cô còn chưa trả lời câu hỏi của tôi.”

Giống như nằm trong nồi nước đang đun, ban đầu không có cảm giác gì, ấm dần ấm dần, cuối cùng trở thành một quả trứng gà bị luộc chín trong nước sôi.

Nhìn khuôn mặt kẻ sát, đầu óc Hòa Tuyết đột nhiên hỗn loạn. Bộ dạng giờ nhanh giờ vuốt đã bị quăng lên chín tầng mây.

“Tôi... tôi suy nghĩ đã...”

Hàn Duệ đột nhiên đứng thẳng người, trên mặt để lộ ra vẻ mơ màng.

“Cô nói gì? Vừa nãy trong thang máy tôi hỏi cô có bị thương không? Cô còn chưa trả lời. Sao thế, bị thương hay không mà cũng phải suy nghĩ mới biết à?”

Thượng Đế của con, mau ban cho con một cây búa đi! Con muốn chém chết anh ta, nếu có thể... nếu có thể đánh thắng!

Thế nhưng không thể.

Vì thế, Hòa Tuyết vừa xấu hổ vừa tức giận, xoay người quét thẻ mở cửa phòng. Cô hừ một tiếng, rồi đóng sầm cửa lại.

Hòa Tuyết vừa vào phòng liền lao lên giường nằm, hai tay ôm má.

“Mất mặt quá! Sao lại để mất mặt thế được chứ! Đây rõ ràng là chuyện ngốc nghếch nhất mà mình làm cả đời này.”

Hàn Duệ vẫn đứng ngoài cửa phòng Hòa Tuyết, khóe môi khẽ cong lên.

Dưới ánh đèn chiếu rọi, những tấm kính tam giác khổng lồ của bảo tàng Louvre càng trở nên tráng lệ. Trong cây cầu hành lang của Khải Hoàn Môn, những con người tài ba đang nhỏ giọng ngâm nga hát. Buổi tối trên con đường bằng phẳng, tiếng còi từ xa xăm vọng lại. Nhưng cảnh vật lại giống như nổi lòng con người, tựa hồ vĩnh viễn xem không hết, đi không đến tận cùng.

Tôi từng nhìn thấy một chữ rất tàn nhẫn: kiếp.^[1]

[1. Chữ “kiếp” mang nhiều nghĩa tiêu cực: Cướp giết, uy hiếp, tai nạn.]

Rất nhiều chữ cái đều có một mặt nghĩa xấu, nhưng chữ “kiếp” dường như chỉ toàn đau khổ và bi kịch.

Nếu Mạc Bắc là dấu vết mà Hòa Tuyết khó có thể xóa mờ, là năm tháng thanh xuân tươi đẹp của cô ấy, là người mang đến tổn thương và đau đớn cho cô ấy. Vậy thì Hàn Duệ, nhất định là “kiếp của kiếp” – trong sinh mệnh của Hòa Tuyết.

Thế nhưng, liệu có ai biết rằng cô ấy sẽ vô cùng đau khổ hay không? Sẽ khóc hay không? Có ai biết cô ấy không hề mạnh mẽ như vẻ bề ngoài hay không? Những lưỡi dao sắc nhọn dày đặc cũng sẽ khiến cô ấy đau đớn như ngàn vạn mũi tên xuyên trái tim, lòng can đảm đều đã bị đánh vỡ.

Cho dù trái đất hình tròn, hai người gặp lại nhau nhưng thế thì sao đây ?

Cơ hội không còn, không thể viết được cái kết.

Chương 11

Trời đã sang thu, vốn mưa phùn liên miên không dứt thì nay trời lại đổ mưa rào như mùa hạ.

Nguyễn Ân ngồi ở bàn làm việc của mình, cảm thấy buồn chán đến mức sắp ngủ gật. Từ sau lần đi xã giao với Vương Hạo về, công việc của cô bỗng dưng trở nên cực kỳ nhàn nhã, cô không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Đang thất thần, trước mặt bỗng xuất hiện một cánh tay, sau đó là mô hình tháp Eiffel nho nhỏ. Nguyễn Ân ngẩng đầu lên đã thấy Hòa Tuyết nhe răng ra cười với mình.

“Thích không? Tớ tìm mãi mới mua được đây.”

Nguyễn Ân suýt nữa bật khóc. Nhìn làn da rám nắng của Hòa Tuyết mà cô cảm thấy sống mũi cay cay, miệng chỉ thốt lên được hai chữ: “Hòa Tuyết”.

Khuôn mặt cô ấy vẫn rạng rỡ như ánh dương, cô ấy cười hi hi một tiếng rồi hét to về hướng phòng làm việc.

“Em về rồi!”

Vương Hạo vừa từ trong phòng đi ra, thấy Hòa Tuyết cũng không tránh khỏi kích động. Bà cô này cuối cùng cũng đã chịu về rồi đây! Sau lần đưa Nguyễn Ân đi xã giao, công ty tự dưng hứng chịu rất nhiều chèn ép. Vương Hạo biết Nguyễn Ân là vợ của Cố Tây Lương, nếu không thì một người mới tốt nghiệp như cô đã chẳng thể vượt qua bao nhiêu nhân tài ưu tú khác để vào làm ở đây. Chỉ có điều, Cố Tây Lương có tiếng là công tư phân minh, vậy thì ai đã nhúng tay vào làm khó công ty? Thôi thì tốt nhất là anh ta không để Nguyễn Ân làm quá nhiều việc, bây giờ Hòa Tuyết đã về rồi, công việc ứ đọng nhiều ngày qua rốt cuộc cũng được giải quyết.

“Hòa Tuyết!”

“Có!”

“Lập tức vào phòng tôi một chuyến!”

“Vâng”

Cả văn phòng phải bật cười vì khẩu khí và hành động của Hòa Tuyết.

Hòa Tuyết về bàn làm việc thu dọn lại một chút, phát hiện giấy tờ đã được sắp xếp gọn gàng, mặt bàn không một hạt bụi. Cô cảm động nhìn Nguyễn Ân, đang định lên tiếng thì Nguyễn Ân có điện thoại. Nói chuyện chừng hai phút, Nguyễn Ân quay sang hỏi Hòa Tuyết: “Tây Lương nói tối nay sẽ có một buổi tiệc, cậu đi cùng nhé”, cô còn bổ sung: “Không được phép từ chối!”.

Nguyễn Ân sợ Hòa Tuyết về nhà phải đối mặt với bốn bức tường lạnh lẽo nên mới tạo mọi điều kiện để cô ấy được tụ tập nơi đông người. Hòa Tuyết làm sao không hiểu lòng Nguyễn Ân, câu từ chối không có cơ hội nói ra miệng nên chỉ có thể gật đầu.

Còn chưa đi vào sảnh lớn, Cố Tây Lương và Nguyễn Ân đã bị đám phóng viên vây quanh. Hòa Tuyết đi sau hai người giống như một kẻ dư thừa, Nguyễn Ân ngoái lại kéo tay cô nhưng cô lắc đầu. Làm sao cô có thể không biết điều như thế được, hai vợ chồng người ta đi với nhau, cô chen vào thì thành cái gì.

Bỗng nhiên cảm giác có cánh tay đặt bên hông, Hòa Tuyết giật mình quay đầu lại, đôi mắt kiên nghị của Hàn Duệ đập ngay vào tầm nhìn. Không thể phủ nhận. Điều này ít nhiều khiến cô có thêm cảm giác tồn tại rất mãnh liệt. Cô phải cảm ơn anh ta, cho dù là khi ở Pháp hay ở Đài Bắc.

“Sao anh lại tới đây?”

“Tôi không tới thì sao được thưởng thức biểu hiện của con sư tử nhỏ lúc bị thương?”

Phóng viên lập tức chuyển sự chú ý từ Cố Tây Lương sang Hàn Duệ. Cố Tây Lương là tài tử giới doanh nhân đã có vợ, đương nhiên không có nhiều chuyện để nói như người đàn ông độc thân kim cương Hàn Duệ, đặc biệt là hôm nay anh ta còn ôm bạn gái đến.

Nguyễn Ân phóng ánh mắt đầy thắc mắc về phía Cố Tây Lương, anh chỉ nhún vai tỏ vẻ không biết.

Hai đôi một trước một sau theo nhau vào trong sảnh lớn, còn chưa kịp bình ổn lại nhịp thở thì một trận ồn ào đã nổi lên nghênh đón những người tiếp theo. Hòa Tuyết ngoảnh lại, trông thấy Mạc Bắc ở giữa đoàn người, còn có một cô gái bên cạnh. Giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, cô cười nhạt, gật đi nổi chua xót trong lòng.

Mạc Bắc đảo mắt quét qua một lượt rồi cố định một nơi. Hòa Tuyết chợt thấy căng thẳng một cách khó hiểu, không biết vì sao cô lại có cảm giác cái nhìn của Mạc Bắc đang dừng trên người mình. Thế nên cô nghiêng người, lưng quay về phía anh ta. Bàn tay của Hàn Duệ vẫn chưa rời khỏi eo Hòa Tuyết, lúc cô vừa quay mặt lại đối diện với anh, lập tức tạo thành một tư thế ôm.

Ranh giới hoang vu của thời gian khiến giữa hai người xuất hiện muôn trùng cách trở, anh đi về bên trái, cô đi về bên phải. Cho dù trái đất hình tròn, hai người gặp lại nhau, nhưng thế thì sao đây? Cơ hội không còn, không thể viết được cái kết.

Giống như chữ viết vậy, không có người chăm chỉ kết hợp chúng lại với nhau thì cũng mãi chỉ là chữ viết, không thể trở thành lời nói.

Thế nên, cho dù Mạc Bắc trong lòng có phần nộ nhưng cũng không thể biểu hiện ra ngoài mà đành âm thầm chịu đựng.

Người tổ chức bữa tiệc này là một nhân vật có vị trí trong giới bất động sản, hai vị khách đặc biệt mà anh ta mời là Cố Tây Lương và Hàn Duệ. Sự hợp tác giữa Hàn Thông và Cố Thị lần trước được xem như một cú hích quan trọng của giới bất động sản. Hàn Duệ lúc này vẫn ôm người bên cạnh, ra hiệu cho Cố Tây Lương phát biểu. Anh cúi đầu nói với Nguyễn Ân vài câu rồi đi lên bục.

Nguyễn Ân bây giờ mới biết, giọng nói của Cố Tây Lương truyền qua micro lại càng êm tai, càng lãnh đạm, càng tự tin. Cô ngược nhìn anh bằng ánh mắt dạt dào ngưỡng mộ.

Em phải vươn tay đến đâu?

Mới có thể chạm vào anh...

Đêm nay, Lục Thành lái xe. Buổi tiệc kết thúc, Cố Tây Lương vào xe ngồi liền ngửa đầu ra sau nghỉ ngơi. Đối phó với đám người lòng lang dạ thú ngấm ngầm kia thật sự là mệt mỏi.

Nguyễn Ân cũng nhận thấy anh rất uể oải nên không dám lên tiếng quấy rầy.

Cố Tây Lương nhắm mắt, não bộ tái hiện hình ảnh kia, Cố Nhậm lặng lẽ đứng giữa đám người đông đúc nhìn về phía Nguyễn Ân. Anh không phải là kẻ ngốc, hoàn toàn có thể nhận ra tình cảm đặc biệt Cố Nhậm dành cho Nguyễn Ân, hướng hồ anh ta chẳng hề có ý che giấu điều đó.

Về tới nhà, hai người lên gác, theo thường lệ tắm rửa, thay áo ngủ, rồi Cố Tây Lương lên giường đọc tài liệu, Nguyễn Ân mở đèn ngồi trước bàn phấn tháo bỏ đồ trang sức. Mãi đến khi thật sự ôm cô vào lòng, Cố Tây Lương mới có cảm giác an toàn, tất cả phòng bị mới được gỡ bỏ.

“Em đừng tiếp xúc nhiều với anh ấy, được không?”

Nguyễn Ân mất một lúc mới hiểu ra anh đang ám chỉ tới Cố Nhậm. Bỗng dưng ý thức được điều gì, trên mặt cô hiện rõ vẻ hạnh phúc và mãn nguyện.

“Đó là anh trai anh mà”.

Vòng tay của Cố Tây Lương càng thêm chặt.

“Chính vì là anh ấy nên anh mới sợ.”

...

“Ngoài ông ngoại, anh là người hiểu anh ấy nhất. Trước kia, vì sợ anh đau lòng mà anh ấy không nói một lời nào đã đưa Diệc Thư đi, bao nhiêu năm nay bị anh oán giận mà anh ấy cũng không hề hối hận. Như thế cũng đủ để chứng minh vì mục đích mà anh ấy có thể hạ quyết tâm tàn nhẫn với chính bản thân mình.”

...

“Vì thế, em đừng tới gần anh ấy, được không?”

Mặc dù rất lâu Cố Tây Lương không nhắc tới Hà Diệc Thư, nhưng lúc này nghe chính anh thừa nhận từng đau lòng vì cô ấy, Nguyễn Ân cảm thấy có phần khó chịu. Tuy nhiên, anh cũng đang xuống nước với cô mà, ngôn từ tràn đầy yêu thương, chỉ hướng về một điều duy nhất, đó là sợ mất đi cô. Thế nên còn vấn đề gì nữa? Người mà cả đời này cô muốn ở bên, chỉ là duy nhất anh mà thôi.

Hòa Tuyết lững thững đi trên con phố thừa thớt nhà ở. Sau đó, rốt cuộc không kìm nén được, cô quay lại, gõ gõ vào cửa xe đang chạy theo bên cạnh.

“Anh đang thăm thích tôi phải không?”

Hàn Duệ hạ cửa sổ, quét ánh mắt qua cô rồi phun ra hai từ: “Lên xe!”.

Hòa Tuyết nghĩ mình cứ tiếp tục thế này cũng không phải là cách hay, đành nghe lời anh ta, ngồi vào trong xe. Tối nay Hàn Duệ mặc chiếc vest

ngắn để lộ cổ tay. Bấy giờ Hòa Tuyết mới phát hiện trên tay anh ta đeo một chuỗi tràng hạt ngọc bích sáng óng ánh được chế tác tinh xảo, bên trong còn có những tia màu đỏ. Rất ít đàn ông đeo thứ này thì phải? Lại còn là một người như Hàn Duệ...

“Đấy là gì?”

Hàn Duệ quay sang mới biết Hòa Tuyết đang nhìn chăm chú vào cổ tay mình. Anh chỉ vào chiếc vòng, ý hỏi: cái này?

Hòa Tuyết gật gật.

Hàn Duệ bâng quơ nói: “Di vật của mẹ tôi.”

Hòa Tuyết muốn tự vả vào mồm mình một cái, đáng chết, sao lại hỏi câu đau lòng thế chứ!

Nhưng hình như đối phương không có vẻ gì là đau lòng thì phải?

Im lặng một lúc, Hàn Duệ chủ động hỏi cô: “Thích à?”

Hòa Tuyết gật đầu: “Rất đặc biệt”.

Lúc ấy, Hàn Duệ đang lái xe qua khúc ngoặt, rẽ vào một con đường nhỏ. Sau đó, anh nói với Hòa Tuyết: “Đưa tay đây!”

Hòa Tuyết đang định hỏi làm gì thì giọng nói trách móc của đối phương vang lên: “Bảo đưa thì đưa ra!”

Cô rất không bằng lòng, nhưng vẫn ngoan ngoãn chìa tay ra.

Hàn Duệ không dừng xe, chỉ điều chỉnh vận tốc chậm lại, sau đó, anh nghiêng đầu, đồng thời chìa bàn tay phải đang đeo chuỗi tràng hạt kia nắm lấy tay Hòa Tuyết, liếc cô một cái.

Hòa Tuyết sợ hãi hét lên: “Anh làm gì thế hả? Lái xe đi!”.

Không ngờ, Hàn Duệ lại buông nốt tay kia ra khỏi vô lăng, chậm rãi gạt chiếc vòng từ tay mình sang cổ tay cô. Trong khi hai người vẫn còn cầm tay nhau, chừng ba giây sau, một luồng điện lóe lên giữa khoảng không quang đấng.

“Thế nghĩa là sao?”.

Hàn Duệ nhếch môi: “Tôi đang trả lời câu hỏi vừa rồi của em”.

...

“Đúng! Tôi thậm yêu em.”

“Tôi... tôi...”

“Tôi không hề hỏi ý kiến em, tôi chỉ thông báo cho em biết vậy thôi.”

Nói xong, Hàn Duệ quay người lại, tiếp tục chuyên tâm lái xe.

Cái này có phải là màn “bá vương ngành thượng cung”^[1] mà người ta vẫn hay nhắc đến hay không?

[1. Dùng sức mạnh để cưỡng chế.]

Vẻ mặt Hòa Tuyết đầy đần đờ. Đúng, đôi phương có điều kiện rất tốt, lúc này cô có thể mượn anh ta để quên đi Mạc Bắc. Tuy nhiên, diễn kịch tay đôi với một người luôn thích ra đòn bất ngờ, một người mà mình không ngang tài ngang sức, Hòa Tuyết cảm thấy rất đáng sợ.

Nhưng mà, cô cũng không có cơ hội nói “không”.

Chúng ta đều là những đứa trẻ đang háo hức chờ đợi tình yêu, chờ đợi một người vươn tay ra kéo mình từ đầm lầy sâu thẳm lên. Cho dù người đó là ai, vòng tay có ấm áp hay không, những điều này chúng ta đều không kịp cân nhắc.

Số mệnh bi thương của tôi, chỉ như vậy mà thôi.

Hôm nay, Cố Tây Lương về nhà khá muộn, anh cởi áo vest ném trên giường, ngồi chống tay ra sau, vận động cơ cổ.

Nguyễn Ân vừa mới tắm rửa, mặc áo ngủ xong thì nghe thấy bên ngoài có tiếng động, cô vội mở cửa ngó ra ngoài thăm dò. Thực ra có gì đáng xem nữa đâu, ngoài anh ra thì còn ai vào đây? Chỉ là cô đã thích cái cảm giác háo hức chờ đợi một người.

“Anh về rồi đấy à!”

“Ừ.”

Mặc dù hai người đứng cách xa nhau một đoạn nhưng vì bị dị ứng còn nên Nguyễn Ân khá nhạy cảm với mùi rượu, cô dễ dàng nhận ra anh đã uống không hề ít.

“Mệt lắm hả? Hay anh đi tắm cho thoải mái, em bật nước nóng cho anh”.

Cố Tây Lương gật đầu.

Có lẽ tắm chính là sự vận động tốt nhất giúp thể xác và tinh thần được thả lỏng. Cố Tây Lương cảm thấy bao nhiêu mệt mỏi đều bị rửa trôi sạch, đầu óc cũng tỉnh táo hơn nhiều. Anh đẩy cửa đi ra. Nguyễn Ân đang ngồi sấy tóc. Hai người kết hôn được nửa năm rồi ấy nhỉ? Khi đó, tóc cô ấy mới chỉ ở giữa lưng, giờ đã tới ngang thắt lưng rồi. Chẳng hiểu sao đột nhiên anh nhớ tới lần đầu tiên hai người tình cờ gặp nhau, anh tin tưởng vào một chữ “trùng hợp”.

Nguyễn Ân phát hiện ra người trong gương đứng phía sau nhìn mình mãi không thôi, cô quay đầu lại. Cố Tây Lương trong bộ áo ngủ màu xám, tóc ướt lộn xộn, vì không gian quá yên tĩnh, những giọt nước nhỏ xuống phát ra những âm thanh lách tách nghe rất rõ ràng.

Trời ơi, sao cô có thể phủ nhận rằng kia chính là chồng mình, một người đàn ông thi thoảng rất gợi cảm, giả dụ như lúc này.

Rõ ràng tóc chưa khô hẳn nhưng Nguyễn Ân lại đỏ mặt quay người đi, tắt máy sấy, không dám nhìn đối phương nữa.

“Em xong rồi.”

Thần trí Cố Tây Lương từ ký ức trở về hiện tại, anh đi tới trước bàn trang điểm của Nguyễn Ân, liếc một cái rồi cầm lấy chiếc máy sấy, nói: “Qua đây!”.

Nguyễn Ân ngỡ ngác đi theo, vừa tới gần liền bị Cố Tây Lương kéo xuống ghế, sau đó, một luồng gió ấm thổi vào đỉnh đầu cô, còn có những ngón tay khẽ luồn vào mái tóc mà vuốt ve. Thịnh thoảng những giọt nước từ tóc anh rơi xuống sau gáy cô, mang theo cảm giác lạnh lạnh. Nguyễn Ân không dám lên tiếng, sợ phá vỡ sự yên tĩnh lúc này, sợ sự ấm áp kia chỉ là ảo giác.

Chừng năm phút sau, tiếng ro ro của máy sấy mới dừng lại. Cố Tây Lương khẽ cúi người nhìn vào khuôn mặt của Nguyễn Ân trong gương. Anh đột nhiên mỉm cười, tay chìa ra trước mắt cô.

“Đôi!”

Nguyễn Ân đứng dậy, vẫn không nói một lời, tiếp nhận máy sấy trong tay anh. Cố Tây Lương ngồi xuống ghế, dường như cảm nhận được trên ghế còn vương sự ấm áp của cô.

Tóc anh không dài lắm, chỉ có điều đám tóc mái ở trước trán khiến Nguyễn Ân phải nghiêng người lên phía trước mới có thể sấy được. Lúc nhiệm vụ sắp hoàn thành, Cố Tây Lương lại không cho cô cơ hội kết thúc. Nguyễn Ân vừa mới xoay người thì đột ngột bị ôm ngang hông, cô sợ hãi vội vàng tắt máy sấy.

Khuôn mặt hai người nằm trọn trong gương, chàng trai nhìn cô gái đang bối rối đánh mắt cả nụ cười. Thật sự rất xứng đôi.

Chiếc áo ngủ mới mua của Nguyễn Ân là kiểu bình thường, không lộ liễu, cũng không quá mức bảo thủ, thế nhưng chất liệu là tơ tằm nên khi chạm vào sẽ khiến người ta phải cảm thán. Cố Tây Lương kích động, hôn lên má phải của cô, sau đó nghiêng người tiếp tục hôn bên trái, chậm chạp tiếp cận dần bờ môi ấm áp, mềm mại của cô, triền miên không dứt.

Đúng lúc này chuông điện thoại đột nhiên vang lên. Nguyễn Ân nhắc nhở nhưng Cố Tây Lương làm như không nghe thấy. Tiếng chuông im lặng một lúc rồi lại cố chấp vang lên. Rốt cuộc, Nguyễn Ân phải lấy lại lý trí để đẩy đối phương ra, bất giác liếm môi dưới. Mặc dù tiếp xúc thân mật rất nhiều nhưng cô vẫn không hết được cái cảm giác tim đập nhanh. Cố Tây Lương lúc này mới lưu luyến buông cô ra, bình thần đứng dậy đi nghe điện thoại.

Không phải chuyện công việc, nhưng sau khi nghe đối phương nói, sắc mặt Cố Tây Lương liền biến đổi.

Lúc trước khi thuê một y tá tại nhà để chăm sóc Hà Diệc Thu, anh đã lưu lại số di động cho cô ta, dặn hễ có chuyện thì trực tiếp tìm mình.

“Cậu chủ, chị Hà đột nhiên ngất lịm, đang trên xe cấp cứu đến bệnh viện”.

Cúp máy, Cố Tây Lương nhanh chóng thay quần áo, chuẩn bị ra khỏi nhà thì dường như nghĩ đến cái gì, anh do dự một lúc cuối cùng vẫn gọi Nguyễn Ân theo.

Vẫn chưa thể liên lạc được với Cố Nhậm, Nguyễn Ân và Cố Tây Lương vội vàng đến bệnh viện, vừa đúng lúc cấp cứu xong. Bác sĩ đi ra ngoài, tháo khẩu trang, thở phào một hơi rồi nói với Cố Tây Lương: “May mà đưa đến kịp thời, nhưng mà cho phép tôi mạo muội hỏi, bệnh nhân có tiền sử bệnh tim hay không? Hoặc là phẫu thuật tim chẳng hạn? Nếu có, chúng tôi cần xem bệnh án trước đây của bệnh nhân, như vậy mới có thể

phân tích kỹ càng nguyên nhân phát bệnh lần này. Trước khi đưa ra được kết luận cuối cùng, tốt nhất nên để bệnh nhân ở lại đây để theo dõi”.

Cố Tây Lương im lặng gật đầu.

Đã năm giờ sáng, Hà Diệc Thư vẫn trong tình trạng hôn mê, Cố Tây Lương không thể để cô một mình lúc này. Anh thừa nhận, anh còn thương tiếc cô.

Cố Tây Lương định gọi điện cho Lục Thành tới đón Nguyễn Ân về nhà nghỉ ngơi thì lại bị cô từ chối. Hai người thức suốt đêm ở bệnh viện. Cũng may ngày hôm sau là thứ Bảy, nếu không cô chỉ có nước chờ bị phạt, vì tội ngủ gà ngủ gật trong giờ làm việc mất thôi.

Cố Nhậm đến vào tầm bảy giờ sáng. Ánh mắt anh ta dừng lại mấy giây trên khuôn mặt tiều tụy của Nguyễn Ân, sau đó nói: “Hai đứa về nhà nghỉ ngơi đi, ở đây có anh rồi”.

Cố Tây Lương không thể cố chấp, đáp lại một câu: “Có chuyện gì thì liên lạc điện thoại”, rồi xoay người gọi Nguyễn Ân. Nhưng đúng lúc này, Hà Diệc Thư dường như ngủ không yên, bắt đầu có chút ý thức, kêu lên một câu như xé gan xé ruột: “Đừng, Tây Lương!”. Bàn tay cô cũng vừa vặn tóm được vạt áo của anh, không có ý định buông ra. Nguyễn Ân cảm giác được ánh mắt của Cố Tây Lương phóng về phía mình, ánh mắt vô vàn cảm xúc.

Đối với Hà Diệc Thư, đối với cô.

Nguyễn Ân không muốn tỏ ra hẹp hòi, dù sao bệnh nhân vẫn cần được quan tâm, lúc này cô nên gạt mấy cái suy nghĩ nhỏ mọn của phụ nữ sang một bên.

Đúng, nên như thế!

Cố Nhậm đương nhiên là đảm nhiệm vai trò sứ giả. Dọc đường, nhìn bộ dạng ủ ê đầy tâm trạng của Nguyễn Ân, anh cảm thấy lòng mình nặng trĩu, tiếc rằng, dù thế nào anh cũng không thể để lộ ra được. Bởi vì không tập trung tinh thần nên Cố Nhậm suýt tông vào đuôi xe chạy phía trước. Cú phanh đột ngột khiến Nguyễn Ân đổ người về phía trước. Phản ứng đầu tiên của Cố Nhậm là giơ tay ngăn trán cô đụng vào cửa kính.

Một trận kinh hồn bạt vía qua đi, xe lại tiếp tục khởi động, lần này có vẻ ổn định hơn.

Về đến nhà, Nguyễn Ân lập tức mở cửa xuống xe bằng tốc độ nhanh nhất. Cô nhớ kỹ lời của Cố Tây Lương, anh nói không muốn cô quá gần gũi với Cố Nhậm. Mọi câu nói của anh, mặc kệ là sai hay đúng, đối với cô đều là thánh chỉ, dường như không tuân thủ sẽ bị xử trảm ngay tức khắc.

Cố Nhậm mơ hồ cảm nhận được Nguyễn Ân cố tình giữ khoảng cách với mình. Trong khoảnh khắc cô đóng cửa xe, anh đấm một cú thật mạnh xuống vô lăng.

Vừa vào nhà, Nguyễn Ân liền lao lên giường, nhưng nằm mãi không ngủ được, cô đành trở dậy, đi siêu thị mua một ít đồ tẩm bổ. Bệnh nhân uống canh gà chắc sẽ rất tốt phải không nhỉ? May mà trước đây dì Văn đã từng dạy cô, cũng không đến nỗi khó làm lắm. Nguyễn Ân mua nguyên liệu, về nhà, chuẩn bị thực phẩm đầu vào đó, xong xuôi thì đã mười hai rưỡi. Sau đó cô hầm canh bằng lửa nhỏ, đến hai giờ cô nếm thử mới có mùi vị.

Chuông cửa chọt reo lên.

Nhân viên chuyển phát nhanh nói có đồ được gửi cho cô, nhưng bên trên không ghi tên người gửi. Nguyễn Ân nhớ rõ ràng mình không mua hàng giao tận nhà, Hòa Tuyết cũng đi du lịch về rồi, hẳn là không có quà bí mật gì?!

Đó là một chiếc hộp màu hồng cỡ vừa, bốn mặt được buộc dây nơ cũng màu hồng, thắt hình con bướm ở chính giữa. Món đồ này có vẻ rất hợp với những cô gái mơ mộng và thích lãng mạn. Xem ra người tặng đã tốn nhiều tâm huyết. Nguyễn Ân ngấm trái ngấm phải, lắc lắc nghe ngóng, đang định tháo dây nơ thì chọt người thấy mùi cháo thơm sực xông vào mũi, cô đứng bật dậy chạy vào bếp tắt lửa. Vì quá vội vàng mà không cẩn thận chạm vào bột từ trong nồi trào ra, tay bỏng rát, ngâm nước lạnh một lúc mới bớt đau.

Cuối cùng, Nguyễn Ân đổ canh vào bình giữ nhiệt, chuẩn bị ra khỏi cửa thì ánh mắt lại bị chiếc hộp trên bàn thu hút. Ừm, cô là phụ nữ, tò mò là khó tránh khỏi, vì thế, Nguyễn Ân lại bước về phía bàn uống nước, dùng tay chậm rãi mở chiếc hộp, bên trong có một xấp ảnh đã ngả màu. Mặc dù đã được chụp khá lâu nhưng người trong ảnh, cô vẫn có thể nhận ra.

Bình giữ nhiệt trong tay đột ngột rơi xuống, canh nóng bắn tung tóe.

Hết như vừa mở chiếc hộp Pandora^[2] ra, Nguyễn Ân bây giờ mới biết cái gì gọi là “hồi hận đã muộn”. Nếu thật sự có *Nguyệt quang bảo hạp*^[3] để quay ngược thời gian, cô nhất định sẽ ném chiếc hộp này ra ngoài vũ trụ, không ai chạm tới được, thậm chí cô có phải dùng hết sức lực cả cuộc đời này.

[2. Theo thần thoại Hy Lạp, các vị thần trên đỉnh núi Olympus đã tặng một chiếc hộp thần bí cho nàng Pandora – người phụ nữ đầu tiên của loài người, kèm theo lời dặn không được mở nó ra. Nhưng với sự tò mò của mình, Pandora đã mở chiếc hộp, khiến cho những điều bất hạnh tràn ngập thế gian: thiên tai, bệnh tật, chiến tranh...]

[3. Tên một bộ phim Hồng Kông, tên khác Just another Pandora's box.]

Cố Tây Lương vừa mở cửa thì lập tức nghe thấy tiếng rơi vỡ rung trời lở đất, sau đó anh thấy canh nóng bắn đầy vào đôi chân trần nhỏ bé của Nguyễn Ân. Anh gọi to: “Nguyễn Nguyễn!” rồi chạy bước dài tới cạnh cô.

Nghe thấy giọng Cố Tây Lương, Nguyễn Ân giật nảy mình, mặc kệ đôi chân đã bỏng rát, cô cuống quýt đẩy chiếc hộp lại, đứng ra chắn trước mặt anh.

“Sao anh đã về rồi?”

Anh phớt lờ câu hỏi của cô, tức khắc bế cô, đặt xuống sofa rồi nâng đôi chân của cô lên trước mặt mình để kiểm tra.

Nguyễn Ân xấu hổ đến cực điểm, vì lúc này cô đang mặc váy ngắn.

“Chị Hà, chị ấy... đã tỉnh chưa?”

Nguyễn Ân muốn mở miệng thử nói gì đó, trong lời nói ảm chứa rất nhiều sự do dự không rõ ràng.

Cố Tây Lương vẫn không trả lời, đôi mắt anh nhíu lại nhìn chăm chăm vào làn da mu bàn chân cô, quan sát rất kỹ càng, rất tỉ mỉ. Sau đó, anh phát hiện ra ở vị trí bị bỏng, da đã bị tụt một chút.

“Em đang làm cái gì thế hả?”

Nguyễn Ân bất giác cảm thấy ảm ức.

“Em chỉ nghĩ là bệnh nhân uống canh gà rất tốt cho cơ thể, nên mới...”

Không có vế sau.

Thực ra Nguyễn Ân bị thương không quá nghiêm trọng nhưng Cố Tây Lương không có kinh nghiệm xử lý vết bỏng, không biết liệu có để lại sẹo hay không, nên mới vội vàng gọi điện mời bác sĩ Trần Tử Ngọc đến. Trần Tử Ngọc bảo trước tiên khử trùng vết thương cho cô, anh ta sẽ đến ngay.

“Cố phu nhân, nhất định phải bôi thuốc này một ngày ba lần.”

“Ừm...”

“Vết bỏng có dấu hiệu phản ứng thì uống thuốc tiêu viêm.”

“Ừm...”

“Có vấn đề gì thì liên lạc với tôi.”

“Cảm ơn anh.”

Trước khi ra về, Trần Tử Ngọc đã bôi thuốc cho Nguyễn Ân, nhưng cảm thấy không chắc chắn nên Cố Tây Lương lại bôi thêm lần nữa. Thuốc mỡ đung vào miệng vết thương, rất xót. Cố Tây Lương bèn xắn ống tay áo, nâng chân cô lên đặt trên ghế, nhẹ nhàng chấm từng chút thuốc lên vết thương của cô.

Nguyễn Ân thi thoảng lại kêu khẽ, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn nhúm lại.

“Đau!”

Cố Tây Lương chợt nhớ đến lần trước ở trong biệt thự, anh ghen, không kiềm chế được mà cắn cô. Thực ra lúc ấy anh không cắn mạnh lắm nhưng cô vẫn kêu đau. Xem ra, dây thần kinh cảm nhận sự đau đớn của cô vô cùng nhạy, thế nên mới sợ đau đến vậy. Cố Tây Lương không khỏi thở dài, động tác cũng trở nên nhẹ nhàng hơn. Nguyễn Ân dần thích ứng với cảm giác tê tê, cô nhìn về mặt chăm chú của anh lúc bôi thuốc cho mình, trong lòng càng thêm kiên định.

Xong xuôi, Cố Tây Lương thu dọn các thứ rồi quay lại hỏi cô: “Có đi được không?”

Nguyễn Ân lè lưỡi: “Khinh thường em quá, đâu phải xương cốt có vấn đề”.

Nói xong, cô đứng dậy xoay một vòng, Cố Tây Lương lúc này mới yên tâm. Bất chợt ánh mắt của anh chạm tới chiếc hộp màu hồng trên bàn, anh cúi xuống định cầm thì Nguyễn Ân đã vội vàng tranh lấy, ôm khư khư trước ngực.

“Ừm...”

“Gì mà vội vàng thế?”

Nguyễn Ân cảm thấy toàn thân mướt mồ hôi. Có cần nói hay không? Cần không?

Chần chừ hồi lâu, rốt cuộc cô thốt ra: “Nội y gợi cảm em đặt mua hộ Tiểu Tuyết. Anh không nên xem”.

Xin lỗi, cô rất ích kỷ. Cô không hề vĩ đại, cô không muốn...

Cố Tây Lương nhún vai, anh không có hứng thú với chuyện này. Nhưng nếu là của Nguyễn Ân, anh sẽ rất chờ mong.

Phong ba bão táp này qua đi, lòng Nguyễn Ân rốt cuộc cũng không thể bình lặng như trước được nữa.

Tình yêu của em, nếu có một ngày em vô tình lừa dối anh, xin anh hãy tin, em tuyệt đối không có ý.

Thứ Sáu tuần sau.

Đã một tuần nay Hòa Tuyết quan sát Nguyễn Ân tỉ mỉ, cảm thấy nhất định là Nguyễn Ân có tâm sự, nếu không thì vì sao lúc nào cũng thấy cô trong trạng thái hoảng loạn?

Thế nên, khi Nguyễn Ân đang định ra khỏi cửa lớn, Hòa Tuyết liền giữ cô lại.

“Tớ không cần biết cậu có chuyện gì không thể nói ra với tớ. Nhưng Nguyễn Nguyễn, cậu phải nhớ, dù xảy ra chuyện gì thì tớ vẫn luôn ở bên cạnh cậu.”

Nguyễn Ân cảm động, vội nói: “Tớ hiểu.”

Lúc này, cô mới để ý thấy trên cổ tay Hòa Tuyết có một chuỗi tràng hạt.

“Í, sao chưa thấy cậu đeo cái này bao giờ?”

Hòa Tuyết giật mình rút tay lại, đúng lúc một chiếc xe thể thao gào thét dừng lại trước cửa công ty. Nguyễn Ân nhìn thấy quen mắt, một lúc

mới hiểu ra điều gì đó, lập tức chuyển chủ đề: “Tớ chờ mong tại thời điểm tuyệt vời, ở một địa điểm tuyệt vời, nghe được một tin tuyệt vời từ cậu”.

Hòa Tuyết đỏ bừng mặt.

Mấy hôm nay, Cố Tây Lương đều đi sớm về muộn, nhưng cho dù ở bên Hà Diệc Thu muộn thế nào, anh nhất định sẽ trở về nhà. Thỉnh thoảng bắt gặp ánh mắt nóng ran của Hà Diệc Thu, anh sẽ mất tự nhiên mà tránh đi, sẽ bất chợt có một sự giác ngộ, rằng hiện giờ không phải chỉ có một mình anh, anh còn có một cô vợ nhỏ, tên là Nguyễn Ân, mỗi ngày đều đợi anh trở về. Thường thường, chuyện đầu tiên anh làm khi về nhà chính là kiểm tra xem cô có ngoan ngoãn bôi thuốc hay không. Vết bỏng đã đỡ nhiều, da non hồng hồng đã mọc, nhưng anh vẫn phải kiểm tra theo thói quen mới yên tâm.

Nguyễn Ân ngủ không yên giấc, hình như đang gặp ác mộng, mang tai đỏ ửng. Cố Tây Lương sờ trán cô, quả nhiên là bị sốt, anh nhỏ giọng ní non.

“Sao lại đau ốm liên miên như thế?”

Gần đây thật sự quá mệt mỏi, Cố Tây Lương lê cơ thể uể oải của mình vào phòng tắm, lấy khăn mặt ướt lau mặt cho Nguyễn Ân, sau đó đi tìm thuốc hạ sốt.

Nguyễn Ân cảm nhận được một cơn lạnh lẽo sau gáy, mấy phút sau thì tỉnh dậy. Cô nghiêng đầu, không phải mơ, anh ấy đã về rồi. Cô gắng gượng chống tay ngồi dậy, bật đèn đầu giường. Cố Tây Lương đang ngồi quay lưng về phía cô, cô không nhìn thấy mặt anh.

Nguyễn Ân khẽ gọi: “Tây Lương!”.

Rất lâu, rất lâu, Cố Tây Lương mới nghiêng người lại, nhưng không nhìn cô. Nguyễn Ân chỉ có thể loáng thoáng thấy dưới cái bóng của anh là vẻ mặt phẫn nộ.

Cô chưa bao giờ thấy anh như vậy, chưa bao giờ...

Cô lại thử gọi thêm một tiếng: “Tây Lương...”.

Rốt cuộc, Cố Tây Lương cũng bùng phát cơn thịnh nộ. Anh đột ngột quay lại, ném chiếc hộp màu hồng xuống đất, ảnh bên trong tung tóe, còn có mấy tấm rơi xuống chiếc khăn lạnh.

Quả nhiên, Thượng đế không thích những đứa trẻ hay nói dối. Mặc dù, cô không hề cố ý giấu giếm, cô chỉ sợ quả bom này sẽ làm nổ tung tất cả mọi thứ hiện tại, tan tành như khói mây.

Cố Tây Lương nhặt một bức ảnh lên, giơ sát tận mặt Nguyễn Ân, nắm chặt cánh tay cô, rất mạnh. Giọng nói của anh cực kỳ phần nộ.

“Cái gì đây?”

Nguyễn Ân hoảng sợ đến mức câu cú lộn xộn, giải thích lung tung: “Em mới vừa nhận được không lâu, không phải em cố ý giấu anh, em chỉ sợ... em...”.

Cố Tây Lương không muốn nghe lời giải thích của cô, anh vẫn khăng khăng nói câu kia.

“Anh đang hỏi em, đây là cái gì?”

Nguyễn Ân chợt phát hiện tai mình suýt nữa thì ù đi vì thanh âm này của anh.

Là cái gì? Có cần phải hỏi nữa không? Chẳng lẽ hỏi thì có thể thay đổi được điều gì sao, có thể coi như chưa từng xảy ra sao?

Liệu có thể coi đây chỉ là vài tấm bưu thiếp chụp phong cảnh du lịch không? Có thể coi cô gái trong những bức ảnh đó chỉ là một người qua đường ABC thôi không? Có thể thờ ơ như không thấy bộ dạng giãy giụa trong tuyệt vọng của cô ấy ư? Có thể trở lại ngày đó, đánh bất tỉnh tên đàn ông thú tính đang đè trên người cô gái rồi ném xuống sông làm mồi cho cá không?

Không được. Tất cả đều không được.

Nếu đã biết là không thể được, tội gì phải hỏi?

Cố Tây Lương không đợi câu trả lời từ cô, anh đột ngột buông tay, khiến Nguyễn Ân ngã về giường. Cô tròn mắt nhìn anh cầm chìa khóa, chạy khỏi phòng ngủ. Tiếng bước chân vội vã vang lên. Sau khi định thần lại, cô lập tức đuổi theo, nhưng dưới nhà chỉ còn lại ánh đèn xe xa xôi chậm rãi tiêu tan.

Có lẽ, anh đi rồi, em sẽ không thể có được anh lần nữa.

Hà Diệc Thư một mình rời khỏi bệnh viện. Lúc sáng cô vô tình nghe được chủ nhiệm khoa tim mạch gọi điện nói với Cố Tây Lương về bệnh tình của cô.

“Anh Cố, tình trạng sức khỏe của cô Hà khá đặc biệt, căn cứ vào bệnh án mà anh cung cấp, cô ấy đã từng làm phẫu thuật vài lần, lần nào cũng xuất hiện biến chứng. Phân tích từ phim chụp lồng ngực có thể thấy, nguyên nhân hôn mê có liên quan tới những điều kia. Để tránh những hiện tượng khác thường làm ảnh hưởng tới chức năng tim, biện pháp tốt nhất là cấy ghép tim, có điều, xác suất thành công vô cùng thấp”.

Chương 12

Trên đường lái xe tới bệnh viện, Cố Tây Lương lại nhận được điện thoại của y tá riêng, thông báo Hà Diệc Thu mất tích. Anh vội quay đầu xe đến căn hộ của Hà Diệc Thu. Ấn chuông rất lâu mà không có hồi âm, anh gọi điện hỏi Cố Nhậm, anh ta cũng nói không gặp cô ở bệnh viện. Cố Nhậm đang định cúp máy thì Cố Tây Lương gọi giật lại.

“Còn có việc nữa”.

“Nói đi!”

“Bảy năm trước đã xảy ra chuyện gì?”

Khựng lại một lúc, Cố Nhậm mới lên tiếng: “Có những việc, em nên hỏi người trong cuộc thì tốt hơn”. Sau đó là một chuỗi dài tút tút.

Câu trả lời ấy khác nào ngậm thừa nhận? Cố Tây Lương quá mức khiếp sợ. Anh không dám tin đây là sự thật, càng không muốn tin. Điều anh không thể tin được nhất chính là Nguyễn Ân lừa dối anh. Cô xưa nay không biết nói dối, đối xử với ai cũng đều thật lòng, lương thiện, bất cứ khi nào viện có thì chỉ vài phút sau là để lộ chân tướng, vậy mà lần này cô đã giấu giếm anh như vậy! Cố Tây Lương lại nghĩ đến Hà Diệc Thu, đã muợn thế này, cô ấy có thể đi đâu?

Trời bắt đầu mưa phùn. Hà Diệc Thu đang ngồi trên thảm cỏ nhựa của đường chạy trong trường học, vội vàng chạy vào tầng trệt của dãy phòng học trú mưa. Dừng chân, cô vỗ ngực thở hổn hển, lúc ngẩng đầu lên, ánh mắt liền bị thu hút.

Đó là một bể phun nước hình bầu dục, đã hết giờ tự học buổi tối, người ta đã tắt hết đèn trong bể, chỉ còn lại những giọt mưa gợn sóng lăn tăn trên mặt nước.

Nếu Hà Diệc Thu nhớ không nhầm, ở đây từng có một bồn hoa, ở đây, cô và Cố Tây Lương từng có cuộc đối thoại đầu tiên.

Nhân tài khoa Nghệ thuật.

Cậu cũng không kém.

Ánh mắt long lanh, hoa tình nở rộ.

Nếu như... nếu như không mắc phải căn bệnh này, nếu như không xảy ra cái chuyện không dám hồi tưởng kia, sao cô nữ rời bỏ Cố Tây Lương đây?

Đã ngần ấy năm, nhưng cơn ác mộng kia vẫn luôn lặp đi lặp lại, trong mộng là hình ảnh bản thân từ giây giụa cầu cứu đến tuyệt vọng, nhìn ánh đèn đường từ đỏ thắm đến lu mờ...

Hà Diệc Thu rơi vào hồi ức đáng sợ, không thể tự thoát ra. Cô bắt giắc rùng mình, mưa rơi dần nặng hạt, một bóng người xông vào tầm mắt.

Cố Tây Lương đang cầm ô, ánh mắt dừng trên người Hà Diệc Thu. Quả nhiên là cô ấy ở đây!

Đáy lòng anh vô cớ dâng trào một nỗi cay đắng không thể diễn tả. Tới gần, rồi tới gần hơn, mãi đến khi bóng dáng người kia rõ ràng hiện lên giữa màn đêm, anh mới chịu mở miệng, câu đầu tiên chính là: “Hà Diệc Thu, đừng coi anh là một kẻ ngốc!”.

Vết thương bị chôn vùi trong ký ức lại lộ ra, trực tiếp đập tan tất cả mọi thứ.

Nên hình dung thế nào về Cố Tây Lương năm đó? Cao ngạo hay khinh người? Có lẽ cả hai.

Tình yêu sâu đậm của hai người nổi danh khắp trường, danh hiệu nhân tài của anh cũng vang bốn phương. Rõ ràng gia đình có điều kiện rất tốt nhưng nội tâm lại cố chấp cưỡng đoạt, chẳng cần tốn quá nhiều công sức cũng có thể giành được suất học bổng cao nhất, những sinh viên thật sự cần tới khoản tiền đó vì thế mà sinh lòng hận thù với anh, chẳng hạn như Lưu Lâm – anh chàng nhà nghèo liên tục xếp thứ hai.

Trường đại học T cứ ba năm một lần tổ chức thi đấu, quán quân sẽ nhận được số tiền thưởng là một trăm ngàn Đài tệ, đối với những người có hoàn cảnh gia đình bình thường mà nói thì đây là một khoản tiền xa xỉ. Vì thế, Lưu Lâm dốc tâm huyết chuẩn bị ba tháng trời, nhưng cuối cùng vẫn kém 0,5 điểm, đành chấp nhận đứng thứ hai, anh ta thậm chí oán hận ông trời bất công. Bị nổi căm phẫn che mắt, Lưu Lâm không thể khách quan phân tích được khuyết điểm của mình, càng không thể nhìn ra sự xuất sắc của đối thủ, anh ta cho rằng nhà họ Cố đã cậy thế mà tác động vào kết quả cuộc thi. Cơn kích động qua đi, Lưu Lâm tìm đến thầy cô và các thành viên trong tổ trọng tài cãi lý, nhưng lại bị phản bác đến á khẩu.

“Tố chất tâm lý của mỗi người quyết định tới sự thành bại, trong cuộc đời anh ta. Em có cách hành xử ấu trĩ như thế, vốn đã chứng tỏ em không thể làm được chuyện gì to tát”.

Lưu Lâm nén nỗi uất hận đang chực bùng nổ, ánh mắt quét về phía Cố Tây Lương vừa đến lĩnh thưởng, Hà Diệc Thu đang bám lấy cánh tay anh, nói cười tíu tít.

Trai tài gái sắc?

“Tao muốn xem xem rốt cuộc thì người con gái của Cố Tây Lương mà có mùi vị như thế nào!”

Ngày ấy, số kiếp đã định sẵn là ngày mà cả đời này Hà Diệc Thu không thể nào quên. Cảm thấy trong người không khỏe, cô lén lút một mình đến bệnh viện khám, không nói với Cố Tây Lương vì sợ anh lo lắng. Sau đó, cô cầm theo tờ kết quả, lững thững đi về như người mất hồn, giữa đường lại bị một kẻ đột ngột bịt miệng lôi vào con hẻm nhỏ...

Cố Tây Lương đột nhiên nắm lấy tay Hà Diệc Thu, ngăn cô tiếp tục kể.

Trời vẫn mưa rả rích. Cơ thể Hà Diệc Thu run rẩy mỗi lúc một nhiều, cô nỗ lực miêu tả lại cảnh tượng ngày ấy, cho dù vẫn còn xấu hổ, vẫn còn khó khăn mở miệng.

“Sau đó, em bỏ chạy trong bộ quần áo đã toi tả, vô tình gặp được Cố Nhậm. Em không dám tiết lộ chuyện này với anh, sợ anh biết sẽ đau lòng, sẽ phát điên lên. Vì thế, em tình nguyện nuốt vào trong lòng. Em làm sao có thể tha thứ cho việc bản thân không còn toàn vẹn, không còn sạch sẽ để tiếp tục ở lại cạnh anh?”

Cố Tây Lương siết chặt tay Hà Diệc Thu, gian nan mở miệng: “Nếu em đủ tin tưởng anh, nếu em hiểu rõ tình cảm của anh đối với em, em sẽ biết anh tuyệt đối không chú ý tới chuyện này”.

Nghe vậy, trong lòng Hà Diệc Thu chấn động. Dường như không còn đếm xỉa đến điều gì, cô quay người vòng hai tay ôm lấy cổ anh, ôm lấy giọng nói run rẩy của anh.

“Vậy hiện tại thì sao? Chúng ta còn có thể không? Nếu không gặp lại anh, em sẽ cảm thấy cái chết không hề đáng sợ, nhưng Tây Lương, hiện giờ

em không còn dũng khí để làm phẫu thuật nữa, em rất sợ, sợ đột nhiên chết đi! Anh không ở bên cạnh em, em sợ tất cả mọi thứ!”

Vòng tay của Hà Diệc Thư không quá chặt, không như Nguyễn Ân, mặc kệ anh có muốn hay không, mỗi khi Nguyễn Ân đã ôm thì sống chết chẳng chịu buông. Thế nhưng, lúc này Cố Tây Lương lại càng không dễ gì mà đẩy Hà Diệc Thư ra. Anh không nỡ. Cô vô tội, tất cả những đau đớn mà cô gặp phải đều do anh mà ra.

Thương xót? Hồ thẹn? Hay yêu? Đã không thể phân định rạch ròi nữa rồi.

Cuối cùng, bàn tay anh vẫn như nhiều năm về trước, thong thả ôm lấy bờ vai Hà Diệc Thư, giọng nói trầm ấm vang lên.

“Có anh ở đây.”

Hà Diệc Thư lúc này mới an tâm ôm chặt đối phương.

Không hiểu sao, Cố Tây Lương chợt thấy lạnh lẽo. Có lẽ, do trời mưa quá lâu, khiến lòng người tê tái.

~*~

Nguyễn Ân giống như một pho tượng đá.

Đôi chân đứng im không nhúc nhích, ánh mắt khăng khăng nhìn về hướng Cố Tây Lương bỏ đi. Có lẽ cô cũng sắp trở thành Hòn Vọng Phu.

Cô tin vào duyên phận, nhưng không tin vào số mệnh. Cô không tin Cố Tây Lương chỉ là một vệt khói tươi đẹp trong cuộc đời mình, ngắn ngủi qua đi không vết tích. Đây cũng là lỗi của cô, đáng ra không nên giấu anh bí mật này. Thế nhưng, muốn bảo vệ người mình yêu thương, muốn tránh cho anh chịu tổn thương, muốn bảo vệ tình cảm của anh và cuộc hôn nhân này, chẳng lẽ là sai ư?

Trời bắt đầu mưa phùn, thỉnh thoảng có những chiếc xe lướt qua trước mặt, ánh đèn chói đến mức Nguyễn Ân phải nhắm tịt mắt lại, chói đến mức nước mắt cô phải trào ra. Cô vẫn mím môi gắng gượng chịu đựng.

Cô muốn chờ anh trở về.

Muốn chính miệng nói một câu xin lỗi.

Muốn hỏi: anh có thể tha thứ cho em hay không? Có thể không?

Sau cuộc điện thoại của Cố Tây Lương, Cố Nhậm do dự một lúc, cuối cùng vẫn gọi cho Nguyễn Ân. Một lần, thêm một lần, không ai nghe. Gọi vào máy bàn cũng không có người nhắc máy. Cố Nhậm bắt đầu lo lắng, anh lái xe tới nhà Nguyễn Ân, từ xa đã nhìn thấy bóng dáng không còn vững vàng của cô. Ngoài một chiếc áo ngủ ngắn tay mỏng manh, không có bất cứ thứ gì để giữ ấm cơ thể.

Cố Nhậm ra khỏi xe, không nói gì, chỉ lẳng lặng kéo cô vào trong nhà, nhưng cũng nhận ra sự cự tuyệt lẳng lặng của cô.

Anh quay đầu lại: “Anh chờ cùng em”.

Hai người đứng dưới cơn mưa mỗi lúc một nặng hạt. Cô đang chờ đợi một người, còn anh lại đang chờ đợi cô.

Cố Nhậm xoay người lại tựa lưng vào xe, rút chiếc bật lửa trong ví ra châm điếu thuốc kẹp giữa hai ngón tay, nhưng một hạt mưa thành linh rơi trúng, lửa tắt. Anh bực bội búng điếu thuốc. Đây là hành động ngu ngốc nhất trước giờ của anh, cảm thấy bản thân vô cùng thiếu lý lẽ. Nhưng lúc này anh buộc phải thừa nhận, mình chỉ có thể giơ tay đầu hàng trước sự cố chấp đến tận xương tủy của Nguyễn Ân.

Anh sai bước đến chỗ cô, cưỡng chế lôi cô vào trong nhà.

Nguyễn Ân bị sức lực đàn ông kéo mạnh về sau, bỗng dung ý thức được điều gì, cô cố gắng vùng vẫy, rồi đẩy bờ vai đối phương ra.

“Anh đi đi! Tây Lương không thích em ở gần anh.”

Núi đao biển lửa chốn thương trường, Cố Nhậm không sợ, mưa bom bão đạn trong cuộc sống, anh cũng có thể chịu được, nhưng khi nghe những lời trách móc đầy oán hận của Nguyễn Ân, anh đột nhiên cảm thấy trái tim đau đến nhức nhối. Anh cảm nhận rõ ràng bản thân lúc này hoàn toàn trái ngược với chính mình trước kia. Hóa ra, cảm giác đau đớn là vậy ư?

Lời lẽ của Cố Nhậm bỗng chốc trở lên sắc bén: “Nguyễn Ân, em có biết hiện giờ em đang tự lừa dối mình không? Em nhắm mắt, bịt tai, em tưởng có thể sống mãi trong cái ảo giác mình tự vẽ ra này được sao? Thực ra trong lòng em hiểu rõ nhất, cho dù cậu ta luyến tiếc em, nhưng tuyệt đối không bằng một nửa sự luyến tiếc mà cậu ta dành cho Hà Diệc Thư”.

...

“Trò chơi này, ngay từ đầu em đã ở trong thế yếu, thế nên em có làm tốt đến đâu đi chăng nữa thì vẫn không thể thỏa mãn được cậu ta. Bởi vì, cậu ta không đủ yêu em, không yêu, không yêu!”

Đôi mắt Nguyễn Ân không còn vô hồn nữa, không còn ngây dại nữa. Dường như vừa gặp phải một tiếng sấm giữa trời quang, con hổ đang yên giấc nơi đáy lòng chậm rãi thức tỉnh, cẩn thận ngửi đóa tường vi mong manh trong bụi rậm. Có lẽ chỉ một chút bất cẩn thôi, hoa sẽ rơi vào miệng hổ, tàn lụi xác xơ.

Nhưng Cố Nhậm, mày có biết mày đang tự châm chọc lại chính mình hay không? Hiện giờ chẳng phải mày cũng đã bị tâm trạng của cô ấy tác động ư? Mày biết cô ấy không yêu mày, nhưng vẫn cam lòng lún sâu vào đó, sắp không thể thoát thân ra được nữa rồi.

Bị những lời nói của Cố Nhậm đâm trúng chỗ đau, Nguyễn Ân phần nộ đến mức mấy lần muốn lên tiếng cãi lại nhưng không được, tất cả ngôn từ đều bị nuốt trở lại trong lòng. Đúng, cô không thể tìm được bất cứ lý do nào để phản bác lời của Cố Nhậm, từng câu chữ anh ta nói ra đều không thể bới móc được điều gì.

Nguyễn Ân nóng bừng mặt, thở hổn hển một lúc lâu, cuối cùng chỉ thốt lên được một chữ: “Anh!” rồi cơ thể bỗng chốc mềm nhũn mà khuỵu xuống.

Cố Nhậm biết mình nói quá đáng, anh đã chuẩn bị sẵn sàng tinh thần nghe cô mắng chửi nhưng không ngờ cô lại ngắt xiu đi. Anh vội vàng chạy tới đỡ cô. Nhiệt độ nóng rực trên làn da Nguyễn Ân truyền sang cánh tay Cố Nhậm, anh kinh hãi. Cô quả nhiên đã bị sốt!

Cô gái này!

Cố Tây Lương đưa Hà Diệc Thu về bệnh viện, đỡ dành cô ngủ rồi nhưng anh vẫn chưa rời đi. Anh không biết lúc này phải dùng thái độ thế nào để đối mặt với Nguyễn Ân. Bao nhiêu chuyện cứ lữ lượt kéo đến khiến anh cảm thấy áp lực đến mức không thở nổi. Vừa rồi, sau khi nói với Hà Diệc Thu một câu cam đoan như lời hứa hẹn kia, dường như có cái gì đó đang biến chất, tình cảm của anh dành cho Nguyễn Ân tựa hồ anh đang tiếp nhận dần dần

Cố Tây Lương tựa lưng vào thành giường, ánh mắt không rời khỏi khuôn mặt Hà Diệc Thu. Rõ ràng trước đây từng cho rằng họ rất giống

nhau, nhưng hiện tại anh phát hiện hai người khác biệt rất lớn. Cho dù Nguyễn Ân hay Hà Diệc Thư đứng cạnh nhau, đầu óc như nhau, quần áo như nhau, anh vẫn có thể phân biệt rõ ai với ai, hơn nữa, chỉ cần một câu nói. Chẳng hạn như, khi anh nói: “ Có đi XX không?”, Hà Diệc Thư sẽ chỉ lẳng lặng gật đầu nói: “Được”. Nhưng Nguyễn Ân thì khác, đầu tiên, ánh mắt cô sẽ sáng rực lên, sau đó nói: “Đương nhiên là có!”, hoặc sẽ tiu nghỉu nói: “Có thể không đi được không?”. Đôi mắt biểu hiện rõ vui mừng và dè dặt luôn bán đứng cô như thế.

Tất cả cảm giác của anh đối với Nguyễn Ân, là thích, hay là thói quen? Có lẽ chỉ có ông Trời mới biết.

Chần chừ hồi lâu, Cố Tây Lương vẫn cầm điện thoại lên gửi tin nhắn cho Nguyễn Ân.

~*~

“Anh Cố, may mà kịp thời điều trị nên không có biến chứng thành viêm phổi.”

Cố Nhậm gật đầu với đối phương, vị bác sĩ nọ hiểu ý đi ra ngoài. Ánh mắt Cố Nhậm lập tức nhìn về phía khuôn mặt đang ngủ mê man của Nguyễn Ân. Không rõ là mệt mỏi hay là vì cái gì khác, hàng lông mày của cô khẽ nhíu lại. Trong lòng Cố Nhậm lúc này đủ mọi điều giãy vò. Trái tim cô bị tổn thương khiến anh đau đốn, nhưng nực cười là, vết thương của cô do chính anh tạo lên.

Đêm, dai dẳng và lạnh giá. Chúng ta mỗi người đều đang ở bên một người khác, hoặc là có một người khác ở bên, vậy mà vẫn không thể tìm được hướng đi về phía đối phương. Tôi ở đầu bên này, em ở đầu bên kia, không nhớ nhau, không nhìn nhau...

Nguyễn Ân tỉnh lại vào giữa trưa hôm sau. Đúng như Cố Nhậm dự đoán, hành động đầu tiên của cô là làm ấm lên đòì về nhà, cô nói, cô sợ Cố Tây Lương không thấy cô sẽ lo lắng, sẽ tức giận. Cố Nhậm phải dùng sức giữ cô nằm yên trên giường, sau đó lấy chiếc di động nhỏ xinh từ túi quần ra, chìa trước mặt cô. Bảy giờ, Nguyễn Ân mới chịu ngừng giãy giụa.

“Bác sĩ đề nghị nằm viện, anh cũng về lấy điện thoại mang đến cho em rồi đây, không phải sợ người nào đó không tìm được em nữa.”

Bị người khác nhìn thấu tâm tư, sắc mặt vốn đỏ bừng vì sốt của Nguyễn Ân lại càng thêm đỏ. Cô lặng lẽ cắn môi. Toàn bộ biểu hiện của cô

đều thu vào tầm mắt của Cố Nhậm, trái tim cứng rắn của anh bỗng mềm nhũn.

Cố Nhậm vừa mới ra khỏi phòng bệnh đi lấy thuốc và nước, Nguyễn Ân vội vàng cầm di động đặt ở đầu giường lên kiểm tra xem có cuộc gọi nhỡ hay không, nhưng chỉ có một tin nhắn ngắn ngủi.

“Có việc phải đi công tác, không cần đợi anh.”

Nguyễn Ân cảm thấy cơ thể yếu ớt của mình như có thêm sức lực, hiện tại mặc dù không được thấy anh, nhưng ít ra anh vẫn thông báo hành tung với mình. Vậy thì hẳn là anh không còn tức giận nữa đâu? Nhất định thế rồi.

Nguyễn Ân không để ý mu bàn tay đang cầm kim truyền dịch, cô cầm điện thoại lên trước mặt xem, rồi lại xem, vẻ hưng phấn lộ rõ mồn một.

Cố Nhậm đẩy cửa vào thấy Nguyễn Ân trong bộ dạng sinh khí dồi dào. Chắc là cô đã đọc được tin nhắn rồi! Đêm qua về nhà Cố Tây Lương lấy điện thoại cho Nguyễn Ân, anh cũng tò mò mở ra xem, phát hiện một tin nhắn đến từ “Ông xã”. Lúc đó, anh không tránh khỏi bị hai chữ này làm cho giật mình, hiện giờ lại thấy cô vui vẻ như thế....

Em tốt đẹp như thế, làm sao cậu ta nỡ từ bỏ em? Người trong cuộc u mê, người ngoài cuộc tỉnh táo, ai dám nói điều này không đúng?

Một tuần sau, Nguyễn Ân ra viện. Suốt khoảng thời gian đó Cố Tây Lương không hề liên lạc với cô. Mấy hôm đầu Nguyễn Ân cho rằng anh thực sự bận nên không dám chủ động gọi điện, sợ làm ảnh hưởng tới công việc của anh. Thế nhưng sau đó cô vẫn không kiềm chế được mà bấm dãy số mình đã thuộc nằm lòng kia, chỉ có điều không liên lạc được.

Sợ Cố Tây Lương xảy ra chuyện gì, Nguyễn Ân đành gọi cho Lục Thành. Chuông chờ vang lên rất lâu mới có người nghe máy, câu đầu tiên của đối phương là: “Thiếu phu nhân”.

“Gọi tôi là Nguyễn Ân thôi.”

“Vâng, thiếu phu nhân.”

Nguyễn Ân bất lực, mặc kệ anh ta vậy. Do dự một lúc, cô mở miệng thăm dò.

“À... tôi muốn hỏi...”

Khi ấy Lục Thành vừa mới vào phòng làm việc của Cố Tây Lương để nộp báo cáo xu thế giá cả thị trường, thấy cuộc gọi của Nguyễn Ân, trong lòng đã thầm đoán được bảy tám phần. Anh hỏi người đàn ông đang ngồi trên ghế tựa trong bộ dạng hồn vía trên mây.

“Thiếu gia!”

Cố Tây Lương nhìn về phía tòa cao ốc bên ngoài cửa sổ, rất lâu sau đó mới quay đầu ra hiệu cho Lục Thành nghe điện.

“Bảo với cô ấy tối nay tôi về nhà.”

Sau đó, dường như nhớ ra cái gì, anh bổ sung: “Tìm hiểu một người tên là Lưu Lâm, bạn học đại học trước đây của tôi”.

Nghe Lục Thành nói chừng sáu giờ tối nay Cố Tây Lương về Đài Bắc, Nguyễn Ân không kiềm chế được nỗi vui sướng lăn lộn trên giường khua chân múa tay. Lát sau bình ổn lại tâm trạng, cô gọi điện cho Hòa Tuyết.

“Gần đây có bộ phim nào hay?”

“Nguyễn cô nương, giọng cô nghe chừng rất phấn khích. Phim à? Tớ nhớ cậu mới vừa xuất viện, ngoan ngoãn ngồi nhà nghỉ ngơi cho tớ nhờ!”

“Khỏe rồi, khỏe rồi, mọi người làm quá lên. Là thế này, trước đây, ừm, tớ và Tây Lương có chút xiu hiểu lầm, hôm nay anh ấy đi công tác về, tớ muốn mời anh ấy đi xem phim để tạ lỗi...”

Hòa Tuyết nghe xong trợn trừng mắt, hiểu lầm? Hiểu lầm nên không thể đợi anh ta chủ động? Tình cảm của Nguyễn Ân dành cho Cố Tây Lương càng ngày càng sâu nặng, Hòa Tuyết rất sợ có một ngày cô ấy sẽ thương tích đầy mình.

“Nguyễn Nguyễn, trên đời này cái gì cũng có thể thay đổi, duy nhất có một thứ không được thay đổi, chính là đối xử tốt với bản thân mình.”

Nguyễn Ân biết Hòa Tuyết thật sự lo lắng cho mình, liền vội đáp ứng: “Tớ biết rồi, chẳng phải vẫn còn cậu đấy ư?”.

Sau đó Hòa Tuyết dặn cô ở nhà nghỉ ngơi, không được ra khỏi nhà, đợi Hòa Tuyết đi mua vé xem phim rồi sẽ mang đến tận cửa.

Lòng ngực Nguyễn Ân tựa như được rót vào một ly nước ấm.

Lúc này Hòa Tuyết đang ngồi trên xe của Hàn Duệ, thấy anh ngoặt tay lái, cô nhú mày: “Anh bảo đi ăn cơm mà, sao lại quay lại?”.

Hàn Duệ vẫn giữ vẻ mặt thờ ơ: “Chẳng phải vừa nãy em nói muốn đi đặt vé xem phim à?”.

Khóe miệng Hòa Tuyết bắt giác cong lên.

Chuông cửa reo, Nguyễn Ân vội vàng xuống mở cửa, thầm nghĩ là Hòa Tuyết mang vé xem phim tới, nhưng ngoài ý muốn, là Hà Diệc Thu. Hai người nhìn nhau hồi lâu không ai lên tiếng, cuối cùng Hà Diệc Thu mở lời trước.

“Tôi có thể vào ngồi được không?”

Bàn tay đang bám cánh cửa của Nguyễn Ân buông ra.

“Mời vào.”

Nguyễn Ân vừa bội phục lại vừa đồng cảm với Hà Diệc Thu, sức khỏe đã không tốt, lại gặp phải cảnh ngộ như thế. Cú sốc này không phải ai cũng đủ kiên cường để vượt qua.

Hà Diệc Thu vào trong nhà, đi một vòng quanh phòng khách rồi mỉm cười với Nguyễn Ân: “Vẫn không có gì thay đổi”.

Câu nói khiến cho Nguyễn Ân lập tức nhớ tới những ngày Hà Diệc Thu còn ở đây, suýt nữa cô bị thua toi bời, may mà vẫn giữ được bình tĩnh. Cô gặt đầu, sau đó đi lấy nước cho Hà Diệc Thu, lúc quay lại phòng khách vẫn thấy cô ta đứng nguyên chỗ cũ.

“Chị đừng đứng như vậy nữa, sẽ mệt đấy.”

Hà Diệc Thu lại cười, cảm giác tội lỗi với Nguyễn Ân đột ngột tăng thêm.

“Tôi nào có yếu đuối đến thế, Tây Lương mấy hôm nay giúp tôi thu xếp chuyện phẫu thuật, cứ như rất sợ xảy ra sai sót gì không bằng.”

Vẻ mặt Nguyễn Ân cứng đờ. Cốc thủy tinh tuột khỏi tay, tiếng vang kịch liệt lôi ý thức cô trở về hiện tại, cô vội vàng ngồi xuống thu nhặt mảnh vỡ.

Hà Diệc Thu đi tới giúp cô.

“Không sao chứ?”

Nguyễn Ân dừng tay, nhưng đầu vẫn cúi gằm, rất lâu mới thốt ra từng chữ: “Tôi không sao”.

Trái tim đột ngột như bị ai đó bóp chặt, nhét vào trong nước lạnh, để mặc cô sống chết tự lo.

Hà Diệc Thư bất ngờ ôm lấy cánh tay đang thu nhặt những mảnh thủy tinh của Nguyễn Ân, áp úng nói: “Nguyễn Ân, xin lỗi, tôi biết như thế này là bất công với cô nhưng cô có thể coi như thương hại tôi được không? Tôi không biết mình còn may mắn sống sót được hay không, vì thế, cô có thể trả lại Tây Lương cho tôi được không?”.

Cô có thể - trả lại cho tôi?

Cảm nhận được một sự lạnh lẽo trên làn da, Nguyễn Ân nắm chặt những mảnh vụn trong tay, máu bắt đầu rỉ ra.

Hà Diệc Thư bất động nhìn đối phương, tựa như đang chờ tuyên án.

Rất lâu sau, Nguyễn Ân mới gạt tay Hà Diệc Thư ra, đón nhận ánh mắt của người đối diện.

“Xin lỗi! Chị Hà, tôi không phải vĩ nhân, càng không muốn trở thành vĩ nhân, tôi thừa nhận bản thân chẳng hiền lành lương thiện như những cô nữ chính thần thánh trong tiểu thuyết. Thế nên, tác thành cho chị, hay cho hai người, đều không phải nhiệm vụ của tôi.”

Sắc mặt vốn trắng bệch của Hà Diệc Thư càng thêm nhợt nhạt, một cơn kích động trời dậy, cô ta đẩy Nguyễn Ân ra, cầm một mảnh thủy tinh trên đất đặt lên cổ tay mình.

“Không có ai yêu anh ấy hơn tôi! Tôi còn có thể chết vì anh ấy! Cô dám không?”

Nguyễn Ân kinh hãi, nhưng không dám rút dây động rừng, từng bước dụ Hà Diệc Thư buông mảnh thủy tinh xuống.

“Cái này gọi là yêu ư? Nếu... nếu như anh ấy vẫn yêu chị...” Nguyễn Ân ngừng lại một lúc, đôi mắt mơ hồ lóe lên tia sáng, tập trung rất nhiều dũng khí mới có thể nói tiếp.

“Nếu anh ấy vẫn yêu chị, hành động này của chị nào có khác gì năm xưa không một tiếng bỏ anh ấy mà đi? Đúng, tôi không dám nghĩ tới chuyện yêu một người mà phải chết vì anh ấy, nhưng vậy thì chúng tôi được điều gì chứ? Nếu chị thật sự dám chết vì anh ấy thì càng nên dũng cảm sống

tiếp vì anh ấy mới đúng! Thứ anh ấy cần là chị, chứ không phải một thi thể lạnh băng!”

Hà Diệc Thư sững người, không ngờ nhìn qua Nguyễn Ân có vẻ dễ nghe lời nhưng lại cứng rắn đến thế. Cô cũng có những thứ mà bản thân yêu, cần muốn nắm giữ. Về điểm này, cả Cố Tây Lương và Cố Nhậm đều đã được lĩnh giáo, thậm chí còn hoàn toàn bị khuất phục. Tại khoảnh khắc đó, bản thân có cảm giác bị xuyên thấu, chuyện gì cũng không hiểu, càng không thể khiến cô bị tổn thương.

“Có lẽ về nhiều điểm tôi không thể sánh với chị, nhưng nhất định có một thứ chị thua tôi. Chị biết là gì không? Là lòng tin đối với Tây Lương. Chị không tin tưởng anh ấy, nên sau khi xảy ra những sự việc đau lòng, chị đã lựa chọn ra đi trong buồn bã, khiến cả hai đều khổ sở. Chị không tin tưởng anh ấy, nên mới muốn dùng cái chết để giải quyết vấn đề. Chị dựa vào đâu mà nói yêu anh ấy? Sự thật là chị yêu anh ấy, hay là đang ích kỷ muốn trói chặt anh ấy?”

Bị Nguyễn Ân nói trắng ra nỗi lòng, Hà Diệc Thư kịch liệt lắc đầu.

“Không, không, tôi yêu anh ấy!”

Vì quá kích động mà nhịp thở của Hà Diệc Thư bắt đầu bất ổn. Nguyễn Ân vội vàng chạy lại đỡ cô ta, nhưng tay vừa mới đưa ra đã bị người khác gạt đi, cô ngã sụp xuống sàn nhà, thủy tinh cắm vào tay. Nhưng nhìn vẻ lo lắng của Cố Tây Lương dành cho Hà Diệc Thư, cô lại chẳng có chút cảm giác đau đớn nào do những vết thương ngoài da kia mang lại.

Có một sự dịu dàng chỉ dành cho một người duy nhất. Và có một sự đau đớn cũng chỉ dành cho một người duy nhất.

Nhìn theo Cố Tây Lương bế Hà Diệc Thư ra khỏi nhà, nghe thấy tiếng cửa đóng sầm, lòng Nguyễn Ân chợt run lên, cô rất muốn nhắm mắt lại. Coi như lời Cố Nhậm nói rất đúng, cô chỉ đang tự lừa dối bản thân. Nhưng sao không thể tự lừa dối đây? Vì cô hèn mọn, ngay từ đầu đã hèn mọn, trao trọn vẹn tình yêu cho đối phương, còn tất cả những gì anh dành cho cô chỉ là sự thiệt thòi.

Chuông cửa lại reo, người đến là Hòa Tuyết. Nguyễn Ân chỉ hé ra khuôn mặt, không dám để Hòa Tuyết nhìn thấy bàn tay chảy máu của mình.

“Sao thế? Trông mặt mũi cậu tái nhợt, ốm à?”

“Không, đang xem một bộ phim cảm động quá!”

Hòa Tuyết bật cười chê bai: “Rõ ràng đã lấy chồng rồi mà sao vẫn cứ như trẻ con thế không biết!”

Nguyễn Ân lặng im không nói, Hòa Tuyết vẫn cảm nhận được có cái gì không bình thường, cô làm bộ muốn vào nhà: “Phim gì đấy? Gần đây tớ cũng đang nhàn rồi quá”.

Nguyễn Ân nhất quyết không cho Hòa Tuyết vào: “Vừa hết rồi!”

Hòa Tuyết càng thấy kỳ lạ: “Hết rồi thì không được xem lại à? Tớ chạy ngược chạy xuôi mua vé hộ cậu mà không được ngậm nước nào hả?”

Nguyễn Ân luống cuống, vô tình thấy bên đường có chiếc xe thể thao, đoán chừng là Hàn Duệ, cô vội kiểm soát: “Đâu có, tớ sợ ai đó chờ cậu lâu quá thôi!”

Hòa Tuyết lấp ba lấp bắp, lơ đãng ngoảnh mặt lại, rồi chậm chạp gật đầu.

“VẬY TỚ ĐI TRƯỚC NHÉ, VÉ ĐÂY, PHIM MỚI TOANH, NGHE NÓI SIÊU CẢM ĐỘNG. ĐÊM NAY ĐỪNG CÓ KHÓC HẾT NƯỚC MẮT ĐẤY!”

Khóc hết nước mắt, có lẽ sắp rồi.

Nhận thấy nếu tiếp tục nói chuyện thì sẽ không thể khống chế được bản thân nữa, Nguyễn Ân gượng gạo giơ cánh tay không bị thương lên cầm lấy vé phim.

“Cám ơn nhé!”

Sau đó, cô nhanh chóng đóng cửa lại.

Hòa Tuyết giật nảy mình, sững sờ hồi lâu mới chậm chạp đi ra cổng. Hàn Duệ mở cửa xe giúp cô, thấy cô ngỡ ngác liền bất giác hỏi: “Sao thế? Cô ấy không thích à?”

“Nói không thích thì em còn yên tâm. Đẳng này không biết xảy ra chuyện gì, cứ là lạ làm sao ấy!”

Hàn Duệ không nói nữa, anh không hứng thú nghe mấy chuyện tâm sự của phụ nữ. Thật lòng mà nói, suy đoán tâm trạng của các nàng lắm khi còn hại não hơn cả bàn chuyện làm ăn. Hòa Tuyết ngồi ở ghế phụ lái, vẫn chìm đắm trong rất nhiều băn khoăn, đến khi không thể nghĩ ra được điều gì mới lắc đầu không thể tiếp tục nghĩ nữa. Lấy lại tinh thần, cô quay sang hỏi Hàn Duệ còn đang bất động: “Ồ sao chưa đi?”

Hàn Duệ thờ dài, nghiêng người sang thắt dây an toàn giúp Hòa Tuyết, sau đó mới khởi động xe. Lúc nào cũng như vậy, dù đã nhắc nhở rất nhiều lần, nhưng cô luôn quên thắt dây an toàn.

Hòa Tuyết định thần lại, đặc ý nhìn đối phương đang chăm chú lái xe: “Anh sợ em chết đến thế cơ à?”

Hàn Duệ phớt lờ, Hòa Tuyết lại càng nổi hứng, thừa thắng xông lên: “Em thật sự không hiểu, rốt cuộc thì em có cái gì khiến công tử Hàn Duệ thích đến thế?”

Hòa Tuyết vừa dứt lời thì đèn giao thông chuyển sang màu đỏ. Hàn Duệ dừng xe, quay sang nhìn cô từ trên xuống dưới, sau đó bật cười: “Anh cũng không hiểu, em lấy đâu ra tự tin mà cho rằng anh thích em nhiều lắm?”

Hòa Tuyết phẫn nộ, vô thức cúi đầu nhìn toàn thân một lượt rồi nói: “Hàn Duệ! Bản cô nương cũng được xem là có hình có khối, anh thế là có ý gì hả?”

Hàn Duệ vốn đã quay đầu lại, tay cầm vô lăng chờ đèn xanh, nhưng nghe Hòa Tuyết nói vậy suýt nữa bật cười sặc sụa. Anh điều chỉnh lại giọng của mình, mở miệng nói một câu nửa vô tình nửa cố ý: “Anh còn chưa nhìn thấy thì sao mà biết được? Hay là nhân dịp hôm nay thử luôn đi?”

Hòa Tuyết gắng nhịn kích động muốn đá người đàn ông này một cú, hậm hực mắng: “Háo sắc”, thế nhưng lại thấy đối phương lờm mình một cái: “Anh háo sắc cũng còn phải chọn đối tượng!”

Hòa Tuyết nghe xong thực sự muốn nổi đóa lên, nhưng sắc mặt Hàn Duệ đã nghiêm túc trở lại, chậm rãi lái xe.

Bỏ đi vậy, an toàn tính mạng hơn! Hòa Tuyết nghĩ thầm.

Kết quả, xe chạy được một vòng rồi lại quay về vị trí cột đèn giao thông ban đầu. Hòa Tuyết ngỡ ngác, đang định hỏi thì Hàn Duệ đã cướp lời trước.

“Lát nữa anh đưa em về nhà thu dọn hành lý, chuyển tới nhà anh.”

Hòa Tuyết gằn như hét lên: “Chuyển tới nhà anh làm gì? Em không đi!”

“Em biết thừa là anh xưa nay không thích hỏi ý kiến người khác cơ mà, understand???”

Suốt dọc đường, Hòa Tuyết lúc thì dùng ngôn ngữ, lúc thì dùng hành động để tỏ ý phản kháng, nhưng tất cả đều bị Hàn Duệ gạt đi. Lúc này trong đầu anh chỉ đang suy nghĩ một vấn đề duy nhất, này giờ bám đuổi hai người là ai? Chiếc xe đó cứ theo xe anh thật lâu, ầm ầm núp núp, rõ ràng có ý đồ. Có thể do anh quá mẫn cảm, nhưng lẫn lộn trong thương trường đã lâu, kẻ thù rất nhiều, thế nên trước khi xác định được lai lịch đối phương, anh cứ phải chắc chắn bảo đảm an toàn cho cô gái ngốc nghếch này đã.

Mang theo vết thương cũ gặp gỡ anh, có thể sẽ không còn cô đơn nữa, cũng có thể sinh mệnh sẽ rạn nứt hoàn toàn. Thế nhưng, dầu hạnh phúc hay đau khổ, tất cả đều là bản thân tình nguyện.

Sau khi được tiêm thuốc an thần thì tâm trạng Hà Diệc Thư đã ổn định trở lại. Bác sĩ, y tá lần lượt ra khỏi phòng bệnh, bầu không khí trong phòng nhất thời ngưng đọng, Hà Diệc Thư nằm trên giường bệnh, nhìn Cố Tây Lương đang kéo chăn lên đắp cho mình, cô nói bằng giọng thăm dò: “Hình như Nguyễn Ân cũng bị thương rồi”.

...

“Anh có cần về nhà xem cô ấy thế nào không?”

Cảm nhận được động tác của anh khựng lại, giọng nói và ánh mắt của cô cũng theo đó mà biến đổi.

Vừa này mới về tới cửa nhà, Cố Tây Lương đã nghe được những lời mà Nguyễn Ân nói với Hà Diệc Thư, về lòng tin dành cho anh. Nếu không phải Hà Diệc Thư đột nhiên phát bệnh thì anh sẽ không xuất hiện. Hiện giờ cô đã không sao rồi, anh thở phào nhẹ nhõm. Nghe Hà Diệc Thư nói Nguyễn Ân hình như bị thương, anh chợt nhớ lại khi này mình có quá tay đẩy cô ngã, trên nền nhà vẫn còn vương vãi mảnh thủy tinh, chắc chắn cô đã bị thương rồi.

Hối hận và tự trách thoáng bao trùm lấy Cố Tây Lương. Hà Diệc Thư đúng lúc này lại cho anh một cái cớ để rời đi, thế nên anh cũng không quá để ý tới sự do dự trong lời nói của cô chỉ để lại một câu: “VẬY em nghỉ ngơi đi nhé, anh về trước”.

Ánh mắt dõi theo lưng người đàn ông rời đi, mãi đến khi bóng anh khuất hẳn, Hà Diệc Thư mới nắm chặt lấy tấm chăn. Cố Tây Lương không một chút do dự mà lập tức ra về càng khiến cô thêm chắc chắn về suy đoán

của mình. Anh có tình cảm với Nguyễn Ân, chỉ là bản thân anh chưa phát giác ra mà thôi.

“Nhưng, Tây Lương, em không từ bỏ được anh, em phải làm sao đây?”

Cố Tây Lương về tới nhà, phòng khách đã được quét dọn sạch sẽ, thế nhưng tâm tình vỡ vụn của anh lại chẳng thể nào thu dọn được.

Anh không bật đèn mà đi thẳng lên gác, cố gắng đi thật khẽ, sợ Nguyễn Ân đang ngủ. Phòng ngủ vẫn sáng đèn, anh khẽ đẩy cửa ra, trông thấy cô đang ngồi trước bàn trang điểm, nâng khuỷu tay trái lên, cẩn thận dùng tăm bông chấm thuốc.

Rõ ràng rất đau, nhưng cô vẫn kiên trì tỏ ra mạnh mẽ. Rõ ràng đáng người nhỏ bé như thế, nhưng cô luôn muốn làm chiếc ô che chở cho tình cảm của anh. Đáy lòng Cố Tây Lương như nổi vô vàn cơn sóng dữ dội, đột nhiên anh rất muốn thốt lên: Nguyễn Ân, vì sao? Em vừa có thể quật cường, lại vừa dễ bị thương như thế. Anh cứ tưởng mình có thể bảo vệ em, hóa ra, anh luôn khiến em bị thương.

Một lúc lâu, Nguyễn Ân mới phát hiện có người đứng ngoài cửa, cô vội giấu tay sau lưng. Cố Tây Lương vẫn nhìn cô, không lên tiếng. Hình như đã có rất nhiều lúc như thế này, hai người chỉ lặng lẽ nhìn nhau mà không nói gì. Nguyễn Ân vốn đã chuẩn bị rất nhiều câu xin lỗi, nghĩ rất nhiều lời giải thích, vậy mà lúc này lại chẳng thể nói ra. Cô thật sự không thể giả vờ làm như không thấy sự lo lắng của anh dành cho người con gái khác, càng không thể nói những câu tàn nhẫn với anh. Vì đó là Cố Tây Lương, là người duy nhất cô từng yêu, may mắn xiết bao, bất hạnh cỡ nào...

“Về rồi à? Em tưởng tối nay anh không về nữa”. Nhìn anh một giây, rồi Nguyễn Ân lại di chuyển ánh mắt.

Cố Tây Lương không đáp, anh bước lại gần, nửa ngồi nửa quỳ trước mặt cô. Nguyễn Ân càng không dám quay đầu lại, sợ mình sẽ không kiềm chế được. Cố Tây Lương cũng không ép, chỉ chậm rãi lôi cánh tay đang giấu sau lưng của cô về đằng trước. Vết thương đã được rửa sạch, vì thế trông càng rõ ràng.

Dù vết thương không quá lớn, nhưng những vết xước so le nối đuôi nhau ấy lại khiến người ta đau đớn đến tan nát cõi lòng. Cổ họng Cố Tây

Lương tựa như bị tắc nghẽn thứ gì, qua rất lâu mới thốt lên một câu giống như câu hỏi, lại không phải câu hỏi.

“Vì sao?”

Anh cũng không biết mình hỏi vì sao cái gì nữa. Anh rất muốn an ủi Nguyễn Ân, giống như trước đây mỗi lần cô bị thương, anh đều cẩn thận bôi thuốc cho cô.

Thế nhưng lúc này, xin lỗi em, anh thật sự làm không được.

Chưa bao giờ anh cảm thấy mình kiệt sức như lúc này, chưa bao giờ phải dẫn vật như lúc này.

Nguyễn Ân dường như hiểu câu hỏi này của anh. Thế nên, cô thành thật trả lời.

“Vì em yêu anh”.

“... Em tin anh...”

“... Em cần anh...”

“... Em quan tâm anh...”

“... Vì em đã hứa, chỉ cần anh chưa yêu cầu, em tuyệt đối sẽ không tự ý rời bỏ anh...”

Cô cảm giác eo mình bị vòng tay ai đó ôm thật chặt, khuôn mặt anh dán vào thắt lưng cô, không nói gì nữa.

Từ khi còn nhỏ, Cố Tây Lương đã được ông ngoại dạy rằng, bất kể là tình cảm hay sự nghiệp, tất cả các khoản nợ đều sẽ có ngày phải trả. Nhưng lúc này, anh phát hiện ra, mình thật sự không thể trả hết cho Nguyễn Ân, không đáp lại được sự tin nhiệm của cô, không đáp lại được tình cảm sâu đậm của cô. Anh cũng rất sợ mình sẽ giống ông ngoại, trong lúc nỗ lực trả nợ thì đối phương đã không còn cơ hội để cảm nhận được nữa. Huống chi, anh lấy cái gì để trả cô đây?

Trừ khi, tất cả hóa tro bụi.

Nguyễn Ân có cảm giác vòng tay Cố Tây Lương càng lúc càng chặt, cô cũng dang tay ra ôm lấy anh, đụng phải vết thương cũng mặc kệ. Lúc này, cô chỉ có thể cảm nhận được sự luyện tiếc của anh, sự hối hận của anh. Bao nhiêu đau đớn, bao nhiêu buồn khổ trước kia đều dần dần tan biến, mất hút.

“Tiểu Tuyết cho em hai vé xem phim, mai chúng mình đi xem nhé?”

“Được.”

Mày thấy chưa, Cố Tây Lương? Cô ấy thật dễ dãi dành. Mày đã đâm vào trái tim cô ấy rất nhiều nhát dao, nhưng chỉ cần một cái ôm nhẹ nhàng của mày, cô ấy đã vui vẻ trở lại. Cô ấy dửng dưng, bao dung, chờ đợi. Chỉ có điều, sự lạc quan đó có thật sẽ tồn tại vĩnh viễn hay không?

Sáng sớm hôm sau, Cố Tây Lương tỉnh trước. Cánh tay phải bị Nguyễn Ân nắm đè lên cả đêm, tê nhức, nhưng anh không muốn động đậy. Đã rất lâu rồi hai người không có lấy một giấc ngủ ngon, thế nên anh với tay trái lấy di động trên tủ đầu giường, báo cho Lục Thành hôm nay anh không đi làm, có việc gì thì gọi điện. Lục Thành cảm thấy rất kỳ lạ, Cố Tây Lương rất ít khi vắng họp, ngoại trừ lần trước Hà Diệc Thu đột nhiên té xỉu. Hôm nay rốt cuộc xảy ra chuyện trọng đại cỡ nào?

Nào có chuyện gì trọng đại, chẳng qua anh muốn tiếp tục hưởng thụ sự mềm mại và hương thơm đang nằm trong lòng mình lúc này mà thôi. Đúng là anh còn chưa phát hiện ra bản thân đang dần lún sâu vào sự mê hoặc ấy, có lẽ đến khi phát hiện ra thì quay đầu lại đã không kịp nữa rồi.

Gần hai giờ chiều, Nguyễn Ân mới uể oải tỉnh dậy, vẫn chưa hết kỳ nghỉ ốm nên cô không cần gọi điện xin phép cấp trên. Hơn nữa đã lâu lắm rồi không được hưởng sự dịu dàng của Cố Tây Lương nên mới ngủ say đến quên trời đất như vậy.

Mở mắt ra, thấy anh vẫn nằm bên cạnh.

“O... Giám đốc Cố hôm nay lại trốn việc cơ đấy!”

Đã rất lâu rồi mới nghe được giọng nói trêu chọc này của cô, Cố Tây Lương thấy tâm trạng tốt hơn hẳn, thanh âm cũng cất cao: “Sao anh lại không nở rời em ra như thế nhỉ?”

Nguyễn Ân đỏ ửng mặt, không nghĩ quá nhiều liền nhéo hai má Cố Tây Lương, miệng hùng hồn: “Cũng phải, sao em lại có sức hấp dẫn lớn đến vậy nhỉ?”

Cố Tây Lương mỉm cười nhưng lại bị hai bàn tay cô đè trên mặt.

“Không được nói! Không được cười!”

Cố Tây Lương lập tức tiếp thu mệnh lệnh, liên tục gật đầu. Vì bị giữ hai bên miệng nên anh chỉ có thể gian nan nói: “Được, được, anh không nói, không cười”.

Nguyễn Ân nửa tin nửa ngờ, từ từ buông tay ra, nhưng lại bị người nọ đột ngột trở mình đè xuống dưới thân. Cố Tây Lương nhìn chăm chăm đôi mắt hoảng hốt của cô, khóe miệng nhếch lên.

“Anh không nói, nhưng hành động thì chắc là có thể chứ?”

Sau đó, Nguyễn Ân còn chưa kịp hiểu ra hàm ý của câu nói kia thì đã bị nụ hôn mềm mại của anh bao phủ.

Ai đó từng nói, chúng ta là những viên kẹo, ngọt ngào đến bi thương. Nếu còn có thể bi thương thì đã tốt lắm rồi. Đáng sợ nhất chính là đau đến tê tái cõi lòng, về sau lại phát hiện ra, người bầu bạn bên cạnh đã không còn là người năm xưa nữa.

Có phải dây thần kinh căng thẳng quá lâu nên khi có cơ hội sẽ lập tức thả lỏng đến cực hạn không?

Chẳng hạn như Nguyễn Ân và Cố Tây Lương lúc này.

Hai người ngủ say sưa đến tận sáu giờ mới dậy, bỏ qua bữa trưa, nếu không phải bảy giờ tối còn phải đi xem phim thì có lẽ họ sẽ tiếp tục nằm trên giường luôn.

Nguyễn Ân mộng mị tỉnh dậy, nhìn đồng hồ đặt ở đầu giường, cô đột nhiên nhớ ra chuyện quan trọng, ngồi bật dậy mà hét lên khe khẽ. Cố Tây Lương bị hành động bất ngờ của cô đánh thức, cũng vội vàng ngồi dậy nhìn ngó sang hai bên, không thấy có gì khác thường, anh mới quay lại nhìn cô, nghi hoặc hỏi: “Em sao thế? Ngủ mơ à?”.

Nguyễn Ân đột ngột nhảy xuống giường, vừa chạy vào phòng tắm, vừa giục Cố Tây Lương: “Một tiếng rưỡi nữa là phim chiếu rồi!”.

Sau đó, cô tắm qua loa, vừa ra khỏi phòng tắm thì đụng phải Cố Tây Lương đang định đi vào. Cô xoa xoa cái trán, còn anh ôm ngực, hai người nhìn nhau cười.

Cố Tây Lương cảm nhận được trái tim đang đập thành thịch. Anh hoàn toàn không phát hiện ra lúc này mình như một chàng thanh niên hai mươi, chỉ vì một nụ cười và cử chỉ nhỏ mà trái tim lại đập nhanh như vừa leo cầu thang.

Dừng xe trong hầm gửi xe, Cố Tây Lương liền ấn thang máy lên tầng ba, Nguyễn Ân đã xuống xe trước, một mình vào phòng chiếu. Cố Tây Lương vừa ra khỏi thang máy liền trông thấy cô đang ngó nghiêng bốn phía. Anh dường như rất ít khi đến rạp chiếu phim, khi còn hẹn hò với Hà Diệc Thư thì cả hai đều bận bịu chuyện học hành, trường lớp nên không có dịp nào đi xem, thế nên anh không biết lúc này phải làm gì, hay không cần làm gì cả.

Thế nhưng, khi nhìn những đôi nam nữ cười cười nói nói sóng vai cùng nhau vào rạp. Cố Tây Lương do dự một lúc, cuối cùng vẫn thông thả đi tới chỗ Nguyễn Ân, trong khi cô còn chưa phát hiện ra, anh đột ngột nắm lấy bàn tay cô.

Nguyễn Ân giật mình quay đầu lại, sau khi nhìn thấy đối phương, trong lòng chợt âm áp lạ lùng. Hai người cũng giống như những đôi tình nhân kia, tay lớn nắm tay bé đi qua cửa soát vé.

Nhân viên soát vé là hai cô bé chừng hai mươi tuổi, ánh mắt họ thỉnh thoảng lại vụng trộm lướt qua khuôn mặt của người đàn ông tuấn tú, sau đó lại nhìn Nguyễn Ân với vẻ thăm dò xen lẫn ngưỡng mộ. Nguyễn Ân cũng nhận ra điều đó, cô làm như vô tình liếc xuống bàn tay đang nắm chặt của hai người, hơi cúi đầu, khóe miệng cong lên mỉm cười.

Hãy để thời gian dừng lại ở khoảnh khắc này, để họ già đi trong giây phút âm áp và bình yên này! Không cần phải chạm vào những vết thương trong quá khứ bi ai kia nữa, không cần phải giả thiết về tương lai mịt mờ như khói sương của họ nữa.

May mà đến kịp giờ chiếu, không chậm một phút một giây nào, nếu không, nhất định Nguyễn Ân sẽ vô cùng tiếc nuối bởi vì cơ hội như thế này rất ít. Tên bộ phim là gì cô đã quên mất rồi, chỉ nhớ nội dung chính.

Một cô gái có phẩm hạnh, có gia thế yêu một người đàn ông xã hội đen, lớn lên trong hoàn cảnh phức tạp. Người đàn ông hết lần này tới lần khác cự tuyệt tình ý của cô gái, thậm chí còn tỏ ra lãnh đạm sau khi cô gái tỏ lộ. Một lần họ đi ăn cơm chung, người đàn ông lại tiếp tục nói những lời làm tổn thương đối phương.

“Cô bám theo tôi làm gì?”

“...”

“Chẳng lẽ muốn mỗi ngày đều ngồi trước mặt tôi, cùng tôi ăn cơm, nhưng trong đầu không ngừng xuất hiện cảnh tượng một đám côn đồ đánh chém lẫn nhau? Càng không ngừng lo lắng về tương lai, liệu mình có bị người ta tàn nhẫn giết chết, liệu có ngày tôi nằm giữa vũng máu trước mặt cô?”

Cô gái rùng mình, nhưng nỗi kinh hãi qua đi, thần sắc lại bình tĩnh như lúc đầu. Cô không lên tiếng, chỉ âm thầm chịu đựng những lời lẽ lạnh như băng và nỗi chua xót xen lẫn sự thất vọng.

Hằng ngày, sau khi trải qua những trận chém giết ở bang phái, sự tiếp xúc thường xuyên giữa hai người khiến người đàn ông dần dần nảy sinh tình cảm với cô gái. Anh yêu sự kiên định và lòng can đảm của cô, cũng từng nghĩ tới chuyện vì cô mà chấm dứt cuộc sống loạn lạc này ở đây, nhưng anh chưa từng mở miệng nói câu yêu cô, thậm chí thích cũng không.

Kết cục, người đàn ông quyết định rời khỏi tổ chức nhưng trong lần hành động cuối cùng, anh ta đã bị gài bẫy, ngã xuống dưới nhát dao đi lạc. Anh ta gắng gượng lấy chút nghị lực còn sót lại, không cho phép mình ngủ, không cho phép mình tắt thở, dường như đang đợi một người nào đó cực kỳ quan trọng, nói một câu vô cùng quan trọng với người ấy.

Cho tới khi cô gái tìm thấy người đàn ông nằm giữa vũng máu trên đường, cô lao tới, gần như muốn phát điên. Người đàn ông giãy giụa nắm lấy bàn tay lạnh băng của cô, hao tổn rất nhiều sức lực mới thốt lên được những chữ cuối cùng.

“Thấy chưa, đã bảo em đừng theo tôi cơ mà...”

Rốt cuộc, anh vẫn không nói lời yêu. Nhưng, cô đã cảm nhận được. Cô mặc kệ tất cả ngòi gục bên cạnh thi thể của người đàn ông mà gào khóc.

Chúng ta đều hiểu rõ, từ nay về sau, trong sinh mệnh của mình sẽ không còn một người như thế nữa, sẽ không còn ai khiến ta thật lòng thật dạ bất chấp mọi thứ để yêu nữa. Nếu mục tiêu đã định là người đó thì còn lại trên đời này chắc chắn chỉ có thể là một bóng hình lẻ loi.

Mãi đến khi bộ phim kết thúc, Cố Tây Lương và Nguyễn Ân cũng chưa hề buông tay đối phương. Lúc xem tới cảnh nam chính gặp nguy hiểm. Cố Tây Lương cảm nhận được bàn tay nhỏ bé của cô khẽ siết chặt thêm một chút, hình như đã bị tình tiết trong phim kích động. Hai người ngồi ở vị trí trong cùng, khi hai chữ “Hết phim” xuất hiện trên màn hình, họ

lặng lẽ đứng dậy theo dòng người ra khỏi rạp. Nguyễn Ân nhẹ nhàng dựa đầu vào bờ vai rắn chắc của người đàn ông đi bên cạnh, Cố Tây Lương nghiêng mặt nhìn cô, ngoài dự liệu.

Anh cứ ngỡ rằng cô sẽ khóc, nhưng không ngờ chỉ thấy vành mắt cô hoe đỏ, còn khoe miệng rõ ràng đang mỉm cười.

“Anh tưởng em sẽ khóc sụt sùi, còn đang lo vì quên không chuẩn bị khăn giấy đây này”.

Nguyễn Ân thuận thế vùi sâu mặt vào hõm vai anh, thanh âm nỉ non vang lên.

“Em thấy đây đã là kết cục rất tốt rồi.”

...

“Không nhất định phải ở bên nhau, chỉ cần cuối cùng cô gái biết rằng chàng trai yêu mình là được rồi, có lẽ anh ta yêu cô cũng chẳng kém gì cô ấy yêu anh ta.”

Trái tim Cố Tây Lương vì những lời cô nói mà trở nên mềm nhũn. Năm tay nói lỏng, anh đưa tay ôm lấy hai vai cô, bất giác siết chặt một chút, sau đó nghiêng đầu, đặt một nụ hôn lên mái tóc của cô.

Em sẽ không khóc đâu anh! Bởi vì em tin, hai ta đã từng dũng cảm yêu nhau, đó chính là điều tuyệt vời nhất cuộc đời này rồi.

Ra khỏi rạp chiếu phim đã là hơn chín giờ, gió đêm bắt đầu thổi khiến người ta lạnh buốt. Cố Tây Lương lặng lẽ cởi áo vest khoác lên người Nguyễn Ân. Cô vốn không cần, chỉ lo anh bị cảm, đang định từ chối thì lại bất gặp tín hiệu ngầm trong mắt anh: không được từ chối. Cô cũng không làm bất kỳ hành động giãy giụa nào nữa, chủ động ôm lấy cánh tay anh, hai người tản bộ về phía bãi đỗ xe.

Trông vẻ ngoan ngoãn của cô, Cố Tây Lương bất giác tủm tỉm cười.

“Đói không?”

Nguyễn Ân dúi lòng đáp: “Không”.

Cô rất muốn bình yên đi bên anh như vậy, lâu thêm một chút, cả đời thì càng tốt.

Đúng lúc này, Cố Tây Lương nghe được tiếng ọc ọc kháng nghị phát ra từ bụng ai đó, anh dừng chân, nghiêng đầu nhưong mà nhìn Nguyễn

Ân: “Em chắc chắn không đói?”

“...”

Cười cô ngốc, cô đàn, cô khờ dại, đều được.

Nhưng Thượng Đế nhân từ, con có thể cầu xin người đừng để những điều con sợ hãi xảy ra hay không? Đừng trêu ngươi con nữa được không?

Kiếp này từ đây, gần nhau trong gang tấc mà biển trời cách mặt.

Chương 13

Lãnh đạo công ty đi họp, rần mất đầu, nhân viên trong phòng đều coi đây là cơ hội để tranh thủ lười biếng, Nguyễn Ân cũng không ngoại lệ. Trước mặt cô để một cuốn sách mỏng, đây là cuốn tạp chí tuổi trẻ mà cô rất thích khi học đại học. Hình như ngoài đọc sách báo, xem tivi, đọc truyện cười, Nguyễn Ân cũng không có sở thích nào đặc biệt. À, vẫn còn một thứ nữa, chính là Cố Tây Lương. Thi thoảng cô lại nghĩ, cuộc sống mục nát này không giống như mình từng mong muốn trước kia, ngoài mấy cái trò tiêu khiển nhặt nhẻo này, toàn bộ tâm tưởng cô đều đặt vào một người.

Thứ nhất là Cố Tây Lương, thứ hai lại là Cố Tây Lương, thứ ba vẫn là Cố Tây Lương... Nhưng một khi đã yêu, cô đâu còn cách nào khác?

Thở dài một hơi, Nguyễn Ân tiếp tục đọc câu chuyện dang dở, một câu trong bài lập tức thu hút ánh mắt cô: *thích một người cũng giống như thích núi Phú Sĩ, bạn có thể nhìn thấy anh ta, nhưng lại không thể mang anh ta đi.*

Một ví dụ thật giàu hình ảnh, phân tích đến triệt để tình yêu của Nguyễn Ân đối với Cố Tây Lương.

Thấy cô thất thần, Hòa Tuyết cũng tò mò lân la ngó đầu vào xem.

“Đùa đấy à, bây giờ mà cậu còn đọc cái tạp chí này à?”

Nguyễn Ân bị câu nói đột ngột của Hòa Tuyết làm cho hú vía, cô quay đầu lại, xì mặt ra nói: “Bây giờ đọc cái này có vẻ là ấu trĩ thật nhưng cậu cũng biết là tớ đang hoài niệm mà.”

“Vâng, vâng. Hoài niệm! Thế nên ngoài Cố Tây Lương ra, cậu cũng không thể chú ý đến người đàn ông khác được!”

“...”

“Người khác không biết chứ tớ còn không rõ chắc? Cậu cũng như tên cậu ấy, nhu nhược^[1] đến mức thần linh cũng phải tức giận. Thế nên Cố Tây Lương và cái cô Hà Diệc Thư nào đó mới trắng trợn không coi cậu ra gì. Nguyễn Nguyễn, cứ như thế không được đâu!”

[1. Chữ “Nguyễn” trong tên Nguyễn Ân có cách phát âm giống chữ “nhuyễn” nghĩa là nhu nhược, mềm yếu.]

Bị hai cái tên kia giẫm vào chân đau, Nguyễn Ân vô thức lảng tránh vấn đề này. Tiếc rằng, não bộ lại không ngừng xuất hiện hình ảnh Cố Tây Lương và Hà Diệc Thư ở bên nhau, rất nhiều, rất nhiều, bao gồm cả đoạn thời gian ngắn ngủi mà Hà Diệc Thư ở chung với họ. Nguyễn Ân cứ tưởng mình đã quên, nhưng thực ra vẫn còn nhớ. Chẳng qua là vì không có ai nhắc nhở cô, không ai chạm vào vết sẹo ấy của cô, thế nên cô mới cho rằng vết sẹo đã lành ấy không còn đau nữa.

Trầm tư rất lâu, Nguyễn Ân mới hỏi trong vẻ thấp thỏm: “Cậu bảo tớ nên làm gì bây giờ?”

Hòa Tuyết bị câu hỏi này làm cho kinh ngạc, trước giờ cô vẫn luôn nửa có nửa không thăm dò tâm tư của Nguyễn Ân, thăm dò sự tiến triển tình cảm giữa Nguyễn Ân và Cố Tây Lương, nhưng câu trả lời nhận được luôn là hai chữ “rất tốt”. Hôm nay không ngờ Nguyễn Ân lại chủ động hỏi ý kiến mình, Hòa Tuyết nghĩ, xem ra sự việc sắp đi quá giới hạn rồi đây. Cô cẩn thận dò hỏi.

“Hai người họ vẫn cứ mập mờ không rõ ràng như thế à?”

Nguyễn Ân khỏ sở gật đầu, khiến cho Hòa Tuyết vừa rồi còn ăn nói nhỏ nhẹ đã lập tức bùng nổ, đập tay “bốp” một cái xuống mặt bàn, giận dữ quát mắng: “Cái tên Cố Tây Lương khôn khiếp! Chưa thấy hổ gầm nên dám coi Tiểu Ân nhà chúng ta là mèo bệnh chắc?”

Cả phòng đổ dồn ánh mắt về phía này.

Nguyễn Ân vội kéo Hòa Tuyết ngồi xuống, ngăn không cho cô ấy quá kích động.

May mà Hòa Tuyết vẫn còn chút lý trí, biết rõ đây là công ty, không dám lớn tiếng nữa. Cô thuận theo Nguyễn Ân kéo mà ngồi xuống, nhưng miệng vẫn không chịu ngậm lại

“Tớ nói cho cậu biết, đối phó với dạng người nào thì phải dùng chiêu thức đấy, gậy ông đập lưng ông! Tớ là người có ánh mắt tinh tường, từ lâu tớ đã nhìn ra rồi, ông anh Cố Nhậm kia, ừm, đối với cậu không hề đơn giản. Nói không chừng có thể lợi dụng anh ta để kích ông xã cậu ghen một trận ấy.”

Hòa Tuyết chóng cảm ra chiêu đăm chiêu tính toán.

Nguyễn Ân nghe xong chỉ biết đỏ mặt. Đúng là thỉnh thoảng cô loáng thoáng cảm nhận được sự quan tâm có phần thái quá của Cố Nhậm dành cho mình, nhưng cái kết luận “thích” của Hòa Tuyết vẫn luôn khiến cô hoài nghi. Dẫu sao Cố Nhậm cũng đã biết rõ thân phận của cô ngay từ đầu, anh ta nên từ bỏ ý định mới đúng chứ?! Không ngờ lúc này Hòa Tuyết lại nói như vậy, cô nghĩ, chẳng lẽ là thật?

Ghen ư?

Nguyễn Ân đột nhiên nhớ đến việc Cố Tây Lương không cho phép cô tới gần Cố Nhậm, anh nói, anh không thích như vậy. Chắc hẳn đó là ghen? Nguyễn Ân cảm thấy đầu óc rối tung, lý giải không thông. Cô không muốn tiếp tục suy nghĩ nữa bèn đứng dậy đi rót một cốc nước, bất chợt đầu óc choáng váng khiến cô ngồi sụp xuống ghế. Hòa Tuyết trợn tròn mắt đỡ lấy cô.

“Bệnh thiếu máu của cậu càng ngày càng nặng rồi. Đi bệnh viện khám đi, nhìn cậu thế này tớ cũng thấy lo.”

Con chóng mặt chỉ đến vài giây là qua đi, nhưng để Hòa Tuyết yên tâm, Nguyễn Ân vẫn đáp ứng: “Ừ, cuối tuần tớ đi.”

Thực ra, ngay khi tan ca cô liền đến bệnh viện. Biết Hòa Tuyết đã có hẹn với người nào đó nên cô mới không nói, tránh để cô ấy nặng nề đòi đi theo. Lúc xếp hàng đợi đến lượt mình, Nguyễn Ân bất ngờ nhận được điện thoại của Cố Tây Lương.

“Em vẫn đang ở công ty à? Anh tới đợi em ngoài cổng nhé, mình cùng về.”

“Em đang ở bệnh viện XX.”

Vừa nghe thấy hai chữ bệnh viện, Cố Tây Lương lập tức trở nên lo lắng. Chiều nay đi xã giao, trên đường về có đi qua Vân Tân nên anh muốn đón Nguyễn Ân cùng về nhà, thăm nghĩ cảm giác ấy hẳn rất tuyệt, không ngờ lại nghe cô nói đang ở bệnh viện.

“Sao thế? Em ốm à? Bị thương à? Hay là...?”

Không thể trách anh quá nhạy cảm, bên cạnh anh còn có một Hà Diệc Thư, hằng ngày xem cô chịu đủ các kiểu điều trị, uống đủ loại thuốc, tiếp đủ loại dịch thể, anh cũng rất sợ sức khỏe Nguyễn Ân có vấn đề gì, gần đây đúng là sắc mặt cô không tốt lắm, hơn nữa cô sợ tiêm sợ thuốc.

Nghe giọng anh đầy lo lắng, Nguyễn Ân cảm thấy đáy lòng thật ngọt ngào, phản ứng đầu tiên là nói dối mình chỉ đến kiểm tra sức khỏe. Cố Tây Lương nghe vậy dường như thở phào một hơi.

“Xong thì cứ ở đây đợi anh, anh đến ngay.”

“Vâng.”

Cúp điện thoại, Nguyễn Ân còn chưa kịp tiêu hóa hết niềm vui nhỏ nhỏ này thì đã đến lượt cô vào khám.

“Nguyễn Ân.”

“Nguyễn Ân.”

Y tá gọi tên hai lần cô mới có phản ứng.

“Có.”

Khám xong, Nguyễn Ân nắm chặt tờ kết quả đi ra phía cửa lớn bệnh viện, nhớ tới Cố Tây Lương nói sẽ đến đón, cô bèn cắt mảnh giấy vào túi sách, bước nhanh hơn. Vì đang loay hoay, không kịp nhìn đường mà Nguyễn Ân va vào một người đi ngược chiều. Cô cúi đầu nói xin lỗi, ngẩng lên nhìn bỗng thấy dung mạo đối phương quen mắt, có cảm giác đã gặp ở đâu. Anh ta cũng ngậy người nhìn cô hồi lâu, rồi đột nhiên quỳ xuống ôm lấy chân cô, vẻ mặt kích động.

“Cô Hà, xin cô tha thứ cho tôi! Tôi không thể không có số tiền thưởng đó được, mẹ tôi còn đang ở bệnh viện chờ số tiền đó về làm phẫu thuật! Tôi chỉ có người thân duy nhất là mẹ tôi.”

Người qua đường đều bước chậm lại theo dõi cảnh tượng ấy, Nguyễn Ân ngơ ngác.

Rõ ràng là cô đụng phải người đàn ông này nhưng đối phương lại quỳ xuống cầu xin mình, vẻ mặt thê lương. Mấu chốt chính là, anh ta gọi cô là “cô Hà”. Nguyễn Ân định lùi lại nhưng vẫn bị đối phương níu lấy không chịu buông tay. Trong miệng anh ta chỉ có xin tha thứ và nhận sai. Cô nghĩ thật lâu, cuối cùng cũng biết vì sao người này nhìn quen mắt, cũng hiểu rõ vì sao anh ta gọi mình là “cô Hà”.

Nếu cô đoán không nhầm, đây chính là kẻ gây họa cho Hà Diệc Thư năm xưa. Ngoại hình của cô và Hà Diệc Thư khá giống nhau, lại qua nhiều năm như vậy, người đàn ông này nhận nhầm cũng là điều dễ hiểu.

Chỉ có điều, bây giờ anh ta sám hối có phải đã quá muộn rồi không? Sớm không đến, muộn không đến, sao lại xuất hiện vào lúc này.

Còn chưa hiểu rõ tình hình, Nguyễn Ân đã cảm thấy đôi chân mình được thoát khỏi nắm tay người đàn ông kia, sau đó rơi vào cái ôm thân thuộc.

“Tôi không thể không có số tiền đó!”

...

“Giám đốc Cố! Cầu xin anh!”

...

Nếu không phải thấy một đám đông xúm lại chỗ này, Cố Tây Lương cũng không chú ý mà đi tới xem. Mặc kệ những lời cầu xin khẩn khoản của người đàn ông kia, anh ôm lấy vai Nguyễn Ân, đi ra ngoài. Mãi khi lên xe, Cố Tây Lương vẫn chưa hết sợ hãi, suýt nữa anh khiến cô rơi vào hang hùm miệng sói. Mặc dù đôi phương không làm chuyện gì quá giới hạn, hơn nữa đây còn là nơi đông người, nhưng anh không thể tưởng tượng được mình sẽ ra sao nếu chuyện năm xưa tái diễn.

Anh sẽ điên, nhất định sẽ điên.

Nguyễn Ân cũng có cảm giác vừa thoát nạn, lúc định thần lại đã thấy xe đang chạy trên cây cầu vượt quen thuộc. Cô len lén nhìn sang người bên cạnh, sắc mặt anh hoàn toàn lạnh lùng. Nguyễn Ân cảm thấy ngọt ngào, rất muốn hỏi nhưng lại sợ phạm phải điều gì cấm kỵ.

Có lẽ đoán được suy nghĩ của cô, Cố Tây Lương chủ động nói: “Em muốn biết gì cứ hỏi”.

Giống như nhận được lệnh đại xá, Nguyễn Ân nói một mạch hết những suy đoán và nghi vấn trong lòng.

“Người đó là người trong bức ảnh phải không? Sao anh ta lại tới cầu xin em, à không, cầu xin anh?”

Rất lâu, vẫn không nhận được câu trả lời, Nguyễn Ân dè dặt nói: “Chẳng phải anh muốn em hỏi sao?”.

Đối diện với những câu hỏi liên tiếp, sắc mặt bình thản của anh bỗng trầm xuống.

“Anh bảo em hỏi nhưng đâu nhất định anh phải trả lời.”

Sau đó, không biết dừng khí ở đâu trời dậy, giọng nói tràn ngập sự khẳng định của Nguyễn Ân vang lên trong xe.

Cô nói: “Sự lảng tránh của anh chứng tỏ những suy đoán của em là hoàn toàn chính xác”.

Cố Tây Lương có vẻ rất bình tĩnh không chế tốc độ nhưng thực chất tâm trạng đang rối bời.

Khuôn mặt Lưu Lâm bắt giác khiến anh nhớ đến những tấm ảnh chụp kia. Anh đắn đo rồi mới mở miệng: “Khi còn học đại học, thằng khốn đó là đồng môn của anh. Bởi vì không cam lòng đứng thứ hai mà nó đã làm ra chuyện không thể tha thứ kia”.

Một lời nói rất ngắn gọn nhưng đã khái quát đầy đủ.

Nguyễn Ân chú ý nhất là bốn chữ “không thể tha thứ”. Ánh mắt cô đột nhiên lóe lên.

“Mỗi năm Cố Thị đều tài trợ giải thưởng khoảng một triệu Đài tệ cho cuộc thi thiết kế sản phẩm. Hẳn ta cũng tham gia, đương nhiên, thể hiện rất tốt.”

“...”

“Nhưng, anh chán rồi.”

Tuy rằng Cố Tây Lương cực lực đơn giản hóa mối liên quan với những oán hận xưa, nhưng Nguyễn Ân hoàn toàn nghe ra hàm ý của anh. Ông chủ đã chán, làm sao có tiền tài trợ? Người đáng trách nhất định có chỗ đáng trách. Thế nhưng đúng như Hòa Tuyết nói, Nguyễn Ân mềm lòng đến quỷ thần cũng phải tức giận, cô không quên được người đàn ông kia bám lấy chân cô mà nói: “Tôi không thể không có số tiền thưởng đó được, mẹ tôi còn đang ở bệnh viện chờ số tiền đó về làm phẫu thuật! Tôi chỉ có người thân duy nhất là mẹ tôi”.

Sự thiện lương dưới đáy lòng bị khuấy đảo, Nguyễn Ân không kìm được mà lên tiếng cầu xin đối phương.

“Khoản tiền đó rất quan trọng với anh ta, mẹ anh ta còn phải phẫu thuật.”

“Anh biết. Vì thế anh mới càng không thể từ bỏ ý định. Trước khi làm những chuyện sai trái, tốt nhất nên tự nghĩ tới hậu quả sau này.”

“Có một vài hậu quả nên do cảnh sát quyết định.”

Dứt lời, Nguyễn Ân lập tức hứng chịu ánh mắt hằn học của Cố Tây Lương. Lòng ngực anh thoáng phập phồng vì giận dữ, lát sau mới trả lời.

“Em nghĩ rằng anh không muốn chắc? Nếu anh có thể hoàn toàn lơ đi danh dự của Diệp Thu, nếu cuộc đời này chỉ có Champagnes và hoa hồng.”

Nguyễn Ân quả thực không nghĩ tới vấn đề này, giọng nói của cô thoáng trùng xuống.

“Vậy liệu có thể... có thể...” Cô còn chưa nói hết câu, hai chữ “không thể” chắc như đinh đóng cột thốt ra từ miệng người đàn ông bên cạnh.

Nguyễn Ân vốn chỉ đơn thuần cầu xin, được hay không cũng không quan trọng. Nhưng phản ứng của Cố Tây Lương, cô hoàn toàn không thể ngờ tới. Cô từng nghe nói anh chẳng bao giờ nể mặt người khác, lúc nào cũng trong bộ dạng lạnh lùng vô tình, nhưng hiện giờ là chuyện liên quan đến mạng người, cô thật sự không ngờ anh lại làm chuyện tuyệt tình như vậy.

“Đây là gián tiếp hại người vô tội, ai cũng có ngày cần sự giúp đỡ, coi như tích đức...”

“Vậy lúc Diệp Thu gọi người tới cứu giúp, có ai tới cứu cô ấy không? Có ai nghĩ cần phải tích đức không?”

“...”

“Huống hồ, anh cũng không cần phải tích đức.”

Chỉ là câu nói vô tình thốt ra, Cố Tây Lương không hề có ý gì khác, chẳng qua anh không quen người khác phản đối chuyện mình làm, hơn nữa là Nguyễn Ân trước giờ luôn tỏ ra mềm yếu trước mặt mình.

Người nói vô tình, người nghe có ý.

Nỗi xót xa dưới đáy lòng lại dâng lên, Nguyễn Ân không dám, nhưng cuối cùng vẫn thốt ra câu hỏi mà mình đã chôn giấu trong lòng bấy lâu nay.

“Nói cho cùng thì anh không thể quên chuyện sai trái mà đối phương đã làm, hay là không thể quên được chị ấy?”

Cố Tây Lương đương nhiên biết “chị ấy” chính là Hà Diệp Thu. Vẫn như trước đây, anh lựa chọn lảng tránh vấn đề mà mình không muốn nghĩ tới.

Tiểu Tuyết nói đúng, nếu cứ tiếp tục còn mập mờ như vậy, bản thân nhất định sẽ có ngày chịu tổn thương. Cô cũng không muốn lúc này buộc anh phải đưa ra lựa chọn, có lẽ sẽ phản tác dụng, nhưng cô đã không chờ nổi nữa rồi, càng không muốn tiếp tục chờ. Rốt cuộc thì, anh sẽ nói thế nào? “Anh đã quên rồi” hay là “Em nói đúng”?

Nguyễn Ân thấp thỏm chờ đợi đáp án, cái đáp án có thể cho cô lên mây xanh, hoặc có thể cho cô xuống địa ngục. Thế nhưng vẫn không nhận được. Xe dừng lại, Cố Tây Lương mở cửa xuống xe, đi thẳng vào trong nhà không quay đầu lại.

Sự cố chấp của Nguyễn Ân trở dậy, cô chưa từng bỏ ý định. Cô lặng lẽ đi theo người phía trước lên gác, cho tới khi vào phòng ngủ, hai người mới không thể né tránh được nữa.

Vốn muốn đưa Nguyễn Ân ra ngoài ăn tối, nhưng thấy cô không chịu bỏ qua chuyện này, Cố Tây Lương không còn tâm trạng đâu mà ăn cơm nữa. Anh nói lỏng cà vạt, cởi áo vest, cầm áo ngủ đi vào phòng tắm. Nhưng Nguyễn Ân đã vội vàng chạy tới chặn trước cửa, ánh mắt kiên định.

“Anh còn chưa trả lời câu hỏi của em.”

Cố Tây Lương nghiêng người muốn chen vào trong nhưng bị cô nhất quyết ngăn lại. Rốt cuộc anh không nhẫn nhịn được nữa, khẩu khí cũng trở nên nặng nề.

“Em muốn anh trả lời thế nào? Nguyên nhân chúng ta kết hôn chẳng phải em đã rất rõ rồi sao? Chẳng lẽ cho đến bây giờ vẫn chưa chuẩn bị tâm lý sẵn sàng?”

Tựa như rơi vào một vòng xoáy tối tăm, Nguyễn Ân chỉ cảm thấy mình không ngừng, không ngừng chìm xuống. Không ai kéo cô. Cô nhìn chằm chằm vào khuôn mặt người đàn ông đối diện, tự hỏi, vì sao sự mê hoặc ban đầu của anh lúc này lại biến thành lạnh lùng đến thế?

Có lẽ Cố Tây Lương cũng hiểu rất rõ bản thân, thế nên lần đầu tiên gặp gỡ, anh mới giới thiệu tên mình như vậy.

Chiếu cố, lương bạc.

Khiến người ta đau đớn khi đang đắm chìm trong hạnh phúc.

Nguyễn Ân rốt cuộc không còn biết nói gì nữa, chỉ nhìn người đối diện, nở một nụ cười khổ sở.

“Em biết, em chỉ là một vật thể thân.”

...

“Em hiểu rõ thân phận của mình, một giây cũng chưa từng quên.”

Là bản thân tự nguyện trầm luân, có thể trách ai được đây? Ai có ý định làm xáo trộn, ai quá cô đơn, ai bụng dạ khó lường, đều không quan trọng.

Lần đầu tiên thấy Nguyễn Ân nói những lời phản kháng với mình, Cố Tây Lương vốn đang tức giận, nghe hai chữ “thể thân” thốt ra từ miệng cô, cơn giận chợt không thể kiềm chế. Anh tóm lấy cánh tay vừa buông xuống, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Em nói lại lần nữa xem.”

Nguyễn Ân lần đầu tiên nhìn thấy vẻ mặt ác độc này của anh, suýt nữa đã tự dập tắt dũng khí của mình. Anh biết rõ cô lấy can đảm nhiều lắm mới có thể nói ra hai chữ kia, vậy mà anh còn muốn cô phải nói lại lần nữa. Nguyễn Ân liền lĩnh lên án: “Chẳng lẽ không phải? Em vốn chỉ là một kẻ thể thân, thể thân, thể thân...”

Cố Tây Lương siết chặt tay. Mục đích ban đầu tiếp cận cô là không trong sạch, nhưng nếu thật sự coi cô là thể thân, anh đâu cần phải quan tâm tới cảm nhận của cô? Nếu thật sự coi cô là thể thân, anh đã có thể đối xử với cô như những cô gái mà anh thậm chí không nhớ mặt trong dĩ vãng, hiện giờ chủ nhân thực sự đã quay về rồi, anh càng dễ dàng dùng vật chất để quét sạch mối quan hệ này đi, chỉ cần anh muốn, không ai có thể cản trở.

Nhưng anh không làm thế, anh vẫn muốn che chở cô, vậy mà hiện tại cô lại nói rằng anh chỉ coi cô là vật thể thân!

Trong lòng bất giác dâng trào nỗi tiếc thương, anh mạnh mẽ kéo cô vào trong lòng. Cô càng tỏ ra đau đớn, anh càng cố sức. Cô giãy giụa, anh liền quẳng chiếc áo ngủ trong tay đi, hai tay chế ngự cơ thể cô, ôm ngang người bế cô lên giường.

“Muốn làm thể thân, còn phải xem em có đủ tư cách không đã!”

Sự tàn nhẫn này của Cố Tây Lương, Nguyễn Ân chưa từng thấy bao giờ. Không thể phủ nhận rằng, cô đã bị tổn thương bởi cái hàm ý “không đủ tư cách” của anh.

Hóa ra trong lòng anh, em còn không đủ tư cách để làm thể thân!

Còn đang vùng vẫy trong nỗi bi thương chưa kịp ngoi lên, Nguyễn Ân đã cảm nhận được cả người đột ngột bị đè nặng, hít thở không thông. Cô gay gắt nhìn vào đôi mắt đang nổi bão tố của Cố Tây Lương, giơ tay lên muốn đẩy anh, nhưng hoàn toàn vô dụng. Anh vẫn đè cô xuống, thần sắc hiện rõ dục vọng đang trỗi dậy.

“Nguyễn Ân! Em có còn biết cảm nhận hay không? Trái tim em có phải đã mù rồi không?”

Cô vẫn ngang ngạnh phản bác: “Đúng, em không có cảm nhận, trái tim em bị mù nên em mới yêu anh!”

Sét đánh giữa trời quang.

Nguyễn Ân cảm thấy lồng ngực Cố Tây Lương bỗng nhiên phập phồng dữ dội. Bàn tay đàn ông to lớn cởi quần áo trên người cô ra, chạm vào da thịt cô, mang theo ý tứ trừng phạt. Mỗi nơi bàn tay ấy lướt qua đều khiến Nguyễn Ân có cảm giác bỏng rát, cô vùng vẫy chân tay, nhưng tất cả hành động phản kháng đều bị chế ngự mạnh mẽ. Cuối cùng cô không giãy giụa nữa, hoàn toàn buông xuôi, chỉ có những giọt nước mắt ẩm ướt lặng lẽ chảy xuống.

Những hành động lẳng nhục trên cơ thể cô cũng dần dần dừng lại.

Cố Tây Lương chỉ muốn dọa cô, làm sao anh nỡ chiếm giữ lấy cô như một tên cầm thú mà không để ý tới cảm nhận của cô?

Anh kề sát mặt cô, để chóp mũi hai người chạm nhau. Người ngoài không biết sẽ cho rằng hành động này của họ vô cùng thân mật, tuyệt đối không thể ngờ mới chỉ có một phút trước đó còn có cơn bão tố tàn quét qua.

Thanh âm của Cố Tây Lương rót vào lỗ tai Nguyễn Ân, kiên quyết, bình tĩnh.

“Anh cần em thì em phải ngoan ngoãn nằm trên giường, anh không cần nữa thì em hãy thông minh mà biến mất càng nhanh càng tốt. Nguyễn Ân, đây mới gọi là thể thân!”

Dứt lời, Cố Tây Lương đứng dậy, cầm lấy áo vest đi ra ngoài. Nỗi sợ hãi trong lòng biến mất, Nguyễn Ân tỉnh táo trở lại, cảm thấy mình nói có phần quá đáng, vì thế cô vội vàng xuống giường, chân trần chạy ra cửa phòng giữ Cố Tây Lương lại.

“Anh đi đâu?”

Tựa như đã khô phục lại về lạnh lùng vốn có, Cố Tây Lương bình thản nói một câu: “Thế thân không có tư cách hỏi điều này”.

Anh chỉ muốn ra ngoài hít thở không khí, nếu còn tiếp tục thế này sợ rằng anh không thể bảo đảm sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Nhưng Nguyễn Ân lại cho rằng anh muốn đến bên một người con gái khác, hơn nữa biết mình vừa chọc giận anh, nên khẩu khí lúc này cật lực mềm mại.

“Em xin lỗi, em không nên như thế, chỉ là vì rất sợ mất anh. Tây Lương, em không thể mất anh.”

Cố Tây Lương quay lưng về phía cô, đứng im bất động, Nguyễn Ân buông vòng tay đang ôm lấy lưng người đàn ông, đi lên trước đối diện với anh. Thấy thần sắc anh đã dịu dàng hơn nhiều, cô khẽ cười, giơ tay lên chạm vào khuôn mặt anh, chậm rãi nói: “Tây Lương, em có...”

Lời nói sắp thốt ra khỏi miệng thì tiếng chuông di động đột ngột vang lên. Cố Tây Lương nghe máy, cuộc gọi từ bệnh viện đến. Nguyễn Ân đứng sát bên anh, có thể nghe rõ mồn một.

“Anh Cố có phải không? Cô Hà nói anh không đến thì không uống thuốc, anh có thể đến đây được không?”

Cố Tây Lương không trả lời ngay, ánh mắt bất giác nhìn Nguyễn Ân. Anh biết cô đã nghe được, anh sợ lúc này bỏ đi sẽ xúc phạm tới cô, nhưng nghĩ tới vẻ mặt yếu đuối của Hà Diệc Thu, cảm giác hồ thẹn lại bao phủ cõi lòng anh.

Tựa như cả thế kỷ trôi qua, đầu dây bên kia tưởng Cố Tây Lương đã cúp máy, liền hỏi: “A lô, anh còn đó không?”

Anh nhẹ nhàng thốt ra một câu: “Được, tôi lập tức đến”.

Bàn tay Nguyễn Ân chậm rãi buông xuống.

Mất đi cảm giác ấm áp từ đối phương truyền đến, Cố Tây Lương đột ngột cảm thấy mình rơi vào khoảng không chơi vơi. Anh rất muốn đuổi theo nhiệt độ nóng rực ấy, nhưng không thể tìm lại được nữa.

Hai tay Nguyễn Ân buông thõng, dáng vẻ bất an, do dự không biết làm thế nào, cuối cùng cô gượng gạo dứt tóc, hỏi một câu không đầu không đuôi.

“Mấy hôm nay đi công tác rất mệt phải không?”

Cố Tây Lương sững sốt, anh không biết Hà Diệc Thư đã tiết lộ hành tung của mình với Nguyễn Ân, thế nên sợ khiến cô tổn thương, anh chỉ có thể tiếp tục nói dối.

“Không mệt lắm.”

Động tác giằng co lộn tóc vẫn chưa dừng lại, Nguyễn Ân bình thản nói: “VẬY à, xem ra giám đốc Cố đã mở rộng lĩnh vực kinh doanh sang cả mảng bệnh viện rồi?”.

Đáy lòng Cố Tây Lương đột nhiên chấn động, nhưng anh không thể giải thích gì được nữa. Nguyễn Ân ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt anh: “Anh biết mấy ngày qua ai ở bên cạnh em không?”.

Không thấy đối phương có ý định trả lời, cô tiếp tục nói: “Là Cố Nhậm!”.

Bỏ qua chi tiết mình sốt cao nằm viện một tuần, Nguyễn Ân cố ý bề cong sự thật, chỉ vì muốn kích dậy sự ghen tuông của Cố Tây Lương. Bởi vì anh từng nói, không muốn cô gần Cố Nhậm, anh sẽ ghen, Nguyễn Ân không còn cách nào khác, cô tưởng rằng kích động được tình yêu thầm lặng của anh thì sẽ giữ được anh ở bên mình. Xác thực là Cố Tây Lương cũng khó chịu khi nghe điều này, nhưng có lẽ tầm ảnh hưởng của nỗi khó chịu ấy đối với tình cảm của hai người chỉ là số âm.

Anh nói dối cô vì không muốn cô tổn thương. Cô nói dối anh vì muốn giữ anh lại bên mình.

Trái tim hai người cùng hướng về một phía, tiếc rằng đã chọn sai phương thức biểu đạt.

Cuối cùng, Cố Tây Lương gắng đè nén lửa giận sắp bùng lên, hít sâu một hơi rồi chỉ “ừm” một tiếng.

Khuôn mặt vốn đang nỗ lực mím cười của Nguyễn Ân rốt cuộc không thể giả vờ được nữa. Tất cả những điều cô tưởng, cô tin, đều đã bị phủ định hoàn toàn. Cô quay đầu đi, bình tĩnh nói: “Anh đi đi.”

Cố Tây Lương chưa từng nghe thấy giọng nói nhạt như nước ấy của Nguyễn Ân. Anh muốn lên tiếng nhưng cô đã mở miệng trước: “Đi đi!”.

Cố Tây Lương biết bây giờ nói gì cũng vô dụng, dứt khoát gạt mọi thứ sang một bên. Do dự chốc lát, anh đi xuống dưới nhà. Nguyễn Ân

không dám lên tiếng, sợ để sót mất âm thanh nào đó, đợi mãi đến khi tiếng khởi động xe vang lên.

Cả căn nhà không một bóng người, quay đầu lại, trông thấy khung ảnh nhỏ trên bàn trang điểm, Nguyễn Ân từng bước chậm rãi tiến đến. Cô cầm bằng hai tay, ngón tay lướt qua khuôn mặt hai người trong ảnh, cuối cùng, dừng lại trên mặt mình. Cô ngẩng đầu, lại nhìn vào trong gương, tâm trạng rối cuộc không thể không chế được.

Tiếp theo là tiếng thủy tinh vỡ vụn vang lên chói tai. Tấm gương bị nứt thành nhiều mảnh nhỏ.

Di động đặt trên bàn trang điểm cùng lúc đó đổ chuông, Nguyễn Ân vô thức vươn tay ra cầm lên, sau đó nghe thấy giọng nói của Cố Nhậm: “Nguyễn Nguyễn”.

Nước mắt thoáng chốc trào ra, ướt đẫm hai gò má.

Đầu cô đau, trái tim cô đau, toàn thân đều đau nhức, cơ hồ đau đến nỗi không nói nên lời.

Cuối cùng, giọng nói khản đặc của cô vang lên.

“Anh ấy không cần em nữa rồi.”

Khi còn bé, đọc truyện cổ tích, chúng ta luôn tin rằng mình sẽ có cuộc gặp gỡ như cô bé Lọ Lem, chỉ cần chúng ta đủ dịu dàng, đủ lương thiện, đủ mạnh mẽ. Nguyễn Ân cũng tin tưởng tuyệt đối vào câu chuyện đẹp đẽ ấy, cảm giác đó giống như một đóa hoa bị đánh rơi nơi chân trời xa xăm, trên vách núi cô độc, cuối cùng đợi được đến ngày có người hỏi thăm. Trưởng thành rồi, cô vẫn đọc truyện cổ tích, vẫn cho rằng ông trời có mắt, chỉ cần cô diễn tốt tiết mục cô bé Lọ Lem thì sẽ gặp được người ấy.

Hóa ra, Cố Tây Lương không phải là hoàng tử của cô, anh cười bạch mã, nhưng lại không đi về hướng nhà cô.

Kiếp này từ đây, gần nhau trong gang tấc mà biển trời cách mặt.

Cố Nhậm lái xe tới trước cửa thì gọi điện cho Nguyễn Ân. Thấy màn hình điện thoại nhấp nháy, Nguyễn Ân vẫn không nhúc nhích, cô ngồi bất động bên cửa. Nghe tiếng chuông điện thoại, cô định ấn nút nhận, nhưng ngón tay dừng lại hồi lâu giống như đang lấy quyết tâm. Sau đó, cô từ chối cuộc gọi, cấp tốc gọi vào dãy số mà mình đã thuộc nằm lòng.

Vài tiếng tí vang lên, đối phương mới nghe máy, có vẻ không mấy kiên nhẫn.

“Gì thế?”

Nguyễn Ân liếm đôi môi khô khốc của mình, rất lâu mới thốt ra câu hỏi mà cô muốn hỏi mỗi khi Cố Tây Lương đến bên Hà Diệc Thư.

“Anh trở về với em, được không?”

Đầu dây bên kia sừng sốt một chút, hình như không quá quen với lời lẽ yêu cầu này của cô. Dựa vào tính cách của Nguyễn Ân, hẳn cô sẽ không đưa ra yêu cầu như thế. Tiếc rằng Cố Tây Lương không ý thức được có gì khác lạ nên đã từ chối.

“Cô ấy vừa vào phòng phẫu thuật, anh không đi được.”

Sau đó cuộc gọi kết thúc.

Hạ quyết tâm ly hôn, có lẽ, đây chính là chuyện dũng cảm nhất mà Nguyễn Ân từng làm.

Hòa Tuyết giúp cô viết đơn, tất cả các khoản về chi phí bồi thường đều không có, bởi vì Hòa Tuyết biết rõ cho dù mình có viết thì Nguyễn Ân cũng xóa đi. Trước đó, Hòa Tuyết đã gọi đến mười hai cuộc điện thoại cho Nguyễn Ân để xác định tính chân thực, kết quả đều như nhau.

Cố Tây Lương ngày nào cũng chạy đi chạy lại giữa bệnh viện và công ty, thỉnh thoảng gọi vào di động cho Nguyễn Ân đều thấy cô tắt máy, máy bàn thì không ai nghe. Cuối cùng, khi lẳng lặng về nhà, anh mới phát hiện ra đồ đạc của Nguyễn Ân đã ít đi rất nhiều. Ý thức được chuyện gì đang xảy ra, anh bỗng thấy hoảng hốt một cách kỳ lạ, vội vàng xuống nhà muốn đi tìm Hòa Tuyết, nhưng bất ngờ nhìn thấy trên bàn ăn có một tờ giấy và một lá đơn ly hôn. Cố Tây Lương cảm thấy lòng mình lặng trữu, anh xoay người đi lên gác.

Hai người gặp lại nhau đã là bảy ngày sau.

Nguyễn Ân chủ động liên lạc với đối phương, im lặng rất lâu, cô dè dặt hỏi, giọng nói vẫn còn le lói chút hi vọng.

“Anh còn gì không vừa ý không?”

Đôi mắt Cố Tây Lương toát lên vẻ lạnh lẽo, anh cười khê: “Không, em về lấy đi!”

Đốm lửa nhỏ trong lòng Nguyễn Ân bị giới nước tắt ngấm.

“Không cần, anh ký xong gửi đến công ty anh Cố Nhậm, anh ấy sẽ chuyển cho em.”

Quả nhiên cô ấy bị Cố Nhậm đưa đi. Suy đoán này đã hình thành trong đầu từ lâu, nhưng giờ đây nghe chính miệng Nguyễn Ân nói ra, Cố Tây Lương vẫn có cảm giác tức giận khó giải thích.

Hai người hẹn gặp nhau ở nhà, Nguyễn Ân đứng ngoài cửa rất lâu, dường như mình không hề có quãng thời gian ngọt ngào lẫn xót xa ở nơi này.

Một cảm giác xa lạ bao phủ lấy cô.

Vừa định bước vào, đằng sau lại có người gọi tên.

“Nguyễn Ân!”

Quay đầu lại, là Hà Diệc Thư.

Khuôn mặt gần như giống hệt mình kia khiến Nguyễn Ân súp đổ. Cô ngoảnh đi, không muốn nhìn thẳng đối phương, nhưng Hà Diệc Thư lại cúi người nói: "Xin lỗi, tôi chỉ lựa chọn làm tổn thương cô, bởi vì, tôi và cô giống nhau, đều không muốn mất anh ấy, thậm chí tôi còn sợ hơn."

Hà Diệc Thư vừa mới khom lưng, Nguyễn Ân liền nhìn đối phương, định nói gì đó thì lại phát hiện đằng trước có bóng người cứ lén lút dòm ngó về chỗ này. Cô nghi hoặc bước lên mấy bước, nhận ra kẻ đó là Lưu Lâm, một dự cảm chằng lảnh lẫu quấn trong đầu cô. Ngay khi cô còn chưa kịp có phản ứng, đối phương đã lấy ra một vật gì đó nhắm về phía này.

Khoảnh khắc nhận ra trong tay Lưu Lâm là một khẩu súng, Nguyễn Ân chỉ đứng cách Hà Diệc Thư một bước chân. Bảo vệ khu biệt thự cũng phát hiện ra có người leo tường vào trong, nhưng khi đuổi đến nơi thì đã không kịp.

Một âm thanh giòn tan vang lên giữa con phố phồn hoa.

Cố Tây Lương lái xe rẽ vào khu biệt thự thấy trong lòng phiện muộn, mãi suy nghĩ xem lát nữa gặp Nguyễn Ân sẽ phải làm thế nào. Anh không sợ phải đưa ra lựa chọn, chỉ có điều tình huống trước mắt thật sự khiến anh tiến thoái lưỡng nan.

Khi xe tiến gần tới biệt thự Tiểu Dương, Cố Tây Lương nghe thấy một tiếng hét chói tai vang lên cùng lúc với tiếng súng nổ.

“Cẩn thận!”

“Pằng!”

Cảnh tượng trước mắt rất rõ ràng, Nguyễn Ân đẩy mạnh Hà Diệc Thư ra. Cố Tây Lương điên cuồng nhìn về phương hướng đó mà nhún chân ga hết cỡ, muốn lao đến thật nhanh. Tiếc rằng trời không chiều lòng người.

Phía trước là xe tuần tra của bảo vệ, hai chiếc xe va chạm kịch liệt.

Ba loại âm thanh đan xen, trở thành bản hòa tấu đáng sợ nhất trên đời.

Chương 14

Trong giấc mộng của Cố Tây Lương, dường như tất cả chỉ toàn là màu đỏ, vô cùng giống máu.

Lần thứ hai tỉnh dậy từ cơn ác mộng, trên trán đã lấm tẩm mồ hôi lạnh. Nhưng ánh mắt sợ hãi của anh rất nhanh khôi phục lại vẻ bình lặng.

Không ngủ được, Cố Tây Lương mở di động ra, dù tiếng chuông cực nhỏ vẫn đánh thức người bên cạnh. Cô gái đầu dựa trên ngực anh, cánh tay ôm lấy thắt lưng anh, cảm nhận được cơ thể anh đổ mồ hôi, cô hỏi: “Gặp ác mộng à?”

“Ừm.”

“Có thể kể em nghe không?”

Cố Tây Lương mấp máy bờ môi mỏng, một tay khẽ vuốt mái tóc xoăn của cô.

“Mơ thấy em gặp chuyện không may.”

Đáp án ấy khiến cho cô gái vô cùng hài lòng, cô siết chặt vòng tay, thủ thỉ: “Đừng lo, em đã khỏe hơn nhiều rồi”.

Căn phòng khôi phục sự yên ắng. Cô gái dường như nhớ đến cái gì, nhỏ giọng bổ sung: “Em sẽ không đột ngột rời bỏ anh mà không nói một tiếng!”

Ác mộng, Hà Diệc Thu cũng liên tục gặp phải.

Nửa năm trước, vừa tỉnh lại sau tai nạn ô tô, Cố Tây Lương liền nghe thấy tiếng khóc của Hà Diệc Thu. Tâm trạng cô có vẻ rất kích động, nước nỏ nói với Chu Tử Ninh và Cố Tây Lương đang đứng trong phòng bệnh lúc ấy: “Xin lỗi... Nếu không phải tại tôi thì cô ấy đã không chết!”

Nghe vậy, Cố Tây Lương chống tay gắng gượng ngồi dậy khiến mọi người giật mình hoảng sợ. Y tá vội vàng chạy lại đo huyết áp, đổi bình truyền dịch, kiểm tra con người. Còn đương sự chỉ trừng mắt nhìn đám người vừa xông tới, giọng nói chua xót vang lên: “Ai chết?”

Trông bộ dạng Cố Tây Lương lúc ấy, Cố Nhậm nắm chặt tay, bao nhiêu chỉ trích cũng không nói lên lời. Chu Tử Ninh chống gậy đứng một bên chỉ biết thở dài.

Hà Diệc Thư cắn chặt môi, chặt vật phun ra hai chữ: “Nguyễn Ân”.

Mọi người đều đã sẵn sàng đón nhận một cơn bão tố điên cuồng ập đến, thế nhưng, Cố Tây Lương lại bình thản, nhìn người bên cạnh, hỏi: “Nguyễn Ân là ai?”

“Không phải là ai cả, chỉ là một người lạ thôi.”

Bác sĩ nói, đây là chứng mất trí nhớ cục bộ, khoảng năm phần trăm trí nhớ bị mất đi, thường thì không có ảnh hưởng tới sức khỏe người bệnh, nhưng để nói có thể hồi phục được hay không thì rất khó, có lẽ cả đời cũng không thể.

Hà Diệc Thư trong lòng thở phào nhẹ nhõm, thậm chí còn nghĩ, ông trời công bằng với cô, cuối cùng đã mang thứ mà cô từng đánh mất trở lại bên cô.

Từ lúc xuất viện về nhà, Cố Tây Lương dường như thay đổi hoàn toàn.

Nói cho cùng thì, hình như anh không thay đổi gì cả. Tính tình vẫn lạnh nhạt, lời nói vẫn sắc bén không ai địch nổi. Thứ duy nhất thay đổi đó lại là thói quen sinh hoạt. Đương nhiên, anh cũng không nhớ trước đây mình như thế nào, chỉ có Hà Diệc Thư cảm nhận rõ ràng nhất.

Chẳng hạn như, buổi sáng không thích để bụng rỗng đi làm nữa.

Chẳng hạn như, anh đặc biệt nhạy cảm với hai danh từ “chim cánh cụt” và “gấu bắc cực”.

Chẳng hạn như, anh thích nghe truyện cười.

Còn có rất nhiều chẳng hạn như...

Hôm nay cũng như mọi ngày, Cố Tây Lương dậy khá sớm chuẩn bị đến công ty, Hà Diệc Thư đã quen dậy trước anh, từ phòng khách lên tầng hai, thấy Cố Tây Lương đang rửa mặt, cô liền tự giác mở tủ quần áo chọn một bộ vest.

Cố Tây Lương đi ra, động tác nhanh nhẹn thay áo sơ mi, rồi mặc vest, sau đó Hà Diệc Thư sẽ tới trước mặt giúp anh thắt cà vạt.

Cô thích làm giúp anh những việc nhỏ như thế, giống như một đôi vợ chồng hạnh phúc.

Ánh mắt của Cố Tây Lương vô tình phóng tới khung ảnh khổ lớn treo trên tường. Trong ảnh là chính anh với nụ cười rạng rỡ, cô gái bên cạnh sắc mặt ửng hồng, mái tóc tung bay trong gió biển.

“Em để tóc thẳng vẫn đẹp hơn.”

Nghe thấy câu trần thuật đột ngột của anh, Hà Diệc Thư bần thần cả người, tay đeo cà vạt khựng lại một chút, lát sau mới tiếp tục động tác dang dở.

Cô ngẩng mặt, nhướn mày cười: “Thật không? Vậy em đi duỗi tóc lại là được”.

Cố Tây Lương không gật đầu, cũng không ngăn cản, chỉ lẳng lặng xách cặp và chìa khóa xe đi xuống tầng một. Trên bàn ăn có bánh mì và sữa, anh nhíu mày, quay lưng hỏi Hà Diệc Thư vừa mới xuống đến nơi, giọng có phần trách móc: “Thế này là sao?”.

Nhìn sang bàn ăn, Hà Diệc Thư lập tức hiểu ra anh ám chỉ cái gì, cô cup mi giải thích: “Nửa năm nay sáng nào anh cũng ăn trứng gà, em sợ anh ngấy”.

Cố Tây Lương không nói thêm gì nữa, anh cởi áo vest, xắn tay áo sơ mi rồi đi vào bếp.

Quả nhiên, vẫn là trứng gà và hành lá.

Nếu không phải sắc mặt Cố Tây Lương hết sức bình thường thì Hà Diệc Thư đã cho rằng tất cả hành động mang tính cưỡng ép này là sự trừng phạt của anh dành cho cô.

Bởi vì, cô hiểu rõ con người anh.

Thích ngoan ngoãn, ghét cãi lý; thích thịt bò, ghét trứng gà; tính tình có vẻ gia trưởng.

Tuy rằng những điều này hiện giờ chỉ là “đã từng”.

Chừng mười phút sau, hai người ngồi đối diện nhau, cùng ăn sáng. Không ai lên tiếng. Hà Diệc Thư vốn ít nói nên không cảm thấy điều gì khác lạ. Mãi đến khi một đôi đũa chìa trước mặt cô, chưa kịp phản ứng thì trong đĩa đã xuất hiện thêm một quả trứng gà.

Hà Diệc Thư ngẩng đầu, bắt gặp ánh mắt lấp lánh nụ cười của Cố Tây Lương.

Anh nói: “Sức khỏe em không tốt, phải bổ sung thêm lòng trắng trứng”.

Hai chữ kinh ngạc và ám ức viết rõ trên mặt Hà Diệc Thu.

“Tây Lương, em ăn trứng gà sẽ nôn, anh biết rõ cơ mà.”

Cố Tây Lương liếc nhìn cô, ánh mắt nghi hoặc, thanh âm vẫn dịu dàng: “Ồ, sao anh lại nhớ là em thích ăn trứng gà?”

Bữa ăn sau đó trở nên vô cùng áp lực, người ta chẳng còn tâm trạng mà ăn tiếp nữa.

Kết thúc bữa sáng, Cố Tây Lương điều chỉnh lại sắc mặt bình thường, căn dặn Hà Diệc Thu một câu: “Đừng quên uống thuốc!” rồi lưu luyến ra khỏi cửa, lái xe đến công ty.

Tan tầm, Cố Tây Lương đến chỗ hẹn với Hàn Duệ.

Gần đây, hai xí nghiệp dưới quyền Cố Thị có hành động bất thường, có lẽ muốn tranh thủ lúc cấp trên không màng chính sự mà muốn vơ vét một trận. Chuyện này giống như các bậc thân vương cổ đại, thừa dịp lãnh đạo triều đình lơ là phòng bị mà công thành. Một vài cổ đông của Cố Thị đã giao bán cổ phiếu trên thị trường, mà mục tiêu của họ chính là Hàn Thông, đối thủ ngang sức ngang tài của Cố Thị.

Hàn Duệ rất ngạc nhiên, Cố Tây Lương sao lại không phát hiện ra chuyện này? Vì thế quyết định hẹn Cố Tây Lương ra ngoài “ôn chuyện”.

Dùng ánh mắt tò mò nhìn người vừa mới ngồi xuống vị trí đối diện, Hàn Duệ vào thẳng vấn đề: “Đừng có nói với tôi là công ty xảy ra một vài chuyện nhưng anh lại không biết gì?”. Ngay sau đó, như nghĩ tới điều gì, anh ta lại bổ sung: “Xem ra Nguyễn Ân ảnh hưởng rất lớn đến anh”.

Đây là lần thứ hai Cố Tây Lương nghe người khác nhắc đến cái tên này, anh không hỏi lại, chỉ nhấp một ngụm trà rồi thản nhiên nói: “Ý anh là chuyện hai công ty con nào đó đang muốn bán tháo cổ phiếu của Cố thị cho Hàn Thông?”.

Hàn Duệ nhẹ nhõm cả người, suýt nữa còn tưởng mình nhìn nhầm. Anh ta bung tách trà lên, bắt đầu nổi hứng trêu chọc: “Nói như thế là anh biết chuyện rồi, nhưng tôi quan sát thấy anh không có bất kỳ động tĩnh nào cả”.

Đối phương bật cười.

“Tôi không vội. vở kịch này bọn họ muốn diễn thì cứ để họ diễn, ít ra tới bây giờ vẫn chỉ là vở kịch một vai”.

Hàn Duệ nhíu mày.

“Thế à, xem ra anh Cố đã đoán được Hàn Thông sẽ không tiếp nhận bàn tay đối phương chìa ra? Nhưng sao anh lại tự tin đến thế?”.

Cố Tây Lương nhún vai.

“Không phải tôi tự tin, mà là tôi khá hiểu anh Hàn. Vì món lợi nhỏ trước mắt mà đắc tội với toàn bộ Cố Thị, vụ làm ăn này rõ ràng là thua thiệt. Hàn Thông đã không dám nhận thì càng không có công ty nào dám mạnh động. Tôi đâu cần cố sức lấy lòng, cầu cứu ai nữa? Chim én bay ra khỏi tổ, thấy bên ngoài lạnh, nó tự khắc quay về.”

Hàn Duệ thật muốn vỗ tay khen ngợi người đàn ông này. Đang định nói gì đó thì anh nhận được điện thoại, giọng của Hòa Tuyết truyền đến: “Anh đang ở đâu?”.

“Quán cà phê đối diện công ty.”

“À, em không có chuyện gì cả, chỉ vô tình đi ngang qua công ty anh nên muốn hỏi anh tan làm chưa thôi.”

Nghe vậy, Hàn Duệ liền không do dự mà thốt ra hai chữ: “Qua đây.”

Vừa mở cửa vào quán, Hòa Tuyết đã nhìn thấy Cố Tây Lương. Anh đang đứng dậy gạt đầu nói tạm biệt với Hàn Duệ.

Bao lâu rồi không gặp anh ta? Hòa Tuyết tưởng rằng mình sẽ không bao giờ gặp lại người đàn ông khiến cô hận đến tận xương tủy này nữa. Nếu không phải tại anh ta thì Nguyễn Ân hiện giờ vẫn còn ở bên cô lúc khóc lúc cười, chứ không như bây giờ, cô ấy khóc hay cười cô cũng không biết. Hoặc có thể là Nguyễn Ân đã chẳng còn nhớ những chuyện xưa nữa, luân hồi chuyển kiếp. Cô mong là trường hợp sau.

Đi qua Hòa Tuyết, Cố Tây Lương dừng ánh mắt trên khuôn mặt đầy giận dữ của cô. Anh không muốn tìm hiểu lý do, tiếp tục bước ra khỏi cửa, đợi thang máy xuống bãi đỗ xe.

Vừa mới bước chân vào nhà, Cố Tây Lương giống như bị sét đánh. Ánh mắt dán vào cô gái trong bộ váy trắng đang đi về phía mình.

“Trông vẻ mặt anh hình như không thích? Lúc sáng anh nói em để tóc thẳng đẹp hơn cơ mà.”

Cố Tây Lương khôi phục lại tinh thần, đơn giản đáp một chữ: “Thích!”.

Sau đó anh đặt tài liệu và báo biểu lên giá để đồ cạnh cửa, thay dép, rồi đi thẳng lên gác.

Nghe anh nói “thích”, Hà Diệc Thư mới yên lòng. Hai người ăn tối xong thì việc ai người đẩy làm. Hà Diệc Thư cầm cuốn tiểu thuyết đang được yêu thích đọc giết thời gian. Cố Tây Lương ở trong phòng làm việc phân tích giá cả thị trường. Giữa chừng, anh có quay lại phòng ngủ lấy tài liệu, thấy cô hăng say đọc cái gì đó, lại tò mò đến sau lưng cô, nghiêng người ngó xuống xem. Không ngờ đập vào mắt là một câu chuyện cười về Chim Cánh Cụt và Gấu Bắc Cực.

Có một con Chim Cánh Cụt, nhà nó cách nhà Gấu Bắc Cực rất xa, phải đi hai mươi năm mới tới. Một hôm, Chim Cánh Cụt ở nhà chán quá, muốn đi tìm Gấu Bắc Cực. Thế là nó ra khỏi nhà. Đi được nửa đường nó phát hiện ra quên chưa đóng van gas, đã mười năm rồi, nhưng van gas thì vẫn cần phải đóng, Chim Cánh Cụt đành quay về. Đóng van gas xong, nó lại đi. Mãi bốn mươi năm, Chim Cánh Cụt mới tới nhà Gấu Bắc Cực.

Sau đó, Chim Cánh Cụt gõ cửa, nói: “Gấu Bắc Cực, tôi đến chơi với cậu...”

Gấu Bắc Cực mở cửa, anh đoán xem nó nói gì?

Nó nói: “Tôi không chơi với cậu!”

Hà Diệc Thư đọc tới đó liền bật cười, còn Cố Tây Lương thì lặng lẽ bỏ đi.

Đêm đó, cũng như mọi đêm, hai người không ai nói chuyện với ai. Họ nằm trên giường ngủ. Hà Diệc Thư từng tỏ ra chủ động muốn cùng anh làm gì đó, nhưng lại bị anh nhẹ nhàng từ chối bằng một câu quan tâm có vẻ rất tự nhiên.

“Sức khỏe em yếu.”

Vì thế, vấn đề này, họ không nói thêm nữa, chỉ nằm ôm nhau ngủ. Anh vòng hai tay bao quanh lấy cơ thể cô, để đầu vùi vào gáy cô, còn có thể ngửi thấy hương sữa tắm thơm dịu trên người cô.

Cố Tây Lương cứ thế, nặng nề đi vào giấc ngủ.

Càng ngày anh càng có nhiều biểu hiện bất thường, Hà Diệc Thư vì thế mà bắt đầu nảy sinh lo lắng. Ngay khoảnh khắc cô ngấm nhìn ánh trăng vàng trong treo ngoài cửa sổ, sắp cảm thấy buồn ngủ, thì lại cảm nhận được người đang ôm mình đột nhiên siết chặt vòng tay, sau đó là giọng nói nỉ non của anh vang lên.

“Nguyễn Nguyễn, em lại gây đi rồi.”

Hà Diệc Thư ngỡ rằng mình nghe nhầm. Cô xoay người lại nhìn thẳng vào Cố Tây Lương. Anh cũng bất ngờ mở mắt nhìn cô, tựa như không thể tin được vừa rồi mình thốt ra cái gì.

Hà Diệc Thư kinh ngạc.

“Anh... anh phục hồi trí nhớ rồi? Lúc nào?”

Dứt lời, cô lại nghĩ tới những hành động và thái độ trước đây của anh, bỗng giật mình thốt lên, giọng điệu rất chắc chắn: “Không, anh trước giờ chưa hề mất trí nhớ!”.

Ngực bên trái của cô hình như đang có thứ gì giãy giụa muốn nhảy ra ngoài.

Cố Tây Lương không trả lời bất cứ câu hỏi nào của Hà Diệc Thư. Anh di chuyển cánh tay đang ôm cả người cô lên phía cổ cô, giọng nói dịu dàng, ám áp: “Vì sao không phải là em?”

Hà Diệc Thư dường như không dám tin vào những điều đang diễn ra, cô ngồi dậy, che đi lồng ngực đang đập liên hồi của mình, nước mắt thoáng cái lã chã rơi.

“Tây Lương, em không tin, anh lại dùng cách này để trả thù em.”

Cô từng cho rằng đây là số phận ưu ái mình, không ngờ lại là một sự trừng phạt đau đớn.

“Anh vẫn luôn nhớ kỹ, phải không? Bao lâu nay anh cố gắng thay đổi em thành cô ấy, vậy thì em là ai?... Từ trước tới giờ em không hề nghĩ chúng ta lại có ngày hôm nay. Nếu thời gian có thể đảo ngược, năm ấy em nhất định không rời khỏi anh, bất cứ chuyện gì cũng không thể khiến em rời khỏi anh. Em có lỗi với Nguyễn Ân, nếu cô ấy vẫn còn, em sẵn sàng chết để hai người đến với nhau.”

“Nhưng, Cố Tây Lương! Nguyễn Ân đã chết, cô ấy đã chết rồi, anh biết không!”.

Cô ấy đã chết, anh biết không?

Vốn là một người có thể bình chân như vại trước mọi giông tố, vậy mà nghe được câu cuối cùng của Hà Diệc Thư, Cố Tây Lương rớt cuộc không thể giả vờ thản nhiên được nữa. Anh luôn lảng tránh, luôn cố tình quên đi, đêm ngày anh không ngừng tự huyễn hoặc bản thân, đóng băng chính mình. Anh sợ rồi, cứ tưởng đây chỉ là một giấc mơ, chỉ cần cô tới gọi anh tỉnh dậy là sẽ ổn. Nhưng cơn ác mộng này, ai có thể gọi anh dậy được đây?

Nếu đã không phải là mộng, thì làm sao tỉnh được?

Không buồn bận tâm tới những giọt nước mắt và sự chất vấn của đôi phương nữa, Cố Tây Lương trở dậy, mặc nguyên áo ngủ, đi chân trần tới phòng làm việc.

Đây là một căn phòng được thiết kế theo phong cách âm đạm, không có gì khác ngoài bàn làm việc, chiếc ghế da và một tủ sách đựng được khoảng ba nghìn cuốn. Vào sâu bên trong còn có một bộ sofa dày đặc hoa văn màu đen đơn giản, thẳng phía trước chừng hai mét là một chiếc tivi màn hình tinh thể lỏng 42 inch, thiết bị âm thanh đầy đủ, bình thường còn được kết nối với máy tính để gọi điện, xem tin tức. Lúc này, Cố Tây Lương mới phát hiện trên đầu DVD có một hộp đĩa nhỏ, hình như là một bộ phim dài tập. Anh xưa nay không thích những bộ phim thần tượng sướt mướt, nhưng Nguyễn Ân lại vô cùng yêu thích. Anh bỏ một chiếc đĩa vào đầu, sau một chuỗi âm thanh vang lên, bộ phim bắt đầu.

Tựa hồ có ai đó ngồi xem cùng mình, Cố Tây Lương nằm cuộn tròn người trên sofa, nhẩn nại mà xem, không muốn bỏ sót bất cứ thứ gì có liên quan tới cô. Sau đó, đến tập cuối cùng, cuộc đối thoại giữa nam nữ chính dừng hình trong đầu anh.

Cảnh tượng là một bầu trời đêm đầy sao, cô gái quay lưng về phía chàng trai, tựa vào lan can ban công, đôi mắt tràn đầy sự dịu dàng.

“Biết vì sao em thích đứng ở đây ngắm biển cùng anh không? Bởi vì em cảm thấy cùng anh ngắm biển ở đây vô cùng đẹp. Kỳ lạ một điều là, rõ ràng cùng một bãi biển, nhưng cảm giác hoàn toàn không giống nhau. Bây giờ em mới biết, bởi vì bên cạnh có thêm một người.”

...

“Bởi vì thêm một người nên toàn bộ thế giới đều trở nên khác biệt. Hóa ra, con người ta có thể vì một người mà vui vẻ, vì một người mà đau lòng. Em muốn nói với anh, anh là người đầu tiên thay đổi em, em sẵn sàng vì anh mà vui vẻ sống, cũng sẵn sàng vì anh mà nghiêm túc sống, cho dù anh thật sự là người như thế nào em cũng không quan tâm. Em muốn được ở bên anh mỗi ngày, cùng anh ngồi thần thờ, cùng anh làm những chuyện tế nhị, cho dù mỗi khi chạm mặt chúng ta đều cãi nhau, không sao cả, em chỉ muốn như lúc này, hằng ngày có thể xuất hiện trước mặt anh. Dù anh không làm gì cả cũng không sao.”

...

“Hơn nữa, em sẽ không đột nhiên biến mất.”

...

“Bởi vì em rất kiên cường, kiên cường như một cái cây lớn.”

...

“Cho dù một ngày cái cây bị đổ, em vẫn sẽ yên ổn xuất hiện trước mặt anh, vĩnh viễn đều như vậy.”

Hồi ức lại quay về buổi tối hôm ấy, rõ ràng trong lòng vô cùng đau đớn, nhưng cô vẫn ôm lấy anh, vẫn gắng tỏ ra mạnh mẽ mà nói: *Em sẽ không bao giờ đột ngột rời xa anh trong im lặng. Bởi vì em rất kiên cường, kiên cường như một cái cây lớn. Cho dù một ngày cái cây bị đổ, em vẫn sẽ yên ổn xuất hiện trước mặt anh, vĩnh viễn đều như vậy.*

Lần đầu tiên trong suốt nửa năm qua. Cố Tây Lương hồi tưởng về khuôn mặt một người rõ ràng đến vậy.

Nguyễn Ân, xin em hãy nói với anh tất cả chỉ là một câu chuyện cười! Em nói em yêu anh nhiều lắm cơ mà? Em nói vĩnh viễn không rời xa anh cơ mà? Em không giữ lời sao? Anh muốn em vì anh mà vui vẻ sống, anh sẵn sàng thay đổi vì em, mỗi ngày đều ở bên em, cùng em ngồi thần thờ, cùng em làm những chuyện tế nhị. Chỉ cần ngày nào em cũng có thể xuất hiện trước mặt anh thì mọi thứ đều không thành vấn đề.

Thượng đế không thích những đứa trẻ nói dối, thế nên, em hãy trở về bên anh đi!

Hà Diệc Thư đứng ngoài cửa rất lâu không dám đi vào, sợ phá vỡ sự yên tĩnh lúc này, sẽ khơi dậy một cơn bão tố. Bất chợt, thanh âm nghẹn ngào của người đàn ông trong phòng vang lên, Hà Diệc Thư ngỡ là ảo giác. Cô nghiêng người, nhìn qua khe cửa. Cố Tây Lương đang dùng tay che mắt mình lại, thật lâu...

Sau đó, anh từng chữ, từng chữ nói.

“Nguyễn Nguyễn... Anh yêu em.”

Căn phòng tràn ngập sự lạnh lẽo và tĩnh lặng. Không ai đáp lại câu lãng mạn kia. Em cũng vậy.

Hóa ra, tất cả không còn quan trọng nữa.

Sự kiêu ngạo, những lời ngọt ngào không nói ra miệng đều không quan trọng.

Nghe được nhịp đập trái tim anh mới quan trọng nhất.

Không phải em không tốt mà là cậu ta không đủ yêu em!

Chương 15

Ly hôn

...

Ly hôn

...

Lần thứ hai tỉnh dậy từ cơn mê man, trời đã hừng sáng.

Nặng nề thở ra một hơi, cô gái kéo tấm rèm cửa sổ. Trong màn sương sớm mờ ảo, vài ba người làm vườn đang nhổ cỏ. Bầu không khí Washington sáng sớm khá trong lành. Cô gái thật sự rất thích.

Phố người Hoa có khoảng vài trăm đến một nghìn người Trung Quốc cư trú, cuộc tụ hội hằng năm được tiến hành long trọng, có thể bắt gặp ở đây một vài người Mông Cổ, còn phần lớn là người đại lục. Những người Trung Quốc di dân tới Mỹ hoặc đi công tác thì rất hiếm người muốn ở nơi này, bởi vì họ đều mong muốn nhanh chóng hòa nhập vào xã hội phương Tây.

Thế nhưng, khu phố Hoa Kiều giống như một miếng thịt béo bở ngậm bên miệng, thường có khá nhiều thương nhân dòm ngó kiếm cái lạ.

Cách đây không lâu, giữa con phố đông đúc và những khu nhà tập thể chật chội này đã xuất hiện một tòa nhà văn phòng đại diện. Tòa nhà không cao lắm, chỉ có ba tầng nhưng rất dễ dàng nhận ra quy mô của nó, đặc biệt là bốn chữ lớn trên biển quảng cáo: Công ty giải trí. Ngay lúc này, trên tầng ba của tòa nhà một nhóm người đang tùm tùm.

Chính giữa họ là hai cô gái Trung Quốc chừng hai mươi đến hai mươi ba tuổi. Họ là nhân tài nghệ thuật mới được lựa chọn từ các trường đại học ở Washington. Không rõ hai cô gái này làm gì mà gây sự chú ý, mọi người vây quanh nghe, lúc ấy mới biết họ đang tranh cãi nhau vì chuyện vai diễn chính phụ trong một bộ phim sắp được chuyển thể từ tiểu thuyết.

Thực ra, cái này không thể gọi là tranh cãi. Bởi vì từ đầu tới cuối chỉ có một người nói, còn người kia im lặng.

Cô gái cao hơn một chút, ý vào ưu thế chiều cao mà nhìn đối phương bằng ánh mắt cao ngạo từ trên xuống. Ngôn từ của cô ta không thô tục,

chẳng qua là ở Mỹ một thời gian nên tiếng Trung thỉnh thoảng bị pha lẫn với thứ tiếng Anh Mỹ.

“Cùng được chọn như nhau, vì sao vai chính lại là cậu mà không phải tôi?”

Cô gái bị chất vấn có vóc người nhỏ nhắn, mái tóc dài thẳng xõa trên vai. Nếu để ý kỹ sẽ phát hiện trong ánh mắt cô ấy toát lên vẻ sợ sệt, bộ dạng luống cuống không biết phải làm sao khi bị người ta vô cớ mắng nhiếc.

Cô gái dong dỏng cao kia vẫn không ngừng nói.

“Tôi thật sự không thấy mình có điểm gì không bằng cậu.”

Cô gái nhỏ mở miệng hình như muốn giải thích nhưng mới nói được một chữ “tôi” thì đã bị đối phương cướp lời.

“Nếu nói có cái gì tôi kém cậu, thì đó là đáng về yếu đuối, nhu nhược này.”

Hoàn toàn nhìn ra được, cô gái nhỏ kia rất tự tin về bản thân, nếu không đã chẳng dũng cảm tham gia vào hoạt động này. Nhưng mà dũng khí đó vừa mới gặp phải đối thủ lợi hại đã biến mất tiêu. Sự im lặng của cô càng tôn thêm vẻ kiêu căng của đối phương, thế nên đối phương nghiêm nhiên công khai đưa ra yêu cầu đổi vai, nếu không thì phải so tài lại một lần, ai thắng được diễn vai chính.

Quản lý do dự nói: “Việc này... chọn người là do lãnh đạo cao cấp quyết định, sợ rằng không đổi được.”

Câu nói của quản lý khiến mọi người bắt đầu nảy sinh nghi ngờ, chẳng lẽ cô gái nhỏ kia còn chưa bước chân vào giới giải trí mà đã chơi quy tắc ngầm? Dù sao thì ngoại trừ sự thuần khiết, cô ta cũng không có bất kỳ điểm nào nổi bật. Rốt cuộc thì vì sao lại được chọn vào vai chính, phỏng chừng là một điều bí ẩn.

Dường như đã tóm được vấn đề mấu chốt, cô gái dong dỏng cao liếc nhìn người bạn diễn của mình bằng ánh mắt khinh bỉ.

Đón nhận những cái nhìn hằn học mang theo suy đoán vô căn cứ, cô gái nhỏ suýt nữa bật khóc, vội vàng xua tay giải thích: “Không phải như mọi người nghĩ...”.

Thế nhưng, lời biện minh yếu ớt của cô không lọt vào tai người khác. Đám người xung quanh bắt đầu xì xào.

Cô gái dong dỏng cao thừa thắng xông lên: “Không phải thì thế nào? Cậu giải thích đi”.

“Tôi... tôi không biết!”

“Vậy thì ai biết? Cậu không biết hay là không dám nói?”

Cô gái nhỏ lại im lặng.

Nhận ra tâm lý đối phương bị mình đả kích, niềm vui thắng lợi bao trùm lấy cô gái có dáng người cao. Nhưng ngay khi cô ta cho mình đã hoàn toàn thắng lợi thì đột nhiên bị ai đó gõ nhẹ vào lưng, cô ta quay đầu lại, những người khác cũng nhìn theo.

Xuất hiện trong tầm mắt mọi người là một khuôn mặt nhỏ nhắn, dịu dàng, mái tóc xoăn được búi gọn đằng sau để lộ vàng trán, dáng vẻ thanh lịch, thần sắc bình thản.

Cô gái mang theo một cây bút và cuốn sổ tay, cô mở trang mới, viết gì đó rồi giơ ra trước mặt mọi người.

Trên trang giấy là mấy chữ ngắn gọn: *Tôi quyết định.*

Cô gái này là ai? Sao lại ở đây? Còn ngang nhiên nhận mình là người quyết định. Hơn nữa, hình như cô ta không nói được?

Tất cả những người ở đây đều chưa từng gặp cô gái này, cứ như một người bất ngờ xuất hiện giữa không trung.

Cô gái dong dỏng cao kia phóng ánh mắt nghi ngờ về người quản lý, nhưng chỉ nhận được một biểu hiện thắc mắc từ đối phương. Thế nên, cô ta vẫn tỏ ra hờn hĩnh mà hỏi: “Chị là ai?”

Đối phương lại cúi xuống hí hoáy viết.

Tôi là ai không quan trọng, quan trọng là vai nữ chính sẽ không thay đổi.

Đáp án khiến cô gái kia nổi giận, giọng nói cũng biến đổi. “Dựa vào cái gì mà cô nói nữ chính là ai thì là người đó? Ai cho cô cái quyền này?”

Cô gái chuẩn bị viết tiếp thì một giọng đàn ông ở đâu chậm rãi truyền đến.

“Tôi cho cô ấy cái quyền đó, được không?”

Quay đầu lại, nhìn thấy người vừa đến, sắc mặt lạnh lùng của cô gái cảm rớt cuộc cũng mỉm cười. Người đàn ông mặc comple đang thông thả đi về phía cô, ngay sau đó, quản lý vội vàng lên tiếng: “Giám đốc!”.

Về mặt mọi người thoáng cái biến sắc.

Ánh mắt của vị giám đốc kia không dừng lại một giây trên người những kẻ khác, anh ta chỉ chăm chú nhìn cô gái trước mặt, khẩu khí bỗng dịu đi và mang theo chút trêu đùa:

“Ada là người của anh, đương nhiên phải báo cáo với anh hành tung của em rồi.”

Cô gái mỉm cười, giong tay lên chậm rãi ra hiệu.

Em nghe nói diễn viên mới chọn đã nhận được kịch bản, hôm nay sẽ đến công ty luyện tập, nên muốn tới xem thế nào. Anh đừng trách Ada. Em ngày nào cũng ở nhà chán ngấy rồi.

Người đàn ông không hỏi nữa, dường như là hỏi cũng chẳng có kết quả. Anh nghiêng người, lạnh lùng nói với vị quản lý đang khúm na khúm núm kia: “Về vấn đề chọn diễn viên, sẽ không có thay đổi. Tổ sáng kiến trong vòng ba ngày phải nộp lên cho tôi xem bản kế hoạch thỏa đáng.”

Sau đó, không cho bất cứ ai có cơ hội phản bác, anh ôm vai cô gái, định rời đi, nhưng lại cảm nhận được sự kháng cự nho nhỏ từ đối phương, anh cúi đầu nhìn cô, thấy cô ra hiệu “chờ”.

Cô gái xoay người, đến trước mặt mọi người, lại lấy sổ tay ra viết một đoạn rất dài.

Có thể cô ấy không hơn cô cái gì nhưng cô lại không thể hợp vai chính được như cô ấy. Nữ chính trong tiểu thuyết mang những đặc điểm như cô vừa khinh thường: yếu đuối, nhu nhược, nhút nhát. Mục đích của tác phẩm là thể hiện được sự trưởng thành dần dần của nữ chính sau khi lần lượt trải qua vô vàn đau thương và sóng gió.

Rõ ràng cô chưa đọc kịch bản, hoặc tỉ mỉ suy nghĩ về ý nghĩa đằng sau nó. Nếu không hiểu rõ tác phẩm mình sắp thể hiện thì có tư cách gì mà yêu cầu làm nữ chính?

Hơn nữa, là tác giả của cuốn tiểu thuyết này, tôi nghĩ tôi hoàn toàn có tư cách quyết định ai hợp với vai nữ chính của tôi nhất.

Tất cả mọi người đều bất ngờ. Tác giả của một bộ tiểu thuyết cảm động hàng ngàn hàng vạn độc giả lại là một cô gái rất đỗi bình thường như thế. Trước kia khá nhiều báo chí trong nước đã ngỏ lời mời phỏng vấn tác giả mới nổi này nhưng đều bị từ chối, dường như có người cố tình ngăn cản đối phương lộ diện.

Không ngờ chính lại là cô.

Hơn nữa, còn là một người câm.

Cô gái dong dỏng cao kia sau khi biết người đàn ông vừa đến là giám đốc, sự bất mãn trong lòng càng tăng thêm. Dựa vào quan hệ là có thể nhận được sự nâng đỡ đặc biệt ư? Lại còn ở trong cái đất nước rất công bằng này? Thế nhưng, khi đọc những dòng chữ trên cuốn sổ, lòng cô ta dần lắng xuống. Tính tình vốn cao ngạo, nếu phải diễn vai mong manh yếu đuối kia thì quả thực là sẽ rất khó nhập tâm nhân vật được.

Cô gái cảm thấy đối phương không nói gì bèn chuyển ánh mắt sang cô gái nhân vật chính.

Giống. Thật sự rất giống mình năm xưa, trước mặt người nào đó, mình cũng nhỏ bé và thấp kém như thế. Vành mắt thoáng cái đỏ hoe, cô không tìm được lại viết.

Có câu nói: cầu người không bằng cầu mình. Nếu muốn không bị người khác bắt nạt thì chỉ có cách tự khiến mình trở nên mạnh mẽ. Khăng khăng lùi bước chỉ khiến người khác thương hại thôi, cô hiểu không?

Xem xong, cô gái dè dặt gật đầu, ánh mắt thêm phần kiên định. Sau đó thấy cô gái ấy chuẩn bị rời đi, cô đột nhiên buột miệng: “Có thể... cho em biết tên chị được không?”

Bóng lưng cô gái khựng lại, do dự hơn mười giây, cuối cùng cô nặng nề viết xuống.

Một nét thẳng, một nét móc, một nét phẩy, một nét móc^[1]. Ngòi bút suýt nữa đâm thủng trang giấy

[1. Các nét trong chữ Hán.]

Nguyễn Ân.

“Kết thúc như vậy sao? Không muốn! Vì sao lại chia tay chứ, thực ra anh ấy cũng yêu chị ấy mà...”

“Vẫn còn hả, vẫn còn hả? Chờ ngoại truyện, không muốn kết thúc đau thương thế này đâu...”

Ngồi đọc từng dòng bình luận của độc giả, Nguyễn Ân chột nhìn thấy bình luận của một người tên Tuyết.

“Vừa được đồng nghiệp giới thiệu đọc truyện này, mới xem qua đã bị thu hút. Hình mẫu nữ chính rất giống người bạn tốt nhất của tôi, có một vài chuyện nữ chính trải qua cũng giống của bạn tôi. Tôi nghĩ, bạn tôi hẳn là sẽ rất thích, nếu như cô ấy vẫn còn.”

Không hiểu vì sao, Nguyễn Ân lại có linh cảm đó là Hòa Tuyết. Có chút kích động, những ngón tay run run gõ trên bàn phím: “Lại có chuyện trùng hợp như vậy sao? Tôi có thể biết tên cô ấy không?”

Đối phương cũng đang online, trả lời rất nhanh, có điều nghe chừng có vẻ không muốn nhắc đến, nên chỉ vắn vện hai chữ: “Nguyễn Ân”.

Mặc dù tiểu thuyết là tự mình viết, nhưng Nguyễn Ân chưa từng nghĩ qua cách thức này mà gặp lại cố nhân. Lúc trước cô chỉ một lòng muốn vĩnh biệt quá khứ, không muốn bị những chuyện vụn vặt ấy tác động, thế nên mới không liên lạc với bất kỳ ai, sau này, lại càng không dám liên lạc.

Phải chăng Tiểu Tuyết đã chấp nhận sự thật rằng cô qua đời? Nỗi đau lòng hẳn là đã trôi đi. Nếu bản thân vẫn còn khỏe mạnh, cô nhất định sẽ liên lạc với Hòa Tuyết, nhưng hiện giờ cô đã không thể nói được nữa, gặp lại chỉ khiến đối phương thêm đau lòng. Mà bây giờ có thể dùng cách này để biết được tình hình của bạn mình, cô làm sao không vui mừng cho được.

Hai người cứ tiếp tục câu qua câu lại trò chuyện như vậy.

Sau tai nạn ngoài ý muốn lần đó thương tích của Nguyễn Ân không quá nặng, nhưng hôn mê hơn một tháng. Tỉnh lại, cô đã thấy mình ở Mỹ. Khoảnh khắc mở mắt ra, cô bất giác tìm kiếm bóng hình nào đó, nhưng lại nhìn thấy một khuôn mặt tương tự người ấy.

Đối phương không nói nhiều, chỉ thản nhiên nói một câu: “Em tỉnh rồi”.

Cô gật đầu, rất lâu sau đó mới hỏi: “Anh ấy đâu?”.

Cố Nhậm không trả lời, năm đầu ngón tay cứng đờ hơi cong lại, cuối cùng vẫn cầm lấy điều khiển mở ti vi, trên màn hình đang phát một bản tin. Vừa nhìn thấy hình ảnh người đó, Nguyễn Ân lập tức giật lại điều khiển,

mở âm thanh lớn hơn, giọng của người thuyết minh rót vào tai cô từng câu từng chữ.

“Chủ tịch Cố Thị – Cố Tây Lương mới xuất viện vài ngày trước sau một tai nạn ô tô, đang tham dự một bữa tiệc thương nghiệp với bà xã.”

Bàn tay nắm chặt lấy chiếc điều khiển chọt mắt hết sức lực mà buông xuống.

Trước giờ cô không xuất đầu lộ diện, mà diện mạo của cô và Hà Diệc Thư lại rất giống nhau thế nên người ta nhận nhầm cũng là điều dễ hiểu. Hơn nữa, đơn ly hôn cô cũng đã ký rồi, cô còn tư cách nào để hỏi chuyện anh đang ở bên ai? Chỉ có điều, nỗi đau đón vô bờ bến vẫn nhanh chóng nhấn chìm Nguyễn Ân. Cô gượng cười, lảm nhảm trong miệng như tự nói với mình.

“Rót cuộc thì tôi cũng chẳng thể sánh bằng chị ta.”

Nghe cô nói vậy, cả cơ thể và tinh thần của Cố Nhậm đều chấn động mạnh. Anh thầm nghĩ, mình làm vậy là đúng hay sai? Không muốn để cô ở bên Cố Tây Lương tiếp tục chịu tổn thương, lừa dối tất cả mọi người đưa cô đến nơi đất khách quê người xa xôi. Người ta nói, có thể vì một chữ yêu mà phản bội lại toàn bộ thế giới. Trước kia, anh chỉ cười nhạt, còn bây giờ, anh tin.

Cơ hồ không mất một giây suy nghĩ, anh mở miệng “Anh nói với cậu ấy, em đã chết.”

Cố Nhậm rất thông minh, tránh những hậu quả không đáng có sau này, anh liền thành thực nói với Nguyễn Ân một nửa sự thật.

Nguyễn Ân nghe xong, kinh hãi trợn tròn mắt.

Cố Nhậm nói tiếp: “Anh không biết làm vậy là đúng hay sai, nhưng Nguyễn Nguyễn, trong lòng em đã rất rõ ràng rồi. Cậu ta cuối cùng lựa chọn ai, vì sao lại cam tâm tình nguyện ký đơn ly hôn? Vừa nãy bản tin kia cũng đã chứng minh rõ ràng rồi, bất cứ ai cũng có thể nhầm lẫn em và Diệc Thư, chỉ duy nhất cậu ta là không nhận nhầm. Em ngoài ý muốn bỏ mạng, nhưng cậu ta trong thời gian ngắn đã bước vào một đoạn tình cảm khác, việc này chứng tỏ trước đây anh nói hoàn toàn đúng. Tây Lương có tình cảm với em, nhưng tuyệt đối không bằng một phần vạn tình cảm dành cho Diệc Thư”.

...

“Không phải em không tốt, mà là cậu ta không đủ yêu em.”

Một nửa sự thật quan trọng nhất mà Cố Nhậm không nói ra chính là chuyện Cố Tây Lương bị mất trí nhớ.

Cảm giác bị người khác chạm vào vết thương giống như gieo hạt giống trên mảnh đất cằn cỗi. Chỉ có điều, Nguyễn Ân không biết hoang mạc trong lòng mình còn có thể nở hoa được nữa hay không.

Cô tìm dòng lệ nơi khóe mắt, sau đó bỗng nhiên ý thức được điều gì, cô kích động đến nỗi quên mất mình đang truyền nước, một tay bám lấy cánh tay người đàn ông đối diện, một tay sờ bụng mình, liên tục hỏi.

“Con em ... Con em có sao không?”

...

Sau đó, thấy ánh mắt vốn đang nhìn chăm chăm mình rời đi chỗ khác, cô lập tức hiểu ra.

Trời ơi, rốt cuộc cô đã làm gì?

Tình hình lúc ấy quá cấp bách, Nguyễn Ân chỉ hành động theo phản xạ đẩy Hà Diệc Thư ra. Cô sợ Hà Diệc Thư bị thương, sợ Cố Tây Lương vì vậy mà thêm đau lòng. Cô không kịp suy nghĩ xem làm vậy sẽ dẫn đến hậu quả như thế nào, thậm chí còn có thể mất mạng. May mắn thay, kỹ năng bắn của đối phương không tốt nên cô không bị thương tới bộ phận quan trọng, nhưng cô đã gián tiếp giết chết cốt nhục của mình. Cô quá ích kỷ, cô không xứng làm mẹ, cô đáng chết!

Bình tĩnh nhận ra trên đời này chỉ còn lại cô lẻ loi một mình, nước mắt nhẫn nhịn từ lâu cuối cùng cũng trào ra. Nguyễn Ân ngồi trên giường bệnh khóc lớn, lần đầu tiên cô khóc đến thảm thương như vậy. Trong đầu hiện lên hình ảnh Cố Tây Lương, cùng với hình ảnh đứa con mà cô từng một mình tưởng tượng ra.

Con gái hai người sẽ như một cô công chúa, có lẽ sẽ được cô chiều chuộng đến mức nhõng nhẽo. Con trai hai người thì sao, đương nhiên sẽ giống cha nó, cả phong thái, cả khí chất.

Nguyễn Ân càng khóc càng thảm thiết.

Cố Nhậm ngồi bên cạnh, vươn tay ra khẽ kéo cô tựa đầu vào bờ vai rắn chắc của mình, để mặc cô túm chặt ga giường, nước mắt nước mũi ướt đẫm chiếc áo vest của anh. Anh nghe thấy cô nức nở: “Không phải như vậy,

trước kia tưởng tượng không phải như vậy... Không ai yêu tôi.... Không ai cần tôi...”

Giao trái tim mình ra, nhưng không ai đón nhận, điều này xấu hổ và nhục nhã biết nhường nào.

Lát sau, giọng nói trầm ấm đầy nam tính vang lên giữa căn phòng trống trải, lời lẽ chắc như đinh đóng cột.

“Anh yêu em.”

“Anh yêu em.”

Cô vẫn không ngừng khóc, tiếng thút thít càng thêm dày đặc, cơ hồ không nghe thấy câu nói của người đàn ông.

Cố Nhậm hít sâu, quyết định không tiếp tục giấu giếm tình cảm sắp trào ra trong cõi lòng mình nữa, anh nắm hai vai cô, bắt cô nhìn thẳng vào mắt mình. Căn trọng vô cùng.

“Nguyễn Ân, em có biết không? Anh vẫn luôn một mình bước đi trên con đường dài đằng đẵng của sinh mệnh, ngắm nhìn cảnh vật đẹp đẽ nhất, đứng ở nơi cao nhất, nhìn thấy muôn màu muôn vẻ của tình yêu. Anh từng cho rằng mình sẽ độc bước như vậy cả đời này, không cần ai bên cạnh. Nhưng sau nhiều năm, tại khoảnh khắc gặp được em, khoảnh khắc em bám lấy tay anh, anh đột nhiên phát giác, hóa ra trái tim mình cũng có thể đập dữ dội đến vậy. Lúc em cười, lúc em say, lúc em khóc, trái tim anh luôn gào thét, nơi mà nó muốn dừng lại là trái tim em.”

...

“Nguyễn Nguyễn, anh yêu em! Anh yêu em!”

...

“Thế nên, em hãy mở lòng với anh được không? Nể tình anh đã phải đi lâu như vậy...”

Thời gian cứ trôi qua từng giây, từng phút, Nguyễn Ân rốt cuộc cũng đã hiểu ý tứ của đối phương. Cô chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông trước mặt, đôi môi mấp máy, nhưng lại không thể trả lời.

Trên đời này liệu có một người đàn ông như vậy? Trong lúc bạn cần giúp đỡ nhất thì người ấy xuất hiện cứu vớt bạn khỏi nước sôi lửa bỏng. Anh ta sắm vai một thiên sứ, nhưng cam tâm tình nguyện vì bạn mà trở

thành ác ma trong mắt mọi người. Nếu thật sự có một người như vậy, hẳn là bạn nên quý trọng anh ta?

Nhưng số phận ngang trái, nó khiến người ta từ xa lạ trở nên thân quen, thân quen rồi lại khiến người ta phải chia lìa. Bạn cho rằng đó là tình yêu tuyệt vời nhất trên đời nhưng lại không gặp được người tuyệt vời nhất. Cũng có thể bạn gặp được người tuyệt vời nhất, nhưng chưa hẳn đã sẵn lòng trao cho anh ta cái thứ có tên là tình yêu.

Chính là từ lúc ấy, Nguyễn Ân không thể nói được nữa.

Cố Nhậm mời rất nhiều bác sĩ, chuyên gia tới hội chẩn, nhưng đều không rõ nguyên nhân.

“Kết quả kiểm tra cho thấy dây thanh quản của cô Nguyễn không hề bị tổn thương.”

“Nếu trước đây từng bị thương nặng thì cũng có khả năng là máu tụ chèn lên dây thần kinh âm thanh. Thế nhưng kiểm tra toàn thân lại không phát hiện ra điểm dị thường nào.”

“...”

Tựa hồ tất cả các biện pháp đều vô dụng, sau đó họ đều thống nhất cho rằng: tinh thần bệnh nhân bị rối loạn, tâm bệnh cần phải đợi tâm được, tâm y.

Không đành lòng thấy Nguyễn Ân hằng ngày phải chịu sự dẫn vật của các loại máy móc, thuốc thang. Cố Nhậm quyết định từ bỏ điều trị, đưa cô trở về biệt thự.

Quãng thời gian đầu, tính tình Nguyễn Ân bỗng dung thay đổi, hay cáu gắt, lại kén ăn.

Trở về từ chỗ chết, chứng kiến người mình yêu ngọt ngào bên người phụ nữ khác, đau đớn phát hiện ra mình đã mất đi đứa con còn chưa thành hình, cuối cùng là dù có cố gắng mở miệng thế nào cũng không phát ra âm thanh.

Ai có thể tiếp nhận được sự kích động đến cùng lúc như vậy? Thế nên dù Nguyễn Ân có biểu hiện khác lạ Cố Nhậm cũng không trách móc.

Thế nhưng, bạn sẽ rất khó tưởng tượng được rằng, một người từng ngoan ngoãn, dịu dàng như một con mèo Ba Tư, đôi khi tâm trạng không tốt cũng sẽ nổi nóng đến mức đập vỡ hết từng chiếc ly trong bếp. Cố Nhậm

bỏ một khoản tiền lớn thuê hai cô gái Hoa Kiều chăm sóc riêng Nguyễn Ân, lại thuê một đầu bếp Đài Loan, ngộ nhỡ cô muốn ăn đồ ăn quê hương lại không có, sợ lúc đó sẽ cáu kỉnh. Thậm chí đã chuẩn bị kỹ càng như vậy những mỗi lần ra khỏi nhà, Cố Nhậm vẫn không tránh khỏi lo lắng.

Cô có ăn ngon miệng hay không? Hiện tại tâm trạng có tốt hay không? Lúc tức giận liệu có làm mình bị thương hay không?

Cứ như vậy, Cố Nhậm người ở công ty, nhưng đầu óc lại lơ lửng nơi nào. Rốt cuộc anh phải mang việc về nhà, vừa làm vừa chăm sóc Nguyễn Ân. Đến bữa cơm, cả anh và người giúp việc đều phải nghĩ đủ mọi cách để lừa, để dỗ dành cô, hết như dỗ dành trẻ con, có vậy cô mới chịu ăn một chút đồ ăn lỏng, nhưng càng ngày ăn càng ít.

Khiến Cố Nhậm nổi trận lôi đình là Nguyễn Ân vô cớ thích đùa giỡn, liên tiếp hai ngày không nuốt vào họng một hạt cơm nào, còn khóa trái cửa phòng ngủ khiến hai người giúp việc có chìa khóa mà cũng không mở được, cuống đến run rẩy chân tay. Họ rất sợ Cố Nhậm sẽ giận cá chém thớt, bản thân sẽ mất đi công việc béo bở này, vì thế chỉ biết đứng ngoài cửa phòng gõ sung đỏ cả tay, nhưng bên trong vẫn không có động tĩnh. Cuối cùng, Cố Nhậm phải sai người ra vườn hoa lấy cái cuốc để bậy cửa phòng ngủ.

Khi cửa phòng được đẩy ra, quả nhiên, bên trong đã vô cùng bừa bãi.

Còn Nguyễn Ân, cô làm như chẳng hề xảy ra chuyện gì, yên ổn ngồi trước cửa sổ sát nền ngắm mặt trời chiều. Vàng sáng chùng chắt lên nhau, không hề chói mắt, rục rờ một cách kỳ lạ.

Nghe những tiếng động vang lên liên tiếp, Nguyễn Ân mới quay đầu lại, ánh mắt chạm tới khuôn mặt sa sầm của Cố Nhậm. Cô biết, anh đang cố gắng kiềm chế cơn thịnh nộ đang trực phun trào.

Đây là mục đích của Nguyễn Ân. Cô muốn anh nổi giận, muốn anh đừng quá tốt với cô. Cô chỉ sợ bản thân không đáp lại được tình cảm của anh, làm bao nhiêu chuyện cũng không thể. Nói cho cùng, tất cả những gì cô còn lại lúc này chỉ là một trái tim tan nát, hơn nữa trái tim tan nát ấy đã bị phủ kín bụi bặm mang tên Cố Tây Lương mất rồi, cô làm sao có thể trao nó cho Cố Nhậm? Rất nhiều rất nhiều lúc, trong đầu Nguyễn Ân có cái ý niệm này quét qua, tâm tàn tro nguội.

Cố Nhậm nén giận, sai người mang bát cháo đã hâm nóng rất nhiều lần đến, anh tận lực duy trì giọng điệu mềm mỏng.

“Nguyễn Nguyễn, ăn một ít đi, lát nữa anh đưa em đi đến một nơi cực đẹp ngắm hoàng hôn.”

Nguyễn Ân làm như không nghe thấy, kiên quyết quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cố Nhậm tiếp tục dỗ dành.

“Không muốn ngắm? Thế mình đi tản bộ nhé? Hay là em muốn làm gì, chỉ cần em chịu ăn, anh đều đồng ý với em.”

Nghe vậy, Nguyễn Ân rút cuộc cũng chịu quay đầu lại, nhìn thẳng vào người đàn ông đối diện, sau đó, ánh mắt di chuyển tới bát cháo trong tay anh. Rất lâu.

Đến lúc thời gian gần như sắp ngưng đọng, Nguyễn Ân mới cử động. Cô nhấc tay lên, khi mọi người còn chưa kịp phản ứng, đã úp cái bát xuống đất.

Mười giây qua đi, Cố Nhậm chỉ nghiêng đầu, nói với người giúp việc lớn tuổi: “Mang lên một bát nữa”.

Lúc sau, một bát cháo nóng hổi được đưa đến, Cố Nhậm nhận lấy. Lần này, anh không để ý tới tâm trạng của Nguyễn Ân, xúc một thìa cháo đưa đến bên miệng cô.

Cháo đã dính trên môi, nhưng Nguyễn Ân một mực không há mồm, thậm chí còn quay đầu né tránh.

Cố Nhậm tức giận, đặt mạnh bát cháo xuống tủ đầu giường, rồi kéo cơ thể Nguyễn Ân từ sàn nhà lạnh lẽo lên. Cô giãy giụa kháng cự, anh ra sức áp chế. Sau đó, anh ra lệnh với hai người giúp việc đang há hốc miệng: “Còn ngây ra đấy làm gì? Qua đây xúc cháo đi.”

Hai người họ vội vàng chạy tới, một người bung bát cháo, một người cầm thìa xúc từng chút một đưa đến miệng Nguyễn Ân. Mặc dù toàn thân đã bị giữ chặt nhưng cô vẫn không hé môi. Cố Nhậm thấy thế liền bế cô lên giường, dùng cơ thể mà áp chế, ngón cái và ngón trỏ hung hăng bóp hai bên mép Nguyễn Ân, khiến cô đau phải há miệng ra. Anh quay đầu lại quát lớn: “Đổ vào!”.

Từng chút từng chút cháo được đổ vào trong miệng Nguyễn Ân.

Chuyện này kết thúc vào ngày hôm sau. Đến giờ cơm tối, Cố Nhậm ngồi ở phòng khách, hàng lông mày nhíu chặt. Anh đang mãi suy nghĩ xem

nên làm như thế nào để Nguyễn Ân chịu ăn cơm. Cường ép không được nữa rồi, hôm qua thấy giọt nước mắt của cô lăn xuống gò má, trái tim anh đã đau cả một ngày. Phải làm sao đây?

Anh buồn bực, mình thực sự đã gặp phải khắc tinh rồi ư?

Đang chìm trong mớ suy nghĩ rối rắm thì Nguyễn Ân xuất hiện trước bàn ăn, Cố Nhậm không khỏi kinh ngạc. Anh nhất thời không phát hiện ra khóe môi cong lên, niềm vui sướng dâng lên trong lòng gần như nhấn chìm anh. Nguyễn Ân nhận ra vẻ mặt của đối phương hiện rõ sự mừng rỡ.

Người giúp việc vội vàng dọn thức ăn lên bàn. Tảng đá trong lòng họ rớt cuộc cũng chịu rơi xuống, xem ra cô đã nghĩ thông suốt, chứ nếu còn vật lộn như ngày hôm qua nữa thì sợ rằng Cố Nhậm sẽ đuổi việc họ mất.

Cố Nhậm vội vàng điều chỉnh lại vẻ mặt, vờ bình thản bước đến bàn ăn, dường như rất sợ chậm trễ một giây thì Nguyễn Ân sẽ bỏ đi.

Rớt cuộc cũng có một khởi đầu tốt đẹp.

Nhưng thật sự là một khởi đầu tốt đẹp không?

Khi thấy Nguyễn Ân từ từ giải quyết sạch sẽ thức ăn mà mình gắp vào bát cô, sau đó, còn không ngừng tự gắp thêm, Cố Nhậm đột nhiên thấy lòng nặng trĩu. Mãi đến lúc Nguyễn Ân gần như một mình ăn hết toàn bộ thức ăn trên bàn, cơm trong miệng còn chưa nuốt xuống đã lại tống thêm vào, anh rớt cuộc không chịu được nữa phải ngăn cô lại.

Nguyễn Ân ngẩng đầu, ánh mắt tràn ngập sự cố chấp. Mặc dù cô không thể nói, nhưng Cố Nhậm hiểu, hiểu rất rõ.

Cô đang quở trách anh.

Cô muốn nói: Không phải anh muốn em ăn cơm à? Em ăn cho anh xem! Không thể chết đói thì chẳng lẽ không thể chết vì no sao?

Cô đang dùng cách này để xé nát trái tim anh thành từng mảnh.

Khoảnh khắc đó, cõi lòng Cố Nhậm dần dần trở nên trống trải và hoang liêu vô hạn.

Tất cả mọi việc làm của anh, tất cả tính toán của anh, chẳng nhẽ chỉ càng khiến em thêm tiêu tụy hơn thôi sao? Nếu lúc này trước mặt em là Cố Tây Lương có phải kết quả sẽ khác hoàn toàn hay không?

Anh không ngừng tự nhủ bản thân, mặc kệ là ân oán hay duyên phận, đời này hay kiếp trước, nhất định phải có em ở bên cạnh.

Nhưng khi anh dâng cả trái tim mình cho em, em lại vứt bỏ không thương tiếc...

Cố Nhậm không lên tiếng, Nguyễn Ân cũng bất động. Hai người duy trì sự bế tắc này rất lâu.

Cuối cùng, Cố Nhậm vẫn là kẻ đầu tiên tước vũ khi xin hàng. Anh ôm lấy eo người con gái sắp rời đi, khẩu khí đột nhiên mềm nhũn mang theo sự cần khẩn và bất đắc dĩ.

“Nguyễn Nguyễn, anh không nên hung dữ với em, anh sai rồi, em đừng như vậy nữa!”

...

“Anh chỉ muốn tốt cho em, có lẽ anh đã dùng sai cách, có lẽ em không thích như vậy. Anh hứa, anh sẽ sửa, cho anh thêm cơ hội, được không? Đừng vội vàng phán anh tội chết, được không?”

Một người đàn ông như Cố Nhậm lúc này lại hết một đứa trẻ, làm nũng, cầu xin thứ lỗi, Nguyễn Ân đột nhiên nghĩ, có phải trước mặt Cố Tây Lương mình cũng như vậy, mình cũng chịu cúi đầu ní non như vậy?

Nước mắt cô rớt cuộc rơi xuống, nóng hổi trên bàn tay Cố Nhậm.

Từ sau khi mất đi tiếng nói, Nguyễn Ân cảm thấy mình dần trở nên lãnh đạm. Nếu không, vì sao cô lại hết lần này đến lần khác nhẫn tâm phụ lòng người đàn ông này? Nhẫn tâm làm sao không thấy sự chân thành của anh? Thế nhưng, câu nói vừa rồi của Cố Nhậm đã khơi dậy sự mềm yếu vốn có nơi đáy lòng cô, gạt đi lớp ngụy trang bên ngoài của cô.

Tình yêu của em, em nghĩ, em thật sự mệt mỏi rồi.

Thứ em cần bây giờ là thật nhiều yêu thương và sự an toàn, là dừng khi để có thể quay đầu nhìn lại những đau thương đã qua, là một trái tim bình thường như vốn có.

Quá khứ vô vàn những điều hơn thua được mất kia, xin hãy để em từng chút, từng chút một quên đi.

Chương 16

Sau khi mọi chuyện đã ngã bài, Cố Tây Lương không quay về phòng ngủ nữa mà một mình chuyển sang phòng dành cho khách. Cuối cùng anh đã có thể quang minh chính đại mà chạy trốn. Mỗi ngày hết giờ làm, về tới nhà lại cảm thấy một bầu không khí nặng nề và áp lực, cơ hồ khiến người ta không thở nổi, vì thế, Cố Tây Lương thường hay lôi Mạc Bắc ra ngoài tìm rượu quên sầu.

Vẫn là một phòng VIP ở Bách Liên, nhưng lúc này chỉ có hai người đàn ông ngã lòng cùng nhau uống rượu. Bản tình ca da diết từ ti vi vang lên.

Khi gặp em, em biết không, anh không thể ngừng coi em là cô ấy.

Có em ở bên khiến mọi thứ bắt đầu biến hóa

Trái tim khô khan cũng không kìm được mà thét lên lời yêu thương

Anh yêu em, em có tin không?

Vậy là anh đã gượng dậy khỏi nỗi đau thương

Trong giây phút lơ đãng, cuối cùng em đã thay thế cô ấy vĩnh viễn...^[1]

[1. Lời bài hát Khi gặp em của Lưu Đức Hoa.]

Hít sâu một hơi, uống liền mấy ly rượu.

Mạc Bắc vội lấy chai vodka rót vào ly của mình và Cố Tây Lương nhưng lại bị đối phương ngăn lại.

Anh ấn chuông, một nhân viên phục vụ lập tức đi vào, có người hỏi: “Giám đốc Cố, anh Mạc, hai vị cần gì ạ?”

Trong lúc Mạc Bắc còn đang ngơ ngác, thanh âm của Cố Tây Lương đã vang lên.

“Vodka Liên Xô.”

Phục vụ ngay người, cuối cùng cũng dè dặt nói: “Xin lỗi anh, chỗ chúng tôi rất ít khi nhập loại rượu này.”

Cố Tây Lương nhướng mày. Nhân viên phục vụ run sợ, anh ta mới tìm được việc, chưa muốn bị đuổi nhanh đến vậy. Mạc Bắc thấy thế cũng thương thay cho cậu ta, bèn mở miệng giải vây: “Thôi, Tây Lương, uống cái này cũng được”, sau đó ra hiệu cho anh chàng phục vụ kia ra ngoài.

Hai người lại tiếp tục tời một chén, anh một chén, cho đến khi Cố Tây Lương say mềm, Mạc Bắc cũng bắt đầu chệnh choáng. Mặc dù đã vật lộn trên thương trường lâu nay nhưng Mạc Bắc có luyện tập thể nào thì tử lượng vẫn chỉ luẩn quẩn quanh trục hoành. Đây cũng chính là nguyên nhân trước kia anh bại dưới tay Hòa Tuyết.

Trong đầu vừa xuất hiện cái tên này, Mạc Bắc đột nhiên giật mình, quay đầu hỏi Cố Tây Lương: “Cậu có quen ai tên Hòa Tuyết không? Sao tớ thấy cái tên này quen quá thế?”

Cố Tây Lương càng uống, thần trí càng lãnh đạm. Thần trí càng lãnh đạm thì lời nói càng sắc bén không nề tình.

“Hiện tại đang lưu hành chứng mất trí nhớ đấy à?”

Nhận ra diễn xuất của mình quá vụng về, vừa mở miệng đã bị vạch trần, Mạc Bắc không cam lòng, nằm vật ra ghế mà hét toáng lên.

“Phụ nữ chẳng qua cũng chỉ đến vậy thôi! Đại gia vui vẻ thì chiều chuộng cô em lên tận mây xanh, nhưng một khi đã mất hứng thú thì bảo cô em đứng, cô em đừng hòng ngồi, bảo nằm thẳng thì đừng có co ro!”

Mạc Bắc vừa dứt lời đã bị Cố Tây Lương tạt ngay một gáo nước lạnh: “Thế sao tớ lại cảm thấy có người ngoại lệ nhỉ? Cậu bảo cô ấy đứng thì cô ấy lại ngồi, cậu bảo cô ấy nằm thẳng thì cô ấy lại co quắp”.

Mạc Bắc cãi chối chết: “Ngoại lệ cái gì mà ngoại lệ. Không có!”

Thấy anh bạn của mình ương ạnh, Cố Tây Lương càng muốn cậu ta phải đối mặt với sự thật, khẩu khí chầm chọc hẳn lên: “Hôm nọ vừa mới gặp “ngoại lệ” của cậu đấy!”.

Mạc Bắc nổi điên, đang nằm bỗng bật dậy.

“Mẹ kiếp, đã bảo không có ngoại lệ!”

Cố Tây Lương không buồn để ý tới sự cãi cố của Mạc Bắc, tiếp tục nói: “Hình như đang hẹn hò với Hàn Duệ thì phải”.

Cố Tây Lương nói xong, Mạc Bắc yên lặng hẳn. Một lúc lâu sau anh ta mới lên tiếng: “Tớ biết rồi”.

Thấy Mạc Bắc bình tĩnh như vậy, Cố Tây Lương đột nhiên có cảm giác khó chịu. Anh uống một hơi hết ly vodka rồi chầm chậm nói: “Có

những việc, không kịp làm nữa thì đành chịu vậy. Có những người, nên quên thì quên đi thôi.”

Sau đó Mạc Bắc ngửa đầu ra lưng ghế, tiếp tục trầm mặc. Ánh đèn không quá sáng, có lẽ những người bị thương cần bóng tối như thế này, để tránh bị người khác phát hiện.

Cố Tây Lương hình như nhìn thấy mi mắt Mạc Bắc co giật mạnh vài cái, sau đó nghe được giọng nói rất bình tĩnh của đối phương.

“Nếu dễ dàng như vậy thì đã tốt. Chỉ sợ cái giá phải trả để quên được người ấy, là rách toạc trái tim.”

Cố Tây Lương bị câu nói ngắn gọn này của Mạc Bắc làm cho chấn động.

Đúng vậy, nếu thật sự dễ dàng quên được thì đã tốt, anh đã chẳng cần đêm ngày lôi kéo Mạc Bắc đi uống rượu, chẳng cần ngây ngốc ở công ty dùng công việc làm tê liệt bản thân, mỗi đêm tỉnh lại sau cơn mơ, phát hiện vị trí bên cạnh trống vắng, chỉ còn mình anh đơn độc đối mặt với sự trống trải cô liêu.

Nguyễn Ân từng hứa sẽ không bao giờ rời xa anh, thế nên trước khi làm chuyện gì anh cũng không có thói quen suy nghĩ tới cảm nhận của cô, không lo ngại điều gì. Cô từng kể với anh câu chuyện cười về Chim Cánh Cụt và Gấu Bắc Cực, cô nói đó là câu chuyện cười tàn nhẫn nhất mà cô từng xem, hôm nay, nó đã trở thành câu chuyện cười bi thương nhất mà anh từng được nghe. Cô cũng từng nói với anh câu nói ngọt ngào nhất trên đời này.

Cố Tây Lương có thể quên lời hứa mãi không rời xa của Nguyễn Ân, có thể quên truyện cười nhạt nhẽo kia, nhưng anh quên sao được gương mặt ửng hồng của cô, quên sao được khoảnh khắc anh quay đầu lại nghe thấy cô dịu dàng nói: em yêu anh.

Nếu cái giá mà Mạc Bắc phải trả để quên đi Hòa Tuyết là rách toạc cả trái tim, thì cái giá mà Cố Tây Lương phải trả để quên đi Nguyễn Ân không chỉ có vậy, có lẽ còn phải đánh đổi cả sinh mạng. Bởi cô từng vì anh mà làm rất nhiều điều, chịu đựng rất nhiều thứ, hứa hẹn rất nhiều lời tốt đẹp. Tất cả mọi thứ của cô giống như không khí, bất giác đã xâm nhập vào xương tủy của anh. Trước kia anh không nhận ra, là vì không khí vẫn tồn

tại, hiện giờ cô không còn nữa, anh mới cảm thấy mỗi giây mỗi phút đều ngạt thở.

Anh đóng băng trái tim mình, chỉ vì chờ đợi sự ấm áp từ em.

Về tới nhà, Cố Tây Lương thấy đèn vẫn sáng trưng. Từ ngày anh bắt đầu đi sớm về muộn, Hà Diệc Thư mỗi đêm đều đợi anh về rồi mới yên tâm đi ngủ. Anh đã nói với cô không cần chờ, công việc quá bận, xã giao quá nhiều, nhưng cô khăng khăng muốn chờ. Đêm nay cũng đã muộn, Cố Tây Lương vào cửa, thay dép, đúng lúc Hà Diệc Thư từ trên gác đi xuống, cô nhìn đồng hồ treo tường ở chân cầu thang, mở miệng hỏi: “Hôm nay anh về sớm thế?”.

Cố Tây Lương gật đầu.

Có lẽ biết đối phương không muốn bị mình làm phiền, Hà Diệc Thư xoay người định lên gác, nhưng chưa kịp cất bước đã bị Cố Tây Lương gọi lại.

“Khoan đã, anh... có chuyện muốn nói với em.”

Hà Diệc Thư ngờ vực quay đầu lại, tự giác đi ra phòng khách, ngồi xuống ghế. Cố Tây Lương do dự hồi lâu cũng ngồi vào chiếc ghế đơn bên cạnh.

Tay phải day trán, dường như hạ quyết tâm rất lớn anh mới mở miệng.

“Chúng ta kết hôn đi!”

Tưởng là mình nghe nhầm, Hà Diệc Thư mở to mắt nhìn người đàn ông trước mặt.

“Anh nói gì?”

Thêm một lần hít sâu, Cố Tây Lương lặp lại: “Anh nói, chúng ta kết hôn.”

Thấy đối phương mở miệng định lên tiếng, anh lập tức chặn lại, dường như anh có rất nhiều, rất nhiều điều muốn nói, nếu không nói ra thì lòng sẽ bất an.

“Đúng, em không nghe nhầm, anh nói, chúng ta kết hôn.”

...

“Nhưng, Diệc Thu, anh không muốn lừa em. Không cần biết trong quá khứ, rốt cuộc chúng ta là ai nợ ai, là em không đủ tin anh, hay anh không đủ yêu em, thì sự thật vẫn tại anh mà em... Anh có lỗi với em, nếu em bằng lòng, anh có thể cho em một danh phận, có thể chịu trách nhiệm, có thể chăm sóc em cả đời. Nhưng anh nhất định phải nói rõ cho em biết, hiện tại, người anh yêu chỉ có một, cô ấy đã chết, nhưng vĩnh viễn sống trong lòng anh.”

...

“Em hiểu không?”

Anh không thể cứ mãi dây dưa như thế này. Nếu người mà anh cần nhất đã không còn nữa, thì ít nhất điều anh có thể làm bây giờ là bù đắp lại một phần sự thiệt thòi của Hà Diệc Thu.

Đương nhiên, Hà Diệc Thu hiểu rất rõ, cho dù anh không nói những lời này, bản thân cô cũng biết dụng ý của anh, tất cả chẳng qua chỉ là xin lỗi và chuộc tội mà thôi.

Nhưng không sao, Tây Lương, anh coi em là cái bóng của ai cũng được, anh áy náy với em cũng được, miễn là anh giữ em ở lại bên anh, miễn là em được trở thành vợ anh – cái danh phận mà em đã chờ đợi từ lâu, vọng tưởng từ lâu.

Cuối cùng, Hà Diệc Thu kiên định thốt lên ba chữ: “Em bằng lòng”.

Sau đó, giữa khoảng lặng vô biên, cô nghiêng người ôm lấy Cố Tây Lương, chậm rãi nói: “Thực ra từ trước tới giờ, em vẫn luôn muốn hỏi anh một điều: Người anh yêu nhất rốt cuộc là ai? Hiện tại đáp án em đã biết rồi, nhưng nếu mai sau có một ngày em không nhận được lại hỏi anh: người anh yêu nhất là ai, xin anh hãy nói dối em, cho dù anh rất không cam lòng, cũng nhất định phải nói dối em”.

...

“Xin anh, nhất định phải nói, người anh yêu nhất, là em.”

Xót xa đến vậy, so với yêu không được còn xót xa hơn...

Một tiếng “yêu” từ miệng người đàn ông này, quan trọng đối với cả hai cô gái biết bao, thế nhưng anh lại chưa bao giờ nói ra, bởi vì anh cho rằng mình không cần thiết phải nói những câu tình cảm ướm át như thế. Dẫu sao thì con người ta đều sẽ thay đổi theo thời gian, những người càng lương

thiện lại càng dễ thay đổi. Hiện giờ tôi yêu em, nhưng sau này biết đâu tôi lại yêu ai khác, vì thế, hà tất phải dùng một lời hứa hẹn mà ngay cả bản thân cũng chẳng dám đảm bảo để trói buộc trái tim?

Thế nhưng, đối với phụ nữ, ba chữ ngắn ngủi ấy lại tượng trưng cho sự hẹn thề, một đời một kiếp. Có những người tìm hàng vạn lý do để không nói ra miệng, bởi lẽ anh ta quá cao ngạo. Nhưng không nói, làm sao đối phương biết?

Lúc này, được ôm trong vòng tay mà mình từng ngỡ rằng yêu nhất, vậy mà cõi lòng Cố Tây Lương lại lặng lẽ đến mức không dậy nổi một ngọn sóng lăn tăn. Bây giờ anh mới hoàn toàn hiểu ra, mới có khát khao mãnh liệt được nói một tiếng yêu với Nguyễn Ân, muốn nói cho cô nghe cả đời này...

Nhưng, tình yêu của anh, nếu anh nói “anh yêu em”, em có còn có thể nghe được hay không?

Tin tức chủ tịch tập đoàn Cố Thị tái hôn như một quả bom làm nổ tung Đài Bắc. Chung quy cũng chỉ vì ngoại hình của Hà Diệc Thư và Nguyễn Ân quá giống nhau, người ta nhìn thoáng qua mà không tiếp xúc nhiều thì rất khó để phân biệt. Năm xưa Cố Tây Lương cũng bị diện mạo của Nguyễn Ân làm cho giật mình như vậy.

Vị giám đốc Cố này chẳng phải đã kết hôn rồi ư? Sao lại kết hôn nữa? Cố Tây Lương không lên tiếng giải thích, đằng nào cũng sẽ có những người biết nội tình đào bới quá khứ của anh, không cần đến anh phải hao tổn sức lực.

Quả nhiên, ngày hôm sau trên tuần báo giải trí đã xuất hiện dòng chữ cực đại. *Sự thật ngoài sức tưởng tượng! Tình cũ tình mới giống như đúc*, trong đó còn kèm theo hình ảnh và tin tức Nguyễn Ân qua đời. Cố Tây Lương nhìn tên Nguyễn Ân và hai chữ “qua đời” đặt cạnh nhau, đáy lòng trời dậy bi thương.

Nút thắt của duyên phận, bàn tay nào có thể tháo gỡ?

Chương 17

Đổi một nick MSN khác, Nguyễn Ân đóng giả một người xa lạ, lặng lẽ quan tâm tất cả mọi thứ liên quan đến Hòa Tuyết. Hai người trở thành bạn tốt trên mạng, tâm sự đủ mọi chuyện trên trời dưới biển.

Hòa Tuyết lấy làm lạ, cô biết rõ tính mình nóng nảy, thường xuyên có những hành động và lời nói quá đáng, thế nên trước đây ngoài Nguyễn Ân, tựa hồ không có ai đủ nhẫn nại để chịu đựng nổi tính tình tiêu thư của cô. Vậy mà hiện tại tự dưng xuất hiện một người xa lạ để cô thổ lộ tâm sự.

Nút thắt của duyên phận, bàn tay nào có thể tháo gỡ?

Hai người hay tán gẫu những chuyện vụn vặt, chuyện công việc, nhưng lại không hề nhắc nửa chữ tới chuyện tình cảm. Hễ nói gì sắp động chạm tới vấn đề này, cả hai đều tự động lái sang chuyện khác.

Đã ba ngày không thấy Hòa Tuyết lên mạng, Nguyễn Ân mơ hồ đoán già đoán non, không biết cô ấy có xảy ra chuyện gì không. Đến ngày thứ tư, rốt cuộc MSN của Hòa Tuyết cũng sáng, hơn nữa chỗ trống ở mục thông tin cá nhân xuất hiện một câu buồn man mác: “Chúng ta nên nghỉ ngơi thôi!”. Vì thế, lần này cái danh từ “tình yêu”, hai cô gái không thể tiếp tục né tránh.

Chim Cánh Cụt: “Có thể nói ra được không?”

Hòa Tiểu Tuyết: “?”

Nguyễn Ân copy lại câu kia, gửi cho Hòa Tuyết. Đại khái năm phút sau, đối phương mới có phản ứng, có lẽ cô ấy còn đang đắn đo xem có nên kể chuyện riêng tư của mình với một người xa lạ hay không. Nhưng, chính vì xa lạ nên mới an toàn, không phải ư? Hòa Tuyết bắt đầu gõ từng chữ xuống màn hình notebook.

Hòa Tiểu Tuyết: “Tớ ghét anh ta”.

Dù có bốn chữ, nhưng Nguyễn Ân cảm nhận rõ ràng đáy lòng Hòa Tuyết đang rất giãy giụa. Trước đây, bị Mạc Bắc phản bội, cô ấy cũng chẳng hề nói đến chữ “ghét” này, ngược lại, luôn nỗ lực tươi cười. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nguyễn Ân rất lo lắng. Hiện giờ có thể làm bạn với Hòa Tuyết ở một khoảng cách xa thế này, cô cảm thấy vẫn không đủ, không đủ một chút nào hết, cô sợ Hòa Tuyết làm chuyện gì ngốc nghếch.

Đang lúc băn khoăn, Nguyễn Ân bỗng thấy dòng chữ ký trong bảng thông tin cá nhân của Hòa Tuyết được đổi thành: “Nguyễn Nguyễn, tớ nhớ cậu, tớ nhớ cậu, tớ nhớ cậu.”

Biết mình tiếp tục hỏi cũng không có tác dụng, Nguyễn Ân không hỏi nữa, nhưng nhìn thấy dòng chữ kia, trong lòng cô đã đưa ra quyết định.

Cô muốn gặp Hòa Tuyết, ngay lập tức, không thể nào đợi thêm nữa! Cô muốn Hòa Tuyết biết, cô ấy không chỉ có một mình.

Vì thế, Nguyễn Ân thăm dò: “Có lẽ nên đi đâu đó giải khuây sẽ tốt hơn”.

...

“Nếu cậu tin tưởng, tớ rất hoan nghênh tiếp đón cậu ở Washington.”

Khi gửi những dòng chữ này đi, Nguyễn Ân có phần căng thẳng chờ đợi câu trả lời. Cô ấy sẽ đến chứ? Dù sao thì hai người cũng chỉ nói chuyện qua mạng, mà mạng lại là một thứ hư ảo, quay về hiện thực, mọi thứ có lẽ sẽ là hình dạng khác.

Bên này, Hòa Tuyết nhìn những dòng chữ trên màn hình, quả thực là không nghĩ tới sẽ nhận được một lời mời khó hiểu như thế. Cô đang dẫn đo, dẫn đo rất nhiều. Muốn đi không? Nhưng mà thật sự cô rất muốn giải sầu, kỳ nghỉ thường niên còn khoảng mười ngày vẫn chưa dùng hết. Chỉ có điều, kết bạn trên mạng như thế này xưa nay Hòa Tuyết chưa từng làm, thậm chí cô luôn khinh thường mấy chuyện tào lao trên mạng, vậy mà hiện tại, ừm, chẳng phải mình cũng đang làm cái chuyện tào lao ấy ư? Hơn nữa, đối phương tốt xấu gì cũng là một tác giả nổi tiếng, nguy hiểm gì đó hẳn là không có, gặp một lần cũng chẳng mất đi miếng thịt nào của mình, cô cũng rất tò mò muốn biết đối phương rốt cuộc là người thế nào.

Ngẫm nghĩ hồi lâu, cuối cùng Hòa Tuyết gửi đi một chữ: “Được”.

Hòa Tuyết sẽ lên máy bay vào lúc mười giờ.

Nguyễn Ân cả đêm mất ngủ, mãi đến khi sắc trời đã hừng sáng, cô rốt cuộc không khống chế được bản thân, bò dậy khỏi giường đi rửa mặt. Nhìn chằm chằm vào đôi mắt sưng mọng trong gương, Nguyễn Ân bắt đầu thấy hối hận, lẽ ra nên ngủ nhiều hơn mới đúng, vác bộ dạng này đi gặp Hòa Tuyết ư? Cô đành phải dùng phấn trang điểm để che đi quầng thâm trên mắt.

Đoán chắc Nguyễn Ân sẽ thấp thỏm nên Cố Nhậm đã đặt báo thức dậy rất sớm, nghe thấy phòng bên vang lên tiếng nước, anh vừa hơi tủm tủm cười, vừa thay quần áo. Mặc dù biết rõ ba chữ Cố Tây Lương vẫn còn nằm trong tim Nguyễn Ân, nhưng Cố Nhậm ngày càng hài lòng.

Anh có thể cảm nhận được sự nỗ lực của cô, cô không còn buồn bã, không còn oán trách số phận như lúc đầu nữa, cô đã tìm được con đường mình muốn đi, cũng quyết tâm tiến về phía trước. Nhìn thấy anh, cô sẽ nở nụ cười, hai lúm đồng tiền đáng yêu sẽ xuất hiện, lúc không vui cô cũng sẽ nhíu mày, trên trán xuất hiện một hình chữ “xuyên”^[1]. Mặc dù không thể bước vào trái tim cô, nhưng anh đã thỏa mãn rồi, ít nhất là lúc này.

[1. Ba nếp nhăn nằm dọc giữa hai hàng lông mày sẽ tạo thành hình chữ “xuyên”.]

Trước khi ra khỏi nhà, Nguyễn Ân giơ tay lên dò hỏi ý kiến Cố Nhậm.

Trông em có ổn không? Có tiêu tụy lắm không? Có cần buộc tóc lên không?

Cố Nhậm tóm lấy đôi tay cô, không nhìn được mà cười: “Ừ, rất tiêu tụy! Thế thôi không đi ra sân bay đón người nữa nhé?”

Nguyễn Ân tròn tròn mắt, liên tục khoa chân múa tay.

Sao làm thế được chứ!

Cố Nhậm không nói nữa, chỉ nháy mắt với cô một cái, Nguyễn Ân cũng chớp mắt nhìn anh, rồi đột nhiên bật cười.

Mới gần chín giờ, hai người đã tới sân bay. Sợ muộn nên Nguyễn Ân không ăn sáng mà đi luôn. Quanh đây không có quán ăn nào, Cố Nhậm nói tài xế tới cửa hàng bánh ngọt bên cạnh mua một chiếc bánh bông lan dâu tây và một hộp sữa đưa cho Nguyễn Ân. Cô vốn có thói quen ăn sáng, chỉ cần để bụng rỗng một bữa thì dạ dày sẽ phản kháng thế nên nhận lấy bánh, cô vội vàng cắn hai miếng, khóe miệng dính bơ cũng không biết. Người đàn ông bên cạnh đưa tay lên lau đi giúp cô, cử chỉ dịu dàng, nâng niu.

Sinh nhật Nguyễn Ân lần trước cũng như thế này, bốn người ngồi một bàn, chính Cố Nhậm là người lau thức ăn dính trên khóe miệng giúp cô. Hôm nay, vẫn là anh. Mặc dù đã được người đàn ông này chiều chuộng đến

mức nói năng không còn e ngại, tức giận tùy tiện bộc phát, nhưng thỉnh thoảng cô vẫn mất tự nhiên trước những cử chỉ bất ngờ của anh.

Đôi khi cô nghĩ, nếu không gặp được Cố Tây Lương thì tốt biết mấy, nếu anh xuất hiện trong sinh mệnh của cô sớm hơn Cố Tây Lương thì tốt biết mấy. Nhưng có thật sự tốt hơn không? Một người đối xử với bạn cực kỳ tốt, bạn có thể đảm bảo sẽ dồn hết tâm trí mà yêu anh ta không? Nếu có thì trên đời này chẳng xuất hiện nhiều hồi tiếc và phụ bạc như thế. Hơn nữa, nếu không gặp được anh, cô cũng không thể cảm nhận sâu sắc thế nào mới là rung động, là đau lòng.

Chừng mười giờ mười lăm phút, loa phát thanh thông báo chuyến bay XX đã đến nơi. Nguyễn Ân không thể kiềm chế được sự hồi hộp, vốn đã đứng một chỗ khá lâu, vậy mà lúc này cô lại giơ một tay lên chỉnh đốn lại mái tóc, một tay ra hiệu với Cố Nhậm.

Có rồi không?

Cố Nhậm bật cười: “Em gặp bạn hay gặp người yêu thế hả?”.

Nguyễn Ân có chút ngượng ngùng nhưng sắc mặt Cố Nhậm lập tức khôi phục về bình thường, anh nói: “Có điều, anh sợ hai người gặp nhau...”

Nguyễn Ân vội vàng giơ tay lên ngăn anh lại.

Em hiểu ý anh, anh yên tâm. Tiểu Tuyết sẽ không nhiều chuyện đâu. Hơn nữa, anh ấy biết thì có sao? Hiện giờ chúng em, à không em và anh ấy đã chẳng liên quan gì nữa rồi.

Dù những lời của cô khiến anh yên lòng hơn, nhưng Cố Nhậm vẫn không gạt hết được sự lo lắng trong lòng. Làm sao anh không lo cho được? Nguyễn Ân phần lớn thời gian đều cố gắng giữ khoảng cách với anh, điều này anh hoàn toàn cảm nhận được. Hơn nữa, nếu Tây Lương biết cô còn sống, mọi chuyện chắc chắn sẽ có biến đổi, mà sự biến đổi ấy, Cố Nhậm không thể dự liệu trước được.

Hòa Tuyết đứng ở vị trí đã hẹn khoảng mười phút, không thấy ai tới đón, trong lòng thầm nghĩ mình quả nhiên là ngây thơ, chẳng qua chỉ là một người bạn qua mạng, vậy mà mình cũng tin tưởng chạy tới đây? Chẳng trách Hàn Duệ hay nói cô chỉ được cái giỏi cãi, không có đầu óc. Áo nào kéo va li nhỏ ra ngoài, Hòa Tuyết định bụng bắt taxi vào nội thành tìm một

khách sạn nào đó. Đột nhiên có người vỗ vai, cô quay đầu lại, vừa kinh ngạc vừa sợ hãi.

Cơn chấn động qua đi, Hòa Tuyết định thần lại, giơ tay lên chạm vào khuôn mặt đối diện, cảm nhận được nhiệt độ ấm áp từ làn da đối phương, khóe mắt bắt giác hoe đỏ.

Đó là lần đầu tiên Nguyễn Ân được tận mắt thấy Hòa Tuyết rơi lệ. Giống như câu chuyện thần thoại xưa, những hạt ngọc trong suốt từ miệng con trai rơi xuống biển sâu, từng hạt lại từng hạt, ồ ạt nối đuôi nhau. Hoàn toàn không còn thứ mang tên gọi ngụy trang và mạnh mẽ, khó xử và lẩn tránh.

Chóp mũi Nguyễn Ân cũng ửng đỏ, lặng yên nhìn Hòa Tuyết.

Tóc mái đã sửa rồi, đuôi tóc cũng đã cắt tỉa bớt, làn da càng ngày càng đẹp, thân hình, ừm, hình như béo hơn một chút. Nguyễn Ân còn đang mải quan sát, đối phương đã giơ tay lên. Cô biết Hòa Tuyết muốn làm gì, cô biết Hòa Tuyết rất tức giận. Vì mình vô duyên vô cớ biến mất, rồi lại vô duyên vô cớ xuất hiện, trở thành bạn trên mạng của cô ấy, tuyệt nhiên không để lộ thân phận. Thế nên, Nguyễn Ân không né tránh.

Bàn tay Hòa Tuyết dừng lại cách khuôn mặt cô chừng ba xentimet, một lúc lâu mới chạm vào gò má cô, rất khẽ. Sau đó là một cái ôm thật chặt.

Hai người cứ như vậy bộc lộ nỗi lòng của mình, mặc kệ mắt mặt cỡ nào, điên khùng cỡ nào. Có lẽ cảnh tượng này sẽ trở thành hình ảnh đáng trân trọng nhất trong sinh mệnh hai người.

Tình thân, là thứ tình cảm có thể chịu đựng được sự thử thách tàn khốc nhất của thời gian và không gian. Mà tình bạn cũng là thứ không thể thiếu trong cuộc đời chúng ta.

Ba người ngồi trên xe, dọc đường im lặng. Hòa Tuyết muốn nói gì đó để hòa hoãn bầu không khí nhưng Nguyễn Ân chỉ gật và lắc, đôi khi chỉ trao cho cô một ánh mắt rồi thôi. Cuối cùng, Cố Nhậm không đành lòng nhìn tiếp, đành mở lời vàng ngọc của mình: “Cô ấy không thể nói được”.

Một câu nói, Hòa Tuyết bị nhấn chìm vào mê cung.

“Không thể nói được là sao? Thần kinh có vấn đề? Hậu di chứng? Không đúng, thần kinh có vấn đề thì làm sao viết được tiểu thuyết?”

Trải qua thời gian dài, ai rồi cũng hình thành sự ỷ lại và quán tính. Nguyễn Ân và Cố Nhậm ở bên nhau nửa năm trời đã thành quen, thay đồ thì giơ tay, ăn cơm thì há miệng, không phải chịu chút giận dữ nào, cả hai từ lâu đã được đối phương chiều chuộng đến biến dạng. Vì thế, lúc đến công ty giải trí, nhìn thấy cô nữ sinh rụt rè kia, Nguyễn Ân tưởng như thấy chính mình năm xưa, nên mới đứng ra bảo vệ, mặc dù không nói gì quá đáng nhưng bộ dạng lạnh lùng của cô chính là học được từ Cố Nhậm.

Thời gian đầu, vì muốn chăm sóc cô mà anh đã mang hết công việc về nhà làm. Có lần thấy cửa phòng làm việc chưa đóng, Nguyễn Ân chợt nghĩ tới trước kia Cố Tây Lương thảnh thơi cũng như vậy, bèn không kìm được mà muốn vào xem xem, rốt cuộc thì những người thành công khi làm việc sẽ có bộ dạng ra sao. Khi đó, Cố Nhậm đang nói chuyện qua webcam, hẳn là bàn công việc, thứ tiếng Anh giọng Mỹ trôi chảy tuôn ra. Nguyễn Ân đột nhiên cảm thấy rất ngưỡng mộ, vì sao bản thân không thể có sự quyết đoán như vậy? Sự quật cường từ trong xương tủy trời dậy, cô nghĩ, cứ tiếp tục sống kiểu này có vẻ không ổn lắm, cô cần phải ra ngoài tìm việc làm. Thế nhưng, công việc cho người cầm không nhiều. Cố Nhậm chắc chắn cũng không đồng ý để cô đi làm. Sau đó, có thể là vì sở thích đọc tạp chí mà ý tưởng viết tiểu thuyết nảy sinh trong đầu. Nói thế nào thì trước kia cô cũng được bầu làm đại diện văn nghệ của lớp, mỗi lần có hoạt động ngâm thơ hát hò gì đó, cô đều xung phong đầu tiên, tiếc rằng sự tự tin ấy từ sau khi gặp Cố Tây Lương đã hoàn toàn biến mất. Hiện giờ, bị lây nhiễm tác phong làm việc nghiêm túc của Cố Nhậm, cô cũng bất giác chuyển hướng trở thành mẫu “phụ nữ văn phòng” điển hình, càng ngày càng giống.

Có lẽ lúc trước bên Cố Tây Lương chịu chèn ép quen rồi, Nguyễn Ân giống như một người thợ lặn không trang bị bình dưỡng khí, giờ đây rốt cuộc cũng có thể nhô lên khỏi mặt nước mà hít thở. Thế nên, vừa rồi nghe Hòa Tuyết nói mình thần kinh có vấn đề, Nguyễn Ân nhất thời không cam lòng, lấy di động ra bấm liên hồi.

Tiểu Tuyết, tớ mà thần kinh thì cậu cũng là đồ dở hơi. Chẳng phải trước đây cậu vẫn hay nói câu “phúc cùng hưởng, họa cùng chịu” sao? Được thôi, mau tới chịu cái họa này cùng tớ đi.

Hòa Tuyết giật nảy mình, giơ tay lên sờ trán cô bạn thân: “Nguyễn Nguyễn, cậu rốt cuộc là đã chịu đả kích gì thế?”

Cố Nhậm ngồi bên cạnh bỗng mỉm cười, tâm trạng anh có vẻ khá tốt.

“Nguyễn Nguyễn bị đả kích từ lâu rồi, tôi cũng đã quen rồi!”

Cố Nhậm đương nhiên không biết Nguyễn Ân muốn noi gương anh, chỉ là vào một ngày nào đó, Nguyễn Ân bỗng dưng nói những lời lạnh lùng sắc bén như hôm nay nói với Hòa Tuyết, khiến anh lúc đó bị sốc nặng, về sau mới làm quen dần dần.

Thực ra, chuyện này đối với ai cũng là chuyện tốt, nếu đã muốn nói lời vĩnh biệt với quá khứ thì nên làm triệt để.

Nghe Cố Nhậm nói, Nguyễn Ân tỏ ra đắc ý. Hòa Tuyết thấy tinh thần và tâm trạng của cô rất tốt, bây giờ mới tin không phải cô đang nguy trang.

Trong biệt thự còn có một phòng ngủ dành cho khách, nhưng Hòa Tuyết kiên quyết muốn ở chung phòng với Nguyễn Ân, Nguyễn Ân cũng thích như vậy.

Đang giúp Hòa Tuyết lấy quần áo, đồ đạc ra khỏi va li thì thấy Cố Nhậm gõ cửa rồi đi vào.

“Anh đã đặt chỗ ở nhà hàng, tối nay chúng ta ra ngoài ăn, chào đón Hòa Tuyết đến chơi.”

Hòa Tuyết vội vàng ngăn cản: “Không cần rắc rối như thế, ở nhà ăn cũng được mà”, nói xong, cô ấy còn liếc mắt với Nguyễn Ân.

Nguyễn Ân ngầm hiểu ý, quay sang ra dấu cho Cố Nhậm.

Ăn ở nhà đi!

Cố Nhậm không ép nữa, chỉ nói: “Được thôi”, rồi ra khỏi phòng, không quên đóng cửa để hai chị em họ tâm sự.

Thấy Nguyễn Ân chốc chốc lại giơ tay lên làm ký hiệu, Hòa Tuyết vẫn không kìm được xót xa, cô kéo Nguyễn Ân lên giường, hai tay ôm hai má Nguyễn Ân mà ngắm nghía rất lâu, cuối cùng thốt lên: “Không nói được thật à?”.

Nguyễn Ân gật đầu.

Hòa Tuyết lại khẽ chạm tay vào bụng cô: “Con... thật sự không còn?”

Thấy Hòa Tuyết e dè hỏi từng chút một, Nguyễn Ân không kìm được cười chua xót, cô với chiếc di động, bấm chữ.

Đã gần mười tháng rồi, nếu vẫn còn thì bụng tớ sao được bình thường như thế này? Tiểu Tuyết, cậu vẫn hài hước như thế!

Xem xong dòng chữ, gương mặt vốn đã mếu máo của Hòa Tuyết lại càng thêm nghiêm trọng.

“Bà nó, tên Cố Tây Lương khốn kiếp kia khiến cậu thảm ra nông nỗi này!... Nhưng mà Cố Nhậm cũng được lắm, dám lừa tất cả mọi người. Tớ đã bảo từ đầu mà, anh ta không hề đơn giản, không ngờ chẳng những không đơn giản mà còn thâm tình nữa.”

Nghe người khác nói trắng tâm tư Cố Nhậm ra, Nguyễn Ân vẫn có chút xấu hổ.

Đừng nói lung tung.

“Nói lung tung cái gì? Nếu anh ta không có tình ý với cậu thì cần gì phải hao tâm tốn sức đưa cậu sang Mỹ! Anh ta đối xử với cậu tốt hơn tên kia rất nhiều! Cậu không biết đâu, sau khi cậu xảy ra chuyện không bao lâu thì tên đó đã đưa con bé dở hơi kia ra ngoài công khai, thật chẳng ra làm sao cả!”

Dù sớm đã biết sự thật nhưng nghe vậy, trái tim Nguyễn Ân vẫn không kìm được mà nhảy lên. Một lúc sau cô lại viết trên điện thoại.

Tớ biết rồi.

Hòa Tuyết tròn mắt nhìn cô: “Cậu biết? Thế chắc cậu cũng biết chuyện hai người đó sắp kết hôn?”

Kết hôn.

Kết hôn?

Lâu lắm rồi Nguyễn Ân không theo dõi tin tức trong nước, Cố Nhậm cũng không xem. Hai người đều sợ cái tên kia sẽ đảo lộn cuộc sống bình lặng của mình, nhưng cái gì đến vẫn cứ đến, chỉ không ngờ nó lại đến bằng cách này.

Thấy sắc mặt Nguyễn Ân đột ngột biến đổi, Hòa Tuyết mới vỡ lẽ ra cô ấy còn chưa biết chuyện. Tự trách miệng mình lắm lời, cô vội vàng chữa cháy, nhưng lại không biết phải nói gì cho phải: “Thế.. thế... mặc kệ cái đôi gian phu dâm phụ ấy”.

Nguyễn Ân hít sâu mấy hơi, ngón tay tiếp tục bấm điện thoại.

Khi nào?

Hòa Tuyết kích động: “Cậu hỏi làm gì? Cậu muốn tới tham gia đấy à?”

Nhận được một cái gật đầu của đối phương, giọng nói của Hòa Tuyết thêm bức xúc: “Tớ nói cho cậu biết, tớ không cho cậu đi! Cậu đi làm gì? Để họ trực tiếp làm đau cậu lần nữa chắc? Tên khốn kia là đồ không có nhân tính. Cậu quên hẳn ta đi”.

Tớ cũng muốn quên, nhưng cậu bảo tớ làm sao quên được đây? Câu này nói thật đúng, chỉ có người buộc chuông mới tháo được chuông. Có lẽ phải tận mắt nhìn thấy thì tớ mới chịu từ bỏ. Hơn nữa tớ chỉ lén lút xem thôi. Chắc chắn sẽ không lộ diện, không quấy rầy cuộc sống của đối phương.

Dù sao thì anh ấy có cuộc sống của anh ấy, tớ có tương lai của tớ.

Vì thế, Tiểu Tuyết, cậu nhất định phải giúp tớ.

Hòa Tuyết buồn bực, đứng dậy đi lại vài vòng, sau đó cô khẽ vuốt tóc Nguyễn Ân, gọi to: “Nguyễn Nguyễn”.

Nếu là trước kia, thấy bộ dạng khó xử của Hòa Tuyết, Nguyễn Ân nhất định sẽ từ bỏ ý định. Nhưng hiện giờ đã khác, cô kiên quyết tiếp tục hỏi: *Ngày?*

Hòa Tuyết không còn cách nào khác, đành thành thật trả lời: “Thứ Bảy tuần sau”, còn bổ sung thêm một câu: “Tớ đã xem Hoàng lịch rồi, ngày hôm đó không thích hợp cưới xin. Họ nhất định không hạnh phúc!”

Nguyễn Ân không kìm được mà liếc xéo cô ấy một cái. Hòa Tuyết thấy vậy mới bớt lo lắng.

Thật sự muốn buông xuôi rồi phải không? Không sao, Nguyễn Nguyễn, còn có tớ bên cậu.

Nghe theo ý kiến của Hòa Tuyết và Nguyễn Ân, Cố Nhậm dọn dồ đầu bếp làm nhiều đồ ăn ngon. Lúc ăn cơm, không ai lên tiếng, Nguyễn Ân thì không nói được, Cố Nhậm là người ít nói, Hòa Tuyết trong lòng còn đang mãi đắn đo. Cô nghĩ tới dáng vẻ cầu xin của Nguyễn Ân chiều nay, do dự không biết có nên yểm trợ cô ấy trở về không? Bữa cơm lặng lẽ trôi qua như vậy, giữa chừng, Cố Nhậm gấp thức ăn cho Nguyễn Ân, chỉ nói một câu: “Em thích ăn món cay ngọt, ăn nhiều vào.”

Hòa Tuyết lại càng băn khoăn. Mặc dù không quá hiểu con người Cố Nhậm, nhưng hiện tại cô đang ở nhà anh ta, nhận được sự tiếp đãi chu đáo của anh ta, có câu ăn cây nào rào cây ấy. Huống hồ, anh ta đối xử với

Nguyễn Ân ân cần như thế, rõ ràng là vô cùng yêu Nguyễn Ân. Nếu bây giờ cô đưa Nguyễn Ân đi gặp người nào đó, nhất định sẽ có cảm giác tội lỗi.

Rốt cuộc phải làm sao đây?

Buổi tối nằm trên giường, Hòa Tuyết ôm lấy cánh tay Nguyễn Ân, dường như rất sợ đây chỉ là một giấc mộng. Nguyễn Ân đành để mặc cô ấy muốn làm gì thì làm, sau đó cầm lấy điện thoại bắt đầu “nói chuyện”.

Tớ là người thật! Vẫn còn sống! Thế nên, giờ là lúc nói chuyện của cậu!

Tâm trạng vốn đang kích động của Hòa Tuyết bỗng nhiên như bị tạt nước lạnh, cô buông tay Nguyễn Ân, miệng hé rồi lại ngậm, mắt mở rồi lại nhắm.

Nguyễn Ân không thúc giục, kiên nhẫn đợi đến khi Hòa Tuyết lên tiếng.

“Tớ muốn chia tay với anh ấy!”

Nói xong, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa, giọng nói ấm áp của Cố Nhậm truyền tới: “Nguyễn Nguyễn, hôm qua ngủ ít, đừng thức khuya quá!”, sau đó là tiếng bước chân rời đi. Mặt Hòa Tuyết đỏ rần, vừa nãy Cố Nhậm có nghe thấy cô hét lên câu kia không? Mất mặt quá đi mất! Chẳng trách Hàn Duệ nói... Dừng! Lại Hàn Duệ, đã nói muốn chia tay với anh ta cơ mà!

Nguyễn Ân cũng nhận ra Hòa Tuyết xấu hổ, cười đến rung cả người, Hòa Tuyết buồn bực thò tay vào cù cô, hai người vật lộn trên giường một lúc, cuối cùng Nguyễn Ân không chịu nổi, giơ tay ra hiệu dừng lại, bấy giờ Hòa Tuyết mới chịu thôi. Hai người nằm im để bình phục sức lực rồi mới tiếp tục chủ đề đang dang dở.

Mau trút hết khổ tâm ra đi, quá hạn sẽ không có hiệu lực đâu!

“Thực ra cũng không có gì, chỉ là nhiều lúc tớ cảm thấy anh ấy không giống tớ tưởng tượng.”

Không tốt với cậu à?

Trong đầu Hòa Tuyết chợt hiện lên hình ảnh lúc hai người bên nhau, cô vừa ngẫm nghĩ vừa nói: “Cũng tạm tạm! Nhưng tớ luôn có cảm giác anh ấy giấu giếm tớ chuyện gì đó. Không rõ là tớ nghĩ quá nhiều hay là làm sao, nhưng mà không quan trọng, vấn đề là anh ấy quát tớ!”

Quát thế nào?

Không hỏi thì còn tốt, Hòa Tuyết vừa thấy dòng chữ liền nhớ tới chuyện cũ, lập tức phát điên. Hàn Duệ gắt gỏng là vì cô và em gái của anh luôn đấu khẩu với nhau, không ai nhường ai, sau đó cô có quá lời một chút. Hàn Duệ cứ đứng ở vị trí trung lập thì cô còn chấp nhận được, đằng này rõ ràng là anh tỏ ra bên vực người nhà! Bên vực người nhà không sai, nhưng anh lại dám cảnh cáo cô, ý tứ là không cho phép ai bắt nạt Hàn Mẫn, chẳng qua cảm thấy đấu khẩu với cô ta rất thú vị, nhưng thái độ của Hàn Duệ lại khiến cô bị tổn thương.

Cảnh cáo!

Trong lòng Hòa Tuyết dùng tới hai chữ nghiêm trọng này. Mặc dù Hàn Duệ không biểu hiện ra ngoài rõ ràng nhưng cô có thể cảm nhận được anh quan tâm tới mình. Thế nên cô cứ ngây thơ cho rằng mình rất quan trọng đối với anh, chẳng qua anh ăn nói có phần khó nghe mà thôi. Nhưng sau sự việc lần đó, Hòa Tuyết đã bắt đầu thay đổi cách nghĩ. Hai người cãi nhau một trận, rồi cô lẳng lặng mua vé máy bay đi Mỹ.

Nghe xong, Nguyễn Ân cảm thấy Hòa Tuyết vẫn còn quá trẻ con, hết như hồi còn học đại học, chẳng bao giờ chịu nhường nhịn ai. Vốn chỉ là chuyện con con, đâu cần thiết phải nghiêm trọng hóa vấn đề lên thế. Nhưng như vậy mới là Tiểu Tuyết!

Trút hết nỗi lòng, Hòa Tuyết cảm thấy nhẹ nhõm hẳn. Hai người một nói một nghe, dần dần chìm vào giấc ngủ.

Hôm sau, Hòa Tuyết và Nguyễn Ân định dạo phố, Cố Nhậm bảo tài xế đưa họ đi nhưng Nguyễn Ân từ chối, nói không đi bộ thì sao gọi là dạo phố? Cố Nhậm đành để tùy ý cô, dặn dò mấy câu rồi đi làm. Hai cô gái hí hửng dắt nhau tới khu mua sắm, trên đường, bỗng có một chiếc ô tô dừng lại bên cạnh. Nguyễn Ân giật mình kéo Hòa Tuyết lùi lại. Hòa Tuyết đang định mở miệng mắng đối phương thì cửa xe đã mở ra, người bước xuống từ trên xe mới khiến cho cô hoảng hốt thật sự.

Người đàn ông sắc mặt sa sầm kia, không phải là Hàn Duệ thì còn ai vào đây?

Tối qua đi làm về, Hàn Duệ phát hiện ra người nào đó biến mất, điện thoại không liên lạc được, đến nhà họ Hòa cũng không thấy đèn sáng. Cô có thể đi đâu? Anh lái xe trên đường cao tốc cực nhanh, đột nhiên nghĩ tới mỗi

lần tâm trạng không vui Hòa Tuyết đều ra ngoài giải khuây, lần trước trong nhà gặp chuyện không may, cô cũng không nói một câu mà xuất ngoại du lịch. Hàn Duệ một tay lái xe, một tay gọi điện cho ai đó.

“Giúp tôi kiểm tra tất cả các chuyến bay nội địa và nước ngoài của ngày hôm nay.”

Thấy người đàn ông kia đang từng bước đi tới trước mặt mình, Hòa Tuyết cảm thấy toàn thân toát mồ hôi lạnh. Người đàn ông này nhìn bề ngoài có vẻ là thanh niên ưu tú, nhưng chỉ có những người ở bên cạnh mới biết rõ, Hàn Duệ càng tỏ ra lễ độ với bạn thì bạn càng phải khiếp sợ. Điểm này, xác thực là rất giống năm xưa Nguyễn Ân hình dung về Cố Tây Lương. Chẳng trách hai người họ hợp tác rất ăn ý trên thương trường. Quả nhiên là tính cách và chí hướng hợp nhau.

Liếc mắt về phía Nguyễn Ân, Hàn Duệ không khỏi rùng mình. Nếu không nhầm thì người phụ nữ này chính là vợ của Cố Tây Lương. Chỉ có điều không phải cô ta đã yên ổn nằm trong quan tài rồi ư? Vì sao lại xuất hiện bằng xương bằng thịt ở đây? Xưa nay chưa bao giờ bắt gặp chuyện quái giữa ban ngày ban mặt thế này, vì thế chỉ có một khả năng duy nhất, có người cố ý sắp đặt. Tuy nhiên, chuyện tình cảm này, Hàn Duệ không mấy hứng thú lo nghĩ nhiều, cứ bình tĩnh chờ lời giải đáp từ từ được gọi mở thì hơn.

Nguyễn Ân nhận ra sự nghi hoặc của đối phương, nhưng vì không nói được nên cô chỉ có thể tiếp tục che chắn cho cô gái đang trốn sau lưng mình.

Hàn Duệ cũng chẳng bận tâm tới động tác thập thò của Hòa Tuyết, chỉ thản nhiên mở miệng: “Em ngoan ngoãn về hay là muốn anh trói em vác lên máy bay?”

Hòa Tuyết chợt dạ, dầu sao cũng là mình nhất thời xúc nổi bỏ đi, không kịp nghĩ tới hậu quả. Bây giờ người ta đã đuổi đến tận đây rồi, cô vẫn chưa biết bản thân có muốn về cùng người ấy hay không. Tối qua tâm sự hết với Nguyễn Ân, cô cũng cảm thấy hình như đúng là chuyện nhỏ nhặt thật, nhưng mà cứ dễ dàng theo Hàn Duệ về thì chẳng phải là mất mặt rồi ư?

Hòa Tuyết còn đang do dự thì đã bị Nguyễn Ân đẩy lên trước, Hàn Duệ đỡ lấy, thừa dịp Hòa Tuyết còn chưa kịp phản ứng đã rất nhanh chóng

bé ngang cô lên xe. Cuối cùng chỉ còn lại tiếng hét bằng giọng giả thanh của Hòa Tuyết vang lên: “Nguyễn Nguyễn!”

Hàn Duệ trước khi lên xe không quên quay lại nhìn Nguyễn Ân với ánh mắt nửa cười nửa không. Hình như cô không còn là cô gái yếu ớt trước kia nữa.

Nguyễn Ân thờ dài, vì sao người ta yêu nhau có thể đầu giường cãi nhau cuối giường làm hòa, còn cô thuận buồm xuôi gió từ đầu đến cuối mà kết cục lại dở dang? Không tìm được câu trả lời, Nguyễn Ân lấy di động ra gửi tin nhắn cho Hòa Tuyết. “Đừng trẻ con như thế nữa, rồi đến lúc hối hận không kịp đâu. Còn nữa, mau nghĩ xem nên báo đáp tớ thế nào. Không thì cuối tuần sau tớ xuống máy bay hãy để tớ trông thấy khuôn mặt như hoa như ngọc của cậu là được.”

Hòa Tuyết nhận được tin nhắn liền bật cười, tóm lại là vì viết tiểu thuyết một thời gian nên ngôn từ của cô ấy mới trở nên quanh co vòng vèo như vậy!

Hàn Duệ lấy làm lạ, vừa rồi hình như đối phương vẫn còn tỏ ra không muốn nói chuyện. Hòa Tuyết không buồn để ý tới anh, soạn tin nhắn hồi âm Nguyễn Ân: “Cậu bỏ đi sớm như thế làm gì chứ? Nếu cậu tỉnh lại sớm một chút thì có phải bây giờ Cố Tây Lương đã là thứ trong tay cậu rồi không? Đâu đến lượt bà cô kia chứ! Chúng ta song kiếm hợp bích làm cho cô ta thịt nát xương tan đi!”

Nhìn chằm chằm cái tên vẫn còn ảnh hưởng tới mình kia, Nguyễn Ân mãi mới định thần lại, trả lời Hòa Tuyết một câu không liên quan: “Thịt nát xương tan? Đây cậu hận người ta cứ như người ta cướp mất chồng cậu không bằng!”

Bên kia không có hồi âm.

Gần một năm nay, có lẽ Nguyễn Ân không học được bản lĩnh gì đặc biệt ngoài tài đánh trống lảng.

Hòa Tuyết lúc này xác thực là đang vô cùng lo lắng, tuần sau nhất định phải đưa Nguyễn Ân đến hôn lễ của Cố Tây Lương ư? Nói không được thì vô dụng, hiện giờ cô có cảm giác mình chẳng khác nào con cún bị bắt đi cày.

Đi làm về, Cố Nhậm thấy trong nhà chỉ có mình Nguyễn Ân đang ngồi ở ghế đọc báo, không khỏi lấy làm lạ hỏi: “Cô ấy đi đâu rồi?”

Nguyễn Ân bây giờ mới phát hiện ra có người, cô giơ hai ngón tay ra hiệu.

“Bị đón đi rồi à?”

Cô gật đầu.

Cố Nhậm vừa thay dép vừa nói: “Cãi nhau vụn vặt, thúc đẩy tình cảm”.

Nguyễn Ân nghe vậy, chỉ cúi đầu tiếp tục đọc tờ báo tiếng Anh. Cô còn có thể nói gì được nữa? Cô luôn luôn lảng tránh vấn đề tình cảm, không muốn cùng anh nói tới chuyện này. Nhưng Cố Nhậm không để cô thoát, anh ngồi xuống cạnh cô, trong giọng nói đầy chờ mong.

“Nếu em cũng như vậy, thỉnh thoảng giận dỗi, thỉnh thoảng cãi nhau với anh thì tốt biết mấy.”

Nguyễn Ân biết không thể tránh được nữa, đành ngẩng lên mỉm cười, cố ý bóp méo lời anh.

Thiếu gia Cố Nhậm đối xử tốt với em như thế, em có muốn giận dỗi cũng không được.

Thấy cô cố tình trêu đùa, Cố Nhậm chỉ im lặng. Anh biết cô hiểu ý anh, cô đang cố tình lảng tránh, nhưng anh không muốn vạch trần, cũng không muốn bức bách cô. Thời gian, anh vẫn còn nhiều. Thấy không, anh đã khiến cô không thể chống cự. Anh đối xử với cô rất tốt? Đúng là như vậy.

Cố Nhậm đi lên gác, Nguyễn Ân mới đặt tờ báo sang một bên, trong đầu lại xuất hiện hai chữ kia...

Kết hôn. Kết hôn...

Chương 18

Lục Thành đón Hà Diệc Thư đi thử váy cưới, sau đó lại đưa cô về nhà rồi mới quay trở lại công ty.

Hà Diệc Thư về tới nhà, thay một bộ quần áo thoải mái, sau đó quan sát phòng ngủ một lần, nên thay đổi lại một chút rồi nhỉ? Khung ảnh trước đây bị cô tháo xuống, giờ Cố Tây Lương đang đem bày trong phòng làm việc. Tình yêu và nỗi nhớ của anh dành cho Nguyễn Ân, trước giờ anh không hề giấu giếm. Tranh giành với một người chết, bạn luôn là người thua. Hà Diệc Thư hiểu rõ điều ấy.

Quá khứ không quan trọng, quá trình không quan trọng, kết quả mới là quan trọng nhất.

Nhưng, khi nhìn khắp phòng một lượt, Hà Diệc Thư chợt phát hiện ra tờ đơn ly hôn. Vị trí chữ ký của người chồng trống không khiến trái tim cô đau nhói.

Ngẫm nghĩ một lúc, Hà Diệc Thư đặt túi tài liệu về chỗ cũ.

Nghe thấy tiếng mở cửa, sự thất vọng trên mặt lập tức được thay thế bằng vẻ tươi cười. Cố Tây Lương lên gác, Hà Diệc Thư cũng vừa ra khỏi phòng ngủ, chào anh một câu. Cố Tây Lương không nhìn cô mà đi thẳng về phía phòng làm việc, một lúc sau chợt nhớ ra điều gì, anh mới dừng chân rồi quay lại hỏi: “Váy hợp không?”.

Hà Diệc Thư cảm động gật đầu: “Em rất thích”.

Cuộc đối thoại kết thúc, người đàn ông tiếp tục đi về phía trước, một cánh cửa ngăn cách hai nơi.

Hà Diệc Thư vẫn đứng yên.

Tây Lương, ưu tiên lớn nhất của Nguyễn Ân là quyết tâm, nhưng em cũng có, hơn nữa, em còn có thời gian, em có thể chờ.

Nguyễn Ân nói dối Cố Nhậm rằng Hòa Tuyết có việc cần mình giúp, nhất định phải quay về Đài Loan một chuyến. Cố Nhậm muốn cùng cô về nhưng lại bị cô từ chối.

Gần đây anh rất bận mà, em cũng không phải trẻ con.

Cố Nhậm im lặng, sắc mặt anh biến đổi, mãi mới khôi phục lại trạng thái bình thường: “Em đi một mình nhớ cẩn thận, đặt vé máy bay chưa?”

Nguyễn Ân kinh ngạc, anh dễ dàng để cô đi như vậy sao? Cô đã suy nghĩ rất nhiều, tìm rất nhiều cơ để thuyết phục anh, không ngờ lại dễ dàng đối phó như vậy.

Ừm, sáng mai.

Hôm sau, Cố Nhậm đưa Nguyễn Ân ra sân bay, trước lúc cô vào cửa soát vé, anh dường như mấy lần muốn mở miệng lại thôi. Nhưng gần đến giờ bay, vẻ mặt anh càng trầm xuống.

Anh biết sự thật. Tối hôm ấy anh nghe rõ ràng những điều mà Hòa Tuyết nói với Nguyễn Ân mà cho dù không nghe được, thì ngay sáng hôm sau anh cũng nhận được điện thoại của Cố Tây Lương, mời mình về dự hôn lễ. Thời gian này công ty khá bận rộn, hơn nữa anh sợ Nguyễn Ân sẽ đòi theo mình về nên lấp lửng từ chối. Mấy ngày qua anh đều thấp thỏm bất an, nếu cô hối hận, nếu cô muốn quay về thì phải làm sao?

Anh chưa từng biết cảm giác sợ hãi ra sao, ngay cả năm xưa bỏ một khoản vốn lớn ra đầu tư kinh doanh cũng không hề có lấy một chút sợ sệt, bởi anh biết ông trời không thương xót kẻ yếu đuối, nếu muốn đứng vững trong xã hội này, bản thân không thể cầu xin, mà chỉ có thể trở nên mạnh mẽ. Vậy mà khi có Nguyễn Ân ở bên, anh lại cảm nhận sâu sắc được thế nào là suy tính được mất. Tiếc rằng, những chuyện mình càng sợ hãi lại càng đến nhanh. Nguyễn Ân đã chủ động đề nghị về Đài Bắc, còn kiếm một cái cơ vụng về như vậy. Cố Nhậm không vạch trần ý đồ của cô, từ trước đến giờ anh luôn hành động theo ý mình mà không nghĩ tới cảm nhận của cô, không đứng trên lập trường của cô mà suy nghĩ, thế nên hiện giờ, anh cho cô một cơ hội lựa chọn.

Thấy Nguyễn Ân ra hiệu tạm biệt rồi chuẩn bị quay người đi, Cố Nhậm rút cuộc thốt lên câu hỏi đã chôn giấu nơi đáy lòng từ lâu.

“Em có quay lại đây không?”

Nguyễn Ân ngẩn ra, không biết vì sao tự dưng Cố Nhậm lại hỏi điều này. Chẳng lẽ anh ấy đã phát hiện ra điều gì? Không đúng, nếu đã biết thì làm sao ánh mắt anh ấy lại bình thản như thế? Hơn nữa, lại dễ dàng cho mình đi? Cho dù chiều chuộng cô đến mức nào, Cố Nhậm cũng luôn muốn

giữ cô trong tầm mắt của mình, vì thế Nguyễn Ân không suy nghĩ nhiều nữa, giơ tay lên trả lời.

Không quay lại thì em còn đi đâu được nữa? Quốc sắc thiên hương không phải, kinh nghiệm làm việc không có, lại còn tàn tật thế này, làm sao nuôi nổi bản thân. Ngoài anh ra sẽ chẳng còn ai chịu nhận em cả.

Trông khóe mắt cô khẽ nheo lại vì nụ cười, Cố Nhậm ít nhiều cũng cảm thấy yên tâm.

“Em nói đấy nhé, Nguyễn Ân, nếu em không trở lại...”

Đôi phương nổi hứng trêu đùa, giơ tay lên ngăn lời anh.

Không trở lại thì sao?

Cố Nhậm không trả lời, anh chỉ tay vào đồng hồ treo tường trong phòng khách: “Nếu em còn không vào là khỏi cần đi luôn đấy”.

Nguyễn Ân giật mình, vội vàng chạy vào phòng soát vé. Cố Nhậm mỉm cười.

Thực ra, cũng không hề thay đổi, Nguyễn Nguyễn, em vẫn mơ mơ màng màng như vậy.

Sau đó, trong lòng anh xuất hiện câu trả lời.

Không trở lại thì sao?

Thì sao? Anh sẽ dùng mọi thủ đoạn để mang cô về, nếu không thì còn thế nào được nữa?

Hòa Tuyết đã giúp Nguyễn Ân đặt phòng ở khách sạn. Sợ Nguyễn Ân chưa quen với chênh lệch múi giờ nên sáng sớm hôm sau, Hòa Tuyết đã đặt báo thức thật sớm rồi đến khách sạn gọi cô dậy.

Nguyễn Ân cũng để mặc Hòa Tuyết loay hoay một hồi, đến khi đứng trước gương, thấy bộ trang phục trên người, cô mới nhú mày, cầm di động lên gõ chữ.

Hòa Tiểu Tuyết, cậu xác định đang giúp tớ trở nên lạ mắt? Thế này chẳng những bố mẹ tớ không nhận ra, mà cho dù có nhận ra cũng bị dọa cho hết hồn.

Trừ trường hợp thật cần thiết, bình thường Nguyễn Ân đều để mặt mộc, bây giờ lại bị Hòa Tuyết làm cho biến thành cái dạng này, trang điểm quá đậm, quả thực không ai nhận ra được. Sao cô dám ra ngoài trong bộ

dạng này? Hoàn toàn trái ngược với phong cách xưa nay, quần dài bó sát màu vàng, cái này tạm chấp nhận được, nhưng sao lại có chiếc mũ rộng vành trên đầu thế kia? Nhìn thế nào cũng thấy giống đi nghỉ mát ở Hawaii.

Hòa Tuyết còn đang đắc ý với thành quả của mình thì thấy vẻ mặt cau có của Nguyễn Ân, cô phụng phịu dẫu môi: “Tớ thấy rất đẹp mà. Cậu mặc thế này, tớ đảm bảo Cố Tây Lương đứng đối diện cũng sẽ không nhận ra cậu được”.

Đúng là như thế, nhưng mặc thế này ra ngoài đường, người khác cảm nhận thế nào không quan trọng, vấn đề là cô sẽ thấy mắt mặt. Giằng co một hồi, cuối cùng Nguyễn Ân vẫn bị Hòa Tuyết kéo ra ngoài. Ra khỏi thang máy, đi qua người nào Nguyễn Ân cũng có cảm giác đối phương đang nhìn mình mà cười. May mà ra khỏi khách sạn, thấy gần đó có một cửa hiệu, cô bèn bảo Hòa Tuyết đứng chờ, một mình vào trong, năm phút sau đi ra, trên mặt xuất hiện thêm một chiếc kính râm màu rượu vang. Lần này đến lượt Hòa Tuyết cười lẩn lộn. “Cậu không đeo kính râm thì tớ còn thấy bình thường, giờ thì trông cậu đúng là đang ở Hawaii thật”.

Nghe vậy, Nguyễn Ân một tay nắm điện thoại, một tay đánh vào cánh tay đối phương. Hòa Tuyết chưa kịp phản ứng đã phải chịu một trận đòn bất ngờ, cô lập tức néo má Nguyễn Ân, âm ức nói: “Tớ rất nghi ngờ cậu không phải là Nguyễn Nguyễn! Trước đây cậu chỉ động khẩu, không động tay chân! Mau trả lại cho tớ cô gái dịu dàng đáng yêu trước kia!!!!”

Hòa Tuyết tưởng rằng sự thay đổi này của Nguyễn Ân chỉ là ăn nói có phần hoa mỹ, nội tâm không còn yếu đuối như trước, không còn chỉ biết ngồi một chỗ chờ chết. Nhưng không ngờ lại thay đổi lớn đến thế, cô nhất thời không thể tiếp thu.

Nguyễn Ân chớp mắt, lại dùng di động viết mấy chữ.

Xin lỗi... Tớ không thể động khẩu, nên mới phải động tay chân...

Hòa Tuyết suýt té xỉu. Bình thường đấu khẩu với một mình Hàn Duệ đã khiến cô hao tâm tổn sức lắm rồi, giờ lại có thêm một Nguyễn Ân nữa, ông trời muốn lấy mạng cô rồi chăng?

Liếc nhìn đồng hồ, một tiếng nữa là hôn lễ bắt đầu, hai người vội vàng gọi taxi.

Hôn lễ được cử hành trên bãi cỏ của khách sạn Victoria, khách khứa đều đã đến đông đủ. Chủ hôn là ông ngoại Chu Từ Ninh, mặc dù là ngày

vui nhưng vẻ mặt ông vẫn lạnh băng như thường. Cố Tây Lương mặc trang phục trang trọng, tay bung ly rượu mời khách, bộ dạng hết như đang bàn chuyện làm ăn, vẻ mặt không hề tỏ ra vui mừng. Tất cả đang chờ đến mười hai giờ, hôn lễ sẽ chính thức bắt đầu.

Hàn Duệ bận việc, nói sẽ đến muộn, nên Hòa Tuyết kéo Nguyễn Ân ần ần núp núp ở hàng người cuối cùng, trong miệng không ngừng lẩm nhảm: “Đã nói cậu không nhất định phải tới đây rồi mà. Ngay tớ còn chẳng nghĩ sẽ tham gia nữa là! Cậu nhìn xem, nhìn xem, lúc cậu kết hôn với anh ta, người nhà anh ta có ai xuất hiện không?”

Thực ra, Nguyễn Ân cũng cho rằng Hòa Tuyết nói rất đúng, cô vốn dĩ không cần trở về. Nhưng, nhưng cái gì? Nói trắng ra là cô không cam lòng, khi chưa tận mắt chứng kiến đôi phương hạnh phúc thì chưa chịu từ bỏ hi vọng, cho dù niềm hạnh phúc ấy chẳng có tí chút liên quan tới mình.

Cô đã viết ra rất nhiều những cuộc tình thăng trầm trắc trở sắp xếp rất nhiều ngọt ngào cay đắng cho người khác, hào hiệp và quyết liệt. Thế nhưng khi đặt mình vào đó, cô mới biết bản thân không làm được. Cô vẫn là Nguyễn Nguyễn của ngày xưa, chẳng qua chỉ là học thêm được cách mặc áo chống đạn lên người mà thôi.

Không hiểu vì sao, nhìn vào khuôn mặt ngày đêm cô mong nhớ kia, cô lại cảm thấy mơ hồ.

Là anh đấy ư? Là người đầu tiên em yêu, là người em yêu nhất đấy ư? Xin lỗi, em không thể xác định. Anh vẫn đĩnh đạc, tự tin như xưa, đối diện với bất cứ ai vẫn là cái vẻ mặt thản nhiên, hờ hững ấy. Hồi tưởng lại những ngày tháng yêu anh, chỉ một chữ “mệt mỏi” không thể nào khái quát hết được. Sự hèn mọn của em khi ấy, hiện giờ nghĩ lại em thấy hổ thẹn biết bao. Vì sao em nhất định phải chịu đựng sự do dự của anh, vì sao anh lại coi thường cảm nhận của em như thế, vì sao anh có thể thản nhiên lấy tình yêu của em?

Nguyễn Ân cứ suy nghĩ miên man, rồi đột nhiên nhận ra, mình thật sự không cần quay lại đây. Mặc dù trong tiềm thức còn một tia hy vọng rằng mình và Cố Tây Lương có thể nói lại chuyện xưa, rằng cái chết của mình chưa biết chừng đã khiến anh hoàn toàn giác ngộ ra tình cảm của bản thân. Thế nhưng, như vậy thì sao? Hà Diệc Thư chính là cái nút thắt giữa cô và anh, cô càng muốn tháo gỡ, nút thắt ấy càng thêm chặt. Cô không muốn tiếp tục những ngày tháng phải sống trong áp lực và nỗi sợ hãi kia nữa, rõ ràng

người ấy đang nằm bên cạnh mình nhưng một giây tiếp theo lại có thể nằm bên cạnh người nào khác. Giống như câu nói trước đây của Cố Tây Lương, cô sẽ điên, nhất định sẽ phát điên.

Rốt cuộc Nguyễn Ân cũng đứng lên, không một chút do dự mà đi ra cửa.

Em suy đi nghĩ lại đều thấy tương lai giữa em và anh, thật sự là quá xa vời... Cố Tây Lương, mặc dù, em còn chưa học được cách quên anh...

Hòa Tuyết vẫn ngồi lảm nhảm một mình mà mắng nhiếc người đàn ông bạc bẽo kia, không hề phát hiện Nguyễn Ân đã bỏ đi. Lúc quay đầu lại nhìn thì bên cạnh đã không còn bóng người, cô hoảng hốt nhìn quanh, rất sợ có người nhận ra Nguyễn Ân. Đúng lúc này thì di động trong túi kêu lên mấy tiếng tí tí, Hòa Tuyết lấy ra xem, một tin nhắn cực ngắn.

“Cậu nói đúng, tớ không cần phải tới tham gia lễ cưới này.”

Khóe miệng Hòa Tuyết mấp máy.

Bạn thân yêu, tớ biết cậu đã thật sự buông tay.

Trong lòng vô cùng nhẹ nhõm, vô số người xa lạ lướt qua, Nguyễn Ân lại cảm thấy rất an toàn. Cô lấy di động lên mạng, đặt vé chuyến bay đi Washington chiều nay. Lúc ngẩng đầu lên, không may đụng phải một người qua đường.

Bình thường nếu đụng phải người khác, nói một câu xin lỗi là xong. Nhưng không đơn giản như thế, vì lực quá mạnh mà có thể Nguyễn Ân theo quán tính ngã ra sau, lúc đứng vững lại, chiếc mũ rộng vành đã rơi xuống đất. Rơi mũ cũng không phải chuyện gì to tát, nhưng vấn đề là nó kéo luôn cả cặp kính trên mặt cô theo. Đương nhiên cả hai điều này đều không thành vấn đề, quan trọng là gương mặt của cô đã lọt hoàn toàn vào tầm mắt của Mạc Bắc.

Lúc ấy Mạc Bắc vừa mới xuống xe, thấy Nguyễn Ân cũng không có phản ứng gì đặc biệt. Bởi vì sau khi sang Mỹ không lâu, Nguyễn Ân đã đổi kiểu tóc xoăn, thế nên dáng vẻ cô và Hà Diệc Thư lại càng không có khác biệt. Hơn nữa, trong tiềm thức của Mạc Bắc, Nguyễn Ân từ lâu đã là một thi thể lạnh lẽo, lúc này nhận nhầm cô là Hà Diệc Thư cũng là điều dễ hiểu.

Mạc Bắc lấy làm lạ, Hà Diệc Thư lẽ ra đang ở trong hội trường làm cô dâu mới đúng chứ? Sao lại ăn mặc thế kia mà chạy ra ngoài? Anh vội

vàng đi về phía trước, gọi một tiếng “Diệc Thu!”, nhưng đối phương không có phản ứng, cuối cùng Mạc Bắc cho rằng mình nhận nhầm người.

Vào hội trường tổ chức hôn lễ, Mạc Bắc liếc mắt đã nhìn thấy Cố Tây Lương ở giữa một đám người. Những người chung quanh đều khách khí chào anh một tiếng “Giám đốc Mạc!” Nhận lấy ly rượu mà người phục vụ đưa đến, Mạc Bắc đi tới chỗ Cố Tây Lương, vừa lúc người chủ trì thông báo hôn lễ sắp bắt đầu. Thấy vẻ mặt Cố Tây Lương vẫn dửng dưng như không, Mạc Bắc liền trêu chọc: “Mặt đàn thôi ra thế? Không phải là cô dâu chạy trốn rồi chứ?”

Cố Tây Lương lườm Mạc Bắc một cái, đúng lúc này Hà Diệc Thu xuất hiện trong bộ váy trắng tinh khiết, Mạc Bắc vô cùng băn khoăn, nhỏ giọng lẩm bẩm một câu: “Chẳng lẽ mình hoa mắt thật?”

Cố Tây Lương thuận miệng hỏi: “Hoa mắt cái gì?”

Mạc Bắc nhăm nháp chút rượu, ngẫm nghĩ một lúc mới nói: “Vừa nãy tớ xuống xe, nhìn thấy cô ấy ăn mặc bình thường đứng ở ngoài cửa, sao thoáng cái đã xuất hiện ở đây?”

Cảm giác của Cố Tây Lương lúc này, nên hình dung thế nào cho đúng?

Giống như khi bạn một mình đi trong đêm tối. Đi, cứ đi, con ngõ hẹp càng ngày càng mù mịt, bạn cố gắng đèn xuống nỗi sợ hãi trong lòng, cố gắng tìm kiếm một tia sáng ở phía trước. Nhưng đột nhiên, có người cho bạn một cây gậy vào đầu từ phía sau.

Tục ngữ gọi là: Đánh đòn cảnh tỉnh.

Cả đời này, Cố Tây Lương đã làm hai việc ngu xuẩn.

Việc thứ nhất, tin rằng Hà Diệc Thu rời khỏi mình là vì tiền.

Việc thứ hai, chưa từng nghĩ tới chuyện chứng thực cái chết của Nguyễn Ân.

Ngày ấy anh tỉnh lại trong bệnh viện, mọi người đều cho rằng anh bị mất trí nhớ, tang sự của Nguyễn Ân, anh càng không nhúng một ngón tay. Chu Tử Ninh đã già yếu, mọi chuyện được giao cho Cố Nhậm xử lý. Bao lâu nay, Cố Tây Lương trốn tránh rồi lại trốn tránh, thật sự không dám tới trước mộ phần của Nguyễn Ân, anh sợ nhìn thấy gương mặt tươi cười của

cô được khắc trên tảng đá lạnh lẽo, anh sợ mình sẽ không khống chế nổi bản thân.

Ngày hôm nay, những lời Mạc Bắc nói giống như hồi chuông cảnh tỉnh anh. Mạc Bắc mới đến đây được chừng mười phút, trong miệng lại thốt ra “ăn mặc bình thường” và “đứng ngoài cửa”, Cố Tây Lương đã ngầm phán đoán được điều gì đó. Nhưng anh không dám tin, chỉ sợ Mạc Bắc hoa mắt thật.

Người chủ trì đã gọi chú rể trở về vị trí, Chu Tử Ninh cũng đứng dậy gọi tên anh, Mạc Bắc đẩy anh về đằng trước, Hà Diệc Thư nghi hoặc ngoái đầu lại nhìn. Nhưng, Cố Tây Lương chỉ đứng bất động, siết chặt cái ly trong tay. Trong đầu anh thoáng hiện lên cuộc điện thoại lần trước khi gọi sang Mỹ mời Cố Nhậm về dự lễ cưới, rốt cuộc cũng đã nhận ra điểm kỳ lạ ở chỗ nào.

Chết tiệt!

Vì sao anh lại quên mất tính cách của Cố Nhậm? Vì sao anh lại coi nhẹ tình cảm mà Cố Nhậm dành cho Nguyễn Ân?

Chiếc ly đột ngột rơi xuống đất, vì có tấm thảm mềm mại bảo vệ mà không bị vỡ. Nhưng hình ảnh Cố Tây Lương chạy ra khỏi hội trường lại khiến cho tất cả mọi người phải kinh ngạc. Trái tim Hà Diệc Thư đột nhiên đập kịch liệt, vội vã nâng làn váy bông bênh của mình chạy theo.

Cuối cùng, lễ cưới này đã không có chú rể, và cũng không có cô dâu.

Thực ra lúc này, Cố Nhậm đã có mặt ở đây, tự cấp cho mình cái danh nghĩa người bảo vệ trở về. Nhưng trong lòng anh có vô vàn điều lo lắng, anh rất sợ sẽ xảy ra điều gì ngoài ý muốn.

Cố Nhậm dừng xe khá xa cửa vào hội trường hôn lễ. Chứng kiến bầu không khí vui vẻ bên trong, lòng anh lại xuất hiện một nỗi chơi vơi. Anh nhìn đồng hồ, thời gian cử hành hôn lễ sắp đến, sau đó, một cuộc va chạm xuất hiện trong tầm mắt anh. Cô gái ấy chỉ hơi cúi đầu làm tư thế xin lỗi người đối diện, rồi lập tức thu nhặt “trang bị” rơi vãi, cầm điện thoại ấn ấn gì đó.

Chẳng lẽ bị phát hiện rồi ư?

Không đúng, nếu Nguyễn Ân bị phát hiện, Cố Tây Lương đã chẳng để cô rời đi như thế. Chưa nghe thấy âm thanh báo hiệu lễ cưới bắt đầu. Chẳng lẽ, cô ấy đã có quyết định?

Anh dám ôm niềm hy vọng này ư?

Lần đầu tiên không đủ tự tin với một thứ, lần đầu tiên đau lòng vì một người, lần đầu tiên lo lắng cho một người, lần đầu tiên nhượng bộ, thỏa hiệp, dụi dàng cũng vì một người.

Hóa ra, bao nhiêu cái “đầu tiên” của tôi, đều chỉ dành cho em.

Ánh mắt Cố Nhậm khóa chặt vào bước chân hấp tấp của Nguyễn Ân. Anh sai người lái xe tới chỗ cô.

Nguyễn Ân đang đứng bên đường bắt taxi thì nhìn thấy một chiếc xe chậm rãi lăn bánh về phía mình. Cô lùi về sau mấy bước để nhường đường cho đối phương, nhưng lúc cúi đầu bỗng nghe được tiếng người ta gọi mình: “Cô Ân!”

Nguyễn Ân lập tức ngẩng lên nhìn, thấy lão Trần ngồi ở ghế lái.

Sự kinh ngạc chỉ thoáng qua vài giây, cô lại khôi phục vẻ mặt bình thản. Cô nên sớm đoán ra mới đúng, Cố Nhậm đâu có dễ bị lừa như vậy? Không do dự nhiều, Nguyễn Ân lên xe, thậm chí không nghĩ tới chuyện phải giải thích.

Cố Tây Lương đuổi ra đến nơi liền thấy một bóng dáng y hệt Hà Diệc Thư vừa mới ngồi vào chiếc xe màu đen, sau đó chiếc xe lập tức lăn bánh, lẩn vào giữa dòng đường tấp nập, biển số kia, làm sao anh không biết?

Không còn nghi ngờ gì nữa, một chút cũng không.

Cố Tây Lương nắm chặt hai bàn tay, chậm rãi xoay người. Ánh mắt chạm vào người con gái vừa mới đứng lại, vẫn còn thờ hốt hốt. Anh hạ mi mắt, sự hổ thẹn thoáng qua trên mặt.

Nỗi hổ thẹn ấy tượng trưng cho điều gì? Hà Diệc Thư sao có thể không biết. Vừa rồi cô cũng nhìn thấy rõ mồn một, người con gái kia chẳng phải Nguyễn Ân thì còn là ai được nữa? Ngay cả chiếc xe đó cô cũng nhận ra, cô từng ngồi trong đó mà quan sát người con gái có gương mặt giống mình đến từng đường nét kia. Dựa vào những gì cô biết về con người Cố Nhậm, chuyện này hoàn toàn không đáng ngạc nhiên.

Toàn bộ thế giới trong mắt Hà Diệc Thư bỗng lung lay, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể đổ sập.

Chưa đến vài phút, thanh âm bình thản và tĩnh lặng như mặt nước đột nhiên truyền đến.

Hà Diệc Thư nâng làn váy có đính những hạt trân châu mịn màng lên, giọng nói khẽ run rẩy: “Em đã từng nói, nếu cô ấy còn sống, em tình nguyện tác thành cho hai người”.

...

“Vì thế, Cố Tây Lương, em không cần anh nữa.”

Em không cần anh nữa.

Trong lòng Hà Diệc Thư hiểu rất rõ, không thể từ bỏ được Cố Tây Lương, cũng chính là không thể từ bỏ được bản thân. Cô cố chấp ở lại bên cạnh anh, rốt cuộc là vì yêu nhiều hơn, hay vì Nguyễn Ân liều mạng cứu cô nên cô muốn thay cô ấy canh giữ người trong lòng nhiều hơn? Thực ra, mỗi người đều có một mặt kiên cường, cho dù là Nguyễn Ân hay Hà Diệc Thư, họ đều cần một người có thể đẩy mình từ trong căn nhà ám cúng ra ngoài để hứng chịu mưa rền gió dữ.

Và rất trùng hợp, người đẩy Nguyễn Ân và Hà Diệc Thư lại là một.

“Xin lỗi. Cảm ơn.”

Hai chữ mà cả đời này Cố Tây Lương ít dùng nhất, hôm nay, rốt cuộc anh đã phải dùng tới.

Trông theo Hà Diệc Thư rời đi, anh nặng nề thở dài một hơi. Sau đó, anh quay đầu nhìn về hướng chiếc xe kia mất hút, đôi mắt híp lại, con ngươi lóe lên. Dường như Cố Tây Lương bất khả chiến bại trước kia đã quay về, à, không đúng, không phải quay về, anh vẫn luôn như vậy, chẳng qua giờ phút này mới biểu hiện rõ trên mặt mà thôi.

Nguyễn Ân, em giỏi lắm! Dám lừa anh lâu như vậy.

Thế nhưng sau đó, ý nghĩ cuối cùng xuất hiện trong đầu Cố Tây Lương chính là:

Em còn sống, thật tốt!

*Tất cả đau khổ của em anh đều không can dự
sự tự tin của anh từ đâu mà có?*

Chương 19

Từ khi trở lại Washington, Cố Nhậm đột nhiên rất bận rộn, thường thức suốt đêm ở trong phòng làm việc. Nguyễn Ân nửa đêm tỉnh giấc đều thấy đèn trong phòng đó còn sáng.

Cổ phiếu của công ty bỗng dung biến động dữ dội, lên xuống thất thường, một ngày tăng vọt rồi lại tụt xuống liên tiếp mấy ngày. Hiện tượng này cứ kéo dài khoảng một tháng. Tuy nhiên, Cố Nhậm không hề nôn nóng, tìm hiểu rõ nguồn cơn, căn cứ vào kết quả điều tra thì đang có người cố tình gây chuyện, hơn nữa không chỉ có một.

Anh nhìn hai cái tên trên bản báo cáo, không hề xa lạ.

Cô Thị, Hàn Thông.

Cô Tây Lương không trực tiếp sang Mỹ đòi người, thứ nhất là vì biết rõ đối phương sẽ không chịu thả người, thứ hai là vì cô cũng sẽ không tình nguyện theo anh về, vì thế, anh lựa chọn rung cây dọa khỉ.

Hành động bất ngờ này của Cô Tây Lương không khỏi khiến Cố Nhậm khó chịu. Trong người chảy cùng một dòng máu, làm sao anh không biết ý đồ của em trai? Ngay sau hôm đó, trên báo trắng trơn xuất hiện tin tức lễ cưới bị hủy bỏ, hiện giờ đối phương lại bắt đầu hành vi trả thù, có ngay thơ đến mấy anh cũng không tin rằng chuyện về nước kia của Nguyễn Ân hoàn toàn bình yên vô sự.

Cái gì nên tới rồi cuộc cũng phải tới.

Đang mãi suy nghĩ thì có cuộc gọi webcam đến, Cố Nhậm nhận điện, trên màn hình là gương mặt hao hao giống mình. Cô Tây Lương đang nửa cười nửa không nhìn anh, rất lễ phép gọi một tiếng “anh trai”, sau đó đi thẳng vào chuyện chính.

“Thời gian qua, anh đã bị em dâu làm phiền nhiều rồi, anh xem lúc nào thuận tiện em qua đó đón cô ấy?”

Cố Nhậm nhếch môi: “Vậy còn phải xem cô ấy có đồng ý hay không”.

Người đàn ông trong màn hình chỉ ngưng đọng ánh mắt vài giây rồi lập tức bật cười: “Thế à?”

Hai người họ đều đang đánh cược, trái tim của một cô gái.

Vốn chỉ muốn pha cho Cố Nhậm một tách cà phê, nhưng Nguyễn Ân lại nghe được cuộc đối thoại kia. Giọng nói quen thuộc truyền tới khiến cơ thể cô không khỏi run rẩy.

Anh ấy biết rồi ư? Sao có thể? Chẳng lẽ hôn lễ bị hủy bỏ là do mình ư?

Nguyễn Ân không cầm lòng được lại tự mình đa tình, lại ôm thêm một tia hy vọng.

Nhìn chằm chằm cái bóng ngoài cửa, Cố Nhậm giơ tay ra hiệu rồi tắt cuộc gọi. Không muốn cho Nguyễn Ân cơ hội trốn tránh, anh nhẹ nhàng đi ra mở cửa. Nguyễn Ân giật nảy mình.

Hai người cứ như vậy nhìn nhau. Cuối cùng là người đàn ông lên tiếng trước.

“Nghe thấy hết rồi?”

Gật đầu.

“Quay về?”

Lắc đầu.

“Anh đối phó với cậu ấy, em có ý kiến gì không?”

Rốt cuộc không thể bình thản gật và lắc được nữa, Nguyễn Ân nghiêng người đi vào trong phòng, đặt tách cà phê lên bàn rồi xoay người lại dùng tay nói chuyện.

Ý anh là gì?

Tựa như đang phải đưa ra một quyết định vô cùng khó khăn trong sinh mệnh, Cố Nhậm mấp máy môi hồi lâu, cuối cùng mới nói: “Cố Thị và Hàn Thông liên thủ mua lại vài công ty con của Nhân Đạt, cổ phiếu Nhân Đạt đang dao động rất mạnh. Dù không hoàn toàn ảnh hưởng tới ngân sách tập đoàn nhưng nếu anh và Tây Lương đối đầu lâu dài, kết quả cuối cùng sẽ là Cố Thị hoặc Nhân Đạt bị xóa sổ.”

Nguyễn Ân không dám nhìn thẳng vào mắt người đàn ông đối diện. Cô giơ tay nói với anh, anh nên làm gì thì làm cái đó, cũng không cần hỏi ý kiến mình.

Nhận thấy cô lại muốn trốn tránh, Cố Nhậm lập tức cản đường lui của cô.

“Em biết rõ, chỉ cần một câu của em, anh từ bỏ toàn bộ Nhân Đạt cũng không sao. Nếu em thật sự muốn ở lại bên anh thì không ai có thể mang em đi được.”

Anh nhấn mạnh hai chữ “bên anh”.

Ngoài cửa sổ, màn đêm không ngừng chìm vào bóng tối vô tận. Nguyễn Ân cảm thấy đầu óc tê dại, không muốn trả lời, nhưng đối phương lại không cho cô cơ hội né tránh. Cô giơ tay đẩy anh ra, nhưng rất nhanh đã bị anh giữ lấy.

“Còn nhớ khi ở Đài Bắc em muốn anh chơi với em cái trò đen trắng kia không? Bây giờ, chúng ta đổi trò khác.”

Cố Nhậm mặc kệ Nguyễn Ân giãy giụa, anh kéo cô tới bàn làm việc, cầm lấy bút, tùy ý rút một tờ giấy trắng lẫn trong đống tài liệu ra. Sau đó, anh dùng một tay giữ cô, một tay viết lên giấy.

Hai cái tên: Cố Nhậm, Cố Tây Lương.

Anh nói: “Tưởng tượng một chút, anh và cậu ấy cùng rơi xuống một cái đầm lầy, bốn phía tối tăm, chìm xuống chắc chắn sẽ bỏ mạng. Mà chỉ có bàn tay em mới có thể kéo lên một trong hai người. Nguyễn Ân, em sẽ cứu ai, từ bỏ ai?”

Thật ấu trĩ! Một câu hỏi lưu hành đã lâu, tựa như bạn gái hỏi bạn trai, em và mẹ anh cũng rơi xuống nước, anh sẽ cứu ai?

Không nhận được đáp án, Cố Nhậm có phần kích động, anh khẩn trương muốn biết, anh không thể chờ đợi được thêm nữa, cho dù câu trả lời có lẽ sẽ không như anh trông đợi.

Anh đặt cây bút vào tay Nguyễn Ân, nhưng cô không chịu cầm, tiếng rơi leng keng vang lên hết lần này đến lần khác, Cố Nhậm nắm chặt lấy tay cô, ép cô giữ lấy chiếc bút. Ngòi bút vạch lên trang giấy trắng một đường.

Có lẽ do màn đêm bên ngoài quá u ám, có lẽ do vẻ mặt của anh quá nghiêm trọng. Cô sợ. Thế nên, dù chỉ là một giả thiết, nhưng Nguyễn Ân lại có cảm giác hai người họ thật sự rơi vào đầm lầy. Và sức lực của cô, chỉ có thể cứu được một người.

Phải làm sao đây? Lựa chọn thế nào đây?

Còn chưa kịp suy nghĩ, Nguyễn Ân đã thấy bàn tay cầm bút của mình bị di chuyển, chậm rãi, cô một mực nhìn theo.

Người đàn ông đưa tay cô chỉ vào hai chữ “Cố Nhậm”, dường như anh không dám thở, ngừng lại hồi lâu mới mở miệng, giọng nói cũng trở lên chêngh vênh.

“Người em muốn từ bỏ, là anh ư?”

Thời gian ngưng đọng, chừng ba giây sau, Nguyễn Ân liềm mạng lắ đầu.

Không, không phải. Cô không muốn anh chết, anh đối với cô tốt như vậy, làm sao cô tàn nhẫn với anh cho được? Nguyễn Ân gắng sức di dời cây bút ra khỏi cái tên kia.

Cố Nhậm thở phào một hơi. Nhưng, anh vẫn không chịu cho cô trốn tránh, tiếp tục siết chặt năm đầu ngón tay, đưa tay cô trở lại mảnh giấy. Ngòi bút chuẩn xác nhắm vào cái tên đã ăn sâu vào xương tủy của cô.

Sau đó, cơ hồ có một loại ma chú nào đó khiến Nguyễn Ân mê man, không ai có thể gọi cô tỉnh dậy, trong đầu cô quẩn quanh ba chữ: Cố Tây Lương, Cố Tây Lương, Cố Tây Lương...

“Nguyễn Nguyễn, em biết rõ, một núi không thể có hai hổ.”

Nhận thấy cô mơ màng như lạc trong cõi mộng, Cố Nhậm nhân lúc này tiếp tục di chuyển bàn tay cô. Nguyễn Ân khôi phục lại tinh thần thì ngòi bút đã như một lưỡi dao sắc bén chạm tới chữ “Tây”. Rõ ràng là mực đen, nhưng lúc này trên trang giấy dường như có vết máu đang dần loang lổ.

Nguyễn Ân đột ngột thét lên chói tai.

“Không!”

Chỉ một chữ, không, Cố Nhậm đã bị đẩy xuống địa ngục.

Anh không nên ép cô chơi trò chơi này, người chịu tổn thương lớn nhất cuối cùng vẫn là anh.

Em không nỡ để anh chết, chỉ vì anh tốt với em. Nhưng khi cho rằng cậu ta sẽ phải chết, em lại sợ hãi mà bật ra tiếng kêu.

Anh chăm sóc em từng li từng tí, khiến em luôn vui vẻ, nhưng không thể khiến em mở miệng nói được một câu. Còn hiện giờ chẳng qua chỉ là

một trò chơi, nhưng nỗi sợ hãi mất đi cậu ta của em đã hoàn toàn lật đổ mọi thứ của anh.

Cố Nhậm buông tay.

Lúc này Nguyễn Ân mới định thần được mình vừa làm gì. Cô có thể nói được rồi! Nhìn người đàn ông đối diện sắc mặt trắng bệch, cô thử mở miệng nói gì đó, xem có phải vừa rồi là ảo giác hay không. Thanh quản đã quá lâu không hoạt động, giọng cô có phần tắc nghẽn, không thể thốt ra cả câu hoàn chỉnh.

“Em...”

Cố Nhậm xua tay ngăn cô lại, cho dù cô muốn nói gì cũng không quan trọng nữa rồi.

“Khuya rồi, đi ngủ đi.”

Đúng là cô có tiếp tục đứng ở đây cũng không biết nên nói gì, sự thật đã chứng minh tất cả. Thế nên, Nguyễn Ân ôm tâm tình rối ren quay về phòng ngủ.

Đêm càng sâu.

Rất nhiều chuyện, từ xưa tới nay đều khó vẹn toàn, một khi đã trúng mục tiêu, bạn có xoay chuyển thế nào cũng không được. Giống như vàng trắng trên bầu trời, dù ngày nào đó nó bị khuyết đi một mảng, lại khuyết đi một mảng, nhưng khi đã treo trên bầu trời, nó vẫn cứ là vàng trắng. Bên ngoài có thể thay đổi trong nháy mắt, nhưng trái tim có thể thay đổi được sao?

Phòng làm việc lúc này, Cố Nhậm đứng bất động rất lâu trong bóng tối, cuối cùng, anh gọi vào một số di động cá nhân.

“Đưa cô ấy đi trước khi tôi hối hận. Ngay lập tức!”

Chiều tối hôm sau, Cố Tây Lương đến nơi, người đầu tiên anh thấy là Cố Nhậm.

Hai người ngồi ở phòng khách, lạnh lùng nhìn đối phương. Một người trầm tĩnh, một người thờ ơ. Dù rằng một câu cũng không nói nhưng trong bầu không khí tựa như có rất nhiều lưỡi dao, vèo vèo bay qua.

Nguyễn Ân đang ở trong phòng ngủ, nghe thấy có người đến bèn ra ngoài xem. Vừa mới xuống cầu thang, ánh mắt lập tức chạm phải Cố Tây Lương. Cô rất muốn vờ như không có việc gì, thật sự rất muốn. Nhưng

càng nỗ lực mỉm cười với đối phương, cô càng cảm thấy trên cơ thể như xuất hiện hàng ngàn lỗ thủng đang bị gió lùa vào.

Giống như trước đây, Cố Tây Lương từng tưởng tượng tới cảnh gặp lại Hà Diệc Thu, Nguyễn Ân cũng hình dung ra rất nhiều tình huống gặp lại anh.

Một: Hai người lướt qua nhau giữa biển người rộng lớn, dừng bước, quay đầu, đôi mắt đắm lệt.

Hai: Rất nhiều năm sau, cô nắm tay Cố Nhậm, anh nắm tay Hà Diệc Thu. Họ gặp lại nhau ở một nơi phong cảnh xinh đẹp nào đó. Kinh ngạc qua đi, rót cuộc bình thản nói một câu: đã lâu không gặp...

Ba: ...

Cho dù cô có tưởng tượng nhiều thế nào, so với hiện tại cũng thơ mộng hơn rất nhiều.

Vừa vào thu, khí trời se lạnh. Cô gái mặc áo dài tay cổ chữ V màu sữa, quần jeans ôm chân, hai gò má ửng hồng. Không giống như giấc mộng mỗi đêm anh gặp, toàn là một màu trắng lạnh lẽo. Ánh mắt ấy nhìn anh với vẻ bất an và hoảng loạn, nhưng vẫn cố gắng tỏ ra bình tĩnh, trong mắt Cố Tây Lương, đấy là dáng vẻ ngốc nghếch của cô. Suýt nữa anh không kiềm chế được vẻ mặt, cuối cùng may mắn vẫn kìm lại được.

Nguyễn Ân vẫn còn đắm chìm trong những phương án gặp lại anh, lúc định thần lại thì đã thấy người nào đó tới gần mình. Hơi thở quen thuộc của đối phương ập đến khiến cô bất giác lùi về sau một bước, suýt trượt ngã.

Cố Tây Lương giơ tay lên, nhưng khi cô đứng vững rồi, anh thu tay về, buông xuống. Anh lấy lại vẻ mặt bình thản, đứng thẳng người, giống như lần đầu tiên thấy cô, bốn mắt nhìn nhau.

“Chơi đủ rồi, về nhà thôi.”

Ánh mắt anh tĩnh lặng như núi.

Tựa như hai người chưa từng trải qua sinh ly tử biệt, chỉ là đối phương mới đi du lịch một chuyến vòng quanh trái đất mà thôi.

Nguyễn Ân bất giác nuốt nước bọt. Đối mặt với anh, cô vẫn như trước không thể giữ được vẻ lạnh lùng, nhưng lại muốn chứng minh bản thân không còn là cô gái mềm yếu trước kia, thế nên cô đứng thẳng người,

nỗ lực tỏ ra không thua kém đối phương. Cô học dáng vẻ của Cố Nhậm khi anh bàn chuyện làm ăn, cố gắng duy trì ngữ điệu bình ổn. Tối qua giọng nói còn hơi tắc nghẽn, nhưng hôm nay đã có chuyển biến tốt.

“Anh đang nói với em đấy à? Nếu em không nhớ nhầm thì giữa em và anh hình như không phát sinh mối quan hệ liên quan nào cả.”

Bị làm khó dễ là điều mà Cố Tây Lương đã dự đoán được trước, vì thế anh vẫn duy trì thái độ thản nhiên, bình đến đâu đánh tới đó.

“Nếu hiểu biết về pháp luật của anh không sai, người chồng không ký tên lên đơn ly hôn thì đơn chưa có hiệu lực, Cố phu nhân!”

Cái danh xưng đã lâu không được nghe, không ngờ lại bị gọi ra trong tình huống này.

Chưa ký tên? Nghe được điều này, Nguyễn Ân không còn mơ màng nữa, nhưng cô bức ép bản thân phải trấn tĩnh, nhất định phải giống như đối phương, nỗ lực khiến ánh mắt sắc bén.

“Em không cho rằng anh lại ngốc đến mức phạm tội trùng hôn^[1], Cố tiên sinh.”

[1. Kết hôn với người khác trong khi đã có vợ hoặc chồng, vi phạm chế độ hôn nhân một vợ một chồng.]

Cố Tây Lương nhướn mày theo thói quen.

Động tác quen thuộc ấy khiến Nguyễn Ân không thể chế ngự được trái tim đang nhảy lên trong lồng ngực.

Anh khoanh tay, hờ hững nói: “Anh không nghĩ rằng giải quyết mấy cái thủ tục đó là chuyện gì khó khăn. Em nghĩ sao?”

Nguyễn Ân cứng họng, không còn lời nào để nói. Trong lúc vẫn còn sợ hãi, một cánh tay vươn ra trước mặt cô, đến khi cô có phản ứng thì đã thấy mình nằm gọn trong cánh tay vững vàng ấy. Từ chân cầu thang ra đến cửa nhà, cô giãy giụa kịch liệt nhưng đều vô ích, hoàn toàn bị sức mạnh kia khống chế.

Nguyễn Ân bất lực phóng ánh mắt cầu cứu về phía Cố Nhậm, đối phương lại hờ hững nhìn đi nơi khác. Khoảnh khắc một chân đã bị kéo ra khỏi cửa, cô rớt cuống kêu lên tên người kia, bóng hình ngồi bất động trên ghế nãy giờ lúc này mới đứng dậy.

Cuối cùng, hai người đàn ông, mỗi người giữ một tay Nguyễn Ân, giằng co trước cửa.

Người giúp việc đã gọi bảo vệ tới, nhưng không ai dám động thủ mà chỉ duy trì khí thế hùng hổ. Một đám người cứ thế vây quanh ba người đang giằng co. Cố Nhậm lên tiếng, ánh mắt không hề né tránh Cố Tây Lương.

“Anh hối hận rồi.”

Cố Tây Lương lại nhíu mày, cơ hồ không quen bị lừa gạt kiểu này.

Cố Nhậm cúi đầu cười: “Chẳng lẽ lăn lộn trên thương trường lâu như vậy mà vẫn chưa quen với việc bị kẻ khác hẫng tay trên khi hợp đồng sắp đến tay à? Hơn nữa, chú cũng nghe thấy rồi đấy, Nguyễn Nguyễn cần anh”.

Cố Tây Lương nghe xong bỗng dung bật cười.

“Đương nhiên.”

Anh vừa dứt lời, bên ngoài một đám người ồ ạt kéo vào, tác phong nhanh nhẹn, nhìn qua là biết đã được huấn luyện đặc biệt. Cố Tây Lương lúc này ngẩng đầu nhìn thẳng Cố Nhậm, nụ cười càng thêm rạng rỡ: “Sao em có thể đến tay không?”.

Lúc này, Chu Tử Ninh từ giữa đám người đi tới, lửa giận lập lòe trong đáy mắt, dường như không ngờ một người luôn trầm ổn như Cố Nhậm lại làm cái chuyện bốc đồng này.

Nguyễn Ân vẫn sợ ông Chu, thậm chí còn nhớ kỹ sự nghiêm khắc của ông.

Thắng, bại, đã được tuyên cáo.

Cố Tây Lương không thích phô trương như thế này, nhưng vì muốn nhanh chóng đưa Nguyễn Ân trở về Đài Bắc mà đã phải huy động tới cả máy bay tư nhân của ông ngoại Chu Tử Ninh.

Mãi đến khi phát hiện mình đã ở trên bầu trời nước Anh, Nguyễn Ân mới néo mạnh cánh tay một cái, cảm giác đau nhói thật thà nhắc nhở cô, đây không phải ảo giác. Cố Tây Lương ngồi bên cạnh phát hiện ra hành động nhỏ của cô, xột xoạt một tiếng, cánh tay anh đã ôm cả người cô vào lòng ngực.

Đột ngột ngửi thấy hương thơm dịu dịu quen thuộc của kem cacao, Nguyễn Ân theo phản xạ đẩy Cố Tây Lương ra, nhưng anh lại càng giữ chặt thêm. Sức lực phụ nữ sao có thể sánh với đàn ông, Nguyễn Ân đành thôi

giấy giụa. Cố Tây Lương tựa cằm vào đỉnh đầu cô khiến cô khẽ co mình lại, anh tiếp tục dùng sức kéo đầu cô vùi sâu vào ngực mình.

Đã vô số lần Cố Tây Lương nghĩ, nếu có cơ hội được gặp cô, anh nhất định sẽ nói những câu ngọt ngào, thế nhưng lúc này lại chẳng thể thốt lên lời, cuối cùng chỉ hờ hững nói: “Yên nào!”

Nguyễn Ân, có thể anh không thiện lương, nhưng không có nghĩa anh không có trái tim. Hôm nay trái tim này đã trao cho em, xin em hãy ngoan ngoãn một chút, yên ổn ở bên anh là được rồi.

Bị người nọ cưỡng chế lôi về, Nguyễn Ân càng nghĩ càng cảm thấy ám ức, cô bèn há miệng cắn lên vai anh một cái. Thực ra không mạnh lắm, nhưng cô cảm thấy rõ ràng người bên cạnh hít sâu một hơi. Vội vàng nhả hàm răng ra, đầu tiên là sợ hãi, sau là hoài nghi, mặc dù vẻ mặt Cố Tây Lương rất giống đang bị đau nhưng Nguyễn Ân cuối cùng vẫn hùng hồn tổng kết một câu: “Đồ lừa đảo!”

Cố Tây Lương liếc nhìn cô. Rõ ràng anh giả vờ đau nhưng không hiểu sao ánh mắt lại pha trộn nỗi khổ sở phức tạp. Nguyễn Ân không phục, cô giơ tay đánh vào vị trí mình vừa cắn trên vai anh, lần này thì canh cau mày lại. Có lẽ đau thật? Nguyễn Ân bắt đầu cảm thấy áy náy, mặc kệ trên máy bay còn có những người khác, cô thản nhiên kéo cổ áo anh xuống để kiểm tra vết thương.

Hành vi bạo dạn của cô thu hút sự chú ý của Cố Tây Lương. Trước đây trong một lần gặp nhau bàn công việc, Hàn Duệ từng vô tình nhắc tới chuyện bắt gặp Nguyễn Ân ở Mỹ, còn nói cô hình như thay đổi rất nhiều. Xem ra đúng thật. Nhưng Cố Tây Lương rất tự tin, cho dù cô có thay đổi như thế nào thì vẫn không thoát khỏi lòng bàn tay anh.

Em có mưu kế, anh cũng có đối sách.

Giơ tay tóm lấy bàn tay cô, Cố Tây Lương chớp mắt hai cái, sắc mặt đã dịu đi nhiều. Anh nhìn sâu vào đôi mắt đầy ngờ vực của Nguyễn Ân, bờ môi hé mở, ánh mắt âm u mờ ám.

“Đợi không nổi nữa rồi à? Về nhà em muốn làm gì thì làm như thế.”

Hai phi công lái chính và lái phụ ngồi ở đằng trước đều là những nhân tài đã theo Chu Tử Ninh nhiều năm. Mặc dù Cố Tây Lương đã tận lực đè thấp giọng nhưng những lời ong bướm kia vẫn bay vào lỗ tai họ, hai người không hẹn mà cùng ho khan một tiếng. Đêm qua, bất ngờ nhận được điện

thoại của cậu hai, nói phải sang Mỹ lập tức, bọn họ đều đoán già đoán non không biết ai lại quan trọng đến mức Cố Tây Lương phải đích thân đến bắt về. Hôn lễ dang dở thảng trước họ có đến tham dự, sự việc hoang đường kết thúc, cậu hai đã bị ông Chu dạy cho một trận. Chu Tử Ninh là một người từng đánh giặc, từng thấy máu chảy, nên có thể xuống tay không thương tiếc, ông cầm roi da đánh tới tấp vào người Cố Tây Lương, tiếng vun vút cứ vang lên liên hồi. Ngay đến cả những người đã được rèn luyện khắc khổ như họ mà cũng cảm thấy hãi hùng khiếp vía, không ai dám lên khuyên ngăn.

Chu Tử Ninh hỏi nguyên nhân hủy bỏ hôn lễ, Cố Tây Lương lại không chịu nói khiến ông tức giận quát thêm một roi vào vai: “Mặt mũi của tôi đều bị anh bôi tro trát trấu hết rồi!”

Vừa rồi Nguyễn Ân cắn đúng vào chỗ vết thương chưa khép miệng của anh. Khi đó, Cố Tây Lương nào dám nói Nguyễn Ân cũng ngầm đồng ý để Cố Nhậm lừa mọi người? Anh không dám, anh sợ ông ngoại sẽ giận lây sang cô. Anh còn nhớ rõ lúc gặp ông, trong ánh mắt của cô viết rõ hai chữ sợ hãi.

Không ngờ Cố Tây Lương lại nói ra cái câu đầy mờ ám kia, Nguyễn Ân lập tức đỏ mặt, nghẹn họng lúc lâu mới dạn ra được hai từ: “Luu manh”.

Cố Tây Lương nắm lấy bàn tay cô, rất vô tư mà gật đầu: “Ừ, anh là luu manh”.

Đã quen với ánh mắt lạnh lùng của Cố Tây Lương từ lâu, giờ anh lại trả lời thuận theo ý mình, Nguyễn Ân có phần bối rối, đành lảng sang chuyện khác.

“Tất cả đồ đạc của em vẫn còn ở Washington.”

Dường như không thích nghe đến địa điểm này, Cố Tây Lương ngoảnh mặt ra ngoài cửa sổ, hờ hững nói: “Anh biết”.

Nguyễn Ân phản bác.

“Ý anh là lúc nào tâm trạng em không tốt có thể quay lại đó nghỉ ngơi phải không? Đỡ mất công em phải mang vác hành lý theo, anh thật chu đáo!”

Nhận ra Nguyễn Ân cố sức gằn giọng, Cố Tây Lương quay đầu lại nhìn chằm chằm cô, nhưng thấy vẻ ngốc nghếch trên gương mặt kia, anh lại cười thầm.

Bao nhiêu đạo hạnh vừa nãy, giờ đã hiện nguyên hình trước mặt con cáo già tu luyện ngàn năm này rồi.

Cố Tây Lương không tiếp tục đấu trí nữa khiến Nguyễn Ân đột nhiên nảy sinh hoài nghi, cô và Cố Nhậm ở bên nhau lâu như vậy, chẳng lẽ Cố Tây Lương chưa từng nghĩ tới chuyện cô sẽ thay lòng đổi dạ?

“Anh tự tin đến mức cho rằng em sẽ không thích người khác ư?”

Ban đầu cô chỉ ôm lòng tò mò hỏi vu vơ vậy thôi, nhưng khi nói ra lại vô cùng nghiêm túc. Bất giác nhớ đến Cố Nhậm, nhớ đến quãng thời gian mình tuyệt thực khi vừa mất đi giọng nói, nếu không có anh ấy, cô làm sao có thể vượt qua? Nghĩ rồi lại nghĩ, viền mắt đã hoe đỏ, nổi hổ thẹn với Cố Nhậm lại ồ ạt kéo đến.

Tất cả đau khổ của em, anh đều không can dự, sự tự tin của anh từ đâu mà có?

Nhưng thực ra, Cố Tây Lương nào có tự tin, chẳng qua anh chỉ đánh cược một ván, được ăn cả ngã về không mà thôi. Anh đánh cược cô vẫn còn tình cảm với mình, bằng không, cô đã chẳng xuất hiện trong hôn lễ của anh sau một thời gian dài mai danh ẩn tích. Tối hôm qua, Cố Nhậm gọi điện nói: “Chú thắng rồi”.

Chỉ có trời mới biết, khoảnh khắc đó, anh đã thét chói tai.

Chương 20

Về tới nhà, thấy mọi thứ bên trong không hề thay đổi, đặc biệt là bức ảnh lớn hai người chụp khi đi du lịch vẫn nguyên vẹn treo phía đầu giường, Nguyễn Ân chợt cảm thấy sống mũi cay cay.

Tất cả đều do một tay Cố Tây Lương thu xếp ổn thỏa, anh không muốn để câu thành ngữ “cảnh còn người mất” làm tổn thương trái tim của người con gái mà chẳng dễ dàng gì anh mới tìm lại được.

Hai người cứ đứng im ở trong phòng, cuối cùng bắt đầu cảm thấy lúng túng.

Nhìn ra vẻ gương gạo và khó xử của Nguyễn Ân, Cố Tây Lương tự động nhắc đến chuyện ngủ riêng. Việc này anh đã suy nghĩ kỹ càng, ngay từ lúc quyết tâm tìm lại từng chút, từng chút tình cảm của cô, anh đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng đón nhận, không thể nôn nóng mà phải từ từ, dù sao thì anh sẽ không bao giờ để cô đi nữa, vì vậy không cần khiến cô khó xử.

“Anh ngủ ở phòng làm việc.”

Thấy Nguyễn Ân thở phào một hơi, anh xoay người đi ra, nhưng chưa ra khỏi cửa anh lại dừng chân, quay đầu nói: “Tất cả đồ dùng vẫn ở nguyên vị trí cũ, quần áo đều ở trong tủ, sữa rửa mặt trong phòng tắm là loại trước đây em vẫn dùng, da em không khỏe, mua loại khác sợ lại dị ứng. Có việc gì thì gọi anh.”

Nói không có cảm giác thì rõ ràng là nói dối, nhưng cô và Cố Tây Lương đều cố chấp, không ai chịu bộc lộ nỗi nhớ của bản thân với đối phương, thế nên, Nguyễn Ân mới ngang ngạnh nói: “Em sẽ không tha thứ cho anh.”

Cố Tây Lương khựng chân, cơ hồ không để ý tới sự nhỏ mọn của cô, chỉ lẳng lặng thốt lên một câu: “Anh nói cần sự tha thứ của em ư?” sau đó đi thẳng không quay đầu lại.

Nguyễn Ân đi quần quanh trong phòng ngủ, cố gắng tìm ra dấu hiệu của sự thay đổi để đánh tan nỗi cảm động trong lòng. Không kết quả. Cuối cùng, cô ngồi xuống giường, bấy giờ mới chú ý trên tủ đầu giường xuất hiện thêm một chiếc gối ôm. Rốt cuộc cũng bị mình tìm ra rồi, Nguyễn Ân

thầm đặc ý. Cô nhào người với lấy chiếc gối ôm, nhìn gần mới phát hiện ra mặt trên in hình một người, có lẽ do anh đặt làm.

Cô gái mặc chiếc váy kẻ caro màu trắng thuần khiết, khuôn mặt rạng rỡ nụ cười, đôi mắt không được xem là to, nhưng khóe mắt cong xuống như mảnh trăng lưỡi liềm. Rất đáng yêu, thoát nhìn có phần ngốc nghếch. Nguyễn Ân càng nhìn kỹ càng cảm thấy rất giống, rất giống... Đúng lúc này, ánh mắt vô tình chạm tới chữ “Nguyễn” nho nhỏ bên rìa gối, bấy giờ cô mới xác định, nguyên mẫu chính là mình.

Cố gắng đè nén niềm vui sướng trong lòng, Nguyễn Ân hai tay ôm lấy chiếc gối, hết néo rồi lại vuốt khuôn mặt in trên đó, đánh giá đi đánh giá lại, sau cùng đặc chí nói: “Mình ngốc thế này sao?”

Tắm rửa xong, Nguyễn Ân nằm trên giường nhưng mãi không ngủ được, nghiêng đầu nhìn ô cửa sổ sát nền. Rèm cửa vẫn là màu kem mà cô thích, gió thu thổi nhẹ nhàng, đáy lòng bình lặng, bất giác có một cảm giác “hoàn chỉnh”.

Cái gì hoàn chỉnh? Quay về bên anh ư?

Hóa ra em vẫn luôn chờ đợi ngày này, nhưng em không dám trao tất cả tình cảm trong trái tim cho anh nữa rồi, Cố Tây Lương. Em rất sợ, sợ lại thua thêm một lần nữa thì có mười Cố Nhậm cũng chẳng thể nào cứu em được. Thế nên, em không thể.

Nhìn chiếc gối ôm bên cạnh, Nguyễn Ân cầm lên ném xuống chân giường, quyết định không thêm để ý đến nó, lòng không nghĩ về nó. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng cô lại nhặt nó lên, ôm trong ngực, cảm giác ấm áp, mềm mại, khiến cô chột thờ dài, dần dần chìm vào giấc ngủ.

Nghe loáng thoáng tin đồn Nguyễn Ân chưa chết, Mạc Bắc mới xác định người mình nhìn thấy ở hôn lễ không phải ảo giác, lý do người anh em tốt của mình đào hôn cũng rõ ràng. Hôm nay gọi điện thoại gọi Cố Tây Lương ra ngoài uống rượu nhưng lại nhận được câu trả lời là đối phương đang trên máy bay, hình như là đi bắt người gì đó, bắt ai thì khỏi phải thắc mắc, chỉ số thông minh không đạt 180 cũng có thể đoán được. Gần đây Cố Tây Lương có vẻ kỳ lạ, mặc dù không đến mức hôn bay phách lạc nhưng Mạc Bắc cứ cảm thấy có gì đó khang khác. Thà rằng Cố Tây Lương cứ trút hết nỗi lòng như trước đây khi Hà Diệc Thư bỏ đi: tuyệt thực, hút thuốc, uống rượu, còn hơn là bình thường đến mức bất thường như hiện tại. Mãi đến khi nghe tin Cố Thị hợp tác với Hàn Thông để đối phó với Nhân Đạt,

Mạc Bắc mới không ngừng cảm thán, cô Nguyễn Ân này trông nhỏ nhỏ dễ thương như thế, chẳng ai ngờ lại có tố chất để làm một “hồng nhan họa thủy”^[1].

[1. Hồng nhan họa thủy: chỉ người phụ nữ đẹp gây tai họa.]

Sau một chuỗi ngày tẻ nhạt, hôm sau, Mạc Bắc ôm tâm trạng háo hức sắp được xem kịch vui đến thăm người mới về nhà.

Chiếc xe màu ánh bạc chạy được nửa đường thì Mạc Bắc thấy một bóng người nhỏ bé đang lững thững đi trên đường, anh phanh gấp. Hòa Tuyết giạt mình nhảy vọt sang một bên. Định thần lại, nhìn người trong xe, Hòa Tuyết không ngừng thăm chửi bới trong lòng. Bà nó chứ, sao ai cũng giống Hàn Duệ, thích chơi trò đánh bất ngờ thế không biết? Nguyễn Ân bỏ quên di động ở Mỹ nên không thể liên lạc với Hòa Tuyết, Mạc Bắc thấy cô đi về cùng một hướng với mình, cho rằng cô cũng tới nhà Cô Tây Lương nên không nghĩ ngợi nhiều, dừng xe lại, vô tư nói: “Lên xe!”

Hòa Tuyết liếc Mạc Bắc một cái rồi lại phớt lờ, tiếp tục đi về phía trước. Thái độ của cô khiến Mạc Bắc nôn nóng: “Anh bị bệnh AIDS đấy à?”

Hòa Tuyết quay đầu lại, làm như nghi hoặc nói: “Biết đâu đấy!”

Mạc Bắc thực sự muốn giơ chân đá cô gái kia một cái.

“Không cảm kích thì thôi, cứ thông thả mà đi! Cũng sắp tới nhà Cô Tây Lương rồi, dựa vào vận tốc chân em thì chắc chỉ mất hai, ba tiếng nữa là đến thôi.”

Lời châm chọc đã kích dậy sự hung dữ của Hòa Tuyết.

“Đồ thần kinh, tôi đến nhà Cô Tây Lương làm cái gì!”

“Chẳng lẽ em không biết hành tung của người chị em tốt của mình?”

Nguyễn Nguyễn bị Cô Tây Lương bắt về rồi sao? Hòa Tuyết vốn đang vội đi lo công việc của cơ quan nhưng lúc này thì quên sạch sẽ, cô mở cửa ngòi vào ghế phụ, lớn tiếng: “Lái đi!”

Mạc Bắc thông thả khởi động xe.

“Vội gì mà vội? Sợ cô ấy bị ăn sống nuốt tươi nữa à?”

Hòa Tuyết trợn mắt lườm. Mạc Bắc quay đầu đi, bẻ lái một cái, xe lại chìm vào biển người. Trên đường, thỉnh thoảng liếc nhìn cô gái bên cạnh, thấy vẻ thấp thỏm hiện rõ trên gương mặt cô, anh bất giác mỉm cười.

Chuông cửa đã reo một phút mà vẫn chưa thấy ai lên tiếng, nếu không có Mạc Bắc ngăn cản thì Hòa Tuyết đã đập cửa rồi. Cuối cùng là Cố Tây Lương ra mở cửa, anh đã quyết định một tuần này sẽ ở nhà chăm sóc Nguyễn Ân, giúp cô thích ứng với cuộc sống như trước kia.

Vừa liếc mắt đã thấy vẻ mặt đến xem kịch vui của Mạc Bắc, chưa đợi đối phương lên tiếng, Cố Tây Lương đã đánh đòn phủ đầu: “Hai vị gương vỡ lại lành?”

Mặc dù nói là hai vị, nhưng ánh mắt Cố Tây Lương chỉ phóng về phía Mạc Bắc khiến cho mấy lời trêu chọc của anh ta chưa kịp thốt ra đã nghẹn lại trong cổ họng. Thấy vẻ mặt kinh ngạc của Mạc Bắc, Hòa Tuyết liền trợn trừng mắt lườm một cái, trong bụng thầm mắng anh ta là đồ ngu ngốc. Mặc kệ hai người đàn ông, Hòa Tuyết trực tiếp xông thẳng vào nhà, nếu không phải Cố Tây Lương ngăn cản thì cô đã chạy một mạch lên gác rồi.

Cố Tây Lương duy trì ngữ điệu bình thản, nhưng giọng nói lại ẩn chứa tính mệnh lệnh không thể làm trái: “Cô ấy đang ngủ”.

Câu trả lời này đã xác định việc Nguyễn Ân quay về là sự thật.

Hòa Tuyết nhìn Cố Tây Lương bằng ánh mắt phức tạp, sau đó ngồi xuống ghế ở phòng khách đợi. Mạc Bắc cũng theo vào nhà, nghênh ngang ngồi bên cạnh Hòa Tuyết, giơ hai tay kê sau đầu rồi tựa vào lưng ghế, bộ dạng ung dung. Anh ta nhìn đồng hồ hiển thị trong tivi treo trên tường, nghĩ lại vụ chơi xỏ của Cố Tây Lương khi nãy, bèn trả đũa: “Giờ này mà vẫn còn ngủ cơ à? Hai người tôi qua “mệt” cỡ nào?”

Chữ nào chữ đấy ngập mùi mờ ám.

Mặc dù lời nói của Mạc Bắc mập mờ nhưng Hòa Tuyết có thể nghe ra anh ta đang châm chọc Nguyễn Ân. Chưa đợi Cố Tây Lương phản bác, cô đã quay sang, đánh người đàn ông bên cạnh một cái.

Sau đó, một giọng nói từ trên gác truyền xuống: “Mạc Bắc, anh vẫn đáng đánh đòn như vậy”.

Thời gian ở Mỹ không có công việc ổn định, Nguyễn Ân thường ngồi trước máy tính tám, chín tiếng để viết tiểu thuyết. Mỗi ngày ngủ đến những mười giờ đồng hồ, không còn như trước kia hay dậy sớm làm bữa sáng hay những việc vụn vặt khác, thậm chí có những hôm Cố Nhậm phải vào tận phòng gọi cô mới chịu dậy. Vừa rồi vẫn còn đang chìm trong mộng đẹp thì

bị tiếng nhốn nháo dưới này làm tỉnh giấc, Nguyễn Ân vác theo đôi mắt trần đầy phần nộ đi xuống, lọt vào tai là câu nói đầy sâu xa của Mạc Bắc.

Hai người tới qua “mệt” đến cỡ nào?

Nghe thấy tiếng của Nguyễn Ân, phản ứng đầu tiên của Hòa Tuyết là ngây người, sau đó chạy lên ôm một cái: “Cậu... cậu...”

Nguyễn Ân định thần lại, lập tức vỗ vỗ lưng Hòa Tuyết như bà mẹ an ủi cô con gái vừa chịu ám ức bên ngoài, nhẹ nhàng nói: “Ừ, tớ có thể nói được rồi, cậu đừng kích động”.

Câu nói của Nguyễn Ân khiến Mạc Bắc ý thức được điều gì, hết nhìn hai cô gái đang ôm nhau rồi lại nhìn Cố Tây Lương ở trong bếp rót nước, chợt vỗ đầu một cái: “Thảo nào tháng trước còn thấy cậu tới nào cũng chạy đến lớp dạy ngôn ngữ của người câm điếc, hóa ra Nguyễn Ân trước đây không nói được à?”

Nghe Mạc Bắc nói vậy, cả ba người còn lại đều sững sờ. Hòa Tuyết còn đỡ, chỉ nghi hoặc ngoái đầu nhìn người đàn ông đang đứng trong bếp kia, trong khi Nguyễn Ân lại bị chấn động cực mạnh. Hóa ra bao nhiêu điều ám ức của em, anh đều biết!

Cố Tây Lương thích sạch sẽ, ví dụ như uống nước nhất định phải là nước thật trong, lúc nào cũng có hai chiếc cốc để đổ từ chiếc này sang chiếc kia, sau đó mới uống. Vì thế khi anh đang đổ nước, nghe thấy câu nói của Mạc Bắc, cơ thể anh khựng lại mấy giây, sau đó nghiêng mặt nhìn thẳng đối phương. Bàn tay phải siết chặt chiếc cốc thủy tinh rồi đặt mạnh lên tủ bát, đôi mắt tuyệt đẹp khẽ khép hờ. Mạc Bắc đột nhiên rùng mình.

Thấy không ai chịu lên tiếng, Mạc Bắc nỗ lực chuyển chủ đề, gượng gạo “khụ khụ” một tiếng sau đó lấy lòng Nguyễn Ân và Hòa Tuyết: “Đề chào đón chị dâu trở về hôm nay tôi mời khách! Mọi người muốn ăn gì cứ việc gọi!”

Cố Tây Lương từ trong bếp đi ra, thông thả đến trước mặt Nguyễn Ân, vừa đưa cho cô cốc nước ấm vừa hờ hững nói: “Cổ họng cô ấy vừa khỏi, không ăn cay”.

Gò má Nguyễn Ân bắt đầu ửng đỏ, cô không dám nhìn khuôn mặt tuấn tú của Cố Tây Lương, bèn quay đầu nhìn đi chỗ khác, cũng không biết nên đáp lại anh như thế nào, đành cố tình làm trái lại.

“Ai nói vậy? Em muốn ăn tôm hùm”.

Nghe đối phương trả lời, Mạc Bắc hí hửng đang định đáp ứng thì Cố Tây Lương đã nhanh miệng lên tiếng trước: “Không được!”

Hai chữ của Cố Tây Lương đã khiến Mạc Bắc ghen hống, vô cùng ảo não. Cậu chỉ nói có một câu mà khiến tôi chết ghen ngay tại trận, giờ thì tôi biết nghe theo ai?

Biết tình hình này cả Nguyễn Ân và Cố Tây Lương đều không có đường lui, nhất định sẽ lại chiến tranh lạnh, Hòa Tuyết nhanh trí nói: “Hay ăn tôm hùm hấp được không?”

Thấy có người bắc thang cho mình xuống, Nguyễn Ân cũng không có chấp nữa, chỉ khẽ “ừm” một tiếng, sau đó nhanh chóng xoay người lên gác thay quần áo. Cố Tây Lương vẫn một mực im lặng, tựa hồ đã ngầm chấp thuận, đi theo Nguyễn Ân lên gác.

Bốn người tới nhà hàng đã đặt chỗ sẵn, trong phòng bao có một chiếc bàn tròn rất lớn, Mạc Bắc và Cố Tây Lương ngồi cách nhau một ghế, Nguyễn Ân kéo Hòa Tuyết ngồi vào vị trí đối diện. Cô chỉ đang cố gắng không để đối phương ảnh hưởng đến mình. Hòa Tuyết nhìn ra tâm tư của Nguyễn Ân, bèn nhéo tay cô một cái, nhỏ giọng nói: “Đồ ngốc!”

...

“Đã không từ bỏ được thì cần gì phải cố tình làm mặt lạnh cho người ta xem? Để tới ngày bị bẽ mặt tớ xem cậu làm thế nào?”

Nguyễn Ân bĩu môi, hít sâu một cái: “Không thể dễ dàng với anh ấy được!”

Mặc dù hai cô gái tí tê rất nhỏ với nhau nhưng vẫn không thoát khỏi sự chú ý của Cố Tây Lương. Đương nhiên anh cũng để ý thấy Hòa Tuyết nhéo Nguyễn Ân một cái, sau đó thấy Nguyễn Ân hít mạnh. Anh khẽ nheo mắt.

Mạc Bắc thì không chú ý đến những chuyện nhỏ nhặt ấy, vẫn đang mải mê cầm thực đơn gọi món. Vừa gọi xong thì nghe thấy chuông điện thoại reo, Mạc Bắc vốn đang xoay xoay di động trong tay nên lập tức nhìn thấy tên người gọi đến. Nhìn vào hai chữ trên màn hình, anh ta tắt máy ngay lập tức. Đối phương không chịu dừng, Mạc Bắc lại từ chối cuộc gọi, sau đó tắt luôn máy.

Thấy bầu không khí bắt đầu tẻ nhạt, Mạc Bắc khơi chuyện để nói.

“Tuần trước đi thư viện tìm tài liệu về quản lý xí nghiệp, vừa mới vào cửa tớ liền biết được cái gì gọi là cực kỳ thâm hiểm. Một nhóm nữ sinh đang ngồi túm tụm ở khu tiểu thuyết, vừa đọc vừa khóc đến chết đi sống lại. Cảnh tượng phải dùng đến hai chữ “hùng tráng” để hình dung.”

Hòa Tuyết cũng cảm nhận được bầu không khí có phần tế nhị nên tiếp lời Mạc Bắc: “Ghê vậy á? Tiểu thuyết gì thế?”

“Chỉ nhớ mang máng là cái gì mà... Chim Cánh Cụt gì gì ấy...”

Chim Cánh Cụt... Nếu Hòa Tuyết đoán không sai...

“Tên là *Gấu Bắc Cực của Chim Cánh Cụt* hả?”

“Chuẩn chuẩn! Tên như thế đấy. Lúc ấy anh tò mò mở ra xem vài trang. Không xem thì không biết, xem rồi giật nảy mình. Nữ chính rõ ràng biết nam chính không quên được tình đầu, còn mặt dày bám lấy không chịu đi, nhất định đợi người ta mở miệng đuổi bằng được. Trời ạ, anh chịu thua luôn, tác giả bây giờ kiếm nước mắt hay kiếm tiền của độc giả thế không biết? Bà tác giả này nào tàn rồi!”

Một câu nói của Mạc Bắc lập tức châm chọc tới cả tác giả lẫn nhân vật.

Hòa Tuyết không dám mở miệng, liếc trộm Nguyễn Ân một cái, sắc mặt cô đang sa sầm lại, khóe miệng cứng đờ, cuối cùng lạnh lùng nhả ra một câu: “Thật ngại quá! Tác giả nào tàn mà ngài nói, chính là tại hạ!”

Đúng lúc này, nhân viên phục vụ bưng món khai vị rau trộn lên, Mạc Bắc cầm đôi đũa đang định gắp, nghe Nguyễn Ân nói vậy, tay lập tức run lên, sau đó buông đũa nói: “À?”

Hòa Tuyết đổ thêm dầu vào lửa, thốt ra một câu khẳng định: “A!” sau đó, cô liếc nhìn Cố Tây Lương, sắc mặt đối phương cực kỳ nặng nề.

Đồ ăn lần lượt được dọn lên, Mạc Bắc không có tâm trạng để ăn, nhìn quanh một lượt thấy Nguyễn Ân phần nộ đến mức sắp méo xệch cả mặt, Hòa Tuyết thì nhìn anh với ánh mắt có vẻ hả hê, Cố Tây Lương vẫn duy trì thái độ thản nhiên. Mạc Bắc đứng ngồi không yên, vì thế bèn viện cái có hữu dụng nhất để rời khỏi hiện trường.

“Tớ đi toilet.”

Anh ta vừa nhắc mông thì Cố Tây Lương cũng mỉm cười nói theo: “Tớ đi cùng cậu”.

Mạc Bắc chưa từng muốn cắn lưỡi tự sát như lúc này bao giờ.

Mạc Bắc và Cố Tây Lương một trước một sau rời khỏi phòng bao, lúc này có một nhân viên đang đi bên ngoài hành lang, hẳn là vừa thu dọn một bàn ăn xong, chiếc khay trong tay toàn vỏ trái cây. Cố Tây Lương đi lướt qua nhân viên đó, nhanh tay cầm lấy một cái vỏ chuối ném trúng vào bước chân của Mạc Bắc.

Sàn nhà vừa mới được lau chùi nên còn khá trơn, chân phải Mạc Bắc vừa mới dẫm vào vỏ chuối, cả người liền lao về phía trước, nếu không có cây cột đằng trước để ôm thì có lẽ anh ta đã vò ếch rồi. Dù cuối cùng không đến nỗi bi thảm nhưng những người xung quanh đều tùm tùm cười. Mạc Bắc tức giận, đúng lúc có nhân viên quản lý đi ngang qua, anh ta bèn giận cá chém thớt: “Cái nơi quái quỷ gì thế này? Sao trên sàn nhà lại có rác?”.

Đối phương rôi rít xin lỗi.

Cố Tây Lương thông thả đi lên trước, gật đầu với người quản lý để anh ta đi, đối phương như được đại xá, lập tức rời khỏi nơi thị phi này.

“Còn chưa uống rượu mà đã loạn choạng thế rồi à?”

Mạc Bắc đương nhiên biết Cố Tây Lương đang giở trò quỷ, lửa giận bùng cháy, nanh vuốt giơ lên.

“Hừ! Chiều vợ cũng một vừa hai phải thôi! Nói thế nào tớ với cậu cũng là thanh mai trúc mã đây! Phụ nữ càng chiều chuộng chưa biết chừng đến một ngày nào đó họ sẽ giẫm lên mũi cậu mà leo lên đầu tạo phản đây! Lúc ấy cho cậu hối hận chết đi!”

Cố Tây Lương nghe xong, nụ cười càng rạng rỡ, nhìn đối phương một cách cực kỳ lễ độ, lời nói cũng không hề có chút gì gọi là “thương hoa tiếc ngọc”.

“Cậu có muốn người nào đó leo lên đầu, người ta cũng không thích!”

Mạc Bắc biết mình đấu khẩu không thể thắng nổi Cố Tây Lương, bèn phớt lờ, đi thẳng về phía trước. Về mặt Cố Tây Lương đột nhiên trở nên nghiêm túc: “Chú Mạc rất có hứng thú khai phá vùng ngoại ô phía bắc, Hàn Thông hình như cũng nhúng một tay thì phải”.

Nói tới công việc, Mạc Bắc vẫn tung tung như trước, dường như trên đời này không có chuyện gì, không có người nào có thể khiến Mạc Bắc nghiêm túc suy nghĩ.

“Haizz... Không cần lo, cái đó đã nằm trong túi bản thiếu gia rồi!”

“Túi nào? Tớ nghe nói gần đây cậu qua lại rất gần gũi với Hàn Mặc. Cậu sẽ không giở thủ đoạn với cô bé còn chưa lớn kia đấy chứ?”

Thấy Mạc Bắc không trả lời, Cố Tây Lương nói tiếp: “Bày tỏ lập trường của tớ, tớ cực kỳ khinh bỉ hành vi này của cậu!”

“Cậu thì biết cái gì, cậu được phép giở thủ đoạn còn tớ không được đi đường tắt chặc? Cái này tớ gọi là tình yêu và sự nghiệp đều có thu hoạch.”

“Thật thế à? Cậu tiếp cận Hàn Mặc là vì vụ làm ăn kia? Hay là còn đang tức thay cho ai đó bị cô bé đó bắt nạt nên muốn báo thù?”

Mạc Bắc im lặng rất lâu, sau đó mới quay sang đấm một cú vào ngực Cố Tây Lương: “Sao cậu lại hiểu tớ như thế chứ?”

“Cô bé đó vẫn chỉ là một đứa trẻ mà thôi!”

“Tớ tự biết chừng mực.”

Hòa Tuyết đã đoán được Cố Tây Lương nhất định có âm mưu nên ngay sau khi hai người đàn ông rời khỏi phòng bao, cô đã lén lút mở cửa đi theo. Trông thấy cảnh tượng kia, Hòa Tuyết cười đến suýt nữa bò lăn bò càng trên đất, rõ ràng là sắp nghẹn thở nhưng lại cảm thấy toàn thân khoan khoái, nói chung là một cảm giác rất mâu thuẫn.

Nguyễn Ân vốn đang phẫn nộ vì vừa rồi bị Mạc Bắc nói là não tàn, nhưng giờ chứng kiến màn hài kịch kia, bao nhiêu phẫn nộ đều được hành vi bảo vệ của Cố Tây Lương làm cho tan thành mây khói.

Càng như vậy cô càng lo lắng.

Anh rất quan tâm em phải không? Phải không? Phải không? Nhưng anh không nói ra em làm sao dám tự mình suy đoán? Những lời của trái tim anh chưa từng nói với em, cho dù có nhắc đến, em cũng chẳng thể đoán được tâm ý của anh chỉ bằng đôi câu vài lời đó. Có lẽ không phải là em không đoán ra, mà là không muốn lãng phí sức lực để đoán, như vậy quá mệt mỏi.

Cố Tây Lương, em không muốn tiếp tục đoán già đoán non nữa, em trở nên lười biếng rồi, anh còn cần em nữa không?

Hai người đàn ông trở lại phòng bao thì Nguyễn Ân và Hòa Tuyết đã yên vị. Nụ cười thấp thoáng trên mặt Hòa Tuyết không qua được mắt Cố Tây Lương, anh không để ý nhiều, cầm bát súp ba ba ở trước mặt đưa cho Nguyễn Ân, tâm trạng của cô có vẻ đã tốt hơn, không tranh luận với anh nữa.

Hòa Tuyết trong lòng cũng vui vẻ không kém, cầm lấy đôi đũa chuẩn bị gấp đồ ăn thì đúng lúc này cửa phòng lại bị mở ra. Vừa nhìn thấy người vào, Hòa Tuyết liền choáng váng.

Câu nói chắc như đinh đóng cột vang lên trong đầu Hòa Tuyết: “Đừng để anh trông thấy em gần gũi quá với người đàn ông khác, nhất là Mạc Bắc. Bằng không, Hòa Tiểu Tuyết!”

Hòa Tuyết cảm thấy lúc này mây đen chằng chịt, đất bằng dậy sóng, sau đó có một tia sét xuất hiện đem cô tới một nơi an toàn. Sao anh ấy lại đến đây? Hòa Tuyết còn đang lúng túng thì Hàn Duệ đã mỉm cười với tất cả mọi người và nói: “Nghe quản lý nhà hàng nói cậu Cố và cậu Mạc đang ở đây, không tới chào hỏi một tiếng thì không phải phép cho lắm. Thêm một người ngồi nữa chắc không vấn đề gì đâu nhỉ?”

Bầu không khí vừa hòa hoãn lập tức căng thẳng trở lại.

Mạc Bắc ủ rũ cũng không thể để lộ ra ngoài. Hàn Duệ vô tư ngồi xuống bên cạnh Hòa Tuyết sau khi Cố Tây Lương ra hiệu “cứ tự nhiên”. Cảm thấy người đàn ông này mang một phong thái khá tương đồng với Cố Tây Lương, Nguyễn Ân cũng không muốn tiếp xúc gần, vì thế cô thức thời chuyển sang ngồi bên cạnh Cố Tây Lương, để lại Hòa Tuyết một mình chiến đấu khiến đối phương nhìn cô bằng một ánh mắt oán hận.

Thấy Nguyễn Ân cúi đầu húp từng thìa súp nhỏ, dáng vẻ ngoan ngoãn khiến trái tim Cố Tây Lương mềm nhũn. Anh mỉm cười, sau đó mở di động, xóa tin nhắn vừa gửi cho Hàn Duệ đi, khước mắt lơ đãng đảo qua Hòa Tuyết ngồi đối diện, rồi lại thu hồi ánh mắt, gấp một con cua hấp vào bát Nguyễn Ân.

Người bên cạnh tôi mà cô dám cả gan đánh với nhéo à, đợi xử lý nhá!

Bữa cơm này thật sự khiến người ta muốn học máu, ngoại trừ Cố Tây Lương và Nguyễn Ân.

Cuối cùng, Mạc Bắc dẫn đầu đoàn người ra thanh toán rồi xuống bãi đỗ xe. Hàn Duệ cũng “dịu dàng” kéo Hòa Tuyết vào thang máy. Cố Tây

Lương giúp Nguyễn Ân cài dây an toàn cẩn thận, xe vừa chạy ra đường lớn, một chiếc xe thể thao màu xám cũng gào thét mà vượt qua chiếc Bentley trắng của anh, dùng câu “tên rời khỏi cung” thì chuẩn xác không gì bằng. Nguyễn Ân vừa xuýt xoa khen ngợi phong cách của Hàn Duệ, vừa chê bai tốc độ lái xe như ốc sên của Cố Tây Lương.

“Em lái đi!”

Ba chữ khiến Nguyễn Ân ức không chịu được.

Hai người họ rốt cuộc đang làm gì? Rõ ràng rất yêu đối phương, quan tâm đối phương nhưng lại không chịu nói ra câu kia.

Nghe Cố Tây Lương nói “em lái đi”, Nguyễn Ân mới phẫn khích đưa tay chạm vào vô lăng. Cô vốn không cho rằng đây là xe thật, hơn nữa xe lại đang tiến về phía trước với tốc độ nhanh, không cẩn thận khiến gia tăng tốc độ. Cố Tây Lương trừng mắt nhìn cô, lạnh lùng nói: “Ngồi im!”

Nguyễn Ân phụng phịu ngồi thẳng người lại, cuối cùng thốt lên một câu khiến Cố Tây Lương đau đầu.

“Em muốn học lái xe!”

Cô không cho phép bản thân có thứ gì không biết làm, như thế so với người khác rất kém cỏi. Trước kia vừa tốt nghiệp đại học, Nguyễn Ân từng nghĩ tới việc học lái xe, chỉ có điều bất ngờ gặp Cố Tây Lương, rồi kết hôn, mọi thứ đến quá đột ngột phá hỏng tất cả kế hoạch trong cuộc sống của cô.

Sau tai nạn ô tô, Cố Tây Lương mạng lớn còn sống sót nhưng thái dương để lại một vết sẹo, may mà có tóc mái che đi. Bình thường lúc soi gương anh cũng không mấy để ý tới nó, nhưng ký ức để đời đó luôn nhắc nhở anh về tai nạn đã trải qua, về những thứ anh từng ngỡ rằng đã đánh mất.

“Không được.”

“Em muốn học!”

“Không được.”

“Anh không cho em học thì em sẽ lén lút một mình đi học!”

Cuối cùng, Cố Tây Lương buộc phải thỏa hiệp.

“Đợi anh có thời gian đi cùng em đã.”

Biết đây đã là sự nhượng bộ cực lớn của anh, Nguyễn Ân cũng biết điều nghe lời.

Nhưng thật sự là biết điều nghe lời?

“À, em còn có việc này.”

“Nói!”

“Em muốn tìm việc, nuôi sống bản thân.”

“...”

“Không được không đồng ý!”

“...”

“Không được can thiệp, không được trợ giúp!”

Dường như lại nhớ tới quãng thời gian tân hôn ngọt ngào, Cố Tây Lương không nói câu “Không!” ra khỏi miệng. Em muốn làm gì thì làm như thế, anh chỉ cần nhìn thấy gương mặt em, chỉ cần em ở bên anh là được rồi.

Đã hai giờ chiều, ánh mặt trời âm áp bao trùm cơ thể, Nguyễn Ân tựa đầu vào khung cửa xe, bỗng phát hiện, thay đổi một góc nhìn thế giới cũng trở nên tươi đẹp hơn.

*Sự khôn khéo của tôi bại dưới cái dại khờ của em, nhưng tôi cam tâm
tình nguyện.*

Chương 21

Tình hình lúc này thật là kỳ lạ.

Hàn Duệ lái xe với tốc độ tên lửa, đủ để chứng tỏ sự phẫn nộ cực điểm của anh, nhưng về mặt đối phương vẫn cứ thờ ơ không chút biến hóa. Kinh khủng nhất chính là, giữa đường Hàn Duệ quay đầu nhìn sang ghế phụ, làm như quan tâm hỏi Hòa Tuyết một câu: “Vừa nãy thấy em không ăn gì, có đói không?”. Giọng điệu của anh dịu dàng săn sóc như người chồng nói với bà xã mình, vậy mà lại khiến Hòa Tuyết hãi hùng. Cô dồn sức lên bàn chân, hai tay nắm chặt dây an toàn và lưng ghế, ngửa người về phía sau, trong đầu không ngừng cầu thần khẩn Phật. Ngẫm nghĩ một lúc, cô lại sợ ai đó trên đầu không nhìn thấy mình, bèn mặc niệm: Thượng Đế là anh trai tôi, Thượng Đế là anh trai tôi, Thượng Đế là anh trai tôi....

Hàn Duệ không nghe thấy câu trả lời, lần nữa quay sang đã thấy Hòa Tuyết nhắm mắt nhắm mũi thật chặt.

“Đang hỏi em đây.”

Hỏi cái này làm gì? Chẳng lẽ bắt mình phải lựa chọn giữa chết đói và chết nghẹn ư?

“Có thể cho em thêm vài sự lựa chọn được không? Hai kiểu chết này nhìn không đẹp cho lắm....”

Hàn Duệ ngây người.

Thực ra Hàn Duệ đang cố gắng khống chế bản thân không nổi giận với Hòa Tuyết. Anh đã mắc nợ cô, đã thề sẽ đối xử tốt với cô, thế nên anh sẽ không chấp nhận cô. Trước và sau khi hai người bắt đầu hẹn hò, Hàn Duệ chưa từng một lần nổi giận với Hòa Tuyết, cho dù bình thường cô hay đối đầu với anh, anh tức giận đến ngứa mồm ngứa miệng vẫn làm như không có chuyện gì, cố gắng nhẫn nhịn. Duy nhất một lần vượt qua phạm vi lý trí của anh là ở hôn lễ của Cố Tây Lương và Hà Diệc Thư, Hòa Tuyết và Mạc Bắc giằng co nhau, cả hai đều bị ngã, môi chạm môi, giống như một sự cố lãng mạn và động lòng người, ánh mắt nhìn nhau sâu thẳm tựa lòng đại dương. Lúc ấy, Hàn Duệ đứng cách đó không xa, có thể nhận ra ánh mắt của Mạc Bắc nhìn Hòa Tuyết đầy si mê. Anh không ngừng tự nói với bản thân: quả nhiên rất thâm tình, rất sâu sắc, rất đẹp đôi, nếu Hòa Tuyết lấy anh ta, hẳn là sẽ hạnh phúc, bản thân mình cũng không bị lương tâm lên án. Nghĩ rồi lại

ngi, bỗng Hàn Duệ rơi vào mê man xưa nay chưa từng bị, cuối cùng anh đặt tay lên ngực tự hỏi: cô ấy hạnh phúc, còn hạnh phúc của mình thì sao? Nếu thật sự phải bảo vệ cô ấy, vậy thì giữ cô ấy bên cạnh chẳng phải tốt hơn ư?

Thế nên Hàn Duệ tìm hàng ngàn lý do, rốt cuộc cơn phẫn nộ nổi lên, đứng ra ngăn cản hai người họ, hành động của anh đã khiến Hòa Tuyết vô cùng sốc, thậm chí ngay cả bản thân anh cũng bị chính mình dọa. Lúc ấy anh nói không cho phép cô tiếp xúc với Mạc Bắc, thực ra trong lòng cũng không quá chú ý tới vấn đề này, chẳng qua lúc đó tâm trạng không ổn định nên đột ngột thốt ra câu đó. Đến lúc bình tĩnh trở lại, anh mới phát hiện bản thân chẳng khác nào người chồng hay ghen tuông, cảm thấy vô cùng nực cười.

“Em sợ anh à?”

Hàn Duệ rốt cuộc cũng chịu giảm tốc độ.

“Không.”

Cảm giác được xe đang chạy chậm lại, Hòa Tuyết thả lỏng cơ thể, lưng đã đỡ mồ hôi lạnh, cô rất sợ một câu nói của mình khiến đối phương mất hứng, phải hy sinh cái mạng nhỏ của mình sớm.

Hàn Duệ nhận được câu trả lời cũng không nói gì thêm, tập trung lái xe theo hướng về công ty của Hòa Tuyết.

Lúc này ngồi đây với Hàn Duệ, Hòa Tuyết quên triệt để “sứ mệnh quang vinh” của mình cùng lời hứa với sếp Vương Hạo: “Yên tâm, không ký được hợp đồng em sẽ không quay lại!”.

Có lẽ cảm thấy sự im lặng này quá nặng nề, Hòa Tuyết đánh bạo lên tiếng, hỏi một câu luôn băn khoăn từ lâu và có phần không được e lệ cho lắm.

“Anh ghen à?”

Câu trả lời không chút do dự: “Không”.

Thế là họ bắt đầu trò chơi hỏi đáp nhàm chán.

“Còn thích Mạc Bắc?”

Câu trả lời chắc như đinh đóng cột: “Không”.

Đến lượt Hòa Tuyết.

Cô mím môi, trong mắt hiện rõ vẻ nghiền ngẫm. Thế nên, về sau khi một người đi lướt qua mình như người qua đường, cô vẫn nhớ kỹ ngày hôm nay, rất muốn, rất muốn quay về quãng thời gian mình vô tư, không hề kiêng dè điều gì.

“Anh không thích em?”

“Không.”

...

Hàn Duệ lái xe, không chú ý đối phương hỏi gì, anh chỉ thầm nghĩ cho dù câu hỏi như thế nào, mình cũng đều phải phủ nhận, dù sao thì có những lời không dễ dàng gì có thể nói thẳng, đặc biệt là trước khi bản thân chưa xác định rõ tình cảm của mình. Nhận thấy trên gương mặt cô gái là nụ cười ản ản, Hàn Duệ bấy giờ mới vỡ lẽ ra mình đã nói gì. Xe vừa tới trước cửa công ty của Hòa Tuyết, Hàn Duệ dừng xe. Hòa Tuyết mở cửa lao ra ngoài nhưng bị anh giữ lại, không tốn sức lực đã ôm gọn cô trở vào.

Hai người đối diện nhau, Hòa Tuyết có thể cảm nhận hơi thở của người đàn ông phả vào mặt mình, từng luồng khí đều đều phảng phất mùi thuốc lá. Sau đó, cô thấy đôi môi của người đó khẽ động đậy, giọng nói giòn tan mang theo ngữ điệu nghi vấn lọt vào lỗ tai cô.

“Em thích anh?”

Vốn chỉ là một câu hỏi đơn giản, lại bị hỏi tới hỏi lui khiến cho mọi thứ trở nên thật rắc rối. Đoàn người qua lại trên phố vẫn đông vui náo nhiệt như thường, nhưng cả người đi bộ lẫn người lái xe đều không ai chú ý tới cảnh tượng này.

Có một số việc buộc bản thân phải đối mặt, cho dù người kia cực kỳ thân thiết với bạn, anh ta có thể cọ rửa lau chùi cho bạn khi tay chân bạn không thể cử động, anh ta có thể cẩn thận băng bó cho bạn khi bạn bị thương, nhưng anh ta không thể thay thế được chính bản thân bạn, không thể khiến bạn có đủ dũng khí để rời khỏi phòng bệnh được. Tựa như lúc này, chỉ Hòa Tuyết mới có thể đưa ra một đáp án hoàn hảo cho câu hỏi kia.

Thế nhưng hiện giờ điều mà cô băn khoăn không phải là thích hay không, cô chỉ cảm thấy Hàn Duệ hỏi câu này là thừa. Vì sao phải hỏi như thế? Nếu không thích anh, em đâu cần để tâm những điều anh nói, đâu cần nghe lời anh như thế? Nếu không thích anh, em cần gì phải lãng phí tuổi thanh xuân ở bên cạnh anh, để mặc anh tự do thích đến thì đến thích đi thì

đi? Nếu không thích anh, em làm sao có dũng khí đối mặt với những lời đồn đại ngoài kia?

Đúng lúc đáp án đã được miêu tả sinh động trong đầu Hòa Tuyết thì Hàn Duệ lên tiếng cắt ngang. Anh chậm rãi buông bàn tay đang nắm tay đối phương ra, rành mạch nói: “Đừng thích anh, Hòa, Tiểu, Tuyết!”

Anh không muốn bản thân tiếp tục trầm mê thêm nữa, không muốn em trở thành mũi kim đâm sâu vào trái tim anh, bởi vì anh biết, sẽ có một ngày em rời bỏ anh mà đi, vĩnh viễn không quay đầu lại.

Mọi người đã từng thử chưa? Thực ra, câu “đừng thích anh” so với “anh không thích em” còn đau thương hơn nhiều. Hóa ra, anh chẳng những không thích em, mà ngay cả quyền được thích của em cũng bị anh cướp đoạt.

Nghe được lời chối rõ ràng của Hàn Duệ, bao nhiêu từ ngữ ngọt ngào trong lòng Hòa Tuyết đều không thể thốt ra được nữa. Đã vậy anh giữ em bên cạnh làm gì? Để lúc buồn chán có người đầu khẩu cho vui thôi ư?

“Mạc Bắc từng nói tôi là người tự cao nhất trên đời, không ngờ còn có người tự cao hơn cả tôi. Hàn Duệ, ai thích anh chứ? Đứa quái nào thêm thích anh chứ?”

Gào lên một hồi, Hòa Tuyết dùng sức đẩy cửa ra rồi đóng “sầm” lại. Cô sai bước chạy về hướng tòa nhà văn phòng, giống như đang mãi miết chạy trốn cái gì. Hàn Duệ duy trì tư thế bất động rất lâu, ánh mắt chăm chú dán vào bóng người nhỏ bé kia, mãi đến khi cô biến mất khỏi tầm nhìn.

Cả buổi chiều ngẩn ngơ, Vương Hạo làm sao không nổi trận lôi đình cho được khi thấy Hòa Tuyết về tay không? Thế nhưng, Hòa Tuyết chỉ hờ hững đáp mấy chữ:

“Ừm.”

“Vâng.”

“Xin lỗi.”

Wang Hào thở dài: “Gặp phải cô đúng là xui xẻo tám kiếp của tôi!”.

Hiện giờ Hòa Tuyết chỉ một mực lo lắng, mình không thể tiếp tục ở lại căn hộ của Hàn Duệ được nữa, quan hệ giữa hai người bây giờ là gì? May mà quần áo và đồ dùng của cô ở đó không nhiều lắm, lúc nào lấy về cũng được. Hết giờ làm, Hòa Tuyết quay lại căn hộ của Hàn Duệ, trong nhà

không bóng người, có lẽ anh đã đi xã giao. Cô lập tức thu dọn đồ đạc của mình, chiếc vali màu hồng cỡ nhỏ đã bị phủ một lớp bụi mỏng, rõ ràng đã rất lâu không được ai dòm ngó đến. Cô vác vào phòng tắm lau chùi một lượt, vừa lau vừa nghĩ tới câu nói vô tình và gương mặt lạnh băng của Hàn Duệ.

Đừng thích anh.

Nỗi ám ức lại dâng trào, khóe mắt ẩm ướt, Hòa Tuyết dừng tay, cố gắng ngẩng đầu lên ngăn cản chất lỏng trong mắt chảy ra. Miệng không ngừng lầm bầm: “Ai thèm thích anh? Đầu óc tôi không có vấn đề! Anh cho rằng mình là trung tâm vũ trụ chắc!”.

Hàn Duệ đã đứng ngoài cửa từ lâu, tiệc xã giao hôm nay gần tới giờ thì bị hủy.

Anh đi dép xỏ ngón, từ trong thư phòng bước ra, nhìn thấy một cô gái đang kéo chiếc vali, dáng vẻ rất kiên quyết. Anh cố gắng kiềm nén nỗi kích động, nhưng đến khi thấy đối phương ngẩn khuôn mặt nhỏ nhắn lên, ra sức nói: “Ai thèm thích anh!”, rốt cuộc cũng không nhịn được mà thông thả đi tới phía sau cô. Anh ngồi xổm xuống, kéo khuôn mặt cô quay lại nhìn mình.

Hòa Tuyết hoảng hốt, nước mắt sắp rơi ứ đọng trong hàng mi. Ánh mắt hai người chạm nhau, bao nhiêu vui vẻ, tranh chấp đều bị đẩy lùi. Lúc này, đôi mắt người đàn ông không để lộ tâm trạng, khuôn mặt anh cứ phóng đại dần trước mắt Hòa Tuyết, mãi đến khi cảm giác môi mình như bị muỗi chích, cô mới giật mình nhận ra đối phương đang làm gì.

Ai bảo em dùng vẻ đẹp của mình đâm vào trái tim tôi? Ai khiến tôi dùng sự tuyệt tình của mình khắc vào cuộc đời em?

Mặc dù hai người ở bên nhau khá lâu, Hàn Duệ rất biết quan tâm, chăm sóc Hòa Tuyết, nhưng anh luôn tôn trọng cô, đừng nói là hôn môi, ngay cả cầm tay cũng rất ít. Anh tự nhắc nhở bản thân, cần phải tỉnh táo, không được nằm mơ, quan hệ giữa hai người không như những đôi nam nữ khác chỉ cần có tình yêu là thành. Có một vài bí mật thậm chí còn độc hơn cả thạch tín, một khi uống vào thì sẽ bị đày đọa đến vạn năm.

Nhưng vỏ bọc của Hàn Duệ cuối cùng cũng bị phá vỡ bởi vẻ quật cường của Hòa Tuyết và sự xáo trộn nơi đáy lòng của chính anh.

Cho dù một giây sau bầu trời này có sụp xuống thì đã sao?

Sự khôn khéo của tôi bại dưới cái đại khờ của em, nhưng tôi cam tâm tình nguyện.

Bước va chạm đầu tiên chỉ là thăm dò, cảm nhận được Hòa Tuyết vẫn chưa kịp phản ứng, Hàn Duệ mới cẩn nhẹ vào môi cô, khiến cô khẽ bật ra một tiếng, anh dễ dàng đưa đầu lưỡi luồn sâu trong miệng cô. Kem đánh răng hương chanh hòa quyện với vị ni cô tin của thuốc lá. “Tương nhu dĩ mật”^[1] có phải là đề hình dung thời khắc này không?

[1. Tương nhu dĩ mật: Gắn nghĩa với đồng cam cộng khổ.]

Giây phút này Hòa Tuyết bỗng thấy rất an tâm, thứ cảm giác này khi ở bên Mạc Bắc cô chưa từng có. Có lẽ là vì từ khi yêu nhau, Hàn Duệ chưa từng đề xuất hiện bất cứ tai tiếng nào, giữ mình trong sạch, thế nên cô mới có tự tin này chăng? Cảm nhận được hơi thở mỗi lúc một nặng nề của anh, trái tim anh cũng đang đập nhanh giống mình, Hòa Tuyết thậm chí còn nghĩ, rốt cuộc đã tìm được một chốn bình yên để mình dựa vào. Cho dù tương lai có phải hồi hận đi nữa, nhưng Hàn Duệ, khoảnh khắc này, em yêu anh.

Trong phòng chưa bật đèn, rèm cửa rất dày, chút ánh sáng yếu ớt của màn đêm không thể xuyên qua, bằng không sắc mặt Hòa Tuyết lúc này nhất định giống như sắp bùng ra máu. Hàn Duệ nằm phủ phục trên người cô, ánh mắt cơ hồ nhìn thấu cô. Sức nặng đè lên cơ thể khiến đại não Hòa Tuyết nhất thời đình chỉ hoạt động, chỉ còn một bước cuối cùng, đối với cô mà nói, sẽ là hoàn thành một sự gắn kết thiêng liêng. Nhưng đúng lúc này Hòa Tuyết lại chợt nhớ đến buổi tối ở Pháp với Mạc Bắc, vì một cô gái mà hai người cãi nhau, Mạc Bắc tức giận đè cô trên giường mà hôn, kịch liệt đến nỗi cô không ngừng giãy giụa, tay nắm chân đá, cuối cùng hai người không hề diễn màn ân ái triền miên, mà thay vào đó là cuộc ẩu đả sống chết một phen.

Có lẽ bị Hàn Duệ nhìn đến mức đại não tê dại, Hòa Tuyết ngây ngô tìm chuyện để nói.

“Hic, anh còn nặng hơn cả Mạc Bắc.”

Căn phòng yên tĩnh.

Người nào đó nghe xong, thân thể thoáng cái cứng đờ, tức giận đến mức muốn cắn nát cơ thể nằm dưới.

“Hai người từng lên giường?”

Thực ra Hàn Duệ đã từng nghĩ tới chuyện Mạc Bắc là một công tử chơi bời trăng hoa, những cô gái mà anh ta từng qua lại sao còn giữ được mình nguyên vẹn? Nhưng giờ nghe chính Hòa Tuyết nói ra, Hàn Duệ vẫn không kìm được cơn phẫn nộ. Trong khi đó, Hòa Tuyết lúc này đã ném chỉ số thông minh lên đến chín tầng mây, coi hai chữ “lên giường” trong miệng anh chỉ là đơn thuần nằm trên giường mà thôi, cô vô tư trả lời: “Có thể nói như vậy!”.

Dứt lời, Hòa Tuyết còn chưa kịp phản ứng thì đôi mắt Hàn Duệ đã mọng mị, không do dự mà ra sức xông vào, hành động mang theo ý tứ nghiêm phạt. Cảm giác đau đớn nhắc nhở Hòa Tuyết có gì đó đã thay đổi, toàn thân đau đến co thắt, Hàn Duệ cũng cảm thấy một tầng cản trở vừa bị mình phá tan, anh không dám động đậy, cúi xuống nhìn người con gái dưới thân, vẻ mặt ngây ngốc.

“Em... Em...”

Lần đầu tiên trong đời anh nói lắp.

“Sao em nói từng lên giường với Mạc Bắc?”

Hòa Tuyết chống hai tay trước ngực người đàn ông, đau đến mức suýt đập cho anh ta một cái. Cơn đau thắt nơi bụng dưới khiến hô hấp của cô ngắt quãng liên tục, vậy mà vẫn phải dồn sức để trả lời câu hỏi kia.

“Đánh nhau trên giường... không được à?”

Ba vạch đen xỉ^[2] xuất hiện bên thái dương của Hàn Duệ. Anh khôi phục lại thần sắc, bỗng có một cảm giác may mắn khó tả.

[2. Ba vạch đen bên thái dương là hình ảnh thường xuất hiện trong truyện tranh hoặc phim hoạt hình.]

Cái đồ ngọc này!

Hàn Duệ thống khổ duy trì tư thế hiện tại, không dám hành động thiếu suy nghĩ như vừa rồi nữa. Anh cúi đầu xuống chóp mũi của cô vừa bị mình cắn, sợ cô đau nên vội ngẩng đầu lên. Anh nghiêng mặt, bất giác bật cười thành tiếng. Tựa như một đóa hướng dương bị nhốt trong bóng tối đã lâu, hôm nay rốt cuộc cũng được phơi bày giữa ánh mặt trời, ngẩng cao đầu mà nở rộ. Cảnh đẹp ngày vui, coi như không uổng phí.

Hóa ra, tất cả mọi thứ đều có thể vì tình yêu mà trở nên hèn mọn.

Bị hành động quan tâm và bảo vệ của Cố Tây Lương làm cho rối lòng, Nguyễn Ân trằn trọc đến nửa đêm vẫn không ngủ được. Nghe ngóng âm thanh phòng sát vách, xác định anh đã ngủ, cô mới ra khỏi phòng, xuống tầng pha một tách cà phê rồi ngồi trên sofa mềm mại, bên cạnh là chiếc di động kiểu gập mà chiều nay Cố Tây Lương đưa cô đi mua. Nguyễn Ân mở thư mục ảnh ra xem, bên trong chỉ có một bức ảnh, lúc đó cô lấy có thử camera của điện thoại, bắt Cố Tây Lương chụp một kiểu, nói mãi anh mới chịu gượng gạo cười một cái.

Quả nhiên là một người đàn ông không biết phong tình, haizzz, nhưng biết làm sao đây, cô rất thích!

Nhấp một ngụm cà phê, Nguyễn Ân còn đang đắm chìm trong suy nghĩ thì có tin nhắn đến. Cô thoát ra khỏi thư mục ảnh, là tin nhắn của Hòa Tuyết, không hiểu sao giờ này đối phương còn chưa ngủ, mở ra thấy một dòng nội dung ngắn gọn: “Đúng là đau đến tận tim gan....”

Nguyễn Ân lập tức nhớ tới ngày mình và Cố Tây Lương kết hôn, đêm động phòng triền miên gượng gạo, sau đó Hòa Tuyết tò mò hỏi cô có cảm giác gì. Phản ứng đầu tiên của cô chính là bốn chữ “đau tận tim gan”. Ngụm cà phê trong miệng Nguyễn Ân ứ tại cuống họng, nuốt không được mà nhổ ra cũng không xong, cuối cùng sặc sụa ho liên hồi.

Cố Tây Lương lúc này vẫn chưa ngủ, anh đang nghiên cứu giá giao dịch thị trường, lúc mở cửa sang phòng làm việc tìm tài liệu thì nghe thấy tiếng ho khan. Anh thông thả bước xuống tầng dưới, đập vào mắt chính là hình ảnh Nguyễn Ân tay cầm di động, tay xoa ngực, có lẽ đã uống khá nhiều nước nên mới sặc lâu như thế, mặt cô đỏ bừng. Tưởng cô nhận được tin nhắn quấy rầy, Cố Tây Lương bèn đi tới giật lấy điện thoại xem. Nguyễn Ân đứng dậy muốn cướp lại nhưng anh lập tức xoay người đi, không cho cô cơ hội.

Ánh mắt Cố Tây Lương dừng lại trên màn hình hiển thị tin nhắn, sau đó anh nghiêng mặt liếc nhìn Nguyễn Ân. Lúc đầu còn không rõ lắm câu này của Hòa Tuyết có ý tứ gì nhưng thấy hai gò má đỏ ửng của Nguyễn Ân, Cố Tây Lương lập tức hiểu ra, thoáng cảm thấy gượng gạo.

“Cuồng nhìn lén!”

Phớt lờ sự khiêu khích giấu đầu hở đuôi của Nguyễn Ân, Cố Tây Lương “khụ” một tiếng rồi trả lại di động cho cô, nói: “Ngủ sớm đi!” rồi quay lưng bỏ lên gác. Nguyễn Ân vội vàng xóa tin nhắn kia đi, màn hình

vừa hiện lên dòng nhắc nhở đã xóa thành công thì ai kia đã quay lại, giọng điệu đầy vẻ trầm tư: “Đau như vậy thật à?”

“Cố! Tây! Lương!”

“Đừng hét, muốn tịt giọng nữa à?”

...

Nếu không học lái xe, Nguyễn Ân sẽ chẳng bao giờ biết được mình mắc chứng chân tay cùng hoạt động.

Theo đúng trình tự, học lý thuyết xong, mỗi người đều phải đăng ký thời gian tập lái vì học viên quá đông, thường thường phải đợi một tháng sau mới được ngồi vào xe. Nhưng nhờ có Cố Tây Lương mà Nguyễn Ân ngay hôm sau đã được cầm vô lăng. Cố Tây Lương vô cùng lo lắng, nghỉ việc một ngày để đi cùng cô, còn kiên quyết đòi ngồi trong xe để chỉ đạo. Trong khi anh sợ cô xảy ra sự cố ngoài ý muốn thì Nguyễn Ân lại rất tự tin vỗ ngực mà nói: “Không tin tưởng em à?”

Bị gán tội một cách trắng trợn, Cố Tây Lương chẳng nói chẳng rằng mở cửa xuống xe, ngẫm nghĩ một hồi, anh mời thêm một người hướng dẫn có kinh nghiệm ra giúp. Hai thầy giáo, một người trợ giúp giảm phanh, một người nhìn phía trước chỉ huy.

Chạm tay vào vô lăng, Nguyễn Ân mới bắt đầu cảm thấy bòn chòn, tim đập nhanh, cô tự trấn tĩnh bản thân: đây là xe thật, không phải mô hình, nhất định phải cẩn thận, không được căng thẳng. Thế nhưng lắm bầm hơn mười lần, bàn tay vẫn chưa hết run. Cửa sổ bên ghé lái đang mở, Cố Tây Lương cúi xuống thò đầu vào, cô hít sâu rồi lại thở dài, biết rõ cô đang hồi hộp, bèn cố gắng lần nữa thuyết phục cô từ bỏ ý định.

“Hay là đừng học nữa? Em muốn đi đâu đã có anh.”

Em muốn đi đâu đã có anh!

Câu này có thể nghĩ sâu xa thành “một tác cũng không rời” hay không? Một câu ám lòng như thế, nếu nói khi chỉ có hai người, Nguyễn Ân nhất định sẽ rất cảm động, nhưng hiện giờ trong tai, trong mắt, trong tâm tưởng cô chỉ có hai chữ: lái xe, không rảnh để bận tâm tới anh.

Hai vị thầy giáo đã định liệu trước, nghe Cố Tây Lương nói vậy liền kẻ tung người hứng: “Giám đốc Cố yên tâm, ai mới học lái xe cũng đều căng thẳng như thế, không có vấn đề gì to tát đâu”.

Nghe hai người họ nói có lý, lại thấy Nguyễn Ân liên tục lắc đầu, Cố Tây Lương đành bất đắc dĩ nói một câu: “Cẩn thận!” rồi đi ra chỗ khác.

Đường tập xe khá rộng và bằng phẳng, thỉnh thoảng lại có những biển báo nhắc nhở người lái xe lúc nào cần ngoặt, cần tăng giảm tốc độ, Nguyễn Ân dựa vào những điều đã được học, chậm chậm nhấn chân ga, thế nhưng mãi không thấy xe có động tĩnh gì. Thầy giáo ngồi ghé phụ tốt bụng nhắc nhở cô: “Cố phu nhân, cô... cô còn chưa cắm chìa khóa xe...”

Nguyễn Ân đỏ mặt vớ lấy chìa khóa trên mặt đồng hồ hiển thị, nhưng bỗng nghe thấy tiếng cười đã cố nín nhịn của người đàn ông bên ngoài xe, cô phóng ánh mắt túng quăn nhìn ra. Cố Tây Lương thấy bộ dạng thẹn quá hóa giận của cô, lập tức mím môi im lặng, người đứng thẳng, tạo tư thế xin mời. Nguyễn Ân không nhìn anh nữa, tức giận cắm chìa khóa vào khởi động xe, động tác nhanh nhẹn không chút căng thẳng.

Lúc chiếc xe nhỏ bắt đầu lăn bánh trên đường lớn, Nguyễn Ân muốn thét chói tai, trong lòng thầm nghĩ, thảo nào mỗi lần bực bội Cố Tây Lương thường lái xe ra ngoài hóng gió, hóa ra đây cũng là một kiểu trút giận. Cảm giác lái xe thật là sảng khoái, nhất là lúc mở cửa sổ, tốc độ chạy của xe sẽ quyết định sức gió tạt vào khuôn mặt bạn. Điều này cũng giống như tính cách con người, mỗi người có một cách biểu đạt sự dịu dàng riêng, có loại nồng nhiệt như vận tốc xe đua, lại có loại ôn hòa như gió nhẹ mơn man, còn có loại chỉ giữ ở trong tim.

Vậy thì sự dịu dàng của Cố Tây Lương, có phải chính là giữ ở trong tim không?

Có lẽ do phân tâm hoặc là trong tiềm thức vẫn còn căng thẳng, khi xe chạy đến khúc rẽ, đầu óc Nguyễn Ân đột ngột trống rỗng, chân tay không nghe lời. Thầy giáo không ngừng nhắc nhở cô bẻ bánh lái bao nhiêu độ, nhưng dường như cô đều không nghe thấy. Mãi đến khi Nguyễn Ân định thàn lại, xe vẫn đang chạy về phía trước, não bộ lập tức ngừng hoạt động. Người ta bảo cô rẽ trái thì cô rẽ phải, bảo cô thả chân ga thì cô lại giẫm hết cỡ, không hét còn đỡ, càng hét cô càng hoảng. Cố Tây Lương ngay từ đầu thấy xe chạy sai hướng đã cảm thấy không ổn, biết rõ cô sẽ không nghe lọt tai cái gì nhưng vẫn chạy song song gào thét bảo cô rẽ. Đương nhiên, tất cả đều vô dụng.

Thầy giáo đờ đẫn, hình như trước giờ chưa từng gặp phải học sinh nào khó bảo như thế. Có lẽ nể thân phận Cố Tây Lương nên hai người họ

không dám nói nặng lời. Nhưng lúc này một chiếc xe đi hướng ngược lại cũng đang rẽ, hai chiếc xe sắp đụng nhau, Nguyễn Ân luống cuống đến mức nhắm tịt mắt lại. Người hướng dẫn ngồi ở ghế phụ lái bấy giờ mới ý thức được mình đang không chế phanh xe, lập tức giảm mạnh một cái. Bánh xe trơn tuột ma sát với mặt đường phát ra một tiếng rít chói tai. Chiếc xe đổi diện lại ngoài ý muốn chệch khỏi đường, đâm vào cột biển báo khá gần Nguyễn Ân, may mà chỉ bị tổn hại nhẹ, xem như đã ngăn chặn thành công một vụ tai nạn.

Rõ ràng lúc này đã là cuối thu đầu đông, khí trời lạnh dần, Cố Tây Lương đuổi theo này giờ, không còn phong thái vững vàng như bình thường nữa, rõ ràng đã bị dọa đến mức đổ mồ hôi lạnh. Mãi đến khi thấy xe kịp thời dừng lại trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, anh lập tức lao tới, vừa thở hồng hộc vừa giạt mạnh cửa xe ra, sắc mặt tái nhợt.

“Xuống!”

Lần này thì đừng hòng học lái xe nữa!

Nguyễn Ân cũng sợ đến kinh hồn bạt vía, bình thường thấy Cố Tây Lương lái xe rất bình thản, rất hiền ngang, không hiểu sao đến lượt mình lại như con cá nằm trong lòng bàn tay, tóm đầu thì đuôi gãy.

Trải qua cú sốc kinh hoàng, đã vậy còn bị Cố Tây Lương gắt gỏng, Nguyễn Ân cảm thấy cực kỳ tủi thân, nhưng chỉ có thể ngồi bất động.

Trán tĩnh lại, Cố Tây Lương thấy cô vẫn ngồi im trên xe, mặt cúi gằm, bấy giờ anh mới hòa hoãn sắc mặt, lập lại một lần nữa: “Xuống xe”.

Nguyễn Ân đột ngột òa khóc, nước mắt trào ra như nước lũ vỡ đê. Cô vừa khóc vừa nói: “Em cũng muốn xuống lắm chứ, nhưng chân không nhấc lên được...”

Sau đó cô còn hùng hồn chỉ trích Cố Tây Lương không nói cho mình biết lái xe đáng sợ như vậy, kinh khủng như vậy.

Quên bằng hai người hướng dẫn còn ngồi trên xe, Cố Tây Lương kéo Nguyễn Ân vào lòng theo bản năng, hai bàn tay vỗ vỗ lưng cô như đang dỗ dành một đứa trẻ con, mái đầu nhỏ bé của cô tựa trước ngực trái của anh, có thể cảm nhận được nhịp tim hai người đồng điệu.

Cái ôm ấy hóa ra vẫn ấm áp như vậy, sống mũi Nguyễn Ân cay cay. Cố Tây Lương không dám nói thêm bất cứ lời trách móc nào nữa, chỉ sợ cô

khóc mãi không ngừng. Hơn nữa, lúc này anh nghĩ, cảm giác được làm người cô cần tới thật tuyệt vời.

Từ trong chiếc xe đối diện, Ninh Lam Nhân bước ra, trên người mặc bộ đồ màu trắng toát lên vẻ mẫn mà, mái tóc cắt ngắn tôn thêm sự nhanh nhẹn, khéo léo. Cô ta đi về phía Cố Tây Lương và Nguyễn Ân, cúi đầu hỏi: “Chị không sao chứ?”

Nguyễn Ân ngẩng đầu lên, ngơ ngác không hiểu chuyện gì, đến khi nhìn thấy chiếc xe phía trước bị xước một ít, cô mới biết cô gái này là người lái xe. Thật là xấu hổ, kỹ thuật lái xe của mình không tốt, suýt nữa làm liên lụy tới người khác, vậy mà đối phương còn nhã nhặn tới hỏi thăm mình.

Vì thế, Nguyễn Ân hít sâu vài cái, cố gắng ngừng khóc rồi liên tục lắc đầu, nói: “Tôi không sao, xin lỗi, suýt nữa hại chị.”

Ninh Lam Nhân gật đầu: “Không sao”. Sau đó, cô ta đảo ánh mắt qua Cố Tây Lương rồi quay đầu nhắc chân đi thẳng.

Trên đường về nhà, Nguyễn Ân không hề nhắc tới chuyện học lái xe nữa, cũng không dám ngồi trên xe nửa phút, cho dù Cố Tây Lương lái xe, cô vẫn cảm thấy chưa hết bàng hoàng. Biết cô sợ hãi, Cố Tây Lương liền chủ động đề nghị đi bộ về nhà, lập tức nhận được cái gật đầu như giã tỏi của cô. Cũng may chỗ này cách nhà không quá xa, đi bộ chỉ mất chừng hai mươi phút.

Hai người câu được câu không nói chuyện phiếm, tới nửa đường, Nguyễn Ân bỗng thấy bụng dưới đau âm ỉ, gắng chịu đựng đi thêm được một đoạn thì không thể chống cự nổi nữa, cơn đau càng lúc càng rõ ràng, có lẽ do mấy ngày nay ăn đồ lạnh và cay. Cô co ro người lại, kéo tay người bên cạnh. Cố Tây Lương hoảng sợ, tưởng vừa rồi cô bị thương, đang định gọi điện cho người tới đưa cô đi bệnh viện thì lại thấy cô ngẩng đầu, cố gắng lắm mới thốt được một câu: “Không phải bị thương”.

Cố Tây Lương ngẩn người, nhìn khuôn mặt đỏ ửng của cô, lập tức hiểu ra vấn đề.

Nguyễn Ân than thầm, vì sao cứ liên tục mất mặt trước anh ấy?

Cố Tây Lương nhanh nhẹn cởi áo vest, khoác lên người cô, sau đó anh ngối xồm trước mặt cô, thấp giọng nói: “Lên đi.”

Nguyễn Ân nhăn mặt, lúng túng một hồi, sau thấy Cố Tây Lương không có ý định đứng dậy, đành phải leo lên, hai tay ôm lấy cổ anh, sắc mặt

càng thêm đỏ.

Đoạn đường ngắn ngủi bỗng trở nên xa xôi, người đi đường ai nấy cũng phải ngoái lại nhìn họ, thậm chí còn chạm mặt với một vài người từng hợp tác làm ăn với Cố Tây Lương. Đối phương đã lái xe chạy qua, nghĩ sao lại quay lại, hạ cửa kính mà kính ngạo kêu to: “Giám đốc Cố”.

Cố Tây Lương này giờ vẫn duy trì vẻ mặt ngọt ngào vui vẻ, lúc này thấy có người hỏi thăm liền ngẩng đầu lên, khẩu khí cũng “công việc hóa”.

“Chào anh”.

Giống một con đà điểu, Nguyễn Ân vùi mặt sâu vào lưng Cố Tây Lương. Nếu trên lưng anh có kẽ hở, nhất định cô sẽ chui xuống.

Nhận ra cô xấu hổ, Cố Tây Lương không bận tâm tới những ánh mắt tò mò của người qua đường nữa, anh dùng sức đẩy cơ thể cô lên một chút, rồi sải bước dài đi tiếp.

Chóp mũi kề sát tấm lưng Cố Tây Lương, Nguyễn Ân mới nhận ra trên người anh thoang thoang một mùi nước hoa lạ, hoàn toàn không phải hương bạc hà như trước đây.

Hoàng hôn, ánh chiều tà, bóng cây ngô đồng. Thời gian tĩnh lặng, cô đang ở trên lưng anh.

Nguyễn Ân bỗng có cảm giác, người đàn ông này chỉ khi ở trước mặt mình mới mềm mỏng, dịu dàng. Người đàn ông khiến cô biết làm nũng này, liệu có luôn đứng bên cạnh cô dù xảy ra bất cứ chuyện gì không? Nếu tương lai là vô số cảnh tượng tàn khốc, liệu anh có đứng ra che chở cho cô hay không? Nếu bầu trời sập xuống, liệu anh có chống lên giúp cô hay không? Có hay không?

Trong khi đó, Cố Tây Lương luôn quan niệm, tình yêu giống như cốc nước, nóng hay lạnh chỉ người uống mới biết. Bạn yêu hay không yêu, hận hay không hận, một mình cảm nhận được là tốt rồi, người khác hiểu hay không cũng không quan trọng, dẫu sao thì, tình yêu có đôi khi chỉ là chuyện của một người, thậm chí Cố Tây Lương còn rất vụng về khi muốn nói ba chữ đơn giản kia. Anh đối xử với em thật tốt, đó chẳng phải đã là cách biểu đạt tình yêu trực tiếp nhất rồi ư? Em cũng không cần suy đoán anh đang nghĩ gì, bước tiếp theo anh sẽ làm gì.

Chỉ cần em hiểu, anh sẽ không bao giờ làm những chuyện khiến em tổn thương.

Chương 22

Trời đã sang đông, công việc của Nguyễn Ân vẫn bật vô âm tín. Cô quyết định từ bỏ, quay lại cuộc sống như quãng thời gian ở Mỹ, ở nhà viết tiểu thuyết.

Cô Tây Lương đi làm về, thấy trong phòng đèn bật sáng trưng, cô ngồi co chân trên sofa, chăm chú gõ bàn phím. Có lẽ do tóc mái vướng vào mắt nên cô đã buộc gọn lại phía sau, mái tóc xoăn sắp chạm đến thắt lưng cũng được búi gọn lên bằng một sợi dây màu đen đơn giản, gọng kính màu da cam gác trên sống mũi. Lò sưởi đã mở nhưng cô vẫn mặc áo khoác len bên ngoài, dường như rất sợ lạnh.

Dáng vẻ này của cô, Cô Tây Lương chưa từng bắt gặp.

Phát hiện ra sự tồn tại của anh, Nguyễn Ân quay đầu lại, mỉm cười: “Về rồi à?”

Chuông gió thủy tinh treo ngoài ban công mà Hòa Tuyết tặng Nguyễn Ân, đang bị gió thổi phát ra những tiếng leng keng. Trong khi đó, Cô Tây Lương thì đang thấy ấm lòng vì ba chữ Nguyễn Ân vừa mới nói. Có lẽ là vì từng đánh mất nên cho dù bây giờ chỉ là một sự ấm áp nho nhỏ, anh cũng cảm thấy vô cùng quý trọng. Anh cởi áo khoác, treo lên giá cạnh cửa rồi thay dép trong nhà, sau đó ngồi xuống cạnh Nguyễn Ân, sofa lún nhẹ vì bị tăng thêm trọng lượng.

“Bị cận từ khi nào thế?”

Biết Cô Tây Lương ám chỉ chiếc kính mình đang đeo, Nguyễn Ân đặt laptop lên bàn trà trong suốt, sau đó tháo kính xuống, chìa ra trước mặt anh khoe: “Không có kính, không phát hiện ra à?”

Nhận thấy tâm trạng cô rất tốt, Cô Tây Lương giả bộ tò mò cầm lấy chiếc kính, gác lên sống mũi. Anh nghiêng đầu, hỏi với vẻ ngây thơ: “Đẹp không?”

Nguyễn Ân không do dự lắc đầu lia lịa.

“Không đẹp bằng em đeo.”

Cô Tây Lương không thèm so đo, anh bĩu môi, tiếp tục đẩy gọng kính lên cao, nháy mắt với cô mấy cái, đôi đồng tử long lanh: “Thực sự không đẹp?”

Nguyễn Ân muốn mở miệng trả lời chắc như đinh đóng cột: Vâng, không những không đẹp mà còn rất kì dị. Tuy nhiên, thâm tâm cô biết rõ không phải như vậy. Mặc dù không có mắt kính nhưng vẫn khiến Cố Tây Lương tăng thêm vẻ thư sinh, Nguyễn Ân càng tin tưởng, người đàn ông trước mặt mình là một người nho nhã, lịch thiệp, phong độ có thừa.

Đợi quá lâu không có câu trả lời, Cố Tây Lương âm thầm cười, ắn núp sau gọng kính là con ngươi sáng lấp lánh, anh giả vờ gặng hỏi đến cùng: “Bản chất hiền lành thật thà, cần gì phải cố nói dối?”

Một lời hai ý.

Rõ ràng là quan tâm anh, vì sao nhất định không chịu thành thật với trái tim mình?

Bị chọc trúng tim đen, Nguyễn Ân nhất thời không biết phản bác ra sao, bèn lái sang chuyện khác: “Trông bộ dạng anh bây giờ, tự dung em nhớ tới một câu thành ngữ, biết là gì không?”

Cố Tây Lương hát cầm ra hiệu cho cô nói. Nhưng hai chữ “tri thức...” vừa thốt ra khỏi miệng, Nguyễn Ân liền cảm nhận được ánh mắt người nào đó bắn về phía mình, thế nên hai chữ “bất lương” cũng không dám nói ra nữa.

Châm dứt trò đầu khẩu vô vị này, Cố Tây Lương tháo gọng kính, đứng dậy đi vào phòng bếp. Nguyễn Ân ở sau lưng nhìn theo, làm một cái mặt quỷ, bất chợt anh quay đầu lại, cô sợ đến cứng đờ mặt, không kịp lấy lại vẻ bình thường nên trông bộ dạng có phần ngốc nghếch.

“Tối nay ăn gì?”

“Gì cũng được.”

Trả lời xong, bỗng nhớ đến chuyện gì, Nguyễn Ân lại nói: “Mai là đông chí?”

Cố Tây Lương ngẫm nghĩ vài giây rồi đưa ra một câu xác định: “Ừ”.

“Đông chí là phải ăn thịt dê, mai gọi Hòa Tuyết đến ăn một bữa được không?”

Cả đời này Cố Tây Lương ghét nhất chính là thịt dê, luôn cảm thấy mùi vị vô cùng khó nuốt, nhưng thấy ánh mắt cô tràn ngập vẻ chờ mong, chữ “No” gần thốt ra miệng lại đổi thành: “Đi thay quần áo!”

“Hà?”

“Anh sợ mai bận, bây giờ đi siêu thị mua đồ để mai làm, nhân tiện ăn tối luôn.”

Không ngờ lại dễ dàng được phê chuẩn như vậy, Nguyễn Ân mừng rỡ bật dậy khỏi sofa, đến dép cũng xỏ trái, chạy một mạch lên gác. Cố Tây Lương nhìn theo, nghe những thanh âm loẹt quẹt của đôi dép vang lên đều đều, cảm thấy toàn thân thả lỏng.

Hai người nhanh chóng xuất phát. Siêu thị đang có chương trình giảm giá nên khá đông, hàng hóa đợt này giảm đến một nửa so với bình thường. Trên sạp chỉ còn lại duy nhất một hộp nắm hương mà Nguyễn Ân thích, Cố Tây Lương đẩy giỏ hàng đi đằng trước, nhanh tay với lấy nhưng có một bàn tay khác đồng thời chạm vào hộp nắm với anh. Nguyễn Ân vốn tức tắc bám sau Cố Tây Lương, vừa đi vừa ngó nghiêng chung quanh xem có gì cần mua không, lúc quay đầu lại thì trông thấy cảnh tượng kia.

Trong lòng còn đang thăm mắng vì sao anh không cướp lấy luôn, nhưng ngược mắt lên, cô mới phát hiện người kia là Hà Diệc Thu.

Trăm núi ngàn sông^[1], đúng là một cụm từ tàn nhẫn.

[1. Trăm núi ngàn sông: Chỉ cuộc hành trình xa xôi, nhiều trắc trở.]

Đối với Cố Tây Lương, đây tựa hồ là thời khắc khó xử nhất trong cuộc đời. Còn Nguyễn Ân, thấy hai người họ đối diện nhau đến nỗi quên hết mọi thứ xung quanh, cô chợt nhớ đến ca khúc ai đó từng hát: *Nhìn cô ấy đi về phía anh, bức tranh đó thật đẹp biết bao. Nếu em có bật khóc thì cũng là vì vui mừng.* Giờ phút này, Nguyễn Ân thực sự không biết có nên nói một câu “đã lâu không gặp” hay không, cô chỉ kịp cảm nhận được đáy lòng lấp đầy một nỗi khó chịu, nhất là khi nhìn vào hai bàn tay đặt cùng một vị trí kia, mặc dù còn khoảng cách nhỏ ở giữa nhưng cô hiểu rõ cảm giác trong lòng mình lúc này.

Đúng, cho dù cuối cùng Cố Tây Lương lựa chọn cô, cho dù những sự việc rắc rối kia đã trôi vào dĩ vãng nhưng cô vẫn đau lòng, vẫn ghen. Sự cô độc và tuyệt vọng khi ở bên cạnh anh luôn nhắc nhở Nguyễn Ân cần phải tỉnh táo, cần phải suy nghĩ cho bản thân. Có như vậy, dù kết quả cuối cùng ra sao, cô cũng có thể an toàn rút lui bất cứ lúc nào, lòng không phiền muộn. Thế nhưng, cụm từ “an toàn rút lui” ấy chẳng bao giờ thuộc về cô, nhất là khi cô còn yêu, anh còn sống.

Ánh mắt ba người ngưng trệ rất lâu, cuối cùng thì hộp nắm hương chẳng rơi vào tay ai, trái lại một giọng phụ nữ dễ nghe vang lên: “Hai người không lấy thì tôi lấy nhé”.

Hộp nắm hương duy nhất còn lại thuận lợi nằm vào xe hàng của một người khác. Sau đó, Cố Tây Lương và Nguyễn Ân cùng nghiêng đầu nhìn cô gái kia, rất quen mắt. Nghĩ một lúc, Nguyễn Ân mới nhớ ra cô ta chính là người suýt bị mình tông vào lúc ở đường tập lái xe, vì thế bao nhiêu bực dọc trong lòng thoáng cái tiêu tan. Coi như đèn bù đi, cô nghĩ thầm.

Ninh Lam Nhân hôm nay không mặc bộ đồ nghiêm túc như hôm đầu tiên gặp, mà là một bộ quần áo ở nhà khá thoải mái, đuôi tóc chạm vào cổ áo mềm mại. Cô ta lễ độ gật đầu chào ba người, sau đó nhìn Hà Diệc Thư. Hà Diệc Thư cũng nhìn chằm chằm cô ta, đôi môi hé mở như định nói gì nhưng lại thôi. Cuối cùng, Ninh Lam Nhân phóng ánh mắt phức tạp về phía Cố Tây Lương rồi cúi đầu bỏ đi. Hà Diệc Thư chần chừ vài giây, sau đó rời đi theo hướng ngược lại, hiện trường chỉ còn Cố Tây Lương và Nguyễn Ân đứng ngây tại chỗ.

Một tình huống lẽ ra phải lãng mạn hoặc gượng gạo lại kết thúc theo một phương thức rất đơn giản.

Cửa thang máy mở ra ở tầng hầm gửi xe, Cố Tây Lương một tay cầm chìa khóa, một tay xách túi đồ, Nguyễn Ân theo sát phía sau, cả hai đều lặng im không nói.

Anh ấy đang nghĩ gì? Nhìn thấy cố nhân nên hối hận rồi ư? Những suy đoán vô căn cứ khiến lòng Nguyễn Ân rối loạn. Nếu bị ruồng bỏ một lần nữa... Cố Tây Lương, em không dám tưởng tượng, điều đó đáng sợ đến cỡ nào. Sau khi anh cho em hy vọng, sau khi anh chiều chuộng em, nâng niu em, em không dám nghĩ tới một ngày đột nhiên anh hối hận, đích thân quăng em xuống địa ngục...

Nguyễn Ân không hề nhận ra tâm trạng của mình đã vượt qua phạm vi khống chế mà bản thân đã định sẵn, cô thấp thỏm, bất an, mâu thuẫn gay gắt. Trong lúc cả hai vẫn đang im lặng, người đi trước bỗng nhiên quay đầu lại.

Luôn là như thế, hành động của anh khiến cô trở tay không kịp.

Cố Tây Lương mím môi, lúc lâu mới bỏ túi đồ trong tay xuống, chia ra một túi nhỏ hơn, bên trong chỉ có ít hành và đồ gia vị. Sau đó, anh nhìn

cô, khoe miệng khẽ cong lên.

“Bà xã, em hẳn tâm để anh một mình vac hết đống đồ thế này à? Hà?”

Sấm sét ở đâu kéo đến khiến Nguyễn Ân không biết phải làm sao. Anh ấy vừa gọi mình là gì? Bà xã?... Mặc dù đây là sự thật, nhưng từ trước tới giờ, quan hệ giữa hai người lại giống như một đôi tình nhân vừa cãi vã xong nhiều hơn.

Thông minh như Cố Tây Lương, làm sao không biết được cảm nhận của Nguyễn Ân lúc này ra sao. Chỉ có điều, nếu anh phải bộc lộ tình cảm của mình, e rằng, chẳng những chính anh cảm thấy gượng gạo mà còn khiến cô hoảng sợ ấy chứ! Thế nên, ngẫm nghĩ rất lâu mới tìm được một cách thức vụng về này, giả vờ trêu ghẹo cô để thể hiện nỗi lòng của mình.

Không biết có phải do ánh đèn trong hầm để xe hay không, Nguyễn Ân cảm thấy gương mặt người đàn ông đối diện có chút hồng hồng. Cô không phản bác, chỉ lặng lẽ hít sâu một hơi, ngăn chặn nỗi xúc động và niềm hạnh phúc sắp phun trào, sau đó nhận lấy cái túi nhỏ, mặt trên có in hình nhân vật hoạt hình rất đáng yêu, đây là logo của siêu thị. Trong lúc hai bàn tay chạm nhau, ngón áp út của Cố Tây Lương ấn mạnh lên ngón út của Nguyễn Ân. Cô cúi đầu, không giãy giụa.

Hai người sóng vai tiếp tục đi về phía trước, trong những bước chân thong thả là sự ấm áp đã xa cách từ lâu.

Một chiếc Beetle đột nhiên phóng qua người họ với vận tốc cực nhanh, gần ra đến cửa thì gặp một chiếc xe khác đi vào, chiếc Beetle lanh lẹ rẽ sang một bên mà chạy ra ngoài, lập tức mất hút giữa lòng đường đông đúc. Cố Tây Lương nhận ra rõ ràng, người ngồi bên trong chính là Ninh Lam Nhân. Điều này không đáng ngạc nhiên, anh chỉ lấy làm lạ rằng, kỹ thuật lái xe của cô ta điêu luyện như thế, chắc chắn không thể tập trong một tháng mà thành. Nếu cô ta thực sự giỏi như thế thì vì sao còn xuất hiện ở trường dạy lái xe, vì sao cố chạy xe về hướng Nguyễn Ân? Hơn nữa hôm nay chạm mặt cô ta ở đây, Cố Tây Lương hoàn toàn không cho rằng chỉ là sự trùng hợp. Mà đã không phải trùng hợp thì nhất định là cố ý. Rốt cuộc cô ta muốn làm gì? Nhớ đến cuộc đụng độ nguy hiểm lần trước ở đường tập lái, Cố Tây Lương càng siết chặt tay Nguyễn Ân, đôi mắt anh dần dần tối sầm lại.

Anh sẽ không cho phép bất cứ kẻ nào có cơ hội làm tổn thương em, bất cứ ai!

Nguyễn Ân phấn khích ngã nhào vào sofa gọi điện cho Hòa Tuyết, mời cô ấy và Hàn Duệ ngày mai tới nhà mình ăn cơm, xong xuôi còn quay sang hỏi Cố Tây Lương số điện thoại của Mạc Bắc. Cố Tây Lương lật một trang báo *Tài chính kinh tế* sau đó mới chậm rãi mở miệng: “Muốn xem trực tiếp hiện trường đến vậy cơ à?”.

Thấy anh không thèm ngẩng đầu lên mà đã nói trúng tim đen, Nguyễn Ân thầm khinh bỉ. Nghĩ đi nghĩ lại, rốt cuộc cô quyết định từ bỏ ý định mời thêm Mạc Bắc. Quả thật, trong lòng cô đang ôm háo hức xem kịch vui, chủ yếu là vì gần đây cô mới bắt tay viết một cuốn tiểu thuyết có chi tiết ba người chạm mặt nhau, vì thế mới háo hức muốn thử nghiệm bầu không khí ấy, tựa hồ đã quên mất chính mình vừa mới trải qua cách đây hai tiếng đồng hồ. Đoán chừng Hòa Tuyết bị kẹp giữa hai người đàn ông sẽ cảm thấy khó xử, sau đó nhất định sẽ tìm mình báo thù, thế nên Nguyễn Ân mới dẹp ý nghĩ này đi.

Nghe điện thoại của Nguyễn Ân xong, Hòa Tuyết tiếp tục tô tô vẽ vẽ móng tay. Mặc dù đã hai tư, hai lăm tuổi, nhưng cô vẫn chưa từ bỏ được sở thích này, cô thích đủ kiểu đủ màu sơn móng tay, nhất là màu hồng. Những lúc hứng lên, cô thường lôi cả đồng lọ to lọ nhỏ ra mà tô vẽ, chẳng phân biệt ở đâu, chẳng quan tâm thời tiết. Đầu tiên là tay phải sơn cho tay trái, khá thuận lợi, sau đó đổi tay, không được đẹp cho lắm. Đúng lúc này, Hàn Duệ từ trong phòng làm việc đi ra, ánh mắt Hòa Tuyết sáng lên, nũng nịu gọi một tiếng: “Giám đốc Hàn...”

Hàn Duệ đang lắc lắc đầu vận động cơ cổ, nghe thấy giọng nói mềm mại đến dị thường của Hòa Tuyết, một dự cảm chẳng mấy tốt đẹp chạy thẳng từ chân lên đỉnh đầu, toàn thân lạnh buốt. Anh nhìn cô gái nhỏ xinh đang ngồi ở sofa, ánh mắt như ra hiệu có gì cứ nói. Đối phương cũng không lên tiếng mà chỉ giơ bàn tay trái đã sơn xong ra trước mặt, cười đến rạn rở, sau đó lại giơ nốt bàn tay phải, mếu máo.

Biết ngay mà.

Đây là lần thứ mấy rồi? Từ khi quan hệ hai người trở nên thân mật, Hòa Tuyết lập tức không biết sợ Hàn Duệ, hơn nữa có xu hướng lấn át, được voi đòi tiên. Chỉ có điều, Hàn Duệ đã quên mất, nếu như anh không chịu thì ai có thể dễ dàng đè đầu cưỡi cổ anh? Nói đơn giản chính là, bản

thân anh đã hoàn toàn hết cách với Hòa Tuyết. Nếu nhận định đây chính là chiếc xương sườn của mình, ngoài bảo vệ và che chở ra, chẳng lẽ anh lại dám đập một nhát nát bét hay sao?

Vừa bất đắc dĩ, vừa không cam lòng đi làm cái chuyện ẻo lả này, Hàn Duệ cứng nhắc thốt ra hai chữ: “Không biết”.

Hòa Tuyết không chịu buông tha.

“Cầu xin anh đấy! Một mình em không sơn được!”

“Thế trước đây em làm thế nào?”

“Có Nguyễn Nguyễn!”

“Trước khi gặp Nguyễn Nguyễn?”

“Em...”

Hòa Tuyết khựng lại một lúc mới nói tiếp: “Có mẹ em”.

Hàn Duệ không lên tiếng, Hòa Tuyết dường như rơi vào dĩ vãng, giữa những câu chữ không còn sự mạnh mẽ giả tạo và ương bướng: “Anh biết không? Trong lòng em, mẹ là người phụ nữ đẹp nhất. Gia đình em mặc dù không có gì quá đặc biệt nhưng em cảm thấy mình còn được yêu thương hơn nhiều những cô tiểu thư nhà giàu khác. Không kể đến chuyện thỉnh thoảng bố quá nghiêm khắc với em, thì gia đình em cũng được xếp vào loại tư tưởng thoáng”.

...

“Lần đầu tiên em sơn móng tay là khi học lớp năm. Mẹ dùng sơn màu hồng vừa tô cho em vừa nói: Tuyết Tuyết nhà chúng ta là công chúa xinh đẹp nhất, nay mai sẽ có rất nhiều chàng hoàng tử cưỡi bạch mã tới xếp hàng hỏi thăm. Mẹ sẽ nhìn con lớn lên từng chút một, yêu đương, kết hôn, sinh con... Lúc ấy, em đã tràn ngập mong đợi vào tương lai, thậm chí còn say mê một cậu bạn đẹp trai cùng lớp, hic, cậu ta có làn da đẹp đến mức chính em cũng phải ghen tị, lông mi dài đến mức người người oán hận. Hoàng tử, có phải như vậy không? Tình cảm ấy không thể gọi là thâm mến được. Kết thúc là việc gia đình cậu ấy di dân sang Thụy Sĩ, em đã nhốt mình trong phòng khóc nức nở. Thứ Hai tuần sau đi học, đôi mắt sưng mọng như quả hạch đào, giáo viên Ngữ văn lấy luôn em để làm ví dụ giảng giải cụm từ “thiên các nhất phương”^[2].

[2. Mỗi người một nơi, nam bắc chia lìa.]

...

“Cụm từ này nhắc tới hai nơi trên thế gian, hình dung khoảng cách cực xa, gặp mặt khó khăn, thế nên mới gọi là xa cách hai nơi, mỗi người một phương...”

...

“Đó là lần đầu tiên em biết, hóa ra không phải chỉ có sống chết mới chia rẽ được hai con người. Khác tỉnh thành, xa xôi vạn dặm, thời gian, khoảng cách, tất cả đều là các nhân tố khiến cho hai người hai ngả.”

...

“Sau này, em gặp Mạc Bắc, em tưởng đã đợi được hoàng tử bạch mã phù hợp... sau này nữa...”

...

“Có phải những người có cuộc sống quá thuận buồm xuôi gió, ông trời ghen tị, nên mới lần lượt tước đoạt đi mọi thứ của người đó hay không? Bây giờ em mới nhận ra, hóa ra con đường của một người lại lắm gian truân như vậy...”

...

“May mà, em còn có Nguyễn Nguyễn.”

Bước ra từ hồi ức, Hòa Tuyết cúi đầu, nỗ lực ép giọt nước long lanh ở khóe mắt lặn vào trong, sau đó cô ngẩng đầu cho Hàn Duệ thấy một gương mặt tươi cười. Bờ môi mấp máy, cuối cùng thốt lên một câu: “May mà, em gặp được anh”.

Ca sĩ Dương Thiên Hoa từng hát: *Người khác biết tôi nóng nảy, thẳng tính thẳng nét đến mức không biết lễ độ, nếu đã quyết tâm theo anh thì chẳng cần đắn đo xem phải đoạn tuyệt với ai...*

Thế nên, xin hãy tin tưởng rằng, bất cứ cô gái nào cho dù kiên cường đến đâu cũng có những mảnh tâm hồn mong manh. Bao nhiêu kiên cường, bao nhiêu mạnh mẽ đều chỉ là “có vẻ” mà thôi.

Câu nói “may mà, em gặp được anh” của Hòa Tuyết, tưởng chừng đơn giản lắm, nhưng lại khiến Hàn Duệ rung động mạnh mẽ. Sẽ ra sao nếu có một ngày cô biết sự thật? Anh từng muốn nói hết tất cả cho cô nghe, dù có sóng to gió lớn thế nào cũng sẽ gắng gượng chống đỡ. Nhưng lúc này

nghe cô nói những lời kia, nỗi sợ hãi lại lan tràn khắp các mạch máu trong cơ thể anh. Anh biết, một khi chân tướng bị vạch trần, những vết thương đã đóng vảy của cô sẽ lại bật ra và chảy máu.

Còn anh, nghiệp chướng nặng nề.

Trầm mặc hồi lâu, Hàn Duệ nhìn cô gái đang ngồi trên ghế, thấp hơn mình nửa người. Anh chìa tay trước mặt cô, Hòa Tuyết ngược nhìn với ánh mắt khó hiểu nhưng anh lại quay đi chỗ khác, gượng gạo nói: “Vừa nãy bảo anh sơn móng tay cho còn gì?”

Hòa Tuyết kinh ngạc, không ngờ anh lại dễ dàng đồng ý làm công việc lãnh nhách này. Chỉ mới tưởng tượng thôi cô đã cảm thấy thú vị rồi, tâm trạng cũng theo đó mà tốt dần lên, chẳng được bao lâu đã bật cười ra tiếng. Nghe thấy cô cười, Hàn Duệ lập tức thu tay về, xoay người đi vào phòng làm việc. Hòa Tuyết vội vàng ôm lấy bàn tay to lớn của anh, giơ tay phải lên chụm năm ngón lại đặt ở thái dương, cố gắng bày ra bộ dạng xinh đẹp nhất mà tuyên lời thề: “Ok, ok, em còn cười nữa thì bị thiên lôi đánh!”

Hình ảnh lúc này rất không hài hòa.

Một người đàn ông đang ngồi trước mặt một cô gái, anh cầm lọ sơn móng tay nho nhỏ, quét lên móng tay trắng tinh của cô gái, thỉnh thoảng ngẩng đầu lên hỏi với vẻ nghi hoặc: “Thế này được chưa?” Mỗi lần như vậy đều nhận được cái gật đầu chắc nịch của cô.

Tất cả sự chú ý của Hòa Tuyết lúc này đều đặt lên người đàn ông kia, có một sự dụi dằm không dễ gì nhận ra. Đôi khi ngược lên bắt gặp ánh mắt của cô, Hàn Duệ cũng giật mình, tay chệch đi một chút. Chẳng cần nhìn kỹ cũng thấy rất nhiều chỗ sơn không đều, thậm chí còn không đẹp bằng Hòa Tuyết tự làm, nhưng cô không ngăn đối phương lại.

Màn đêm ngoài kia mỗi lúc một sâu thẳm, bầu trời không sao, thi thoảng những cơn gió lại rít gào. Không phải một đêm lãnh mạn nhưng cái tính hờn mát trẻ con của anh, sự thỏa hiệp của anh, tất cả đã khiến Hòa Tuyết cả đời khó quên. Khoảnh khắc ấy, cô chợt nghĩ tới một câu: năm tháng tĩnh lặng, cô chỉ hận một nỗi không thể gạt tất cả những người, những vật trở ngại sang một góc, hận không thể trong một đêm đó lập tức già đi.

Công việc sơn móng tay kết thúc, thanh âm của Hàn Duệ vang lên kéo Hòa Tuyết trở về thực tại.

“... Xong rồi.”

Hòa Tuyết cúi đầu xem, móng tay chỗ đậm chỗ nhạt không đều màu, thậm chí còn có khe hở chưa được sơn kín, nhìn tổng thể giống như bàn tay vừa mới nhúng vào một thùng nước nhuộm vải. Sự đối lập giữa tay trái và tay phải rất xứng với một câu “thiên đường địa ngục”. Hàn Duệ nhìn cô bằng ánh mắt vô tội, tựa như đang hỏi “Không đúng như thế này à?” Hòa Tuyết lại quan sát hai bàn tay, cuối cùng từ bỏ lời thề của mình, cười ngả cười nghiêng.

Chưa bao giờ phải nuốt nỗi bực bội to đùng như thế, Hàn Duệ rất cuộc cũng nổi giận, nhưng ngay lập tức lấy lại dáng vẻ bình thản. Anh đặt lọ sơn lên bàn, sau đó nghiêng người về phía Hòa Tuyết. Lúc này Hòa Tuyết mới cảm nhận được mối nguy hiểm đang tới gần, cô hạ thấp giọng, không ngừng nói: “Em đảm bảo không cười nữa. Thật đấy! Nói dối bị thiên lôi đánh!”

Hàn Duệ bất ngờ mở miệng: “Anh không có hứng thú với thiên lôi”.

Nói xong, anh lại áp sát vào người cô, hai người gần như mặt đối mặt.

“Anh có hứng thú với em nhiều hơn.”

Dứt lời, anh khẽ nghiêng đầu, hít lấy hơi thở ngọt ngào từ trong miệng cô. Dây dưa một lúc, anh bẻ ngang người cô, đi về hướng phòng ngủ. Hòa Tuyết lúc này mới ngửa đầu về sau, cố gắng rời khỏi đôi môi nóng bỏng của anh: “Mai đến nhà Cố Tây Lương ăn cơm nhé?”

Hàn Duệ không trả lời, làm bộ tiếp tục muốn hôn, Hòa Tuyết càng ngửa đầu về sau, đôi mắt giao hoạt nhìn anh, hỏi: “Đây có phải kiểu bẻ công chúa như trong chuyện cổ tích không?”

Biết Cố Tây Lương không thích ăn thịt dê nên Nguyễn Ân không ép, chỉ cần anh ngoan ngoãn ngồi chờ bên ngoài là được.

Bỏ thêm xương vào trong nồi, tay nghề cô không kém trước kia, thậm chí còn tiến bộ rất nhiều. Hòa Tuyết không có nhiều kinh nghiệm trong khoản nấu nướng này nên chỉ chạy qua chạy lại làm chân phụ việc. Cố Tây Lương mặc một bộ đồ thoải mái, ngồi ở phòng khách tán gẫu với Hàn Duệ, thỉnh thoảng lại liếc nhìn vào trong bếp xem có gì cần giúp không. Đôi khi cô có những cử chỉ ngốc nghếch, anh khẽ nhú mày một cái, rồi lại tùm tùm cười.

May mắn biết chừng nào, may mắn vì cuộc đời anh còn có cô bầu bạn.

Hàn Duệ trông thấy bộ dạng ấy của Cố Tây Lương, cũng chẳng còn hứng thú tiếp tục câu chuyện làm ăn tẻ nhạt nữa, anh ta bung tách cà phê lên, nhấp một ngụm rồi mở miệng trêu đùa: “Nhất nhật tâm kỳ thiên kiếp tại!”^[3].

[3. Ngẫu nhiên gặp được tri kỷ, tình cảm bền lâu kéo dài đến ngàn năm.]

Cố Tây Lương quay lại nhìn người đối diện, thấy anh ta không giải thích thêm gì, bèn phân vân: “O, thế anh Hàn không có kiếp?”

Hàn Duệ buông tách cà phê, một lúc lâu mới trả lời: “Có”.

...

“Em gái tôi.”

Cố Tây Lương cười khê: “Anh biết tôi ám chỉ cái gì, hơn nữa tôi cũng không quên cần phải xem kịch vui”.

Nhất là khi ai đó biết rõ Nguyễn Ân còn sống nhưng lại không đánh tiếng, có cần tôi nói với anh là tôi đã ghi thù rồi không?

“Ám chỉ cái xương sườn kia hả? Tôi sợ làm anh thất vọng thôi. Tôi từng nói rồi, Thượng Đế quá bận rộn nên quên mất không bẻ xương sườn của tôi”.

Muốn tôi tự thừa nhận nhược điểm của mình à? Xin lỗi nhé, tôi còn chưa đạt tới cái bước tự chuốc khổ vào thân mà ngậm bồ hòn làm ngọt như anh, Cố Tây Lương.

Cố Tây Lương không nói gì nữa, hai cô gái lần lượt ra khỏi bếp, cắt ngang cuộc đối thoại của họ. Nguyễn Ân đi thẳng ra phòng khách, Hòa Tuyết đi vào WC.

Cố Tây Lương ngược nhìn người đang đi về phía mình, khoan thai hỏi: “Xong rồi à?” Nguyễn Ân lắc đầu.

Hàn Duệ thức thoir ngồi sang một chiếc ghế đơn khác, Nguyễn Ân ngồi xuống bên cạnh Cố Tây Lương.

“Còn phải đợi nửa tiếng nữa để ngấm gia vị.”

Lúc này Hòa Tuyết cũng ra khỏi WC, vừa đi vừa vung hai bàn tay còn ướt, vui vẻ nói: “Bạn Nguyễn Nguyễn thân mến, lâu lắm rồi không được ăn cơm bạn nấu, tớ thừa nhận là tớ rất thèm!”.

Vì đã quen tùy tiện trước mặt Cố Tây Lương và Hòa Tuyết, quên mất hiện trường lúc này có thêm người khác, Nguyễn Ân bỏ dép, thu chân ngồi xếp bằng trên sofa. Cố Tây Lương không nói gì, chỉ nghiêng người cố định lại chiếc kẹp tóc đã lỏng lẻo sau gáy cô. Hàn Duệ cũng không quá bận tâm, Hòa Tuyết ở nhà cũng vô tư như thế, anh cảm thấy như vậy mới thoải mái.

Nguyễn Ân cười đáp lại Hòa Tuyết: “Cậu không những thèm mà còn vô dụng... Thái rau thôi mà cũng tạo ra hình thù kì dị. Tớ còn tưởng cậu đã tiến bộ được chút ít, ai ngờ...”

Nói xong, Nguyễn Ân mới dăm chiêu nhìn sang Hàn Duệ này giờ bị mình bỏ quên, bổ sung: “Được rồi, tớ thừa nhận là do tớ dùng người không tốt...”

Hòa Tuyết vừa ngồi xuống bên cạnh Hàn Duệ, đối diện với Nguyễn Ân, trừng mắt với cô. Nguyễn Ân thu nhận tín hiệu, bỗng nhớ ra gì đó, giọng nói trở nên kích động: “Í, Tiểu Tuyết, tớ còn nhớ cậu có một sở trường cực kỳ hợp thời...”

Từ cảm thán “Í” kia bao hàm rất nhiều ý nghĩa sâu xa. Về mặt Nguyễn Ân hiện rõ niềm háo hức sắp được xem trò hay, còn Hòa Tuyết nghe cô nói xong lập tức biến sắc mặt. Cố Tây Lương và Hàn Duệ không tránh khỏi tò mò, Hàn Duệ là người đầu tiên lên tiếng: “Sở trường gì?”

Rõ ràng là một câu hỏi rất bình thường nhưng lại khiến Hòa Tuyết trừng mắt một cái. Hàn Duệ cũng lẳng lẳng nhìn lại, tuy nhiên cuối cùng vẫn phải chịu thua cô.

Cơ hồ lần nào cũng vậy, cả Mạc Bắc và Hàn Duệ luôn làm ra vẻ Hòa Tuyết mới là người ngang ngạnh, nhưng sự thật hoàn toàn trái ngược. Bởi vì mỗi lần cô nghiêm túc thì đối phương chưa hẳn đã nghĩ như vậy. Cái gọi là khoan dung chỉ thể hiện cho người ngoài xem, giống như xây một tòa pháo đài để thiên hạ ngắm nhìn mà thôi.

Dẫu sao, chỉ những người quan trọng trong lòng bạn mới có thể khiến bạn bị tổn thương.

Chủ đề lúc này vẫn xoay quanh sở trường của Hòa Tuyết. Đương sự lúng túng, Nguyễn Ân không chịu buông tha nhưng cũng không dám nói

thẳng. Dù sao thì xưa nay Hòa Tuyết đều không mấy thích cái sở trường ấy của chính mình, bởi vì, thật sự là không phù hợp với tính cách của cô ấy chút nào.

Còn chưa giải quyết xong vấn đề thì chuông cửa reo lên, Nguyễn Ân ngỡ mình nghe lầm, bởi vì ngoài Hàn Duệ và Hòa Tuyết ra, cô nhớ rõ mình không mời thêm ai nữa. Thế nên, khi chuông cửa reo thêm lần nữa, cô mới nhảy xuống ghế, đi mở cửa. Cố Tây Lương kéo tay cô lại, giọng hờn mát: “Thích đi chân trần thế à? Sàn nhà lạnh, đi dép vào”.

Nguyễn Ân đã quá quen với cách quan tâm dịu dàng này của anh nên không suy nghĩ nhiều, chỉ tất bật xỏ dép.

Hàn Duệ nhớ lại trước kia hai người họ suốt ngày cãi vã, thừa dịp này đả kích: “Ồ, hóa ra đây chính là thương hoa tiếc ngọc!”.

Hòa Tuyết nghe xong cũng đánh bạo, vừa rồi bị Cố Tây Lương và Nguyễn Nguyễn ép bức, thù còn chưa trả, lúc này cô liền chớp lấy thời cơ, hai tay ôm lấy vai mình làm tư thế bị lạnh, rồi “Í...” một tiếng.

“Núi băng tan, cực nam bắc đổi chiều, tận thế sắp đến rồi...”

Cố Tây Lương vẫn thản nhiên như không, mặc kệ hai người họ kể tung người hứng, anh bung chén trà Phổ nhĩ lên, lắc lắc. Nguyễn Ân nói tốt nhất nên hạn chế uống cà phê nên ban đầu đã định mời Hàn Duệ uống trà, nhưng đối phương lại nói quen uống cà phê.

Hòa Tuyết đang dương dương tự đắc, bỗng một giọng đàn ông quen thuộc lọt vào tai.

“Chị dâu!”

Nụ cười trên gương mặt Hòa Tuyết cứng đờ.

Cố Tây Lương cũng đã nghe thấy, chén trà bung tới miệng thì khựng lại, anh ngược nhìn Hòa Tuyết, vẻ mặt nửa cười nửa không.

Hòa Tuyết trong lòng thầm chửi bới người đàn ông kia: Cố nội Thượng Đế, ông có phải là bố của Cố Tây Lương không thế hả?

Dù trong nhà đã bật lò sưởi nhưng cửa mở khiến khí lạnh vẫn theo Mạc Bắc lùa vào. Hòa Tuyết cảm thấy dường như có ánh mắt cứ dán vào mình khiến cô rét run cầm cập. Thấy một nhóm người trong phòng khách, Mạc Bắc đang định tìm cách ra về. Không phải anh không muốn gặp cô, ngược lại, muốn chết đi được ấy chứ, ngày đêm nhưng nhớ, thậm chí có khi

kích động đến mức lái xe đến trước cổng công ty cô, xem có thể ngẫu nhiên gặp cô hay không, tiếc rằng vận may không tốt cho lắm. Lúc này, anh chỉ không muốn khiến Hòa Tuyết lâm vào tình huống khó xử mà thôi, giống như lần trước ở nhà hàng, anh có thể cảm nhận rõ sự lúng túng và thấp thỏm của cô.

Hóa ra, sự tồn tại của anh đã trở thành nỗi bất an của em.

Mạc Bắc vừa mới định viện cớ ra về thì tiếng thét chói tai của Nguyễn Ân đột ngột vang lên, anh ta giật mình quay đầu lại. Nguyễn Ân vội vội vàng vàng chạy vào bếp, Cố Tây Lương sợ cô luống cuống lại xảy ra chuyện nên cũng theo sau cô, lúc đi qua người Mạc Bắc, ánh mắt anh ngăm ra hiệu cho anh ta cứ ngồi xuống. Hàn Duệ cũng lên tiếng: “Cậu Mạc, hân hạnh!”

Vừa mới làm tổn thương cô em gái bảo bối của người ta, lúc này đối diện với Hàn Duệ, Mạc Bắc không tránh khỏi có chút hổ thẹn. Anh thu hồi bộ dạng bất cần đời, thân thiết bắt chuyện.

Hàn Duệ không đến nỗi quá xung khắc với Mạc Bắc, ai chẳng có quá khứ. Lần trước anh nổi giận chẳng qua là vì Mạc Bắc và Hòa Tuyết tiếp xúc quá gần gũi nên mới không kiềm chế được bản thân.

Không biết từ khi nào, tâm trạng của tôi đã bị em tác động nhiều đến thế?

Hiện giờ Hàn Duệ rất bình tĩnh nên thái độ rất đúng mực, rộng rãi mở miệng mời Mạc Bắc ngồi lại ăn cơm. Trong thâm tâm anh như muốn chứng minh, rằng Hòa Tuyết không có tình cảm gì quá đặc biệt với Mạc Bắc, rằng Mạc Bắc chỉ đang áy náy với Hòa Tuyết, thêm chút xiu cảm tình mà thôi.

Mọi người đều giữ mình lại nên Mạc Bắc không thể từ chối, người ta ai cũng nghĩ thoáng như vậy thì mình không thể hẹp hòi được.

Cố Tây Lương giúp Nguyễn Ân bung nồi nước thơm mùi thịt dê ra, đôi lông mày anh khẽ cau lại nhưng không hề tỏ ra trách móc.

Bữa cơm này không căng thẳng như lần trước ở nhà hàng, Nguyễn Ân và Hòa Tuyết thi thoảng nói chuyện vài câu, thêm cái tính dờ dờ ương ương của Mạc Bắc, bầu không khí cũng không đến nỗi ngột ngạt. Không biết ai tự dưng nhắc lại chuyện sở trường, Hòa Tuyết vẫn áp a áp ứng không chịu nói. Mạc Bắc vừa giải quyết xong thức ăn trong bát, đầu đũa chống

cầm, dăm chiêu nhìn Hòa Tuyết, nhẹ nhàng thốt lên một câu: “Sở trường gì cơ? Hát kinh kịch đây á?”.

Bà ngoại Phương Vận của Hòa Tuyết quê gốc ở đại lục, thời trẻ thích xem kinh kịch, đặc biệt là vở *Bạch Xà*, vì thế từ khi Hòa Tuyết còn nhỏ, bà ngoại mời một giáo viên nổi tiếng ở Đài Bắc đến dạy hát kinh kịch. Tuổi nhỏ thông minh, giọng nói đang phát triển, Hòa Tuyết múa dẻo tay hơn hẳn mấy người chị lớn tuổi cùng học với mình, chất giọng cũng vang dội hơn. Khi còn hẹn hò với Mạc Bắc, trong một lần cãi nhau, Mạc Bắc vô thức gất lên một câu: “Em có thể hạ thấp vô lum xuống được không hả?”. Hòa Tuyết đáp theo phản xạ: “Trời sinh đã vậy rồi, hát kinh kịch nhiều quá làm sao sửa được!”. Lúc ấy, Mạc Bắc cũng xuề xòa cười: “Hòa Tuyết, em biết hát kinh kịch? Sao em lại cho anh niềm vui bất ngờ đến thế chứ?”...

Từ hồi ức trở về hiện tại, Mạc Bắc buồn phiền, nhưng ngoài mặt cố tỏ ra không có chuyện gì.

Đột ngột bị Hòa Tuyết đá chân dưới gầm bàn, Mạc Bắc hét lên một tiếng “A!”

Nguyễn Ân rút cuộc không nhịn được mà bật cười ha ha, cô cầm ly nước hoa quả lên uống, uống xong mới hả hê nhìn Hòa Tuyết: “Tuyết Tuyết, không phải tớ bảo anh ấy nói nhé. Không phải tớ...”

Cô Tây Lương cũng tùm tùm cười, ai có thể ngờ một Hòa Tuyết đánh đá, ăn nói mạnh miệng lại có thể mềm mại uyển chuyển hát kinh kịch?

Mạc Bắc thì vẫn nghĩ mình không nói gì sai.

“Chẳng phải em kể hồi đại học còn đi biểu diễn đây ư? Hình như hát vở *Bạch Xà*?”

Câu nói của Mạc Bắc khơi dậy sự hăng hái của Nguyễn Ân. Ngày ấy cô cũng đi xem biểu diễn, cũng đã bị Hòa Tuyết dọa cho hét hồn. Cô còn mượn máy quay của một người bạn ngồi bên cạnh để ghi hình, tiếc là sau khi rời khỏi trường thì không gặp người bạn kia nữa. Bây giờ chỉ có thể dựa vào trí nhớ để tưởng tượng lại tình hình lúc đó, cô vừa giơ tay lên làm một động tác, vừa bắt chước giọng của Hòa Tuyết mà hát:

“Một đêm không đợi người đến năm canh...”

Cả bàn ăn ai nấy cũng dở khóc dở cười, trừ Hàn Duệ.

Hòa Tuyết khá hứng thú với kinh kịch, bằng không đã chẳng chịu học lâu như vậy. Chẳng qua trước mặt người khác, cô ngại không dám nói ra, dù sao thì ấn tượng mà cô để lại cho người xung quanh luôn là quá mức chua ngoa. Vì thế Hòa Tuyết thật sự chịu không nổi cái giọng chẳng đâu vào đâu của Nguyễn Ân, nhất thời không chú ý đến người bên cạnh mình vẫn ngồi im, cô nhồm dậm gạt tay Nguyễn Ân xuống: “Không phải như thế!”. Sau đó, đích thân Hòa Tuyết diễn lại một lần, động tác chuyên nghiệp, ngón tay vểnh lên, mái đầu nghiêng nghiêng, giọng hát cao vút.

“Đáng thương thay, nước mắt đã ướt đầm gối của tôi. Đáng thương thay, tinh mộng chỉ còn lại u sầu...”

Đáy mắt tràn ngập sự dịu dàng, khiến người ta muốn nói lại thôi, muốn cự tuyệt mà không được.

Người được học bài bản quả nhiên là khác hẳn, cho dù những người có mặt đều không hứng thú với kinh kịch nhưng vẫn phải tỏ ra bội phục Hòa Tuyết, ngay cả Cố Tây Lương cũng nhướng mày kinh ngạc.

Còn Hàn Duệ, sắc mặt càng lúc càng khó coi.

Nhận điện thoại, Hàn Duệ nghe thấy tiếng khóc nức nở bên kia truyền tới, lông mày cau lại. Anh đứng dậy nói: “Xin lỗi!” rồi vội vàng ra về. Hòa Tuyết một mực nhìn theo, chừng mười giây thì anh quay lại, hai ánh mắt chạm nhau.

“Muốn đi cùng anh không?”

Đoán rằng đã xảy ra chuyện gì không hay, Hòa Tuyết không do dự, lập tức buông bát đĩa đứng dậy, giơ tay tạm biệt Nguyễn Ân rồi theo Hàn Duệ ra khỏi cửa. Không ai kịp chú ý tới Mạc Bắc đang gõ gõ ngón tay xuống mặt bàn, càng lúc càng nặng nề.

Hai người vô duyên vô cớ bỏ đi, lát sau lại đến lượt Mạc Bắc nhận được điện thoại rồi ra về nốt.

Nguyễn Ân nhìn một bàn thịt dê, bỗng bám chặt cánh tay Cố Tây Lương, giống như rất sợ anh sẽ chạy trốn. Sau đó, cô vừa ân cần vừa gấp thức ăn vào bát anh, vừa nói với vẻ hùng hồn: “Lãng phí đồ ăn là có tội”, nói xong cũng tự gấp thức ăn cho mình.

“Anh thấy không, em ở bên anh có họa cùng chịu.”

Chỉ có điều, Nguyễn Ân đã quên mất, nếu anh thực sự muốn đi thì cô chẳng thể ngăn được. Hơn nữa, cô thích ăn thịt dê, còn anh thì không, rõ ràng là cô hưởng phúc, còn anh chịu họa. Cố Tây Lương nhíu mày nhưng vẫn giải quyết một hơi hết đồ ăn trong bát. Sau đó, anh ở trong WC hơn một tiếng đồng hồ mới đi ra, quần áo đã thay, đầu tóc đã gội. Nguyễn Ân vào xem thì thấy tuýp kem đánh răng vốn còn một nửa lúc này đã nằm gọn trong thùng rác. Con người này, sao lại ghét thịt dê đến thế chứ? Nghĩ tới việc anh vì mình mà làm những chuyện này, dù nhỏ nhặt nhưng đáy lòng vẫn cảm thấy mềm nhũn.

Cửa sổ sát nền còn vương lại một tầng khí trắng mỏng, Nguyễn Ân dùng ngón tay viết tên mình lên đó, rồi bất giác vẽ thêm một hình trái tim, cuối cùng lại bất giác viết ba chữ Cố Tây Lương vào bên cạnh.

Thôi được rồi, cô thừa nhận, không phải là bất giác, tất cả đều là cô cố ý.

“Đi xem phim không?”

Sau lưng đột ngột truyền đến giọng nói trầm ấm của anh, Nguyễn Ân luống cuống xóa đi vết tích trên cửa kính, quay người lại, ngây ra mấy giây mà nhắm nuốt câu hỏi của anh, sau đó gật gật.

Nhìn bộ dạng của cô, Cố Tây Lương mỉm cười, không phải chỉ là khẽ nhếch môi như mọi khi, mà là một nụ cười thật sự, để lộ hàm răng trắng tinh, đen đảo cả thế giới.

Ít nhất thì cũng đã làm đen đảo cuộc sống của Nguyễn Ân.

Vốn là sợ một mình cô làm không xong việc nên Cố Tây Lương đã nghỉ hẳn một ngày ở nhà, bây giờ còn dư cả buổi chiều, cứ ngồi không thế này thì lãng phí thời giờ quá, thế nên mới nảy ra ý nghĩ đi xem phim.

Nguyễn Ân dọn dẹp xong tầng dưới, đã thấy Cố Tây Lương đang ngồi vắt chéo chân trên sofa đợi mình. Anh mặc áo len sọc trắng cổ chữ V và quần ống rộng cùng màu, trong tay cầm tờ tạp chí *Tài chính kinh tế* chưa xem hết. Nếu ông trời tốt bụng một chút thì khoảnh khắc này nên chiếu ánh nắng ấm áp lên người đàn ông tuấn tú kia. Mới chỉ tưởng tượng thôi mà Nguyễn Ân đã cảm thấy nhịp tim tăng mạnh rồi, cô thở phò phò, đến nỗi cả thế giới cũng nghe được.

Ra khỏi nhà, Cố Tây Lương đang định đi lấy xe thì Nguyễn Ân lại đề nghị đi bộ, dù sao vẫn còn nhiều thời gian, rạp chiếu phim không xa lắm,

nếu quá mỏi có thể gọi taxi. Ánh mặt trời ngày đông không bỏng rát, mà dịu dịu âm âm, Nguyễn Ân chỉ đột nhiên muốn trải nghiệm cái cảm giác của những đôi tình nhân mới yêu, sóng vai dạo bước trên phố.

Cảm nhận được có ánh mắt đã n lần liếc sang mình, Cố Tây Lương rút cuộc cũng quay đầu nhìn cô, khẽ nhưng mà một cái. Nguyễn Ân đứng mặt, nói: “Trước đây lần nào ra khỏi nhà anh cũng mặc comple, đi giày da, hôm nay ăn vận thế này nhìn cứ là lạ”.

Anh mỉm cười, không tranh luận.

Thực ra đâu phải cô không quen, rõ ràng là bị điện giật đấy chứ. Anh vừa mới sấy khô tóc, trên người vẫn còn thoang thoang mùi hương hoa quả. Nguyễn Ân rất rõ, đây là mùi dầu gội đầu mà cô thích nhất, không có nguyên nhân nào khác, chỉ đơn giản cảm thấy thích mà thôi. Trước kia khi còn chưa xa nhau, Cố Tây Lương cực kỳ bài xích mùi hương nữ tính này. Nhưng hiện tại Nguyễn Ân nhận thấy rõ sự thay đổi của anh, anh đã biết cách nhún nhường, biết đối xử tốt với cô. Nghĩ rồi lại nghĩ, dũng khí ở đâu tự dung nhảy vọt ra, Nguyễn Ân chủ động nắm lấy tay Cố Tây Lương, cảm nhận được anh khựng người lại một chút.

Không phải chưa từng nắm tay nhau, nhưng đây là lần đầu tiên Nguyễn Ân chủ động. Một thoáng bất ngờ qua đi, Cố Tây Lương chậm rãi siết chặt bàn tay bé nhỏ của cô vào lòng bàn tay mình, tiếp tục cất bước về phía trước.

Hóa ra đây là cảm giác hai bàn tay nắm lấy nhau, hai trái tim kề bên nhau.

Chọn đi chọn lại, hai người quyết định xem một bộ phim tình cảm. Bộ phim này có thể coi là khá vui, nam nữ chính không ai phải chết, trải qua vô vàn trắc trở, cuối cùng mỗi người đều có một người khác ở bên cạnh, nhưng không ai quên được câu nói của đối phương trong thung lũng: “em yêu anh”, “anh yêu em”. Kết cục không phải tử biệt như bộ phim lần trước, vậy mà Nguyễn Ân lại khóc nức nở, khóc chẳng kiêng dè gì, mặc kệ nước mắt của mình làm ướt sũng chiếc áo len trắng của người bên cạnh. Cố Tây Lương dang hai tay, khựng lại giữa không trung rất lâu, sau đó giận dữ nói: “Nguyễn-Tiểu-An, anh sẽ không bao giờ đi xem-phim-cùng-em nữa.”

Nguyễn Ân ngẩng đầu lên, sục sục nói: “Cố Tây Lương, nếu có một ngày em ở bên người khác, chúng ta vô tình gặp nhau ở đâu đó, em nói với anh: em rất hạnh phúc, thì nhất định là em đang nói dối anh. Nếu lúc đó anh

cũng đang ở bên cạnh một ai khác, xin anh hãy nói với em, anh không hạnh phúc”.

...

“Bởi vì nghe anh nói anh không hạnh phúc, em mới yên lòng...”

Nguyễn Ân dứt lời, bàn tay dày rộng của Cố Tây Lương cuối cùng cũng rơi trên bờ vai run rẩy của cô, vỗ nhẹ nhẹ. Không ai nói ra những lời hoa mỹ, nhưng trong lòng Cố Tây Lương biết rõ, nếu một ngày hai người ở bên cạnh người khác thì chỉ có hai khả năng. Một là, em không còn yêu, hai là, anh không còn yêu. Ngoài hai lý do đó ra, không có bất cứ nhân tố nào có thể khiến anh buông tay cô.

Nguyễn Ân, anh đã nói với em bao giờ chưa? Thực ra, ưu điểm của anh cũng chính là lòng quyết tâm. Chỉ cần anh muốn.

Từ Chí Ma từng nói: Trong cuộc đời, ít nhất nên có một lần chúng ta vì ai đó mà quên đi bản thân, không cần biết kết quả ra sao, không cần ai đồng hành, cũng không cần sở hữu cái gì, thậm chí không cần cả tình yêu của đối phương.

Chương 23

Lục Thành đột nhiên xin thôi việc, Cố Tây Lương rất bất ngờ, cánh tay đắc lực bao năm nay, làm việc ăn ý, không phải ai cũng thay thế được. Nhưng Lục Thành nói gia đình có việc, ngoài ra không đề cập tới điều gì khác, Cố Tây Lương dù có tiếc đến mấy cũng không hỏi thêm, chỉ nói nếu có gì cần giúp đỡ thì liên lạc với mình.

Cô Thị vừa tuyên bố tuyển dụng nhân viên thì ngay sáng hôm sau, cửa lớn công ty suýt nữa bị san bằng, người đến xin việc có cả sinh viên mới tốt nghiệp và những người từng đi làm. Vì đặc thù công việc phải làm cùng nhau nên Cố Tây Lương đích thân đến phỏng vấn. Anh cũng có nhiều kinh nghiệm về việc tuyển chọn trợ lý, vì từ lúc thành lập công ty đã có Lục Thành giúp sức.

Cuộc phỏng vấn này rất kỳ lạ, người đầu tiên vào đã trúng tuyển, khiến những người khác tiu nghỉu ra về, trong lòng vừa oán giận vừa tò mò không biết ai mà xuất sắc đến mức ấy.

Trong phòng làm việc nằm ở tầng cao nhất, Cố Tây Lương cầm bảng lý lịch trong tay nhưng ánh mắt lại nhìn người đối diện. Ninh Lam Nhân cũng không lên tiếng. Từ lúc được gọi vào, cô ta vẫn đứng thẳng, dáng vẻ nghiêm túc, sắc mặt không biểu cảm, tựa như muốn phối hợp với sự trầm mặc của đối phương. Cố Tây Lương ngồi trên ghế da, lẳng lặng quan sát người sắp đảm nhiệm vai trò trợ lý, phải thừa nhận rằng anh khá hài lòng với sự kiệm lời của cô, nó khiến anh có cảm giác cô là một người có chừng mực.

Khoảng cách giữa hai người không quá xa, đủ để Cố Tây Lương ngửi thấy mùi nước hoa thoang thoảng của Ninh Lam Nhân. Rất dễ chịu. Nếu anh nhớ không nhầm, đây là mùi Kenzo Pháp. Anh am hiểu như vậy chẳng qua là vì gần đây Nguyễn Ân mới chuyển sang dùng loại nước hoa này, còn hỏi anh có thích hương thơm của nó không. Cô kể nhân viên bán hàng giới thiệu cho cô loại Kenzo vì mùi không quá nồng, rất thích hợp với những cô gái vừa thông minh vừa có phong cách. Sau đó cô còn nói: “Tác giả có phong cách như em đương nhiên phải dùng loại nước hoa này rồi”.

Vừa nghĩ tới Nguyễn Ân, Cố Tây Lương vô cớ thất thần, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Sự im lặng bị anh phá vỡ, anh đảo mắt qua tập hồ sơ rồi đặt xuống bàn làm việc, nói: “Tốt nghiệp nghiên cứu sinh ngành tài chính ở Colombia, sau đó thi lấy chứng chỉ giảng dạy phân tích chứng khoán cao cấp, được coi là nữ nhân tài người Hoa của giới tài chính phố Wall, có ba năm kinh nghiệm”.

...

“Tôi nghĩ, ngày hôm nay những người tới đây phỏng vấn sẽ không ai phù hợp với vị trí này hơn cô. Cố Thị cần nhất là nhân tài như cô, hy vọng chúng ta hợp tác vui vẻ.”

Nói liền mấy câu, Cố Tây Lương nhìn đồng hồ rồi đứng dậy, gấp laptop, cầm chiếc áo vest vắt ở lưng ghế tựa rồi khoác lên người, động tác nhanh nhẹn.

“Mười phút nữa có cuộc họp về điều tra xu thế kinh doanh, đi làm ngay bây giờ không thành vấn đề chứ?”

Ninh Lam Nhân không hỏi thêm câu nào dư thừa, chỉ gọn lỏn đáp: “Được”, rồi đi theo Cố Tây Lương ra ngoài. Bỗng nhiên, đi đến cửa, Cố Tây Lương quay đầu lại, ánh mắt sắc bén tựa như nhìn thấu Ninh Lam Nhân: “Cô Ninh, chúng ta rất có duyên!”.

Chủ đề cuộc đối thoại bị chuyển quá nhanh, trên mặt Ninh Lam Nhân đột nhiên thoáng qua vẻ hoảng loạn, nhưng cô ta rất nhanh chóng điều chỉnh lại được tâm trạng, vẻ mặt thản nhiên: “Vinh hạnh của tôi”.

Thành phần dự họp đều là các trưởng phòng, vạch ra chiến lược marketing thị trường xong sẽ phải làm báo cáo, nhưng bàn luận một hồi, nghe rất nhiều báo cáo mà Cố Tây Lương đều nhíu mày về chưa vừa ý. Không phải báo cáo không tốt, mà là đều có chỗ thiếu sót, không đạt được hiệu quả anh kỳ vọng.

Người cuối cùng là trưởng phòng kế hoạch, nghe anh ta trình bày nội dung đã chuẩn bị cả đêm, Cố Tây Lương gần như muốn lên tiếng cắt ngang bất cứ lúc nào, nhưng khi ánh mắt vô tình liếc về phía Ninh Lam Nhân, thấy cô ta cũng cau mày nhìn chằm chằm màn hình lớn, anh đột ngột yêu cầu vị trưởng phòng kia dừng lại, vừa giải thoát cho đối phương, vừa tự giải thoát chính mình. Anh quay sang hỏi người bên cạnh: “Cô có kiến nghị gì không?”. Biết Cố Tây Lương đang hỏi mình, Ninh Lam Nhân không chần

chờ đáp: “Kiến nghị thì không dám, chỉ có một vài suy nghĩ”. Cố Tây Lương ra hiệu cho cô ta nói tiếp.

“Gần đây có tin tức những người đứng đầu giới tài chính đại lục, Đài Loan, các nhà kinh tế quốc tế, chủ tịch Lý Bính Vinh của hội Vũ Cơ, người quản lý quỹ Xã Bảo và chủ tịch sở Giao dịch chứng khoán Đài Loan, đều sẽ tham gia diễn đàn tài chính được tổ chức ở Đài Bắc vào ngày mười bảy tháng này. Nghe nói, lần này thương hội sẽ chia mũ nhọn vào hướng đi của tất cả các ngành nghề ở Đài Bắc, nếu Cố Thị mù quáng mở một ngành mới, tôi nghĩ, tỷ lệ thành bại sẽ là 3-7. Mặt khác, nhìn vào bối cảnh khủng hoảng hiện tại, sự phục hồi và phát triển nền kinh tế có khả năng sẽ lấy khu vực Châu Á – Thái Bình Dương làm trọng điểm, trong đó, tiêu điểm sẽ là Trung Quốc đại lục. Từ trước tới giờ, hoạt động giao lưu kinh tế mậu dịch giữa Trung Quốc và Đài Loan luôn nhộn nhịp, là tập đoàn có thực lực mạnh nhất nhì Đài Loan, nếu hiện giờ Cố Thị cũng thâm nhập vào thị trường đại lục, nhất định sẽ tạo ra một làn sóng mới, các công ty vừa và nhỏ sẽ lần lượt bị sụp đổ vì lạm phát. Lúc đó, cổ phiếu Cố Thị nhất định sẽ tăng cao, còn có thể thúc đẩy quan hệ hợp tác, giao lưu giữa hai thị trường đại lục và Đài Loan. Tại thời điểm mấu chốt, chính phủ nhất định sẽ ra sức ủng hộ, như vậy vừa không tốn công sức, mà lại đạt được thắng lợi ở cả hai nơi.”

Toàn bộ phòng họp lặng ngắt như tờ. Chừng mười giây sau, Cố Tây Lương vỗ tay tiên phong khen ngợi, sau đó là một tràng pháo tay nổi lên giòn giã. Cố Tây Lương nhếch môi nói: “Tôi cực kỳ ghét cảm giác thất vọng. Mà cô rõ ràng đã không giẫm vào quả mìn ấy”.

Ninh Lam Nhân sững người, chẳng hiểu sao lại có cảm giác sợ hãi. Nụ cười của Cố Tây Lương khiến trái tim cô ta giật thót. Cô ta di chuyển ánh mắt, khẽ gật đầu, mái tóc ngắn mềm mại phủ trên bờ vai.

Đã là chín giờ tối.

Nguyễn Ân đang nấu cháo hạt sen với nấm tuyết, hâm đi hâm lại mấy lần, cuối cùng cũng thấy người về.

Cố Tây Lương vừa vào cửa, chưa kịp cởi áo khoác ngoài đã một tay kéo Nguyễn Ân đến trước mặt, ôm vào lòng. Nguyễn Ân giật mình, cảm nhận được hơi thở của anh phả vào gáy mình, một lát sau mới nghe thấy thanh âm mờ hồ của anh truyền đến bên tai: “Mệt quá!”.

Vì sắp tới cũng có mấy công ty tấn công vào thị trường nên Cố Thị cần phải tranh thủ đi trước. Dựa vào kiến nghị của Ninh Lam Nhân, sau khi

tan họp, trưởng phòng các bộ phận không dám chậm trễ, tất cả đều nhận lệnh đi soạn thảo họp đồng. Đương nhiên, thân làm sếp như Cố Tây Lương càng phải đầu tàu gương mẫu, ở lại chờ bọn họ nộp báo cáo lên để xét duyệt, hễ không vừa ý sẽ yêu cầu làm lại. Đọc hết bản này đến bản khác, chừng hơn mười bản thì anh không chịu được nữa. Bây giờ về đến nhà, nhìn thấy khuôn mặt đáng yêu kia, bao nhiêu mệt mỏi đều tan sạch.

Khoảnh khắc ấy, Nguyễn Ân có cảm giác hai người đã già đi, đã ở bên nhau trải nửa quãng đời còn lại. Lớn lên trong cô nhi viện, cho dù mọi người đối xử với cô tốt đến đâu, cô cũng hiểu rất rõ họ không phải thân thích ruột thịt của mình, luôn cảm thấy có một tầng xa cách. Còn hiện tại, có Cố Tây Lương bên cạnh, cô bỗng nhiên hình dung ra định nghĩa về hai chữ “người nhà”.

Anh chính là người nhà của cô, là chồng cô, là tất cả tình yêu của cô.

Nguyễn Ân còn chưa kịp hưởng thụ hết sự ấm áp khó có được này, giọng nói rầu rĩ của người đàn ông lại rót vào tai cô.

“Đêm nay... mình ngủ cùng nhau... được không?”

“Đùng” một tiếng vang lên trong đầu Nguyễn Ân. Cô cảm thấy toàn thân đều đã đổ rần, đôi tay bé nhỏ khẽ đẩy đối phương ra, mái đầu gương gạo nghiêng sang một bên. Nhưng Cố Tây Lương vẫn ôm chặt cô, hai người cứ đứng như vậy, mặt đối mặt.

Cô nói: “Chuyện này... Cố... Cố Tây Lương...”.

...

“Em...”

Nguyễn Ân biểu đạt còn chưa hết ý thì Cố Tây Lương đã nhận ra vẻ lúng túng của cô. Anh không muốn làm khó cô, thế nên buông tay ra, nói sang chuyện khác: “Anh đói rồi”.

Trong lòng Nguyễn Ân lúc này có hai kẻ đang tranh cãi.

Không muốn ư?

Không phải.

Cứ đồng ý như vậy có phải là quá dễ dàng không?

Kết luận chính là, cô muốn gần gũi anh. Nhưng hai người xa nhau lâu như vậy, muốn cô gạt quá khứ sang một bên mà ngã nhào vào cái ôm của

anh, cô không biết phải làm sao để thuyết phục chính mình. Mãi đến khi người đối diện buông tay ra, cảm giác âm áp vụt mất, Nguyễn Ân mới hốt hoảng nắm lấy tay anh, không kịp suy nghĩ mà thốt lên: “VẬY CŨNG PHẢI ĂN CHÁO TRƯỚC ĐÃ...”

Cố Tây Lương không dám tin vào những gì mình vừa nghe được. Anh kinh ngạc nhìn cô, giống như đang cố tìm kiếm xem bên trong có sự miễn cưỡng nào hay không. Rất lâu anh mới lên tiếng: “Nguyễn Nguyễn, em nói thật ư? Anh không phải thánh, em biết anh nói ngủ nhưng không đơn giản chỉ là cùng giường cùng gối...”

Đương nhiên là Nguyễn Ân hiểu. Cô không ngờ đến nỗi nghe anh nói cùng nhau ngủ, lại tin rằng chỉ nằm ôm nhau ngủ mà thôi. Nhưng mà, nhưng mà, cô sợ. Bởi vì quá khứ nhắc nhở cô, đằng sau sự ngọt ngào luôn có một nỗi cay đắng lớn hơn chờ đợi chúng ta. Cũng có lẽ, cô sợ nhất chính là Cố Tây Lương nhìn thấy vết sẹo bên eo trái của mình. Cũng có lẽ, cô sợ vết sẹo ấy sẽ phanh phui tất cả nỗi đau trong ký ức ra, giống như trước kia cô mở chiếc hộp chứa ảnh Hà Diệc Thư. Vạch trần tất cả đau thương.

Hai người nằm bên nhau, mặc dù đã tắt đèn, nhưng Nguyễn Ân vẫn cảm thấy có ánh mắt đang nhìn xuyên thấu cơ thể mình. Cô hoảng loạn, duỗi tay sang bên cạnh, vớ được chiếc gối ôm có in hình mình, muốn che lại vết sẹo trên hông. Thế nhưng, Cố Tây Lương đã nhanh tay ngăn cản. Bàn tay của anh chuẩn xác chạm vào vết sẹo của cô, một vết thương rất lớn.

Cố Tây Lương khựng tay lại, ngập ngừng hồi lâu mới nói: “Xin lỗi!”.

Một câu xin lỗi của anh khiến cô bật khóc. Khi còn ở Mỹ, cô không ngừng nghĩ tới, nếu một ngày Cố Tây Lương ăn năn, anh nói xin lỗi với mình, mình sẽ làm thế nào? Lúc ấy, cô nghĩ đến ba loại kết quả.

Hoặc là gỡ tội cho anh: “Không ai có lỗi với ai cả, chỉ là anh không yêu em mà thôi”.

Hoặc là nổi điên lên: “Vừa đấm vừa xoa, anh cảm thấy trò này thú vị lắm hả?”.

Hoặc là hờ hững nói: “Tình yêu đẹp đẽ nhất còn đang chờ phía trước”.

Vậy mà lúc này, thật sự nghe được lời xin lỗi của anh, cô lại đỏ hoe mắt mà nói: “Tây Lương, anh biết không, chúng ta đã từng có một đứa con. Nhưng em không bảo vệ con tốt. Em...”

Biết cô sẽ nói gì tiếp theo, chắc chắn sẽ lại trách móc bản thân vô dụng gì đó, thế nên Cố Tây Lương không do dự niêm phong đôi môi cô lại, nụ hôn triền miên không dứt.

Sự tồn tại của đứa con, làm sao anh không biết?

Ngay khi biết cô không chết, anh đã lập tức sai người điều tra mọi thứ về cô, không bỏ sót một mẩu tin tức nào. Anh biết cô hôn mê ra sao, đến Mỹ thế nào, vì sao tuyệt thực, vì sao mất đi giọng nói, và vì sao... mất đứa con, đứa con của hai người họ. Thậm chí cô bị trúng đạn ở đâu anh cũng biết rõ. Bởi vậy, anh mới lặng im không nhắc tới bất cứ chuyện gì, anh cũng nghĩ giống cô, không muốn cả hai phải gặp ác mộng để rồi nhớ lại những ký ức đau thương kia nữa.

Nói ra nút thắt trong lòng, Nguyễn Ân có cảm giác như đã giải thoát chính mình. Cô ôm lấy lưng anh, khi bàn tay chạm đến hông trái của anh, cô phát hiện nơi đó cũng có một vùng da khác thường. Chỉ số thông minh thoáng cái quay về, dường như ý thức được điều gì, cô bất chấp xấu hổ, nghiêng mặt đi tránh né nụ hôn dai dẳng đang tiếp diễn, rồi bật đèn đầu giường, tóc chĩa lên.

Dù đó là một vết thương đã khỏi hẳn, nhưng vẫn hiện lên rõ ràng trên làn da của Cố Tây Lương, thậm chí còn khiến người hồi tưởng lại cảnh tượng hãi hùng khi đó. Quan trọng hơn cả là, vị trí bị thương của hai người không khác nhau là bao.

Nguyễn Ân dùng ngón tay xoa nhẹ trên vết sẹo, ánh mắt dường như không thể tin.

“Xảy ra chuyện gì?”

Cố Tây Lương không trả lời, chỉ giơ tay trái lên tắt đèn bàn, rồi lại cúi xuống hôn cô. Nụ hôn đã mạnh hơn trước. Nguyễn Ân cự tuyệt, tiếp tục hỏi: “Vì sao... bị thương...?”.

Rốt cuộc anh cũng chịu trả lời, nhưng chỉ có ba chữ: “Ngoài ý muốn”.

Có lẽ, cuộc đời này, đây là chuyện điên cuồng nhất mà Cố Tây Lương đã làm. Sau khi rời xa anh, cô đã phải hứng chịu những điều gì, anh đều tự khiến bản thân trải qua một lần. Anh sắp xếp mọi thứ để cùng bị thương ở một vị trí giống cô, để chuộc tội ư? Hay là để cảm nhận nỗi đau đớn mà cô từng đối mặt? Sau đó, mỗi đêm khó ngủ, cơn đau ập đến như nhắc nhở anh:

“Hóa ra em có cảm giác như vậy. Cố Tây Lương, cô ấy tốt như vậy, vì sao ngày ấy lại không cần?”.

Cảm nhận được gương mặt đầm nước mắt của Nguyễn Ân, Cố Tây Lương dừng lại động tác chiếm đoạt.

Nguyễn Ân đã mơ hồ đoán ra điều gì. Bàn tay nhỏ bé xoa nhẹ trên vết thương của anh, thoáng cái, nước mắt tuôn như mưa.

Cô nói: “Thực ra cuộc đời dài như thế, lãng phí vài tháng, vài năm cũng không đáng là bao. Quãng thời gian vì anh mà trái tim em đau đớn đến hoảng sợ, cũng không là gì cả. Tất cả là do em tình nguyện.”

Cam tâm tình nguyện.

Nguyễn Ân nghĩ, cô sẽ nhớ kỹ đêm nay, cho dù sau này có người đàn ông tốt hơn xuất hiện, khiến cô vui vẻ, thì cũng chẳng thể nào khiến cô mang trái tim ra để thu xếp cho người ấy được nữa.

Từ Chí Ma từng nói: Trong cuộc đời, ít nhất nên có một lần chúng ta vì ai đó mà quên đi bản thân, không cần biết kết quả ra sao, không cần ai đồng hành, cũng không cần sở hữu cái gì, thậm chí không cần cả tình yêu của đối phương. Chỉ cần trong những năm tháng đẹp đẽ nhất, chúng ta gặp được người đó.

Thế nên, Nguyễn Ân nhận thua rồi, chịu thỏa hiệp rồi. Cô cũng hiểu rõ, cả đời này sẽ không có người thứ hai như Cố Tây Lương, có thể khiến cô không lời oán thán mà tình nguyện dựa vào.

~*~

Không hổ bằng cấp và tố chất của bản thân, Ninh Lam Nhân mới làm việc mấy ngày mà đã thành thạo đảm nhiệm được hết công việc của Lục Thành trước đó, thậm chí còn cẩn thận và tỉ mỉ hơn cả Lục Thành. Chẳng hạn như những con số khiến người ta hoa mắt chóng mặt đều được cô ta chỉnh lý gọn gàng vào bảng biểu trên máy tính, đôi chỗ cô ta sẽ đánh dấu và ghi lại cách nghĩ của mình rồi mới giao nộp cho Cố Tây Lương.

Cố Thị từ trên xuống dưới ai nấy cũng bàn tán về cô trợ lý được cho là có ngoại hình xuất chúng kia, nhất là đôi mắt như biết nói của cô ta không có ý định che giấu tâm tình.

Kế hoạch đầu tư của Cố Thị được công khai đưa ra thị trường, đạt được tiếng vang không hề nhỏ, thậm chí còn nhận được lời mời tham gia

diễn đàn tài chính tháng này. Ninh Lam Nhân có biểu hiện rất xuất sắc trong công việc, Cố Tây Lương vô cùng hài lòng.

Hội nghị bắt đầu lúc mười giờ sáng, hai người chuẩn bị tốt tài liệu rồi vào thang máy chuyên dụng đi xuống hầm để xe. Ninh Lam Nhân đi sau Cố Tây Lương vài bước. Ra khỏi thang máy, Cố Tây Lương bỗng nghe thấy tiếng kêu nho nhỏ truyền đến, anh quay đầu lại, thấy gót giày của Ninh Lam Nhân bị kẹt giữa khe cửa thang máy. Thử vài lần mà vẫn không rút ra được, Ninh Lam Nhân chật vật cầu cứu: “Giám đốc, có thể giúp tôi được không?”

Phụ nữ, cho dù bình thường luôn tỏ ra mạnh mẽ nhưng kiểu gì cũng có lúc bất giác để lộ ra vẻ yếu đuối. Như vậy không mệt sao? Cố gắng nguy trang, khiến cho người khác phải suy đoán ý nghĩ của mình, đoán đến mức hồ đồ.

Cố Tây Lương cảm thấy, tính cách như Nguyễn Ân vẫn là tốt nhất, hoặc chí ít anh thích người như vậy, luôn lộ ra trong suốt trước mặt anh. Cho dù có phải suy đoán, anh cũng chỉ muốn suy đoán nỗi lòng của một người duy nhất mà thôi.

Điều khiến Ninh Lam Nhân ngạc nhiên chính là, cô ta không có được sự giúp đỡ như trong dự liệu. Cố Tây Lương gọi điện xong, một nữ nhân viên ở quầy tiếp tân đã nhanh chóng có mặt, giúp Ninh Lam Nhân thuận lợi nhấc gót giày ra.

Thấy “mối nguy hiểm” đã được xóa bỏ, khi bãi đỗ xe còn lại hai người, Cố Tây Lương mới nửa đùa nửa thật nói: “Mong cô hiểu cho, tôi phải giữ một khoảng cách thích hợp với phụ nữ, đặc biệt là những cô gái độc thân. Vợ tôi rất hay ăn giám chua”.

Ninh Lam Nhân không ngờ Cố Tây Lương sẽ nói như vậy, hơi kinh ngạc, cô ta cười: “Tôi còn có thể nói gì được nữa?”.

Cố Tây Lương nhún vai: “Cô có thể nói tôi không phải người đàn ông lịch lãm, tôi xin tiếp thu”.

Sau đó, hai người nhìn nhau cười.

Tháng Mười hai, trời càng ngày càng lạnh. Xe mới lao ra đường lớn, cửa kính đã xuất hiện làn hơi mờ. Nhìn cảnh tượng này, Cố Tây Lương bất giác nhớ tới Nguyễn Ân. Không biết giờ này cô đang làm gì? Lao đầu vào viết tiểu thuyết hay xem tivi đến mức quên ăn cơm, quên mặc thêm áo?

Có lẽ trong cuộc đời, chúng ta sẽ không ngừng yêu rất nhiều người, quên rất nhiều người, nhưng luôn luôn có một người khiến chúng ta tươi cười rạng rỡ và đón đầu vô cùng.

Chương 24

Trước đêm Giáng sinh, vì phải bay sang Thụy Sĩ gấp nên Cố Tây Lương không thể ở nhà đón Giáng sinh với cô. Nghĩ đi nghĩ lại thì hai người chưa từng cùng nhau trải qua ngày lễ nào cả, Nguyễn Ân không tránh khỏi có phần thất vọng.

Mặc dù chỉ có một người nhưng cô vẫn làm một bàn ăn lớn thức ăn.

Không biết có phải do hiệu ứng tâm lý hay không mà Nguyễn Ân cứ cảm thấy cả người lạnh toát, thế nên cô tăng thêm độ lò sưởi, sau đó ngồi bó gối nhìn thành quả lao động của mình.

Hòa Tuyết bất ngờ đến thăm. Lúc đầu biết Cố Tây Lương phải đi công tác, việc đầu tiên mà Nguyễn Ân làm chính là gọi điện cho Hòa Tuyết, bảo cô ấy đến nhà đón Giáng sinh cùng mình, dù sao thì ngày lễ này nếu chỉ có một mình thì sẽ rất cô đơn. Nhưng Hòa Tuyết lại đề nghị cô tới nhà Hàn Duệ, ba người cùng đón Giáng sinh. Đương nhiên Nguyễn Ân cảm thấy không thoải mái, cô mà đi thì thật đúng là không thức thời, thế nên đã từ chối. Không ngờ Hòa Tuyết lại chạy đến đây, cô lấy làm lạ, đang định hỏi thì đối phương đã thay dép, đi vào trong nhà.

Nguyễn Ân hỏi xảy ra chuyện gì, Hòa Tuyết nói: “Đón Noel với em gái bảo bối của anh ấy, tớ không thèm”.

Thấy Hòa Tuyết không muốn tiếp tục chủ đề này, Nguyễn Ân cũng không hỏi thêm nữa, chỉ đi lên ôm lấy cánh tay cô bạn mà an ủi.

“Vây cũng tốt, chứng tỏ cậu có lộc ăn.”

Bao nhiêu buồn bực, muộn phiền đều được hai cô gái trút hết ra ngoài bằng cách xử lý gọn gàng bàn ăn to đùng, sau đó nằm đờ người trên sofa, giả chết. Nguyễn Ân đột nhiên ợ no, mặt đỏ ran, Hòa Tuyết bật cười khảnh khách: “Nguyễn Nguyễn, chắc chắn Cố Tây Lương chưa được nhìn thấy bộ dạng này của cậu”.

Nghe xong, Nguyễn Ân càng buồn bực, uổng công cô đã mong chờ bấy lâu. Thực ra cô cũng không muốn làm gì đặc biệt, chỉ cần người ấy ôm cô vào lòng, ngồi một chỗ chuyện trò hay xem phim thần tượng là tốt rồi. Thế mà lúc này, ngay cả bóng người cũng chẳng thấy đâu.

Cô thở dài: “Chúng ta chung cảnh ngộ!”.

Hòa Tuyết không nói gì thêm, cuối cùng Nguyễn Ân đứng dậy trước, nhân lúc Hòa Tuyết không chú ý, nhào vào cù đối phương, hai người náo loạn một hồi, đồng hồ điểm mười hai giờ, cả hai cùng hô to: “Merry Chirismas”. Sau đó là tiếng chuông cửa vang lên.

Không ai ra mở ngay, hai người đều đang suy đoán xem giờ này ai còn đến?

“Cố Tây Lương?”

Nguyễn Ân lắc đầu: “Không thể, anh ấy có chìa khóa mà”, rồi cô lại đoán: “Hay là Hàn Duệ tới đón người?”.

“Càng không thể, anh ấy chẳng có lòng đến mức ấy!”

Cuối cùng, hai cô trăm miệng một lời: “Ra mở cửa là biết ngay!”.

Chuông cửa lại reo, Nguyễn Ân và Hòa Tuyết cùng đi ra, vừa mở cửa đã thấy một người đưa thư trong bộ đồ ông già Neol. Anh ta đảo ánh mắt qua hai cô gái và nói: “Cho hỏi ai là chị Cố?”.

Nguyễn Ân chớp mắt mấy cái, chỉ vào mình mà nói: “Tôi”.

Đối phương lấy một hộp quà từ sau lưng ra, chìa trước mặt cô, mỉm cười nói: “Đây là quà mà anh Cố gửi tặng chị, Giáng sinh an lành!”.

“Cảm ơn anh!”

Vừa mới đóng cửa tiễn khách, Hòa Tuyết đã rói rít đòi Nguyễn Ân bóc quà.

Món quà rất đơn giản, một chiếc mũ và đôi găng tay màu kem, bên ngoài có một bông hoa mai được thêu tỉ mỉ, bên trong là lớp lông cừu ấm áp. Biết Cố Tây Lương cũng đang nhớ nhung và lo lắng cho mình, Nguyễn Ân rất vui, nhưng đáy lòng vẫn có chút tiếc nuối vì không được ở bên anh lúc này, thế nên cô phụng phịu oán thán: “Không có người thì tặng quà làm gì!”.

Hòa Tuyết lại rất cảm động trước việc làm của Cố Tây Lương, cho dù hai người cách xa hai phương nhưng trong lòng luôn nghĩ tới đối phương. Ít nhất thì Cố Tây Lương cũng hơn hẳn Hàn Duệ ở điểm này. Hòa Tuyết chán nản ngồi bên cạnh Nguyễn Ân, thở dài thườn thượt, sau đó ủ rũ nói: “Thực ra trong chuyện tình cảm, cậu hạnh phúc hơn tớ nhiều lắm. Cho dù trước đây phải chịu bao nhiêu áp lực, bao nhiêu đau khổ, nhưng hiện tại cậu

đã chiếm trọn trái tim anh ấy. Cho dù anh ấy chẳng bao giờ nói với cậu ba chữ kia, nhưng anh ấy đã vì cậu mà thay đổi, tất cả chúng ta đều nhận ra. Việc này đối với Cố Tây Lương mà nói đã là không hề dễ dàng gì rồi. Cậu lúc nào cũng kêu ca anh ấy luôn nói những lời khi dễ cậu, thỉnh thoảng có những tâm sự sâu xa khiến cậu đoán không ra, nhưng trước mặt người ngoài, anh ấy đã bao giờ khiến cậu chịu ám ức chưa? Anh ấy phức tạp, là bởi vì cậu chưa thực sự ném trái những đấu đá, cạnh tranh, những lừa lọc, gian trá trong xã hội này. Nếu anh ấy không phức tạp như thế, làm sao có thể bảo vệ được sự bình yên trong lòng cậu, làm sao có thể đẩy lùi đông tố ra xa cậu?”.

...

“Nguyễn Nguyễn, đến một ngày cậu sẽ biết, cả đời này chỉ phải suy đoán tâm tư của một người là chuyện vô cùng hạnh phúc!”

Chút bất mãn ít ỏi trong lòng Nguyễn Ân bị những điều Hòa Tuyết nói làm cho tan biến.

Đang không biết phải an ủi cô bạn thế nào thì lại nghe thấy chuông cửa reo. Vẫn là người phát bưu phẩm, nhưng lần này đối tượng tìm kiếm là Hòa Tuyết, và món quà ký tên Hàn Duệ.

Hòa Tuyết hết sức ngạc nhiên, cô vốn tưởng trong lòng Hàn Duệ không hề có mình.

Sau khi Hòa Tuyết từ chối đến đón Giáng sinh cùng Hàn Mặc, Hàn Duệ đã đoán được ngay cô sẽ tới nhà Nguyễn Ân, vì thế anh điện địa chỉ hai nơi, yêu cầu công ty chuyển phát nếu không thấy cô ở nhà thì đưa tới đây.

Chiếc hộp đóng gói rất đẹp, những đường hoa văn tinh tế và mềm mại, vừa ấn chốt mở, nắp hộp bật lên, tiếng nhạc du dương tràn ngập phòng khách. Những hạt thủy tinh trong suốt bao quanh một thế giới nho nhỏ, chậm chạp chuyển động về bốn góc. Bên trong có một đôi nam nữ đang ưu nhã nhảy điệu waltz, trên đầu họ là những bụi bông trắng đang bay lả tả như tuyết rơi.

Từng nghe nhiều người kể, mùa đông ở miền Bắc đại lục có gió bắc thổi, có tuyết bay, có sương rơi, cả thành phố đều ngập chìm trong màu tuyết trắng, vì thế, Hòa Tuyết luôn ôm một nỗi nhớ thương về vùng đất ấy. Khi bà ngoại còn sống, mỗi một mùa đông về, bà đều trở nên trầm mặc ít nói, bởi vì mùa đông ở Đài Bắc không có tuyết, dù có cũng chỉ là những

trận tuyết nhỏ ở vùng núi cao, rơi trên người hơi hột chẳng khác nào gãi ngứa, cảnh tượng trắng xóa mênh mông chẳng bao giờ xuất hiện.

Còn nhớ, trong một buổi sáng giá rét nào đó, cô ngẫu nhiên kể với Hàn Duệ về nguyện vọng của mình, chỉ nhận được ánh mắt khinh bỉ của anh kèm lời nói ác độc: “Rõ ràng tác giả tiểu thuyết là Nguyễn Ân mà vì sao em còn mơ mộng hơn cả cô ấy? Em cho rằng mình là trẻ con đây hả Hòa Tuyết?”.

Lúc ấy, cô đã tức giận đến mức suýt hộc máu.

Không ngờ, anh thật sự để tâm những điều mình nói.

Ngẫm nghĩ một hồi, Hòa Tuyết ôm chiếc hộp đi ra phía cửa. Nguyễn Ân biết Hòa Tuyết vội vàng đi tìm ai nên chỉ đứng phía sau dặn dò cô ấy đừng hấp tấp kéo vấp ngã. Tiễn Hòa Tuyết ra ngoài đường lớn, may mà hôm nay là ngày lễ nên bắt taxi khá dễ, Hòa Tuyết ngồi vào xe, vẫy tay chào Nguyễn Ân, sau đó chiếc xe lao đi.

Ngày đông tĩnh mịch thế này, liệu còn có ai tĩnh mịch hơn?

Một chiếc xe chậm rãi lăn bánh về phía Nguyễn Ân rồi dừng lại trước mặt cô. Nguyễn Ân đứng lại, xuất hiện trong mắt cô là Cố Nhậm.

Anh không thay đổi gì, nếu như có thì chính là đã gầy đi một chút. Sau khi quay về Đài Bắc, Nguyễn Ân không dám gọi điện cho Cố Nhậm mà chỉ thỉnh thoảng gửi thư điện tử hỏi thăm anh. Bởi vì, cô không có dũng khí đối mặt với người đàn ông hết mực quan tâm và yêu thương cô này, nhất là khi cô chẳng thể cho đối phương được bất kỳ sự báo đáp nào.

Nên nói gì bây giờ? Đã lâu không gặp ư? Nguyễn Ân còn đang lúng túng thì Cố Nhậm đã lên tiếng trước.

“Giáng sinh vui vẻ!”

Nguyễn Ân bèn thuận theo anh: “Giáng sinh vui vẻ!”.

“Tây Lương đâu?”

“Anh ấy đi công tác.”

“Ừm.”

Còn gì nữa? Có thì nói tiếp cái gì đây?

Trầm mặc rất lâu, Nguyễn Ân gằn như sắp ngạt thở, Cố Nhậm mới mở miệng: “Anh chỉ tiện đường tới thăm em và Tây Lương, không cần khó

xử như thế!”.

Nguyễn Ân thở phào một hơi, ngẩng đầu lên, thấy người đối diện cũng đang nhìn chằm chằm mình. Cô tự hỏi không biết có nên mời anh vào nhà ngồi hay không. Cố Nhậm nhìn ra sự do dự của cô, bèn lên tiếng giải vây trước: “Anh còn có chút việc, gặp lại sau nhé!”.

Nguyễn Ân cảm thấy nhẹ nhõm hẳn.

Vẫy tay chào tạm biệt, Cố Nhậm lên xe, nhưng bỗng nhiên thân thể gập xuống. Nguyễn Ân hốt hoảng, thấy anh một tay chống lên mui xe, một tay ôm bụng, vẻ mặt rất xấu, cô đi lên đỡ anh.

“Không khỏe à?”

Cố Nhậm không đáp, tay vẫn giữ nguyên chỗ cũ, rất lâu anh mới thì thầm một câu: “Nguyễn Nguyễn, anh có thể ôm em một lúc được không?”.

Nghe vậy, Nguyễn Ân vội vàng buông tay ra, kinh ngạc nhìn anh.

Dù không nghe được câu trả lời chính thức, nhưng Cố Nhậm biết biểu hiện của cô chính là sự từ chối. Anh gượng cười, giọng nỉ non: “Chẳng lẽ một người sắp chết cầu xin một món quà trong ngày Giáng sinh, cũng xa xỉ như vậy ư?”.

Chẳng lẽ một người sắp chết cầu xin một món quà trong ngày Giáng sinh, cũng xa xỉ như vậy ư?

Nghi ngờ tai mình nghe nhầm, Nguyễn Ân lại bám lấy ống tay áo người đàn ông đối diện, kinh ngạc nhìn anh ta.

“Anh biết anh vừa nói gì không?”

Càng về đêm trời càng lạnh, Nguyễn Ân mặc chiếc áo len mỏng, cơ thể co rúm lại, nhưng cô mặc kệ mọi thứ, tiếp tục truy hỏi người trước mặt.

“Nói đi!”

Xem vẻ lo lắng trên mặt cô, Cố Nhậm buông bàn tay đang giữ trên bụng ra, nở nụ cười: “Biết ngay mà, em vẫn dễ lừa như thế!”.

Thoáng cái sững người, lúc định thần trở lại, phản ứng đầu tiên của Nguyễn Ân chính là muốn mở miệng mắng Cố Nhậm, nhưng chưa kịp thốt ra đã bị anh cắt ngang: “Không đùa em nữa, anh đang bận, gặp lại sau”.

Nguyễn Ân hít sâu một hơi, nghĩ tới nghĩ lui vẫn cảm thấy có gì đó không thích hợp. Cô giữ lấy Cố Nhậm đang định lên xe, ánh mắt sắc bén

chưa từng thấy, dường như muốn nhìn kỹ xem độ tin tưởng trong lời nói của đối phương cao đến đâu. Cố Nhậm nhướn mày theo thói quen, hai người nhìn nhau rất lâu, cuối cùng Nguyễn Ân đưa ra kết luận, quên hẳn cách xưng hô giữa hai anh em: “Cố Nhậm mà em biết, sẽ không nói dối em”.

Cố Nhậm mà em biết, sẽ không nói dối em.

Sắc mặt Cố Nhậm dần dần trầm xuống, chưa từng có ai nói với anh như vậy. Trong mắt người ngoài, anh là một kẻ tàn nhẫn, tuyệt tình bằng bất cứ giá nào để đạt được mục đích của bản thân. Vậy mà cô gái này lại nói với anh, cô tin tưởng anh.

Nguyễn Ân chợt nhận ra mình bị rơi vào một cái ôm xa lạ, cảm giác hoàn toàn không giống khi được Cố Tây Lương ôm, đúng hơn là chẳng có cảm giác gì cả, chỉ có mùi vải xông vào mũi. Cô đã quên mất phải đẩy đối phương ra, hoặc là cô vẫn nhớ, nhưng không muốn rũ bỏ anh trong thời khắc anh cần cái ôm này nhất.

Người từng mang đến sự ám áp cho bạn, bạn có nữ lòng tàn nhẫn với anh ta không? Ít nhất thì Nguyễn Ân không làm được như vậy, thế nên để mặc Cố Nhậm ôm mình. Cô cố gắng đè xuống cảm giác tội lỗi và không ngừng tự nhủ bản thân chỉ là một cái ôm bạn bè mà thôi, không có gì hết.

Qua rất lâu, đôi tay của Cố Nhậm vẫn không có dấu hiệu buông lỏng, cuối cùng, anh thở dài một hơi.

“Anh không muốn để bất cứ ai biết.”

Nguyễn Ân áp úng một lát mới nói: “Được,” rồi lập tức nhớ đến phải hỏi: “Rốt cuộc là bị làm sao?”.

“Gan.”

“Phát hiện ra từ bao giờ? Bác sĩ nói thế nào?”

Người đàn ông nhẫn nại trả lời từng câu một.

“Sau khi em trở lại Đài Bắc không lâu. Bác sĩ còn nói thế nào nữa? Người ta đề nghị anh điều trị, nhưng anh không thích bầu không khí ở bệnh viện, vì thế đợi xem thế nào đã, xong việc đợt này sẽ suy nghĩ xem nên làm phẫu thuật hay không?”

Nghe giọng điệu thản nhiên ấy của Cố Nhậm, Nguyễn Ân có phần bực bội: “Sao em cảm thấy anh hồ hững với sức khỏe của mình thế?”.

Cố Nhậm nhếch môi: “Em đang lo cho anh à?”.

Không hề do dự, Nguyễn Ân lập tức thốt ra: “Đúng, em lo cho anh. Cho dù thế nào em vẫn luôn coi anh là người nhà, kể cả trước khi đến Mỹ và sau khi em quay lại đây”.

“Nhưng mà Nguyễn Nguyễn, một mình nằm trong bệnh viện, nghe tiếng kim đồng hồ nhích từng giây một, lo lắng thời gian của mình còn lại bao nhiêu, cái cảm giác ấy, anh cực kỳ căm ghét. Em biết rõ là anh không thích làm một kẻ yếu đuối.”

Sau đó, không ai lên tiếng.

Trời lại lạnh thêm. Một chiếc taxi lướt qua bên cạnh, mấy thanh niên đi chơi Giáng sinh ngồi trong xe thò đầu ra ngoài, vẫy tay về phía hai người, huýt sáo. Xe chạy khá xa vẫn còn nghe thấy tiếng cười đùa vui vẻ của họ.

“Không đâu, ít nhất còn có em. Em sẽ ở bên cạnh anh.”

Giống như trước kia anh chăm sóc em. Anh coi đó là sự quan tâm cũng được, là báo đáp cũng được. Cố Nhậm, dù thế nào em cũng không để anh cô độc một mình trong bệnh viện lạnh lẽo mà chờ tuyên án.

Ánh đèn neon trên đường phố mờ ảo, trước cửa mỗi nhà đều treo đèn lấp lánh, những đứa trẻ nghịch ngợm nắm tay bố mẹ cùng cầu nguyện. Cách đó không xa, nơi ngã tư đường, có một chiếc Bentley trắng đã dừng lại chẳng rõ bao lâu.

Người đàn ông ngồi trên ghế lái nhìn chằm chằm về phía dưới ngọn đèn đường, nơi có một đôi nam nữ đang ôm nhau.

Cố Tây Lương vẫn giữ nguyên tay trái trên vô lăng, ngón tay vô thức chạm lên mặt đồng hồ lạnh băng, giống như đang mãi suy nghĩ điều gì. Cuối cùng, anh ném chiếc hộp gấm mà mình ngắm nghía rất lâu trở lại thùng các tông ở ghế sau. Trong hộp là hai chiếc nhẫn đôi hiệu Cartier được đặt làm riêng, mặt trong khắc rõ tên hai người: C-TL, C-N Ân. Kiểu dáng hai chiếc nhẫn khá đơn giản, nửa vòng không có hoa văn được đính những viên kim cương nhỏ, chiếc của nữ có ba viên, chiếc của nam có một viên, nếu đặt cạnh nhau sẽ là 1, 3.

Một, đời.^[1]

[1. Trong tiếng Trung, cách phát âm số “3” gần giống cách phát âm chữ “đời”.]

Làm việc xong, vội vàng về nhà, chính là vì người phụ nữ độc nhất vô nhị trong cuộc đời kia.

Ừm, độc nhất vô nhị.

Khởi động xe, ngoặt tay lái, bóng hai người kia dần dần biến mất khỏi tầm nhìn của Cố Tây Lương. Xe gào thét chạy về hướng khách sạn Quân Duyệt. Có lẽ, lúc này anh không nên xuất hiện.

Hôm sau, Nguyễn Ân đưa Cố Nhậm đến bệnh viện, bác sĩ đề nghị nên nằm viện theo dõi, nếu không có thời gian thì ít nhất một tuần phải đến bệnh viện tiêm kháng thể một lần, sau đó đợi thời điểm thích hợp sẽ tiến hành phẫu thuật. Máy thứ liên quan tới y học này, Nguyễn Ân không hiểu lắm, chỉ có thể đờ ra nhìn mấy tấm phim đen sì. Quên không sạc pin điện thoại, cô đành tháo pin ra dùng sạc đa năng nạp chừng nửa tiếng, sau khi ngồi chờ Cố Nhậm tiêm kháng thể xong, khởi động máy liền nhận được điện thoại của Cố Tây Lương.

“Em đang ở đâu?”

Liếc nhìn người bên cạnh, Nguyễn Ân chợt thấy chột dạ. Nhưng cô nghĩ mình không làm việc gì xấu, tình cảm đối với Cố Nhậm hoàn toàn trong sáng. Chủ yếu là, cô không rõ mình giúp Cố Nhậm giấu giếm chuyện này là đúng hay sai, dẫu sao nghĩ theo chiều hướng xấu nhất thì chẳng có bí mật nào giữ kín mãi được. Nhưng đã đồng ý với Cố Nhậm rồi nên cô không thể nói, không thể.

Cố gắng gạt bỏ cảm giác tội lỗi trong lòng, Nguyễn Ân bình tĩnh thăm dò: “Anh về rồi à?”

“Vừa mới về.”

Nếu như có thể, cô rất muốn lao vào vòng tay anh ngay lập tức và nói: “Một ngày không gặp như xa cách ngàn thu”. Nhưng hiện tại, cô thật sự cười không nổi, thậm chí trả lời cũng lúng ta lúng túng.

“À, em... tâm trạng Hòa Tuyết không tốt nên em đi chơi cùng cô ấy, em về ngay đây.”

Vài giây im lặng, chỉ vài giây ngắn ngủi đến mức Nguyễn Ân không kịp nhận ra có điều gì đó không bình thường.

“Ừ, anh ở nhà đợi em.”

Cúp máy, Nguyễn Ân thở hắt ra một hơi. Cố Nhậm nhìn cô: “Tây Lương về rồi à?”

“Ừm.”

“Đi thôi, anh đưa em về.”

“Không cần đâu, em bắt xe về được rồi, anh vừa tiêm xong cần nghỉ ngơi.”

Đúng là cô lo lắng cho anh, nhưng quan trọng hơn là cô sợ Cố Tây Lương phát hiện ra mình nói dối.

Cố Nhậm hiểu ý cô, không gượng ép nữa, nhưng nhất định phải đưa cô ra ngoài bắt taxi mới yên tâm.

Sau khi kết thúc cuộc gọi điện thoại với Nguyễn Ân, Cố Tây Lương đứng rất lâu trước cửa sổ lớn, cốc nước ấm trong tay đã đổi đi đổi lại rất nhiều lần, cuối cùng anh đưa lên miệng nhấp một ngụm. Điện thoại bàn trong phòng ngủ vang lên lời nhắn của Hòa Tuyết.

“Tớ tạm thời đi xa một thời gian, đừng lo lắng, không cần tìm tớ.”

Mặc dù anh không biết nguyên nhân, Hòa Tuyết cũng không giải thích, nhưng anh nghĩ Nguyễn Ân sẽ không hỏi lý do. Có lẽ Hòa Tuyết lại có chuyện với Hàn Duệ? Lần trước cô ấy cũng bỏ đi như vậy rồi tự mình quay về, khả năng chịu cô độc của Hòa Tuyết tốt hơn Nguyễn Nguyễn rất nhiều.

Nguyễn Ân vừa mới vào cửa, thay dép xong thì Cố Tây Lương từ trên gác đi xuống. Cô bỗng thấy lúng túng, đứng yên không dám tới gần anh. Cố Tây Lương tươi cười nhìn cô, lên tiếng trước: “Đi dạo phố không thu được chiến lợi phẩm gì à?”

Nguyễn Ân chìa hai tay ra: “Em đi cùng thôi, không mua gì hết...”

Cố Tây Lương có phần đăm chiêu, anh gật đầu nói: “Trên đường về thấy một nhà hàng Tứ Xuyên mới mở, muốn đi ăn thử không?”

Tâm trạng rối rắm của Nguyễn Ân bị một câu nói của Cố Tây Lương quét sạch, cô cho rằng mình đã nghĩ quá nhiều, vì thế lúc này lấy hành động thay ý nghĩ, tiến lên trước mỉm cười bám lấy cánh tay anh: “Có!”

Nhà hàng món cay này không quá sang trọng, có thể nói thuộc hạng phổ thông, nhưng mùi vị đúng kiểu Tứ Xuyên. Ngay miếng đầu tiên cô đã thích món cá viên cay kia, suốt bữa ăn cô rất ít khi gặp món khác. Cô luôn là như thế, một khi đã yêu thích thứ gì thì sẽ một mực muốn có thứ đó. Điểm này đã bị Cố Tây Lương nhìn ra từ lâu, vì thế anh mới ôm tự tin cực lớn đến Mỹ kéo cô trở về. Bởi vì anh biết rõ, Nguyễn Ân là một cô gái luôn hoài niệm quá khứ. Thấy đôi môi cô đỏ mọng lên vì cay, Cố Tây Lương cũng không ngăn cô lại, chỉ đưa cốc nước cho cô.

Sau đó, đương nhiên là một đêm triền miên.

Mãi đến tận nửa đêm, hai người mới mệt nhoài chìm vào giấc ngủ. Cố Tây Lương ôm lấy cơ thể cô, hơi thở nóng rực của anh phả vào tai cô, ngứa ngáy.

“Nguyễn Ân, em biết không, cả đời này anh hận nhất là bị người khác lừa dối, cho dù là nguyên nhân gì đi nữa, cho dù là một lời nói dối thiện ý đi nữa cũng không được.”

...

“Nhưng vì người đó là em, nên anh tình nguyện nhượng bộ.”

...

“Ba lần, chỉ ba lần. Anh có thể làm một thằng ngu, dù em có lừa gạt anh kinh khủng đến thế nào, thì ba lần ấy, anh đều sẽ tha thứ cho em.”

Lúc ấy thật sự đã quá mệt, Nguyễn Ân mơ hồ nghe người bên cạnh thì thầm gì đó nhưng không còn đủ sức mà hiểu, chỉ âm ừ “ừm” một tiếng thay cho câu trả lời.

Nhiệt độ trong phòng đã đủ ấm, nhưng cánh tay nhỏ bé của Nguyễn Ân vừa lộ ra khỏi chăn đã run lên, vội vàng rút vào. Cố Tây Lương kéo chăn kín lại, vòng tay ôm cô siết chặt thêm.

Sợ lạnh như thế sao? Ngốc!

Khoảnh khắc ấy, Cố Tây Lương đột nhiên tin tưởng, hóa ra trên đời này thật sự có một người như thế, một người khiến ta không nỡ đối xử không tốt với cô ấy.

Anh nỗ lực cầu mong một kết quả hoàn mỹ, chẳng lẽ sai rồi ư?

Chương 25

Cô Thị hiện giờ từ trên xuống dưới đều bị bao trùm bởi một bầu không khí căng thẳng chỉ vì kế hoạch đánh một đòn hoàn hảo vào thị trường đại lục. Trước đây, Cố Tây Lương lúc vội vàng đi Thụy Sĩ cũng là vì hợp đồng với Dung Tư lần này. Từ sau khi Nguyễn Ân trở về, anh đã cố gắng hạn chế các cuộc họp và tiệc tùng, cái gì có thể hủy bỏ thì sẽ hủy bỏ sạch sẽ, chỉ có điều giai đoạn này cực kỳ quan trọng, anh không thể lơ là.

Cuộc hẹn gặp lần này lẽ ra chỉ có Cố Tây Lương và đại diện của công ty bên Thụy Sĩ, nhưng đối tác lại yêu cầu Ninh Lam Nhân cũng phải có mặt. Suốt bữa ăn, người đàn ông lịch lãm trong bộ comple kia không ngừng mời rượu Ninh Lam Nhân, cô ta uống được mấy ly liền đỏ mặt. Cố Tây Lương không uống đỡ, anh đoán cô trợ lý này của mình tửu lượng tương đối tốt, thông thường những người uống rượu dễ đỏ mặt thì lại lâu say. Hơn nữa, bản thân cô ta cũng không khước từ. Nếu muốn có được vụ hợp tác này, tỏ rõ thành ý là điều cần thiết.

Cuối cùng đã đến lúc phải hạ bút ký hợp đồng, chỉ còn thiếu con dấu đỏ nhưng đối phương lại mập mờ để lộ ra ý tứ của mình, thứ anh ta muốn không chỉ có vụ hợp tác béo bở này mà còn có người con gái mà trong lòng anh ta ngưỡng mộ.

“Tôi tự nhận thấy mình là một người rất bộc trực, mong giám đốc Cố thứ lỗi. Mọi người đều nói, mặt người dạ thú, tôi không muốn vác cái tội danh này nên xin nói thẳng, tôi thích cô Ninh.”

Người đàn ông nói xong, đánh ánh mắt về phía Ninh Lam Nhân, nhìn đến mức khiến cô ta cảm thấy da đầu tê rần.

Anh ta tiếp tục nói: “Không biết cô Ninh cảm thấy tôi là người thế nào?”.

Tựa hồ không ngờ đối phương lại nói thẳng như vậy, Ninh Lam Nhân vừa ngạc nhiên, vừa khó xử. Cô ta suy nghĩ xem phải nói thế nào để không chọc giận đối phương, đồng thời không đánh mất hợp đồng này. Ba người im lặng, Cố Tây Lương đứng dậy, ôn tồn nói với người đàn ông kia: “Nếu anh và cô Ninh đều có tình cảm với nhau, tôi rất vui vẻ góp chút sức vào việc này. Nhưng hình như cô ấy không tình nguyện cho lắm nên tôi rất xin

lỗi anh Chúc, có lẽ cả hai phía chúng ta đều cần phải suy nghĩ lại về vụ hợp tác này”.

Nói xong, Cố Tây Lương lịch sự gật đầu với đối phương, rồi nhìn Ninh Lam Nhân ý bảo cô ta đứng dậy.

Vì từ công ty đến đây nên Ninh Lam Nhân không lái xe riêng, hai người cùng nhau ra khỏi cửa lớn của nhà hàng, thấy vẻ mặt cô ta dường như đang lo lắng chuyện gì. Bên kia con phố, Hà Diệc Thư nhìn chăm chăm vào hai người họ, hàng lông mày nhíu chặt.

Ngồi vào trong xe rồi Cố Tây Lương mới mở miệng: “Nhà cô ở đâu?”.

“Đường Thiên Thủy.”

Đến khi xe đã bắt đầu lăn bánh chậm chậm, Ninh Lam Nhân vẫn không xóa tan được nghi vấn trong lòng.

“Nếu không có công ty Dung Tư, chỉ sợ trong quá trình hợp tác, Cố Thị sẽ gặp vấn đề quay vòng vốn. Hiện giờ không thể tìm được công ty nào thay thế, nhất định sẽ không kịp tiến độ đã đề ra.”

Cố Tây Lương gật đầu, không nói gì.

Ninh Lam Nhân khó hiểu hỏi: “Nếu đã biết, sao... sao...”.

Cô ta muốn hỏi, vì sao anh không thuận nước đẩy thuyền làm ông mai luôn? Thành hay không thành chẳng phải cuối cùng còn phụ thuộc vào cô ta ư? Chuyện này đối với tình hình khẩn cấp trước mắt cũng không tổn thất cái gì.

Dường như đoán được suy nghĩ của Ninh Lam Nhân, Cố Tây Lương nói không chớp mắt: “Cô nghĩ đây vào anh ta rồi, muốn vứt bỏ lúc nào cũng được hay sao? Tin tôi đi, chỉ cần cô bước một chân vào thì tuyệt đối không thể nguyên vẹn đi ra.”

Đúng rồi. Cô chỉ là một người phụ nữ, suy nghĩ chuyện gì cũng đơn giản. Vòng xoáy này một khi cô đã bước vào thì chắc chắn không thể bước ra mà không có tổn thất.

Thế nhưng, đối với cô ta mà nói, đây là cơ hội duy nhất.

Do dự một lúc, Ninh Lam Nhân hạ quyết tâm, ngẩng đầu lên nói: “Thực ra, tôi có thể!”.

Câu nói này của Ninh Lam Nhân thành công thu hút cái nhìn của Cố Tây Lương. Qua gương chiếu hậu, anh có thể nhìn thấy rõ sự kiên định trong đôi mắt cô ta.

“Vì sao cô đồng ý?”

Ninh Lam Nhân hỏi lại: “Chẳng lẽ anh còn không rõ?”.

Thấp thỏm, lo lắng, chờ đợi một câu trả lời, nhưng khi nghe thấy giọng nói của người đàn ông vang lên thì đã là mười phút sau.

“Tới rồi.”

Nhìn theo chiếc xe tiến vào đoàn xe nối đuôi trên đường, Ninh Lam Nhân mím chặt môi. Khi quyết tâm bắt chấp tất cả để yêu một người, cô ta hiểu rõ, hi sinh là không tránh khỏi.

Sáng sớm hôm sau, Nguyễn Ân tỉnh dậy thì Cố Tây Lương đã đi làm. Anh để lại một mảnh giấy với lời dặn dò: “Nhớ ăn sáng”.

Sự ám áp rất đổi bình thường. Từ sau khi cô trở về, mỗi ngày anh đi làm đều viết giấy nhắc nhở cô, đôi khi là nhắc ăn sáng thế này, đôi khi là dặn cô mặc thêm áo. Nguyễn Ân mỉm cười, cất mảnh giấy cẩn thận sau đó cô nhìn đồng hồ, xuống giường rửa mặt chải đầu.

Hôm nay cô đã hẹn sẽ đến bệnh viện với Cố Nhậm.

Ra khỏi nhà, Nguyễn Ân rất ngạc nhiên khi bắt gặp Hà Diệc Thư. Cô lúng túng đứng tại chỗ, không biết nên chào hỏi như thế nào. Nói cho cùng thì, tình địch trở thành bạn chỉ là chuyện trong phim ảnh.

Trái ngược với Nguyễn Ân, Hà Diệc Thư có vẻ rất thản nhiên. Cô ta đứng ngoài này đã lâu và đang do dự xem có nên gõ cửa hay không thì Nguyễn Ân đi ra. Hà Diệc Thư tháo chiếc kính râm màu hồng xuống, sắc mặt lạnh lùng không đổi. Mặc dù hai người có diện mạo khá giống nhau nhưng rõ ràng là hai phong cách hoàn toàn khác nhau. Nguyễn Ân luôn tự cho rằng mình là người thông minh nhưng thực ra trước mặt Cố Tây Lương, có lẽ cả đời này cô cũng chẳng thông minh nổi.

“Tôi đến để nhắc nhở cô, cảnh giác với cô Ninh kia!”

Nguyễn Ân mù mờ khó hiểu, cô Ninh nào?

Trông vẻ mặt ngơ ngác của Nguyễn Ân, Hà Diệc Thư nhụt chí nói: “Nữ trợ lý mới của Cố Tây Lương, chẳng lẽ cô không biết?”

À, là chuyện này! Cố Tây Lương từng nói qua với cô về chuyện Lục Thành xin thôi việc, nhưng cô cũng không hỏi quá nhiều. Hiện giờ lại có người đến nói với cô, cần phải cảnh giác với trợ lý mới của anh, mà người đó lại là Hà Diệc Thư. Chuyện này...

Không để Nguyễn Ân kịp thắc mắc, Hà Diệc Thư đã đeo kính lên rồi rời đi. Cô ta làm sao không nhận ra, Nguyễn Ân không được thoải mái trước sự tồn tại của mình?

Người đàn ông ấy, cả hai cô đều từng yêu sâu đậm.

Thấy đối phương đột ngột xuất hiện, rồi đột ngột biến mất, bao nhiêu câu hỏi của Nguyễn Ân đều chưa kịp nói ra. Bỗng, Hà Diệc Thư dừng chân, quay đầu lại. Vì cách một lớp kính mắt nên Nguyễn Ân không thấy rõ vẻ mặt của cô ta.

Hà Diệc Thư lên tiếng: “Thực ra, tôi còn nợ cô một câu cảm ơn”.

...

“Nguyễn Ân, cảm ơn cô, cho dù xuất phát từ lý do gì đi chăng nữa thì sự thật vẫn là cô đã cứu tôi.”

Cảm giác lúc này có phải chính là một nụ cười xóa tan thù hận hay không? Tuy hai người không đến mức là kẻ thù, cùng lắm chỉ là đối thủ trong một ván cờ tình yêu mà thôi. Nhưng dẫu sao Nguyễn Ân vẫn cảm thấy nhẹ nhõm hẳn.

“Không cần đâu.”

Quên, cũng chính là một loại tự do.

Gần trưa, Cố Tây Lương lái xe về nhà vì quên một tập tài liệu quan trọng, nhưng không thấy bóng hình quen thuộc của ai kia giống như mọi ngày, đang ngồi xem phim hoặc viết tiểu thuyết. Lúc xuống xe anh thậm chí còn nghĩ sẽ dọa cô giật mình một cái, rồi trách móc cô vài câu: có phải đã bỏ bữa rồi không?

Nhưng không có ai trong nhà, Cố Tây Lương chợt thấy hụt hẫng. Anh lấy di động định gọi điện cho Nguyễn Ân, nhưng ngẫm nghĩ một lúc lại thôi.

Anh nên cho cô tự do và sự tin tưởng.

Cầm theo tập tài liệu ra khỏi nhà, xe chạy trên con đường giữa hai dãy biệt thự, bỗng Cố Tây Lương thấy một chiếc xe màu đen quen thuộc

chạy qua. Trục giác của anh luôn chính xác, ánh mắt cũng tinh tường nhận ra cô gái ngồi ở vị trí ghế phụ kia.

Đó chẳng phải người mà trái tim anh luôn nhớ nhung đấy ư?

Sự trùng hợp này thật sự không khiến người ta vui chút nào.

Lái xe sát vào lề đường, đôi mắt Cố Tây Lương tối sầm lại, rốt cuộc anh không kiềm chế được mà lấy di động ra gọi vào dãy số mình đã thuộc nằm lòng kia.

Ảnh đại diện của số liên lạc hiện lên trên màn hình điện thoại, đôi môi chu lên vẻ giận dữ. Đó là một lần giành thắng lợi trong cuộc đấu khẩu với Nguyễn Ân, Cố Tây Lương ngồi bên cạnh chụp trộm được vẻ mặt tức giận của cô.

Di động rung nhẹ báo hiệu cuộc gọi đã kết nối thành công, giọng nữ mềm mại truyền tới tai anh: “Có chuyện gì thế? Sao tự dưng gọi điện cho em...”.

Giọng điệu của cô tràn ngập sự dè dặt.

Cô đang thăm dò anh. Người vợ bé nhỏ của anh đang thăm dò anh.

Cố Tây Lương đột nhiên rất muốn cười.

Bỏ qua câu hỏi của Nguyễn Ân, anh nói: “Đang làm gì thế? Ăn cơm chưa?”.

Nghe thấy khẩu khí bình thường của Cố Tây Lương, Nguyễn Ân mới thả lỏng một chút, chắc là không có việc gì đâu.

“À, em đang xem phim, lát nữa ăn. Anh ăn chưa?”

Đây là lần thứ hai nói dối anh, nhưng Nguyễn Ân cảm thấy như mình đã nói dối hàng nghìn hàng vạn lần rồi. Trái tim đập thình thịch, cảm giác toàn thân bị đẩy xuống vực sâu không đáy.

Sự tự vệ của Cố Tây Lương càng chùng chát càng thêm dày, đáy lòng cũng trở nên lạnh lẽo.

Anh nỗ lực cầu mong một kết quả hoàn mỹ, chẳng lẽ sai rồi ư?

Anh chiều chuộng cô, để cô tự ý làm những việc cô muốn, hi vọng bù đắp những thương tổn trước kia mình gây ra cho cô, chẳng lẽ cũng là sai rồi ư?

Chương 26

Đã là cuối năm.

Cả thành phố bị một trận khí lạnh tăng cường tập kích.

Nguyễn Ân hằng ngày đều trốn trong ngôi nhà ấm áp, không nghĩ đến chuyện ra ngoài, chỉ bớt chút thời gian mỗi tuần một lần cùng Cố Nhậm đến bệnh viện. Hôm nay là cuối tuần, hiếm có dịp nào Cố Tây Lương không phải tăng ca, cô nấu canh gà bồi bổ cho anh.

Bưng bát canh thơm phức lên gác, Nguyễn Ân mở cửa phòng ngủ vào gọi người nào đó chưa dậy. Có lẽ do quá yên tĩnh nên tiếng dép loẹt quẹt dù rất nhỏ nhưng vẫn khiến Cố Tây Lương tỉnh giấc.

Anh mở mắt, thấy Nguyễn Ân hai tay bưng miệng bát canh nóng hôi, bước chân vội vàng đi về phía mình. Cô đặt bát canh xuống tủ đầu giường, sau đó đưa tay lên chạm vào vành tai mà xoa lấy xoa để cho hết bỏng. Cố Tây Lương bị cử chỉ của cô làm cho bực bội.

Cảm giác vợ chồng thường ngày, có lẽ chính là như vậy.

Anh ôm lấy eo cô, kéo cô ngã nhào xuống giường, đẩy mái đầu không yên phận của cô vào hõm vai mình, sau đó tiếp tục nhắm mắt ngủ.

Một tuần nay bận rộn đến mức Cố Tây Lương không có lấy một giấc ngủ tử tế, hôm nay rốt cuộc cũng có cơ hội nghỉ ngơi, hơn nữa trong chăn đang ấm thế này, anh thật sự chẳng muốn ra ngoài. Thấy anh chẳng mấy khi nổi tính xấu như vậy, tâm trạng Nguyễn Ân tốt hẳn lên, cho dù bên ngoài gió vẫn đang rít gào, nhưng cô cảm thấy cảnh vật thật tươi đẹp. Tính ham vui lại nổi lên, cô ngẩng đầu khỏi hõm vai Cố Tây Lương, chống cằm lên khuôn ngực săn chắc của anh, mở miệng nói từng chữ:

“Cố, tiên, sinh.”

“Giám, đốc, Cố.”

“Cố, Tây, Lương.”

Theo cái miệng nhỏ nhắn mở ra rồi ngậm vào, chiếc cằm của Nguyễn Ân cử động khiến các khớp xương trên ngực Cố Tây Lương khẽ đau nhức, nhưng chủ yếu là cảm giác ngứa ngáy.

Khóe miệng anh cong lên, một lúc sau không nhìn được, cười để lộ cả hàm răng.

Ngủ ngốc và thông minh thực ra chỉ khác nhau một điểm, người thông minh thích suy đoán trái tim kẻ khác, người ngốc nghếch thích giao trái tim cho kẻ khác. Vậy đổi trái tim lấy trái tim sẽ là ngốc nghếch hay thông minh?

Sợ canh gà nguội sẽ không ngon, Nguyễn Ân không đùa nữa, cô vươn tay chạm khế vào khuôn mặt anh: “Dậy uống canh rồi ngủ tiếp, em nấu rất lâu mới xong đây.”

Ngón tay Cố Tây Lương quẩn lấy lọn tóc cong cong của cô, không hề có ý định dậy. Anh từ từ nhắm mắt lại, đưa ra yêu cầu: “Thế hôn anh một cái đã!”.

Cảm nhận được cô đánh vào ngực mình một cái, anh hơi nhú mày, nhưng chưa kịp nói gì thì đã nghe thấy cô cao giọng: “Sao lại không biết xấu hổ như thế chứ!”.

Sau đó, Cố Tây Lương bất ngờ mở mắt, giả vờ giận dữ lườm cô một cái, Nguyễn Ân nhướn lên hôn vào má trái của anh, thì thầm: “Sao em lại thích hôn anh như thế nhỉ? Sao em lại không biết xấu hổ như thế nhỉ?”.

Dù có hơi gượng ép nhưng Cố Tây Lương vẫn vui vẻ nhận lấy, anh ngòai dậy, gật đầu nói: “Ừ, đúng là không biết xấu hổ”.

Bát canh gà vốn dành cho Cố Tây Lương, nhưng cuối cùng Nguyễn Ân lại bị anh dụ uống cùng. Nhiệm vụ hoàn thành, Cố Tây Lương tiếp tục nằm ngủ, đương nhiên là tóm người nào đó ngủ cùng mình.

Căn phòng tĩnh lặng, nhịp tim hai người vang lên đồng điệu. Hình ảnh minh họa chính xác cho bốn chữ “đầu bạc răng long”.

Tưởng anh đã ngủ, nhưng lát sau Nguyễn Ân lại nghe thấy giọng anh vang lên phía trên đầu.

“Mai có bận việc gì không?”

Đã đồng ý đến bệnh viện với Cố Nhậm, Nguyễn Ân không biết nên gật hay lắc, đành hỏi: “Có chuyện gì à?”.

Cố Tây Lương cũng không trả lời rõ, chỉ nói: “Ừ, em bận gì không?”.

Không tránh được, Nguyễn Ân gật đầu: “Mai... em phải đi ký hợp đồng với một công ty xuất bản, hẹn trước với họ rồi”.

Cô chợt cảm nhận được vòng tay anh run lên một chút rồi thôi, trái tim của cô cũng vì thế mà giật thót.

Hóa ra, việc nói dối không phải ai cũng có thể làm được. Dù sao cô vẫn chưa tới mức nói dối thành thạo, có lẽ vì cô biết, Cố Tây Lương không phải đối tượng mà mình nên lừa dối. Cô thực sự hoảng sợ, sợ một ngày những lời dối trá của mình bị vạch trần. Dù không làm chuyện gì có lỗi với anh, nhưng cô hiểu rất rõ, trong mắt anh, nói dối là hành vi không thể nào tha thứ.

Im lặng vài giây.

“Hủy đi, hoặc hẹn họ hôm khác.”

“Có việc gì quan trọng lắm à? Họp đồng này em đã kéo dài khá lâu rồi.”

Lời nói dối làm tổn thương người khác ở chỗ, sau khi nói dối, bạn thường sẽ phải bịa đặt thêm càng nhiều điều để che giấu đi lời nói dối ban đầu.

Nguyễn Ân không muốn làm vậy, thật sự không muốn, nhưng cô buộc phải làm. Cô thậm chí không thể tưởng tượng chuỗi ngày tháng này bao giờ mới kết thúc, chỉ có thể âm thầm cầu nguyện cho Cố Nhậm mau chóng khỏi bệnh. Nỗi hổ thẹn và dằn vặt này, chắc chắn sẽ có ngày bức cô đến ngộp thở.

“Không được.” Khẩu khí của Cố Tây Lương đột nhiên tràn ngập mệnh lệnh. “Nguyễn Nguyễn, lần này nghe lời anh được không? Nhất định phải nghe anh!”

Ảo giác ư? Vì sao cô lại cảm nhận được trong giọng nói của anh thấp thoáng sự cầu khẩn và hoang mang.

“Em... em sẽ về sớm được không? Về ăn tối cùng anh, nhé!”

Cơ hồ là sự nhượng bộ trong tiềm thức, Cố Tây Lương chớp mắt môi rồi “ừm” một tiếng, sau đó yên tâm chìm vào giấc ngủ.

Đây chính là chất độc của tình yêu. Nếu đã định trước sẽ bị mê muội, xin hãy để tôi vĩnh viễn đừng tỉnh dậy.

Hôm nay, Cố Nhậm có vẻ kỳ lạ, lần đầu tiên anh chủ động đề nghị nằm viện. Nguyễn Ân sáng sớm đã tắt bật chạy đi làm thủ tục nhập viện, mua thuốc, sau đó ngồi quan sát ống truyền dịch, khi nào hết sẽ gọi y tá đến

đổi. Thực ra những việc này đều có ý tá chăm sóc đặc biệt làm, nhưng Cố Nhậm không hề mở miệng bảo Nguyễn Ân nghỉ ngơi. Anh thích trông thấy cô bận rộn vì mình như thế, giống như người vợ đối với chồng mình, lo lắng, quan tâm, không xa rời.

Xong xuôi mọi việc, Nguyễn Ân ngồi xuống cạnh giường, nhận lấy cốc nước mà Cố Nhậm đưa cho. Cô vô tình đảo mắt qua đồng hồ ở đầu giường, đã bốn rưỡi.

Cốc nước bên miệng khẽ lắc lư sánh ra ngoài một chút, Cố Nhậm mỉm cười, dịu dàng cầm khăn giấy lau cho cô. Nguyễn Ân né tránh, hoảng loạn cầm lấy khăn giấy tự mình lau, sau đó cô đứng dậy, cầm túi xách chuẩn bị ra về.

“Anh Cố Nhậm, hôm nay em không thể đợi anh cùng ra viện được, Tây Lương đang ở nhà, em muốn về nhà ăn cơm với anh ấy...”

Nói xong, không đợi anh trả lời, cô xoay người bước đi, nhưng cổ tay bị ai đó giữ lại. Cô quay đầu nhìn Cố Nhậm, anh nằm trên giường bệnh, ánh mắt phóng ra ngoài ô cửa sổ.

“Em đã đồng ý không để anh lại đây một mình.”

“Nhưng...”

Nguyễn Ân muốn giải thích, nhưng thanh âm lạnh lẽo của Cố Nhậm đã cắt ngang: “Nguyễn Nguyễn, em đã đồng ý với anh rồi.”

Bàn tay vẫn không chịu buông, khẳng khẳng giống như đứa trẻ đang đòi kẹo. Nguyễn Ân đột nhiên nhớ lại quãng thời gian đầu ở Mỹ, khi cô tuyệt thực hình như cũng bướng bỉnh như thế này? Ấu trĩ, ích kỷ! Ngày ấy, Cố Nhậm đã phải tốn bao nhiêu công sức để mà nhẫn nại, để mà thông cảm, để mà bao dung cô? Anh đã phải dùng bao nhiêu lời ngon ngọt để dỗ dành cô? Nghĩ đến điều đó, Nguyễn Ân lại mềm lòng.

Muộn một chút chắc không sao đâu?

Thế là, cô ngồi xuống.

Lần này, ở lại đến tận chín giờ tối. Chiếc bình truyền dịch tựa như không bao giờ hết, cứ bình này nối tiếp bình kia. Nguyễn Ân bắt đầu nôn nóng, cầm di động ra khỏi phòng bệnh gọi điện cho Cố Tây Lương.

Chuông mới reo một tiếng đã có người nghe.

“A lô.”

Nguyễn Ân thấp thỏm.

“Tây Lương...”

“Nói.”

Anh đang đợi cô, thành thật giải thích.

Nhưng...

“Biên tập viên mời ăn cơm, giờ chắc em chưa về được...”

Đầu dây bên kia im lặng. Nguyễn Ân dường như có thể nghe thấy tiếng hít thở của anh.

Cô cả gan thăm dò.

“Anh!”

Giọng nói của Cố Tây Lương lại vang lên, truyền tới lỗ tai Nguyễn Ân. Ngữ điệu không gấp, cũng chẳng bình lặng, mà là cực kỳ lạnh lẽo, một sự lạnh lẽo vô tận.

“Đột nhiên anh nhận ra bản thân thật ngu ngốc. Nguyễn Ân, em cũng vậy, ngu ngốc đến mức liên tiếp bị tổn thương, liên tiếp thất vọng, rồi lại hi vọng.”

Sau đó là chuỗi tí tí liên hồi báo hiệu cuộc gọi đã bị ngắt. Đầu óc Nguyễn Ân ong ong.

Cô ngỡ mình nghe nhầm, hoặc là Cố Tây Lương nhận nhầm người. Bằng không, vì sao anh lại vô duyên vô cớ nói những lời khó hiểu như thế? Thế nhưng không phải, anh gọi chính xác tên cô, Nguyễn Ân, không phải Nguyễn Nguyễn, càng không mang theo bất cứ cảm xúc nào.

Cảm nhận được đã xảy ra chuyện gì. Nguyễn Ân rất sợ hãi.

Ninh Lam Nhân đang ngồi ở sofa nghe tin tài chính, bất ngờ nhận được điện thoại của Cố Tây Lương. Cô mở to mắt, lập tức nghe máy.

“Giám đốc?”

Anh không hề vòng vo mà nói thẳng vào việc chính.

“Tôi đang ở dưới nhà cô, cùng tôi đến bệnh viện một chuyến.”

Có những niềm hạnh phúc tựa chiếc đồng hồ cát, chậm rãi chảy, chậm rãi đếm ngược.

Năm, bốn, ba, hai, một...

Chuyện gì cần xảy ra thì cuối cùng vẫn xảy ra, bất kể bạn đã chuẩn bị tâm lý đón nhận hay chưa. Cuộc đời này vốn thích chơi trò đánh bất ngờ.

Cố Tây Lương đột ngột cúp máy, Nguyễn Ân đứng ngây ngốc ngoài cửa chừng nửa phút mới định thần lại, sau đó hoảng loạn quay vào phòng bệnh.

Trông thấy gương mặt cô, Cố Nhậm mới thở phào một hơi. Anh cứ tưởng cô đã đi rồi, cứ tưởng mình lại một lần nữa thua cuộc. Thấy Nguyễn Ân thấp thỏm ngồi xuống bên giường, trên mặt viết rõ mấy chữ hồn bay phách lạc, anh gạt mấy sợi tóc mái lòa xòa trước mặt cô, nói: “Sao thế? Trời lạnh sao em lại đổ mồ hôi?”.

Nguyễn Ân đưa tay lên quệt trán, bấy giờ mới nhận ra trán mình đã ướt đẫm mồ hôi, bất giác trong lòng dâng lên nỗi sợ hãi. Cô hi vọng mình nghe nhầm, hi vọng vừa rồi chỉ là ảo giác. Nhất định thế.

“Không biết, em không biết...”

Ánh mắt cô không che giấu được tâm trạng hoảng loạn.

Cố Nhậm đã đoán được cô gọi điện cho ai, cũng lờ mờ đoán được nội dung ra sao. Anh có chút không đành lòng, còn cả một chút đau đớn. Cơ hồ như không kịp cân nhắc, không kịp nghĩ ngợi, vươn tay đặt sau gáy Nguyễn Ân, khẽ kéo cô lại gần rồi hôn lên trán.

Sau đó, cửa phòng bệnh bị mở ra, bắt đầu một vở hài kịch mới.

Trong ván cờ tình cảm, ai cũng đã từng cân trọng cân nhắc xem rốt cuộc nên làm thế nào mới có thể chung sống hòa thuận với người kia. Là yêu nhau sâu đậm, chiếm đoạt đối phương?

Sự xuất hiện đột ngột của Cố Tây Lương như một cơn sóng thần đáng sợ. Đương nhiên, điều đó chỉ đúng đối với một mình Nguyễn Ân, người còn lại chỉ thoáng ngạc nhiên một chút. Nguyễn Ân còn chưa hết kinh hãi sau nụ hôn kia thì hình ảnh Cố Tây Lương đã xuất hiện trong tầm nhìn. Thế nhưng từ lúc bước vào cửa, ánh mắt anh chưa hề dừng lại trên người cô.

Cố Nhậm nửa vô tình nửa cố ý liếc Nguyễn Ân, rồi lại nhìn sang cậu em trai ruột của mình, đang định lên tiếng thì Cố Tây Lương đã nói trước: “Không cần nhìn người khác. Không ai nói gì với em cả”.

Người khác, người khác, người khác...

Không thể phủ nhận, hai chữ ấy như một lưỡi dao, đâm thủng trái tim Nguyễn Ân, đau đớn vô cùng.

Rõ ràng hôm qua hai người còn dùng vòng tay của mình sưởi ấm cho đối phương, rõ ràng đêm qua còn ngọt ngào không muốn dứt, vậy mà lúc này đã trở thành người khác.

Đây là lần đầu tiên Cố Nhậm bị người khác cạnh khước đến mức không nói được lời nào, anh cứng nhắc mở miệng: “Không liên quan tới Nguyễn Nguyễn, chỉ tại anh không muốn mọi người phải lo lắng”.

Nguyễn Nguyễn.

Chẳng lẽ anh không biết, cái tên ấy thốt ra từ miệng anh khiến tôi khó chịu đến cỡ nào?

Cố Tây Lương cười khẩy, thái độ hoàn toàn đối lập với dáng vẻ đứng đắn của mình.

“Sao anh lại nói thế? Anh là anh trai em, sức khỏe của anh vốn là chuyện em nên quan tâm.”

Cố Nhậm không phủ nhận: “Ông ngoại có biết không?”

Cố Tây Lương ngồi xuống mép giường bên kia, đối diện với Nguyễn Ân, tỏ ra rất nhẫn nại trả lời từng câu hỏi của Cố Nhậm.

“Đương nhiên là không”, giọng anh bỗng dưng trầm xuống, “Em làm sao dám để ông biết rằng, đứa cháu ngoại mà ông luôn tin tưởng, luôn cho rằng là người chín chắn, lại nghiêm nhiên đem sức khỏe của mình ra làm trò đùa chỉ vì chuyện yêu đương? Nếu ông biết sự thật, chắc chắn sẽ phẫn nộ đến mức ngất lịm. Lúc ấy, sợ rằng người phải nhập viện lại là ông”.

Câu nói của Cố Tây Lương khiến thần trí Nguyễn Ân trở nên mờ mịt. Thế là thế nào? Cô thật sự không hiểu, không hiểu gì hết.

Cố Nhậm nhíu mày: “Anh không hiểu ý chú”.

Cố Tây Lương không trả lời mà quay đầu đi, gọi Ninh Lam Nhân ở ngoài kia vào.

Ninh Lam Nhân cầm một tập tài liệu trong tay, đứng yên về chần chừ. Lúc này cô ta có phần kích động. Một người đàn ông, vì người mình thích mà có thể làm cả chuyện này? Là anh ấy quá mạnh mẽ, hay những người

khác không đủ dũng cảm? Có lẽ, chỉ khi nỗ lực hết sức như vậy, về sau bản thân mới không cảm thấy hối hận chẵng?

Thấy Ninh Lam Nhân bất động, Cố Tây Lương cau mày gọi tên cô ta một lần nữa. Lúc này Ninh Lam Nhân mới kiên định đi vào, giao tập tài liệu cho Cố Nhậm.

Tiếp đó, Cố Tây Lương được chứng kiến một cú thay đổi ngoạn mục trên vẻ mặt người đàn ông đối diện.

Anh trai, có thể thương thức sắc mặt này của anh, quả nhiên là không dễ dàng.

Quảng tập tài liệu lên đầu giường, Cố Nhậm giận dữ nói: “Mày điều tra anh?”

Một khi đã nói trắng ra rồi thì Cố Tây Lương cũng không cần vờ tỏ ra lịch sự với đối phương nữa, anh đứng dậy, vẻ mặt lập tức trở nên lạnh băng, ra một đòn cuối cùng, đẩy tất cả mọi người vào địa ngục.

“Không điều tra thì sao em biết được loại kháng thể mà mỗi tuần một lần anh đều đến bệnh viện để truyền thực ra chỉ là một loại vi ta min rất phổ biến? Không điều tra thì sao em biết được cái gọi là ung thư gan kia chỉ là một màn giả tạo có chủ ý?”

Đoàng!

Cố Tây Lương vừa dứt lời, Nguyễn Ân gần như ngất xỉu.

Làm ơn ai đó hãy nói với cô đây không phải là sự thật! Bao nhiêu lo lắng của cô dành cho Cố Nhậm, bao nhiêu lừa dối của cô đối với Cố Tây Lương, đều chỉ vì một màn lừa gạt này ư? Đúng là câu chuyện cười hay ho nhất mà cô từng gặp trong đời này.

Ánh mắt vô thức phóng về phía Cố Nhậm nhưng anh né tránh, áy náy lại áy náy, giống như đang nói với cô hai chữ: xin lỗi. Bỗng cô nhớ đến đêm Giáng sinh ấy, bản thân tràn đầy tin tưởng mà nói câu: “Cố Nhậm mà em biết, sẽ không nói dối em”.

Hóa ra, lòng tin dành cho một người lại dễ dàng bị chà đạp đến vậy.

Cố Tây Lương vẫn không dừng lại, giọng nói cuốn hút tiếp tục vang lên giữa căn phòng tĩnh lặng.

“Anh trai thân mến, một lần nữa nhờ có anh mà em học thêm được một điều, không được tin tưởng bất cứ ai.”

Sau đó, anh nhìn thẳng vào đôi mắt của Nguyễn Ân, lặp lại: “Bất cứ người nào!”.

Giống như lúc xuất hiện, Cố Tây Lương đột ngột biến mất. Trên gương mặt tuấn tú không hề có lấy một chút lưu luyến.

Câu nói vừa rồi là anh nói cho Nguyễn Ân nghe. Cô gần như vô thức đuổi theo Cố Tây Lương, giữ lấy cánh tay anh, đôi môi mấp máy muốn giải thích. Nhưng biết nói gì đây? Vốn không hề có hiểu lầm, cho dù xuất phát từ bất kỳ lý do gì đi chăng nữa thì vẫn là cô đã nói dối anh, hết lần này tới lần khác.

Cố Tây Lương quay đầu, ngập ngừng một lúc rồi nói: “Nguyễn Ân, em còn nhớ mình từng nói gì với Diệc Thư không? Em nói, vì cô ấy không tin tưởng anh nên bọn anh mới để mất nhau. Vậy hiện tại em thì sao?”.

...

“Em biết điều gì khiến anh đau lòng không? Không phải là những lời nói dối của em, mà là, suy cho cùng, em cũng giống cô ấy năm xưa, không hề tin tưởng anh!”

...

“Nếu có, cho dù rất nhỏ thôi, thì chuyện như hôm nay đã chẳng xảy ra! Anh đã cố gắng bảo vệ em, không để em chịu bất cứ nỗi ám ức nào, không để em bị tổn thương thêm lần nào nữa, nhưng em liên tiếp đẩy anh tới trước họng súng.”

...

“Anh vô dụng đến vậy ư? Không đáng được tin tưởng đến vậy ư?”

Cố Tây Lương lúc nói những lời này, đã hoàn toàn đánh mất phong độ bấy lâu của mình.

Anh chậm rãi tách bàn tay của Nguyễn Ân, đi vào thang máy vừa mới mở ra, Ninh Lam Nhân theo sau. Mãi đến khi hai người đã đứng trong thang máy, Nguyễn Ân mới định thần lại, nhưng cánh cửa đã khép vào. Gương mặt lạnh băng của Cố Tây Lương dần dần bị che khuất, rồi mất hẳn.

Cô vội vã nhào tới nhưng đã muộn. Không chịu từ bỏ, cô cứ đập tay vào cánh cửa liên hồi, đến nỗi cả bàn tay đều sưng đỏ. Cánh cửa kia dường như đã ngăn cách hai người ở hai thế giới khác nhau, không bao giờ mở ra nữa.

Nguyễn Ân cảm thấy có dòng chất lỏng chảy ra từ khóe mắt, sau đó một đôi tay từ sau lưng ôm lấy cô, giọng nói của Cố Nhậm vang lên trên đỉnh đầu: “Nguyễn Nguyễn, đừng như vậy, anh xin em!”.

Nguyễn Ân lập tức ép nước mắt chảy ngược vào trong, chậm rãi quay đầu lại, ánh mắt như đang nhìn một người xa lạ.

“Em cũng cầu xin anh, đừng quay lại khuấy đảo cuộc sống bình yên của em nữa!”

Nếu sự thật là một loại tổn thương, thì lời nói dối có thể được tha thứ hay không? Không ai có nghĩa vụ phải tha thứ cho sự dối trá ấy.

Cố Tây Lương lại bị một cảm giác phẫn uất làm cho ngộp thở. Lần đầu tiên là khi nghe tin Nguyễn Ân chết mà mất hết ý chí, tiếp theo chính là lần này.

Hình ảnh cô hoảng hốt đuổi theo lại thấp thoáng hiện lên trong đầu, Cố Tây Lương kéo cà vạt, cởi áo vest. Ninh Lam Nhân lặng yên đứng bên cạnh theo dõi từng động tác của anh. Cố Tây Lương lúc này hoàn toàn khác với khi anh nghiêm trang trong bộ comple lịch lãm, cả người toát lên một vẻ gợn cảm mạnh mẽ.

Ra khỏi thang máy trong trạng thái thất thần, Cố Tây Lương không cẩn thận va vào một gã cao to lỗ mãng. Đối phương khinh khỉnh lên tiếng chửi mắng. Cố Tây Lương chẳng nghe rõ gã lầu bầu cái gì, chỉ cảm thấy bên tai ong ong, khiến tâm tình anh càng thêm phiền muộn. Anh ném chiếc áo vest xuống đất, quay đầu lại, tặng một cú đá lên cổ gã. Nhìn vẻ ngoài to lớn lực lưỡng nhưng thực chất người đàn ông kia khá “yếu điệu”, không thể chống cự được sự tập kích bất ngờ của Cố Tây Lương. Gã ngã nhào trên đất, miệng không ngừng chửi bới, Cố Tây Lương xông tới muốn đánh tiếp nhưng Ninh Lam Nhân đã kịp thời ngăn anh lại.

“Mặc dù ở đây là bệnh viện, bị thương có thể cấp cứu kịp thời, nhưng giết người là phạm pháp. Anh tỉnh táo lại đi!”

Tất cả mọi người đều không tỉnh táo, vì sao anh phải tỉnh táo? Thật nực cười.

Anh không phải thần thánh, càng không phải là không biết mệt.

Chương 27

Giữa những âm thanh huyền ảo, Cố Tây Lương ngồi ở quầy bar, uống cạn ly brandy trong tay. Lần đầu tiên bước chân vào cái nơi nhộn nhạo này, có lẽ, anh chỉ muốn mượn chính cái ồn ào của nó để xua đuổi nỗi phiền muộn trong lòng.

Dù sao thì brandy cũng là rượu mạnh, Cố Tây Lương một ngụm uống cạn, không tránh khỏi bị sặc. Ninh Lam Nhân nhíu mày, chịu nỗi đau tình trường, nhất định cứ phải chuốc cho mình say mềm mới được ư?

Ninh Lam Nhân giằng lấy ly rượu trong tay Cố Tây Lương, giọng điệu cũng không câu nệ như một cấp dưới nói chuyện với cấp trên: “Không muốn nói được nữa phải không?”.

Cố Tây Lương liếc nhìn cô ta, giật lại ly rượu, anh gõ nhẹ lên mặt bàn, nhân viên phục vụ rót rượu vào ly. Ninh Lam Nhân không nói gì, tiếp tục cướp lấy cái ly đầy, vẻ mặt của cô ta lúc này hiện lên vẻ kiên quyết rất giống ai đó.

Cố Tây Lương cũng rất muốn chuốc mình say, nhưng không thể, anh rất tỉnh táo, không hề đồ đến nỗi nhận nhầm người. Có lẽ, nếu đối phương là Nguyễn Ân, anh thật sự sẽ nghe theo cô.

Không uống rượu đã là gì? Anh thậm chí còn có thể vì cô mà mất đi cả lý trí nữa kia mà!

Không muốn tiếp tục chơi trò cướp giật với Ninh Lam Nhân, Cố Tây Lương yêu cầu nhân viên phục vụ lấy cho mình một cái ly khác. Ninh Lam Nhân đành chịu, cô ta chỉ có hai bàn tay, dù có thể cướp được cái ly nữa, nhưng ly tiếp theo thì sao? Đối đầu với người đàn ông này, chắc chắn người chịu thiệt sẽ là cô ta, vì thế Ninh Lam Nhân đặt chiếc ly trở lại chỗ cũ.

Cố Tây Lương uống một ngụm rượu, chậm rãi hỏi: “Sao cô còn chưa đi?”

Có nên nói ra không? Nên không?

Ninh Lam Nhân do dự. Những lời một khi đã nói ra có lẽ chờ đợi cô ta ở phía trước sẽ là con đường không lối quay đầu.

Nhưng chẳng phải từng có người nói thế này, tình yêu là tất cả! Vì yêu mà trở nên ngu ngốc nào có đáng gì? Vì yêu mà sẵn sàng lao đầu vào

chỗ chết cũng đâu có sao? Nếu đã đi bước đầu tiên thì cho dù có đâm vào bức tường cũng không được phép quay đầu.

“Tôi nghĩ anh cần một người ở bên an ủi.”

Ly rượu vừa đặt bên môi chợt khựng lại. Cố Tây Lương quay đầu, mắt nheo lại, sau đó nở nụ cười. Anh nhìn chằm chằm Ninh Lam Nhân, giọng nói đầy mê hoặc: “Cô thích tôi?”

Giống như biết trước sẽ nhận được câu hỏi này, Ninh Lam Nhân chỉ mất một giây chần chừ rồi kiên định đáp: “Đúng”.

...

“Em thích anh! Anh đừng hỏi lý do, vì chính em cũng không biết. Thích một người, đôi khi cần rất nhiều thời gian, đôi khi lại là chuyện xảy ra chỉ trong một cái chớp mắt.”

Cố Tây Lương nhếch môi, lại uống một ngụm rượu. Thơm nồng một cách kỳ lạ.

“Tôi không hỏi cô lý do, nhưng tôi có thể hỏi cô, cô thích tôi nhiều đến mức nào được không?”

Thực ra, câu hỏi này vốn là điều mà Cố Tây Lương rất muốn hỏi Nguyễn Ân. Anh cũng tha thiết muốn hỏi cô: rốt cuộc anh có tài đức gì hơn người mà khiến em hết lòng yêu như vậy?

Chỉ có điều, không biết anh có còn cơ hội để hỏi cô nữa hay không.

Ninh Lam Nhân mím môi, rất lâu mới mở miệng: “Anh thử xem chẳng phải sẽ biết ngay sao?”.

Nhận được một lời mời mọc trực tiếp như vậy, lại là của một cô gái có tài, có sắc, có cá tính, thử hỏi mấy người đàn ông sẽ từ chối?

Cố Tây Lương chớp mắt một cái, nói: “Cô chắc chắn?”.

“Chắc chắn.”

Trong một căn phòng ở khách sạn Khải Duyệt.

Cố Tây Lương đứng bên cửa sổ, ngắm nhìn làn xe cộ lao đi dưới ánh đèn đường vàng vọt. Một người đàn ông đang vội vã chạy về phương hướng nào đó, anh ta đang đuổi theo điều gì? Ai đang đợi anh ta sao? Người yêu? Con gái? Hay là vợ?

Danh từ cuối cùng trong chuỗi suy đoán kia khiến bụi gai trong ngực Cố Tây Lương nhanh chóng mọc lên um tùm.

Cô sẽ chờ anh ư? Giống như tối nay anh ở nhà chờ cô, thấp thỏm, và tuyệt vọng...

Cảm nhận được một vòng tay ôm lấy mình từ phía sau, mức độ lỏng chặt không phải là của cái ôm anh đã quen thuộc kia. Cố Tây Lương bất giác nhíu mày, không hề do dự gạt tay đối phương ra, sau đó quay đầu lại.

Ninh Lam Nhân mới tắm xong, trên người quấn một chiếc khăn bông thật to. Cô ta không ngại thơ đến mức cho rằng đến khách sạn cùng một người đàn ông chỉ để tán gẫu, cô ta đã chuẩn bị sẵn tinh thần. Cố Tây Lương nhìn chằm chằm người phụ nữ trước mặt, mi mắt đóng lại chốc lát rồi mở ra.

“Hỏi lần cuối cùng, cô xác định?”

Thật nực cười. Cô ta đã đi tới bờ vực rồi, chẳng lẽ còn muốn quay đầu ư? Ninh Lam Nhân không đáp, mà hỏi ngược lại: “Nếu không xác định thì em theo anh tới đây làm gì?”.

Sau đó, Ninh Lam Nhân cảm nhận được gương mặt kia mỗi lúc một gần sát lại, cô ta lần nữa chủ động ôm lấy bờ vai anh.

Ánh đèn trong mỗi ô cửa lần lượt tắt lịm, cả thành phố chìm vào cái âm đạm của đèn đường.

Do dự, phản bội, ngoài ý muốn. Chỉ cần một lần, cũng đủ để khiến tình yêu tàn lụi.

Taxi dừng trước cửa nhà, Nguyễn Ân trả tiền rồi xuống xe, vội vàng chạy vào trong nhà, nôn nóng muốn tìm bóng dáng người kia.

Vừa đứng trước cửa lớn, cô sững người.

Có lẽ từ lúc chào đời đến nay, đây chính là cảnh tượng tuyệt vời nhất mà cô từng được chứng kiến.

Con đường nhỏ dẫn lối vào cửa biệt thự được trải đầy cánh hoa hồng bạch, tầng tầng lớp lớp chồng chất lên nhau, rất dày, đến nỗi không thể nhìn thấy mặt đường, chỉ có một màu trắng tươi đẹp ngập trong mắt.

Hai bên là những khóm cây nhỏ xếp so le, tất cả đều là đèn ngũ sắc, bên này mờ thì bên kia sáng, đối đi đối lại liên tục. Rõ ràng chỉ là một đoạn

đường đi mất mười giây, nhưng Nguyễn Ân lại tốn những mười phút mới đi hết.

Lấy chìa khóa ra mở cửa, điều cô hi vọng chính là được nhìn thấy Cố Tây Lương đứng ở ngay cửa, anh tươi cười nói với cô: “Nguyễn Nguyễn, thực ra anh không hề giận em, vừa nãy bị anh dọa sợ lắm phải không?”

Thế nhưng, không có. Cả căn nhà đều được bật đèn sáng trưng, tiếc rằng không có bóng dáng thân thuộc cô đang tìm kiếm.

Không có vòng tay ôm ấp.

Không có giảng hòa.

Thay dép, vào trong nhà, Nguyễn Ân mới phát hiện phòng khách, bếp, khắp mọi ngõ ngách đều được trải cánh hoa hồng bạch, cơ hồ những đóa hoa trắng thanh cao kia đều vì ai đó mà nở rộ trong một đêm.

Thời tiết đang rất lạnh, cho dù có đi khắp các cửa hàng hoa tươi trong thành phố cũng chỉ thấy lác đác vài bông hoa hồng, hơn nữa còn nhỏ chúm chím như quả cà, làm gì được tươi đẹp như trong mùa.

Mặt đất đầy hoa tươi thế này, rốt cuộc là ai làm và đã phải tốn bao công sức để hoàn thành?

Giẫm lên tấm thảm hoa hồng mà đi, Nguyễn Ân bước vào phòng ngủ. Cửa khép hờ, cô nhẹ nhàng đẩy, một màn kim tuyến vàng óng ánh ào ạt rơi xuống, vương trên tóc cô, trên vai cô. Đi tiếp vào trong, Nguyễn Ân chợt muốn bóp chết mình.

Cô đã quên, quên mất hôm nay là kỉ niệm ngày kết hôn của hai người.

Bức ảnh đi du lịch của hai người treo phía trên đầu giường đã được thay bằng bức ảnh cưới. Gương mặt cô dâu tràn ngập hạnh phúc, mặc dù chú rể hơi cứng nhắc, không hề có lấy một chút vui vẻ, nhưng giờ phút này Nguyễn Ân lại cảm thấy nó rất đáng trân trọng. Quan trọng hơn là, xung quanh khung ảnh được bao bọc bởi những bông hoa hồng bạch xếp thành hình trái tim cực lớn.

Bất chấp tất cả, Nguyễn Ân lấy di động, gọi tới số điện thoại của người đàn ông duy nhất được phân nhóm trong danh bạ, thậm chí muốn nói xin lỗi, xin lỗi. Ân nút gọi đi, Nguyễn Ân háp tấp kê di động bên tai, dường như sợ nghe sót mất chữ nào, miệng cô lầm nhảm: “Nhận đi... nhận đi...”.

Một lần lại một lần, giọng nữ thánh thót vang lên trong điện thoại: “Xin lỗi, thuê bao quý khách đang gọi đã tắt máy”.

Bao nhiêu kiềm chế suốt buổi tối cuối cùng cũng không chịu yên phận. Nguyễn Ân quẳng di động sang một bên, ngã nhào xuống chiếc giường mềm mại mà gào khóc.

“Là ai đã nói sẽ yêu thương, sẽ chiều chuộng em, là ai đã nói sẽ bù đắp gấp trăm lần những tổn thương mà em đã phải chịu đựng? Là ai đã nhân lúc em không phòng thủ mà cho em hi vọng, khiến em tin rằng anh vĩnh viễn không bao giờ rời xa em? Là anh, tất cả đều do anh làm. Anh biến em trở thành đứa trẻ được cưng chiều, nắng mưa không sợ, tất cả đều đã có anh lo liệu ổn thỏa. Anh khiến em ngộ nhận rằng, dù ngày tận thế có đến thật, anh cũng sẽ ôm chặt lấy em. Anh khiến em tin rằng, chỉ cần có anh, em đã có cả thế giới.”

...

“Là anh là anh là anh!... Nhưng hiện tại thì sao? Anh đang ở đâu?”

...

“Nếu khi em ở Mỹ, anh không xuất hiện trước mặt em, có phải lúc này em đã có một cuộc sống yên ổn rồi hay không? Ít nhất, ít nhất thì em không phải hi vọng rồi lại thất vọng... Nếu anh không xuất hiện, thì có lẽ em đã học được từ anh cái vẻ mặt hờ hững mà đem tất cả đau thương vùi sâu dưới đáy lòng, em cũng có thể tự mình búi tóc, tự mình lo liệu ngày ba bữa cơm, tự mình đến giờ đi ngủ.”

Nguyễn Ân kích động, là bởi vì cô sợ hãi, sợ rằng đoạn đường về sau thực sự chỉ còn lại mình cô độc bước. Cô biết anh không phải là không yêu cô, mà chỉ đang thất vọng về cô thôi. Cô biết người như Cố Tây Lương, để có thể yêu thương, nhượng bộ một người con gái, chắc chắn đã cần rất nhiều quyết tâm. Nguyễn Ân bỗng nhớ đến câu nói của Hòa Tuyết, *Anh ấy phức tạp, là bởi vì cậu chưa thực sự ném trái những dẫu đá, cạnh tranh, những lừa lọc, gian trá trong xã hội này. Nếu anh ấy không phức tạp như thế, làm sao có thể bảo vệ được sự bình yên trong lòng cậu, làm sao có thể đẩy lùi dòng tố ra xa cậu?*, cô ấy còn nói: Nguyễn Nguyễn, đến một ngày cậu sẽ biết, cả đời chỉ phải suy đoán tâm tư của một người là chuyện vô cùng hạnh phúc!

Không thể nhớ, lại càng nhớ. Tâm trạng mất kiểm soát, nước mắt Nguyễn Ân trào ra, cơ hồ kéo dài mãi không dứt.

Hiện giờ, ngay cả việc suy đoán nỗi lòng của anh, em cũng chẳng còn tư cách nữa rồi.

Chương 28

Ninh Lam Nhân yêu Cố Nhậm mười năm. Nói nhiều thì chẳng phải, nói ít cũng không đúng, tròn trịa một con số.

Ngày ấy, Cố Nhậm là một nhân tài năm thứ ba khoa tài chính ở đại học Colombia, nếu nhất định bắt cô phải miêu tả về anh, cô chỉ có thể dùng hai chữ “thâm trầm”. Không sai, là thâm trầm.

Đi giữa đám đông, anh có vẻ chín chắn, già dặn hơn bạn bè đồng trang lứa. Sự thật đúng là như thế, ngay từ lúc ấy, anh đã hiểu rõ bản thân mình muốn gì, không muốn gì, biết rõ thời điểm nào cần tiêu diệt, thời điểm nào cần cướp đoạt.

Ninh Lam Nhân gặp Cố Nhậm trong một lần tới nghe hội thảo ở khoa kinh tế. Hội trường rộng lớn có tất cả bốn cửa ra vào, cô ngồi ở hàng ghế cuối cùng, bất an, rụt rè giữa những gương mặt xa lạ. Khi đó cô vừa tốt nghiệp cấp ba, đang trong thời gian nghỉ nên mới có thể đến đây giúp ông anh trai chơi bài trắng hoa của mình điểm danh. Lúc giảng viên gọi đến tên, cô bịt mũi lại hô lên một tiếng, nào ngờ người con trai ngồi đằng trước quay đầu lại, nửa cười nửa không nhìn cô: “Em gái của Ninh Viễn?”.

Không ngờ bị hỏi, Ninh Lam Nhân sửng người mấy giây rồi ngây ngốc gật đầu. Điều khiến cô ngẩn ngơ chính là gương mặt kia hướng về phía mình mà mỉm cười. Cô chợt cảm thấy nhịp tim vừa gia tăng tốc độ, còn chưa kịp điều chỉnh lại tâm tình hỗn loạn kia thì đã nghe thấy tiếng người truyền qua micro vang lên trên sân khấu, giới thiệu những vị giáo sư và giảng viên kinh tế của các trường đại học tới dự thính, tiếp đó, cuộc hội thảo nhằm chán chính thức bắt đầu. Theo thông lệ thì có sáu câu hỏi được nêu lên trong suốt buổi, giáo sư sẽ gọi bất kỳ ai trong số điểm danh đứng lên trả lời. Rất không may, Ninh Lam Nhân bị gọi ngay câu đầu tiên. Giáo sư tóc bạc kêu tên ba lần: “Aaron”.

Không thấy ai đứng lên, Ninh Lam Nhân mới giật mình nhớ ra Aaron là tên tiếng Anh của Ninh Viễn. Chẳng khác nào sét đánh trên đầu, cô đã có thể dự đoán được Ninh Viễn sẽ đau xót thế nào khi nhìn điểm số của mình liên tục thấp xuống, sẽ gào khóc vì xấu hổ với các bạn học ra sao. Khi giáo sư gọi đến lần thứ ba, Ninh Lam Nhân thấy người con trai vừa nói chuyện với mình đứng bật dậy, tiếng Anh lưu loát chảy ra từ miệng anh, sắc mặt

thản nhiên: “Aaron vừa đi WC, em rất vui lòng thay cậu ấy trả lời câu hỏi này”.

Sinh viên này hình như khá được lòng các thầy cô, không ai thấy phản cảm vì anh ta tự ý đứng dậy nói. Câu trả lời có vẻ rất xuất sắc nhưng Ninh Lam Nhân nghe không hiểu lấy một chữ. Trước đó, cô chưa bao giờ nghĩ tới chuyện mình sẽ học kinh tế, thậm chí còn rất ghét cảm giác trên người toàn mùi tiền, nhất là người đàn ông được bao trùm bởi mùi tiền. Thế nhưng tất cả dường như đã đột ngột thay đổi tại khoảnh khắc này. Đáy lòng rung động mạnh mẽ.

Thấy người con trai phía trước ngồi xuống, Ninh Lam Nhân mím môi, nghiêng đầu nói cảm ơn. Đối phương không có ý định nhiều lời, chỉ gật nhẹ đầu rồi tiếp tục đọc tập tài liệu tiếng Anh. Từ vị trí ngồi của mình, Ninh Lam Nhân có thể nhìn thấy đường nét nửa khuôn mặt góc cạnh, sắc sảo của anh. Về sau, cô từng được nghe một câu: người tôi yêu có gương mặt nhìn nghiêng tuấn tú nhất trên đời. Lúc ấy, vừa nghe câu này, cô đã thích ngay lập tức.

Chưa kịp thu lại ánh mắt, Ninh Lam Nhân đã nghe thấy một sinh viên Trung Quốc ngồi bên cạnh anh lên tiếng đùa giỡn: “Úi chà, cô bé đằng sau vẫn còn đang ngắm cậu kìa!”.

Cố Nhậm hờ hững, chẳng buồn nhìn người kia, chỉ khẽ phun ra hai chữ: “Ấu trĩ!”.

Nghe từ miệng người khác, Ninh Lam Nhân mới biết người con trai đầu tiên khiến trái tim cô đập sai nhịp tên gọi là Cố Nhậm.

Sau ngày hôm ấy, cả kỳ nghỉ dài được cô dùng vào việc ru rú trong nhà đọc sách kinh tế, tài chính. Những con số dài dằng dặc, những thuật ngữ chuyên ngành khó hiểu, quả thực khiến cô mất ăn mất ngủ. Cơ thể vốn đã chẳng có da có thịt, Ninh Lam Nhân càng ngày càng gầy đi.

Sau đó là cuộc theo đuổi kéo dài dằng dặc mười năm.

Mỗi lần sinh nhật, Ninh Lam Nhân đều có một điều ước. Năm đầu tiên, cô ước có cơ hội tiếp cận anh, được như ý nguyện. Năm thứ hai, cô ước anh có thể quan tâm cô một chút, cũng được như ý nguyện. Năm thứ ba, cô hi vọng hai người không bị mất liên lạc, đó là năm Cố Nhậm tốt nghiệp, quyết định hùn vốn với mấy người bạn mở một công ty ở Washington, bắt đầu tự lực gây dựng sự nghiệp. Tiếp theo đó là năm Ninh

Lam Nhân hai mươi hai tuổi, đến lượt cô ra trường. Ngay sau hôm nhận bằng, cô đã một mình lặn lội đến Washington, gặp đúng dịp Nhân Đạt có đợt tuyển nhân sự, chức vị trưởng phòng tiêu thụ. Lấy hết can đảm, Ninh Lam Nhân tham gia ứng tuyển.

Cô sẽ mãi mãi nhớ kỹ ánh mắt kinh ngạc của Cố Nhậm khi anh nhìn mình. Vậy là cuối cùng, bằng thực lực của chính mình, cô đã có thể đến gần anh, biết đâu cô cũng sẽ có cơ hội đích thân nói với anh rằng: Cố Nhậm, em luôn luôn nỗ lực, nỗ lực đến một ngày nào đó có thể xứng đôi với anh.

Thời điểm đó, sự nghiệp của Cố Nhậm đã ổn định, sự xuất hiện đột ngột của Hà Diệc Thư là một cú đả kích rất lớn đối với Ninh Lam Nhân. Bởi lẽ nhiều năm qua, bên cạnh Cố Nhậm chẳng hề có một bóng hồng nào, chắc chắn là vì anh không muốn. Thế nên, những bông hoa đại ngoài kia chẳng thể nào tới gần anh, chứ đừng nói được ở trong nhà anh.

Thực ra, Ninh Lam Nhân chỉ được gặp Hà Diệc Thư vài ba lần, nhưng nhìn thoáng qua cũng đủ biết đó là một cô gái thông minh, dù không mở miệng nói thì khóe mắt vẫn khiến người đối diện hiểu ra ý tứ của cô.

Ninh Lam Nhân không tránh khỏi sợ hãi và thất vọng. Nhưng cô không từ bỏ, cô lấy dũng khí thử thăm dò Cố Nhậm. Câu trả lời của anh luôn là: “Bạn gái của em trai”.

Không giải thích dài dòng, nhưng giọng điệu dửng dưng của anh khiến Ninh Lam Nhân cảm thấy nhẹ nhõm phần nào.

Cô chờ đợi. Năm năm liền sớm chiều ở chung một tòa nhà với Cố Nhậm. Trước tới giờ, cô vẫn luôn bội phục bản thân, bội phục mình có thể không nản lòng, không oán thán một câu mà lặn lội chờ đợi lâu như vậy, thậm chí còn không chắc đối phương có biết được tình cảm của mình dành cho họ hay không. Biển gầm gió lốc cũng chẳng thể thắng được sự quyết tâm của cô. Cô tưởng rằng, chỉ cần ở bên anh như vậy là tốt rồi, nhất định sẽ có một ngày ánh mắt anh dừng trên người mình, sau đó tỉnh ngộ nhận ra rằng: hóa ra em ở đây.

Thế rồi Nguyễn Ân xuất hiện. Nguyễn vọng của cô bị vỡ vụn hoàn toàn.

Ninh Lam Nhân có thể cảm nhận được, tình cảm của Cố Nhậm đối với Nguyễn Ân rất đặc biệt, thậm chí rất nhiều lần đến nộp báo cáo, cô đều thấy anh gọi một cuộc điện thoại, vẻ mặt dịu dàng, giọng nói ôn hòa mà căn

dẫn người đầu dây bên kia. Thái độ ấy của anh khiến Ninh Lam Nhân suýt nữa không khống chế nổi bản thân. Trước kia cô bắt chắp bị mất thể diện, cuối tuần nào cũng chạy đến nhà anh làm những việc mà một cô bạn gái nên làm, mua đồ về nấu cơm cho anh, lấy cơm là chăm lo cho dạ dày của anh.

Cố Nhậm thông minh như thế, sao không nhận ra tâm tư của Ninh Lam Nhân? Nhưng anh chỉ coi cô như một người em gái, nhiều hơn, anh không muốn dính dáng. Thế nên, lúc đầu anh cố tình tỏ thái độ cự tuyệt, sau vài lần nói mà đối phương không chịu nghe, anh đành từ bỏ, để mặc cô làm gì thì làm.

Nhưng sau khi Nguyễn Ân xuất hiện, Ninh Lam Nhân không tới nhà anh nữa. Không phải cô không muốn, mà là vì Cố Nhậm lên tiếng.

Một lần kết thúc cuộc họp, Cố Nhậm gọi cô ở lại. Ninh Lam Nhân đang thầm vui mừng thì nghe thấy một câu của anh: “Về chuyện ăn uống, anh đã thuê người giúp việc rồi, sau này thật sự không cần em mất công chạy qua chạy lại nữa.”

Làm việc chung nhiều năm, Ninh Lam Nhân hiểu rõ nguyên tắc của Cố Nhậm – không thích dây dưa. Trước đây chỉ là anh cảm thấy không cần thiết, nhưng hiện tại có thêm một người, một người mà anh muốn quan tâm, thế nên anh có thể tàn nhẫn làm bất cứ chuyện gì. Giây phút ấy, Ninh Lam Nhân cảm thấy đôi chân mình run rẩy.

Sau đó, cô không tới nhà anh nữa, cô sợ sự xuất hiện của mình gây ra hiểu lầm gì đó, rồi anh sẽ ghét cô, sẽ cho rằng cô là người phụ nữ nhiều toan tính. Cô nhớ rõ từng có lần hỏi anh về tiêu chuẩn chọn bạn gái, anh chỉ trả lời bằng một từ: “Đơn thuần”.

Sự đày đọa ấy cứ kéo dài một năm trời, cho đến khi Cố Tây Lương đến, và mang Nguyễn Ân đi.

Đêm đó là lần đầu tiên Ninh Lam Nhân tận mắt thấy một Cố Nhậm hồn bay phách lạc. Cô dìu anh từ quán bar về căn hộ nhỏ của mình, để mặc anh ôm ghì lấy mình nhưng trong miệng không ngừng kêu tên: Nguyễn Nguyễn.

Anh gào thét đến đứt từng khúc ruột, còn cô, nghe mà đau tận tim gan.

Ký ức về đêm ấy, thực lòng Ninh Lam Nhân có phần mơ hồ, cô không còn nhớ rõ ai là người chủ động hôn. Biểu tượng cho sự thuần khiết

gìn giữ suốt hai mươi sáu năm, cuối cùng đã nở rộ trên tấm ga trải giường trắng tinh.

Sau khi sự việc xảy ra, cô nhìn thấy trong đôi mắt anh một nỗi ân hận. Bao nhiêu năm nay bên cạnh Cố Nhậm chỉ có một người con gái, nhưng cô không quan tâm, cô biết đây chỉ đơn giản là nhu cầu thể xác. Xưa nay anh không hề động vào người bên cạnh, ít nhất, người mà anh không muốn động vào nhất chính là cô.

Năm giờ sáng, Cố Nhậm tỉnh lại. Nhìn người con gái ngủ say bên cạnh, anh lặng im đứng dậy, mặc quần áo. Bước chân khựng lại trước cửa phòng rất lâu, cuối cùng cũng vẫn bỏ đi, thậm chí không một lời xin lỗi.

Ngay khi anh ra khỏi phòng, Ninh Lam Nhân mở mắt, âm thầm thở phào một hơi, cảm thấy may mắn vì anh không xin lỗi, bởi vì thứ mà cô không cần nhất chính là lời xin lỗi. Dù sao, tất cả đều là do cô tình nguyện.

Quá yên tĩnh, yên tĩnh đến mức cô cảm thấy sợ hãi. Cô mở đài, nghe âm nhạc phát ra từ một kênh nào đó.

Đó cũng là lần đầu tiên cô nghe ca khúc: *Mười năm*.

Từ một đứa trẻ không rõ cha mẹ là ai, cô được nhà họ Ninh nhận làm con nuôi, được đối đãi chẳng khác nào con gái ruột. Từ nhỏ tới lớn, Ninh Lam Nhân không ngừng phấn đấu, lực học luôn đứng đầu, sự cố gắng của cô nhiều hơn người bình thường gấp bội. Lên đại học, cô lại càng nỗ lực hơn là vì Cố Nhậm. Vì thế, trong cuộc sống thường nhật, ngoài học với học, cô dường như không có bất cứ thú vui hay trò giải trí nào khác. Người ta gọi cô là nữ nhân tài phố Wall, khen cô thông minh tài giỏi, đó là bởi họ không hề biết đằng sau những điều ấy cô đã phải trả giá nhiều đến mức nào. Chẳng ai vừa sinh ra đã thông minh, nếu thật sự có, thì vì sao cô không tìm được cách nào để níu giữ trái tim một người?

Giọng hát đầy nam tính chậm rãi vang lên từ radio, tựa như đang kể lại một câu chuyện cũ ngập tràn tiếc nuối.

Nếu đã không thể giữ lại hoài bão ấy, vì sao lúc rời xa lại không vừa hưởng thụ, vừa rơi nước mắt.

Mười năm về trước, anh không quen biết em, em không thuộc về anh. Chúng ta đều giống nhau, ở bên cạnh một người xa lạ, đi hết đoạn đường quen thuộc.

...

Nước mắt sắp trào ra đến nơi thì cửa phòng thành linh bị mở. Trên người chỉ có chiếc áo sơ mi, áo vest không biết đã vút ở đâu, trán anh ướt đầm mồ hôi, có lẽ vừa rồi đã vận động quá kịch liệt. Anh dựa vào thành cửa mà thở dốc, rất lâu, anh mới cúi đầu nói: “Chúng ta kết hôn đi!”.

Câu nói mà cô chờ đợi từ lâu lắm rồi, không ngờ lại được nghe trong tình huống này. Là vui mừng hay khổ sở? Hẳn là cô nên vui, hẳn là nên nhào tới ôm đối phương thật chặt. Nhưng, Ninh Lam Nhân không làm thế. Bởi lẽ anh nói ra những lời kia, anh thậm chí không dám nhìn thẳng vào mắt cô. Cô biết, đây chỉ là một cách chịu trách nhiệm, nhưng cuối cùng cô vẫn khom người nhìn vào gương mặt anh, mỉm cười kiên định: “Vâng”.

Ngày diễn ra hôn lễ, chú rể không xuất hiện.

Ninh Lam Nhân khoác trên người bộ váy cưới lộng lẫy, trái tim bị nỗi chờ đợi bóp nghẹt, thời gian càng lúc càng tới gần, những tiếng xì xào bàn tán vang lên bên tai càng lúc càng nhiều. Ông bà Ninh cũng là những người có tên tuổi trong giới thương nhân, về mặt họ lúc đó vừa phần nộ, vừa thương xót. Sau đó, điện thoại vang lên âm báo tin nhắn, bên trong chỉ có một câu nói vô dụng.

“Xin lỗi, Lam Nhân, anh xin lỗi.”

Cuối cùng vẫn chỉ đợi được câu nói mà cô không muốn nghe nhất.

Đúng rồi, sao cô lại quên mất chứ? Ngày cưới càng tới gần, vẻ thấp thỏm bất an càng hiện rõ trên gương mặt anh. Còn có tấm hình chụp một mình Nguyễn Ân đặt trên bàn làm việc. Cố Nhậm không hề có ý định giấu giếm cô cái gì, cũng không bận tâm như vậy có tàn nhẫn với cô hay không. Nói cho cùng thì, ván bài tình yêu này, cô đã thua triệt để rồi.

Cố Nhậm, ở bên cạnh em khiến anh khó chịu đến vậy ư? Anh sẽ tiếp tục yêu cô ấy như vậy ư? Nhưng làm sao đây, em không thể dừng yêu anh. Có phải con người ta đều thích bị coi thường như vậy không anh? Thứ không chiếm được luôn là thứ mình muốn sở hữu nhất. Vì thế, Cố Nhậm, em cũng muốn làm một việc vì anh! Ngoài việc giúp anh có được cô ấy, em thật sự không nghĩ ra được mình phải làm gì nữa.

Lần đầu tiên nhìn thấy Cố Tây Lương, Ninh Lam Nhân không tránh khỏi kinh ngạc. Mặc dù phong thái của hai người khác nhau nhưng vì là anh

em nên vẫn có những nét tương đồng, đặc biệt là khoe mắt và hàng lông mày.

Ngày đó thuận lợi được nhận vào làm ở Cố Thị, để lại ấn tượng đẹp trong mắt đối phương, nụ cười của người đàn ông ấy khiến Ninh Lam Nhân bất giác nhớ đến gương mặt Cố Nhậm. Cô nhéo chân mình một cái thật đau để ép mình tỉnh lại.

Cô cố ý đi giày cao gót để bị kẹt giữa khe cửa thang máy, muốn thử phản ứng của Cố Tây Lương. Nào ngờ anh rất tinh táo gọi điện cho tiếp tân đến giúp cô, còn thẳng thắn nói cho cô biết: “Vợ tôi rất hay ăn giấm chua”, rồi thì “Cô có thể nói tôi không phải người đàn ông lịch lãm, tôi xin tiếp thu”. Giây phút ấy, Ninh Lam Nhân đã hiểu ra, muốn xen vào giữa người đàn ông này và Nguyễn Ân, sẽ gặp vô vàn rắc rối. Cô làm rất nhiều chuyện, nói rất nhiều lời, nửa cố tình nửa vô ý muốn đối phương biết mình “thích” anh ta, thế nhưng Cố Tây Lương vẫn một mực duy trì khoảng cách với cô. Khi mọi chuyện không có biểu hiện tiến triển, nghĩ rằng ngày quay về Mỹ đã tới gần, Ninh Lam Nhân gần như sắp từ bỏ.

Vậy mà, buổi tối hôm ấy, tất cả tự hồ bị đảo lộn.

Cố Nhậm nằm trên giường bệnh, anh trông thấy cô, cô cũng trông thấy anh. Cả phòng bệnh không ai lên tiếng, hai người tự khắc làm như không quen biết nhau. Tiếp theo đó, Cố Tây Lương nổi giận với cô gái xinh xắn kia, đến nỗi đánh mất cả lý trí, lái xe đến quán bar uống rượu. Ninh Lam Nhân ở bên cạnh anh, nghe anh hỏi vì sao cô còn chưa đi, cô nói muốn an ủi anh, thế rồi, nước chảy thành sông.

Ninh Lam Nhân nhìn gương mặt người đàn ông sát lại gần mình. Trước đó, cô đã cài đặt điện thoại sẵn để ghi lại tất cả mọi chuyện đang diễn ra.

Cô nhắm mắt lại, cảm giác tội lỗi dâng cao ngút trời. Người ta nói, phá vỡ một mối nhân duyên sẽ bị đày xuống địa ngục. Nhưng chẳng phải vì Cố Nhậm mà cô đã bị đày xuống địa ngục rồi sao? Giờ không còn gì đáng sợ nữa.

Nụ hôn sắp chạm tới đối phương thì Cố Tây Lương dừng lại. Anh gạt tay Ninh Lam Nhân xuống, xoay người nhìn ra ngoài cửa sổ, một lúc sau mới lên tiếng, ánh mắt sâu thẳm và lạnh băng.

“Người ta thật sự có thể vì yêu một người mà không hối hận, không oán trách như vậy ư? Phải trả giá bằng cái gì cũng không bận tâm, cho dù đối phương chẳng quan tâm, chẳng báo đáp ư? Cho dù anh ta lừa dối cô, làm tổn thương cô, phớt lờ cảm nhận của cô, cô cũng có thể chịu đựng ư?”

Ninh Lam Nhân sửng sốt.

Cố Tây Lương quay đầu lại, mỉm cười.

“Nếu cô thật sự trở thành chị dâu của tôi, chưa biết chừng lại là chuyện tốt.”

Ninh Lam Nhân tròn tròn mắt.

Giọng nói của người đàn ông tiếp tục vang lên: “Ngạc nhiên à? Thực ra, lai lịch của cô, tôi đã điều tra rõ ràng từ trước khi cô vào làm việc ở Cố Thị. Cô lái xe rất chuyên nghiệp nhưng lại xuất hiện ở trường dạy lái xe, còn cố ý chạy về hướng Nguyễn Ân. Tôi từng thề rằng, không để bất cứ kẻ nào có cơ hội làm tổn thương cô ấy. Thế nên đương nhiên tôi sẽ không coi sự xuất hiện của cô chỉ là trùng hợp. Tôi không vạch trần ngay từ đầu chẳng qua là vì muốn xem xem, rốt cuộc thì một người có thể vì người mình yêu mà làm ra những chuyện như thế nào? Lần trước gặp mặt đại diện của công ty bên Thụy Sĩ, thực ra là tôi đã ngỏ ý muốn giám đốc Chúc thử cô một chút, không ngờ cô thật sự tình nguyện hi sinh bản thân để đổi lấy lợi ích cho Cố Thị. Tôi tin chắc cô đáp ứng cũng là vì muốn chiếm được cảm tình của tôi, từng bước từng bước gạt Nguyễn Ân ra ngoài. Sau đó, đợi khi cô ấy bị mất hết hi vọng, cô sẽ thông báo cho Cố Nhậm đến giậu đổ bình leo? Ninh Lam Nhân, kế hoạch của cô rất tốt. Thế nhưng, cô đã quá coi thường Cố Tây Lương tôi rồi”.

...

“Thực ra, tôi rất ngưỡng mộ cô. Hôm nay tôi cố ý đưa cô đến bệnh viện là muốn được xem kịch hay. Nhưng hai người kết hợp quá ăn ý, ngay cả một ánh mắt thừa thãi cũng không chịu cho đối phương.”

Thật kỳ lạ. Bị người ta vạch trần, Ninh Lam Nhân lại cảm thấy nhẹ nhõm. Bao nhiêu hổ thẹn với cô gái vô tội Nguyễn Ân kia cơ hồ tan biến không còn một chút.

Cô ta cười.

“Nếu đã quan tâm đến vậy, vì sao anh phải nặng lời với cô ấy? Rồi sau này không tìm lại được thì đừng có hối hận.”

Cố Tây Lương trầm ngâm: “Tôi biết, nguyên nhân lớn nhất là không bước qua được cửa của chính mình. Rõ ràng nói chỉ tha thứ cho cô ấy ba lần, hiện tại đã quá ba lần rồi nhưng lại không đành lòng. Chỉ có những lúc như vậy tôi mới hiểu rõ, có những thứ, không bao giờ mình từ bỏ được. Nhưng con người rất kỳ lạ, một khi đã bị thương, nhất định muốn đối phương cùng chịu đau với mình”.

“Với tính cách như cô ấy, sợ rằng đêm nay sẽ khóc rất thảm.”

Đúng vậy, anh biết chứ! Thông minh như anh làm sao không hiểu tình yêu của Nguyễn Ân đối với mình sâu đậm đến nhường nào? Thực ra anh chỉ tức giận, chỉ đau lòng mà thôi. Anh biết, cô chỉ có thể dựa vào anh, một mình anh.

Giữa thành phố cô quạnh và pha tạp này, đằng sau niềm vui của bất cứ ai cũng đều có một vết thương. Có người hong khô vết thương của mình dưới ánh mặt trời, lại có người, lặng lẽ gặm nhấm vết thương trong bóng tối u ám.

Nếu như cuộc đời này chỉ có thể hết lòng yêu thương một người, em nghĩ người đó nhất định là anh

Chương 29

Cô Tây Lương một đêm không về.

Bảy rưỡi sáng, Nguyễn Ân tỉnh dậy. Thế này đã là rất sớm so với thói quen ngủ nướng của cô rồi.

Đêm qua, cô khóc, khóc mãi, cho đến khi chìm vào chiêm bao. Trong mơ, cô thấy mình hoảng loạn truy đuổi. Có phải tâm trạng không tốt cũng sẽ tác động tới nội dung giấc mơ không?

Trở dậy, hình như bị cảm lạnh, Nguyễn Ân cảm thấy cuống họng khô khốc. Cô kéo chăn lên, với lấy di động, tiếp tục gọi vào số máy cả một đêm đều tắt.

Lúc này đã chẳng còn ôm hi vọng gì nữa, chỉ đơn giản muốn thử một lần. Không ngờ, cuộc gọi được kết nối.

“A lô.”

Giọng nói trầm âm từ đầu bên kia truyền tới khiến Nguyễn Ân giật mình. Chiếc di động cầm không chặt suýt nữa rơi xuống.

Một tiếng “a lô” lẩy lẹ qua đi, không có bất cứ thanh âm nào vang lên nữa. Nguyễn Ân nhất thời cũng không biết nói gì, cô căng thẳng, rồi lại sợ nếu không lên tiếng thì anh sẽ tắt máy, thế nên chỉ có thể hỏi băng quơ: “Anh... anh đang ở đâu?”

“Khách sạn.”

Hỏi, rồi đáp.

Cái danh từ kia lại càng khiến Nguyễn Ân thêm căng thẳng.

Khách sạn...

“Một mình?”

“Không.”

“Anh tới đó... gặp khách hàng à?”

Dứt lời, cô chợt nghe thấy tiếng cười châm chọc của Cô Tây Lương.

“Gặp khách hàng? Ở khách sạn? Giờ này?”

Ba câu hỏi liên tiếp đẩy trái tim của Nguyễn Ân xuống đáy vực.

Trước đây cô từng nghe không ít tin đồn tình cảm của Cố Tây Lương, nhưng sau khi kết hôn, anh hoàn toàn xứng với bốn chữ “giữ mình trong sạch”. Chơi đùa và tình cảm, anh luôn phân định rạch ròi.

Chỉ có điều, cô đã hỏi như vậy, đã chuẩn bị giả vờ như không có chuyện gì xảy ra như vậy, anh chẳng lẽ không thể nhân từ một chút sao?

“Thế anh gặp ai?”

Khẩu khí của người bên kia cũng dịu xuống, không còn giọng điệu khích bác nữa. Nhưng anh lại tàn nhẫn thốt ra hai tiếng: “Phụ nữ”.

“À, vậy anh tiếp tục đi.”

Nguyễn Ân chủ động cúp máy.

Khách sạn, phụ nữ.

Cố Tây Lương, anh cho rằng em sẽ tin ư? Tin rằng, khi thất tình anh sẽ đi tìm hoan lạc ư?

Sáng mùa đông, trời hửng nắng muộn, mãi tới tám giờ mà vẫn còn mờ mịt. Nguyễn Ân vào phòng tắm chỉnh đốn lại vẻ ngoài, sau đó đi dạo dưới ánh nắng yếu ớt của ngày đông.

Đi bao lâu? Cô không nhớ nữa, cô cảm thấy đáy lòng bình yên lạ, nhưng ngay bản thân cô lại không phát hiện ra, dọc đường đi, móng tay sắc nhọn sắp đâm thủng lòng bàn tay. Rốt cuộc thì cô vẫn sợ hãi, sợ anh thật sự đã ở bên người con gái khác. Cô tự hỏi, vì sao anh lại tàn nhẫn như thế? Ngay cả một cơ hội giải thích, một cơ hội hối hận cũng không cho cô? Chỉ để lại một câu nói rồi bỏ mặc cô quẩn quại trong địa ngục.

Vì sao anh nữ?

Rất nhiều cửa hàng ở bên đường bắt đầu mở cửa. Khu này bình thường khá náo nhiệt nhưng hiện tại lại thưa thớt người. Trời lạnh quá. Hơi vừa thổi ra, nháy mắt đã tan vào không khí. Nguyễn Ân khẽ kéo sát chiếc áo gió trên người lại, chiếc áo Burberry này là Cố Tây Lương mua trên đường đến sân bay Thụy Sĩ. Khi đó, vừa nhìn thấy, anh liền cho rằng hợp với Nguyễn Ân, nên sai người mang về tặng cô. Quả nhiên anh rất tinh mắt, chiếc áo cực kỳ vừa vặn với cơ thể nhỏ nhắn của cô, vừa đáng yêu, lại vừa có phong cách.

Bước vào một quán cà phê nào đó, Nguyễn Ân ngồi nhám nháp tách cà phê nóng, dạ dày ấm dần lên, nhưng trái tim vẫn lạnh lẽo như tuyết rơi.

Cô biết, biết rất rõ, không thể lừa gạt chính mình. Cô đứng dậy trả tiền, ra khỏi quán rồi hòa vào dòng người đi trên đường, ai nấy đều chỉ có một vẻ mặt. Cô bắt chước theo họ, đeo cho mình một chiếc mặt nạ, làm như mình chỉ là một người đi đường bình thường, chỉ vừa mới trải qua một giấc mộng dài, đau đớn nhưng không tuyệt vọng, cùng lắm chỉ cần đứng trước gương, giơ tay làm một biểu tượng cố gắng lên! Cùng lắm thì khi thấy lạnh sẽ tự mặc thêm áo khoác, khi đói bụng sẽ tự mua đồ ăn, khi bị ốm sẽ tự mình khuyên nhủ bản thân phải kiên cường.

Thế nhưng, nếu thật sự có thể làm mọi thứ cho bản thân, vì sao lúc này cô lại có cảm giác toàn thân đang chảy máu? Giống như một người cô đơn vừa cắt đứt động mạch, chờ đợi máu trong người chảy đến giọt cuối cùng, vụn vụn biến mất.

Theo dòng người di chuyển, bất giác Nguyễn Ân đã đứng dưới tòa cao ốc Cổ Thị. Cô ngẩng đầu ngược nhìn lên phòng làm việc trên tầng cao nhất, do dự chốc lát, cô đi vào. Cô muốn xác định rằng Cố Tây Lương đang nói dối mình, anh đang nghiêm túc ngồi làm việc. Nhân viên lễ tân lập tức nhận ra Nguyễn Ân, lễ phép hỏi cô có phải đến tìm Cố Tây Lương hay không.

“Giám đốc hôm nay không đến công ty.”

Cảm giác như rơi từ trên cao xuống.

Nguyễn Ân cố gắng kiềm chế cảm xúc, xoay người ra ngoài. Bỗng nhân viên lễ tân gọi cô lại, nói: “Tối nay có tiệc rượu ở khách sạn Khải Duyệt, giám đốc chắc sẽ ở đó.”

Thật nực cười, hành tung của chồng cô mà cô phải nghe từ miệng người khác.

Cô muốn đi không? Đương nhiên là có. Cô còn muốn hỏi thẳng anh một câu, cho dù đáp án có khó chấp nhận đến mức nào đi chăng nữa.

Sự quật cường đi vắng từ lâu bỗng quay lại.

Nguyễn Ân búi mái tóc dài lên cao, trang điểm nhẹ nhàng, mặc chiếc váy dạ hội hở vai, kết hợp với chiếc khăn choàng lông màu trắng. Bao lâu rồi cô không ăn vận sang trọng như thế này? Biết cô không thích, nên từ sau khi cô trở về, Cố Tây Lương hằng ngày đều về nhà đúng giờ, cố gắng ở bên cô nhiều nhất có thể.

Sự kiên trì của anh, cuối cùng cũng bị em bào mòn rồi sao?

Buổi tối, trời càng thêm lạnh. Nguyễn Ân kéo khăn choàng giữ ấm, cơ thể co rúm lại.

Cố Nhậm vốn chỉ muốn đến nói lời xin lỗi, anh đứng ngoài cửa do dự rất lâu, đến khi thờ dài quay đi thì cửa bị mở ra. Nguyễn Ân xuất hiện trong bộ lễ phục sang trọng, anh ra hiệu cho tài xế lái xe đến trước mặt cô.

“Trời lạnh thế này, em định đi đâu?”

Nguyễn Ân liếc Cố Nhậm một cái, không trả lời, tiếp tục đi về phía trước. Chiếc xe cứ chậm rãi lăn bánh theo cô. Chần chừ một lúc, Cố Nhậm đột nhiên hạ cửa kính, thò tay ra ngoài tóm lấy cổ tay Nguyễn Ân.

“Em ghét anh như vậy sao?”

Thực ra là không, ngược lại, Nguyễn Ân hiểu những việc làm của Cố Nhậm. Cô thấy anh rất giống mình trước kia, nghĩ đủ mọi cách, dùng đủ biện pháp để níu kéo một trái tim, chỉ có điều, cô thành công, còn anh thất bại.

Khuôn mặt nhăn nhó quay lại.

“Em thừa nhận em rất tức giận, nhưng em không ghét anh.”

Không yêu, nên mới không hận?

Cố Nhậm vẫn chưa buông tay cô, anh không tiếp tục chủ đề này, mà hỏi: “Bây giờ bắt taxi không dễ, em muốn đi đâu?”

Do dự một chút, Nguyễn Ân trả lời: “Khải Duyệt”.

Khải Duyệt? Ở đó hình như đang có yến tiệc, thiệp mời anh đã nhận được, nhưng không có hứng thú muốn đi.

Vậy Nguyễn Ân một mình tới đó làm gì? Đâu cần hỏi nữa. Lần này Cố Nhậm thật sự từ bỏ hi vọng, cuối cùng anh nói: “Anh đưa em đi”.

Dạ hội rất long trọng, các nhân vật có máu mặt đi đi lại lại, cười cười nói nói. Cố Tây Lương trông thấy Nguyễn Ân ngay từ lúc cô vừa bước vào cửa. Anh kinh ngạc. Nhưng khi thấy Cố Nhậm xuất hiện bên cạnh cô, sự kinh ngạc lập tức chuyển thành căm giận.

Nguyễn Ân nhìn quanh, cuối cùng tìm được bóng dáng kia. Cô nâng làn váy bước về phía ấy, nhưng chợt thấy tay người con gái bên cạnh khoác lên cánh tay anh, anh không cự tuyệt.

Sắc mặt Cố Nhậm không tốt cho lắm, anh nhú mày. Hai người họ đang làm gì? Thị uy sao?

Nhận thấy bước chân của Nguyễn Ân đang lùi về sau, Cố Nhậm đột ngột ôm lấy eo cô, kéo cô ra giữa sàn khiêu vũ. Nguyễn Ân muốn tránh né động tác của anh, nhưng anh càng ra sức giữ chặt cô lại, thấp giọng thì thầm bên tai: “Muốn cậu ta đến tìm thì đừng động đậy, nghe lời anh!”.

Vì thế, Nguyễn Ân không dám hành động thiếu suy nghĩ nữa. Một trận chiến trong âm thầm chính thức nổ ra.

Dàn nhạc bắt đầu chơi điệu waltz, mọi người lần lượt vào sàn nhảy, Cố Nhậm và Nguyễn Ân ở vị trí chính giữa. Cơ thể Nguyễn Ân máy móc di chuyển theo sự dẫn dắt của người đàn ông đối diện.

Mọi người ở đây đều nhận ra Nguyễn Ân, bên cạnh Cố Tây Lương lại có một cô gái khác, mặc dù họ đều cảm thấy kì lạ nhưng không ai nhiều lời thắc mắc. Trong giới thượng lưu, chuyện này chẳng có gì ngạc nhiên.

Nguyễn Ân vừa ngẩng đầu lên thì bắt gặp ngay ánh mắt không rõ tâm tình của Cố Tây Lương. Ngay sau đó, đúng là anh đi về hướng này, cô bắt đầu căng thẳng, giẫm phải chân Cố Nhậm, vội vàng cúi đầu xin lỗi. Không thấy anh trả lời, cô lại ngẩng đầu. Lần này đã không còn bóng dáng kia đâu nữa, cô nhìn quanh tìm kiếm. Cố Tây Lương và Ninh Lam Nhân đang kề vai nắm tay nhau và uyển chuyển khiêu vũ, ánh mắt hai người họ chăm chú nhìn thẳng vào bạn nhảy.

Lần đầu tiên Nguyễn Ân biết, hóa ra anh cũng có lúc nghiêm túc như vậy, đối với người khác.

Cô quay đầu đi, viền mắt thoáng cái hoe đỏ.

Ngỡ rằng nước mắt đã khóc cạn trong một đêm, giờ phút này cô mới nhận ra, chỉ cần là chuyện liên quan tới Cố Tây Lương, cô đều không thể giữ nước mắt lại được.

Điệu nhạc còn chưa kết thúc, Nguyễn Ân đã giãy giụa muốn thoát khỏi xiềng xích của Cố Nhậm. Cô không muốn nán lại nơi này thêm một giây nào nữa.

Đẩy mấy lần đều vô dụng, cô tức giận nói: “Buông em ra”.

“Em học được cách chạy trốn từ khi nào thế, Nguyễn Ân? Không phải em rất cố chấp sao? Không phải ưu điểm lớn nhất của em chính là

quyết tâm sao? Vậy thì hãy để anh và cậu ta thấy sự quyết tâm của em đi!”

Cô cũng sợ mình phải rời khỏi đây trong nước mắt, thật sự mắt mắt. Gặm nhấm vết thương là chuyện chỉ nên làm trong một góc tối tăm nào đó, cô không muốn đánh mất tự tôn và phơi bày nỗi đau của mình trước mặt người khác.

Thế nhưng Cố Nhậm nhất quyết không chịu buông cô ra. Vì sao ai cũng giống kẻ địch của cô như vậy? Ai cũng không chịu buông tha cho cô?

Nguyễn Ân tủi thân, nước mắt không thể không chế được mà trào ra. Gần đây cô phát hiện bản thân thật sự rất ngu ngốc.

Cố Nhậm bị cô làm cho giật mình. Anh nhìn xuống hàng nước mắt chảy trên gương mặt đầy bi thương của cô, trái tim đau đớn không nói thành lời. Một lúc sau, khi điệu nhảy gần kết thúc, Nguyễn Ân mới nghe thấy giọng nói của anh vang lên.

“Nguyễn Nguyễn, đây là lần cuối cùng anh giúp em.”

Chuyện xảy ra nhanh như chớp mắt.

Nguyễn Ân chỉ kịp cảm nhận đầu mình bị ai đó giữ lấy, khuôn mặt đàn ông kè sát lại. Cô biết điều này thể hiện cho cái gì, cô nỗ lực né tránh nhưng bị sức mạnh của đối phương khống chế, không thể cự quạ.

Cố Nhậm vừa buông nụ hôn xuống, một giây tiếp theo, người con gái trước mặt đã bị ai đó mạnh mẽ kéo ra. Anh đứng thẳng người, ánh mắt nửa cười nửa không, nhìn thẳng vào đứa em ruột của mình. Đột nhiên, anh có cảm giác thắng lợi.

Chẳng phải chú muốn giả vờ trấn tĩnh sao? Rốt cuộc không nhẫn nhịn được rồi à?

Cố Tây Lương giữ chặt cánh tay Nguyễn Ân, trái tim đập dữ dội. Đúng thế, lòng ngực anh tựa như vừa bị rạch một đường.

Lúc xông tới, Cố Tây Lương mới phát hiện bàn tay to lớn của Cố Nhậm ôm lấy gương mặt Nguyễn Ân, nhưng một ngón tay đặt trước môi cô. Vì vậy, nụ hôn kia, thực ra là rơi trên tay Cố Nhậm.

Sỉ nhục! Thật sự là một nỗi sỉ nhục quá lớn đối với anh.

Cố Tây Lương khôi phục lại sắc mặt bình thường, đẩy Nguyễn Ân đến cạnh Ninh Lam Nhân, gằn giọng: “Trông chừng cô ấy!”

Sau đó, anh hùng hỏ rời khỏi đại sảnh.

Cố Nhậm nhún vai, đi theo sau.

Ninh Lam Nhân nhìn bóng dáng người đàn ông kia, trái tim đột nhiên nhói đau, hoặc có thể nói, từ trước tới giờ nỗi đau ấy chưa từng ngừng lại.

Hai người đàn ông đi tới con đường nhỏ giữa hai hàng cây u tối bên ngoài khách sạn.

Cố Tây Lương cởi áo vest, xắn ống sơ mi lên khuỷu tay. Sau đó, anh đột ngột quay đầu lại, lạnh lùng nói: “Đánh một trận.”

Nụ cười lấp lánh bên khóe môi Cố Nhậm chậm rãi tan biến. Anh bắt đầu cởi từng cúc áo vest.

“Anh cũng đang có ý này.”

Một số việc, có lẽ giải quyết theo cách đàn ông sẽ đơn giản hơn.

Ông trời rất biết cách góp vui, ban xuống một cơn mưa xối xả.

Cố Nhậm tựa như biết rõ tất cả điểm yếu của em trai, vì thế anh không hề kiêng nể gì.

“Cố Tây Lương, chú không xứng được yêu cô ấy! Tiền bạc của anh, sự nghiệp của anh, sự tranh đoạt của anh, tất cả đều được dùng để xây pháo đài kiên cố, giúp cho bản thân càng thêm hùng mạnh, hùng mạnh đến mức có thể đứng trước mặt cô ấy, che chắn cho cô ấy khỏi mọi dông tố. Anh sẵn sàng từ bỏ mọi thứ vì cô ấy, cũng sẵn sàng đối đầu với cả thế giới vì cô ấy. Chỉ cần cô ấy muốn, cô ấy cần!”

Cố Tây Lương ôm thắt lưng bên phải vừa hứng một quyền, ánh mắt sắc bén thoáng chốc chột dụi dàng hẳn lên.

“Em không có dũng khí từ bỏ mọi thứ vì cô ấy, cũng không có tự tin đối đầu với cả thế giới vì cô ấy.”

...

“Cả đời này em chỉ có thể ở bên cạnh cô ấy, cùng cô ấy đi dạo phố, xem phim, tán gẫu...”

...

“Khi cô ấy mắc sai lầm, em sẽ thẳng thừng mắng cô ấy, đợi cô ấy hiểu rõ bản thân sai ở đâu rồi mới để mặc cho cô ấy trút giận.”

...

“Lúc tâm trạng cô ấy không tốt, em sẽ đưa cô ấy đi quán bar, cho dù nửa đêm cô ấy sẽ tỉnh dậy khóc lóc, đòi em gãi những chỗ mẩn ngứa trên người vì dị ứng cùn.”

...

“Lúc cô ấy kể chuyện cười, em sẽ thấy rất buồn cười.”

...

“Lúc cô ấy khóc, em luôn hiểu nguyên do.”

Cố Nhậm không động thủ nữa, rõ ràng Cố Tây Lương chỉ kể ra những chuyện vô cùng nhỏ nhặt, nếu có thể, anh cũng đủ năng lực làm được. Nhưng vấn đề quan trọng nằm ở Nguyễn Ân, nếu cô không muốn, cho dù anh có dâng cả thế giới đến trước mặt, cũng uổng công.

Cố Tây Lương ngáng một cái, Cố Nhậm nhất thời không có phòng bị, ngã nhào xuống đất.

Hai người đàn ông bất chấp hình tượng của bản thân, đánh lộn một trận, mãi đến khi không còn sức lực nữa, cả hai mới nằm ngửa trên đất mà thở hồng hộc. Nguyễn Ân thoát khỏi sự ngăn cản của Ninh Lam Nhân mà lao đến. Thấy Cố Tây Lương té ngã, gương mặt chỗ xanh chỗ tím, khó khăn lắm cô mới ngăn lại dòng nước mắt không ngừng chảy mà chạy tới cạnh anh. Phát hiện anh đang từ từ nhắm mắt lại, cô hốt hoảng vừa lay vừa gọi.

Cố Tây Lương vốn chỉ muốn nghỉ ngơi một chút, nhưng toàn thân lại bị người nào đó lay kịch liệt, anh khó khăn mở miệng.

“Em lay cái gì, chuẩn bị nhặt xác anh đấy à?”

Nghe anh nói vậy, Nguyễn Ân mới buông tay theo phản xạ. Cố Tây Lương chống tay đứng dậy, cô vội đỡ lấy, tựa hồ đã quên mất còn một người nữa bị thương.

Đi về phía trước vài bước, Cố Tây Lương hơi quay đầu lại, nhìn Ninh Lam Nhân đang đứng ngoài cửa, khóe miệng anh khẽ nhếch lên, sau đó để mặc Nguyễn Ân dìu mình rời khỏi đây.

Cố Nhậm mở mắt, khuôn mặt thanh tú kia lọt vào tầm nhìn. Anh không nhúc nhích, trong đáy mắt thoáng hiện lên một nỗi tâm sự.

Vừa rồi đánh nhau với Cố Tây Lương, những điều anh nói đều đã bị Ninh Lam Nhân nghe được. Anh có thể từ bỏ tất cả, cũng có thể đối đầu với cả thế giới, chỉ cần cô ấy muốn.

Nếu phải dùng một từ để miêu tả cảm giác của Ninh Lam Nhân lúc này, cô nghĩ, chỉ có một câu kinh điển kia: lòng đau như cắt.

Những ngón tay trắng trẻo vượt khê lên khuôn mặt anh. Ninh Lam Nhân vốn có thật nhiều điều muốn nói, nhưng cuối cùng chỉ có thể nói một câu: “Cố Nhậm, em sắp kết hôn”.

Dứt lời, nước mắt tí tách rơi, tuôn ra một cách hả hê.

Sau khi bị hủy hôn, Ninh Lam Nhân đã thôi việc ở Cố Thị, không nghe điện thoại của ai, cả ngày trốn ở trong phòng. Nhưng tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa, công việc của ông Ninh vương phải một vài khó khăn về đầu vào tài chính, Ninh Viễn lại là một công tử đào hoa, cả ngày chỉ biết ăn chơi trác táng. Trong khi cả gia đình đang rối tung lên thì Ninh Lam Nhân đứng ra nói: “Con có thể giải quyết”.

Vì ân tình của nhà họ Ninh đối với cô, bắt cô phải làm gì để báo đáp, cô đều sẵn lòng.

Sau đó, cô đi tìm Phó Vân. Người đàn ông này đã theo đuổi cô từ khi còn học đại học, tặng hoa, tặng đồ trang sức đắt tiền, thậm chí còn dùng tới cả những mảnh khốe tội tệ nhất như trên thương trường. Nhiều năm ở bên Cố Nhậm, Ninh Lam Nhân đã học được nguyên tắc không thích vòng vo của anh, vì thế cô mở miệng trước: “Nếu Dung Tư có thể rót ba mươi triệu tiền vốn vào Ninh Thị, điều kiện thế nào tùy ý anh”.

Phó Vân nhướn mày: “Thật ư?”.

“Thật.”

“Kết hôn với anh.”

Kết hôn với anh ta? Điều kiện này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Ninh Lam Nhân. Cô tưởng rằng cùng lắm chỉ làm bạn gái hay gì đó của anh ta, vậy mà sau khi cô bị Cố Nhậm cho leo cây, vẫn còn có người muốn lấy cô, hơn nữa lại là một người đàn ông có tướng mạo, có gia thế. Cô hẳn là nên biết hài lòng phải không?

“Ngày cưới anh chọn, nhưng trước đó em phải về nước một chuyến. Yên tâm, em sẽ quay lại trước hôn lễ.”

“Ok.”

Lúc ấy, cô ra khỏi cửa lớn tòa nhà, ánh mặt trời rực rỡ chiếu lên người, nhưng cô chẳng hề cảm thấy ấm áp.

Hiện giờ, giữa đêm đông lạnh giá, cô nói với Cố Nhậm: “Em sắp kết hôn”.

Cố Nhậm cảm thấy có cái gì đó rơi tí tách trên gò má mình, chảy xuống cằm theo đường cong gương mặt anh, cuối cùng tan biến. Cơ thể anh cứng đờ.

Ninh Lam Nhân vẫn chưa rời bàn tay khỏi mặt anh, cô nói: “Cố Nhậm, anh biết không, từ trước tới giờ, điều ước trong ngày sinh nhật của em luôn thành sự thật. Em từng nghĩ, có lẽ ông trời thấy em đáng thương, ngay cả bố mẹ ruột của mình là ai cũng không rõ, nên mới cho em nhiều ưu ái đến vậy. Vì thế, em không ngừng ước, không ngừng cầu nguyện, em cho rằng đó là món nợ của ông trời đối với mình, sau này, em tham lam ước một điều mà em mong muốn nhất trong cuộc đời, đó là được kết hôn với anh.”

...

“Kết hôn với anh, làm người phụ nữ bình thường, sinh một đứa con đáng yêu, nếu anh không thích nhiều thì chỉ một đứa là đủ rồi. Nhưng hiện giờ em mới biết, mười năm thì sao? Điều kiêng kỵ nhất khi yêu chính là thứ tự. Em đến trước, nhưng chưa hẳn đã trở thành người duy nhất của anh. Mười năm, chúng ta đều đã văng bóng trong tình cảm của đối phương quá nhiều. Mười năm, em biết em đã vĩnh viễn mất anh. Vì thế, em tình nguyện thay đổi điều ước...”

...

“Em ước rằng, nhiều năm về sau, anh không còn làm lỏi nữa, em cũng nghe theo số trời. Khi ấy, bên cạnh anh có một cô gái thật tốt, thật tốt. Và chúng ta không bao giờ phải gặp lại nhau nữa, trở thành người dung, không phải khóc vì biệt ly.”

Nước mắt vẫn chưa thôi rơi, nhưng khóe miệng Ninh Lam Nhân đã mỉm cười: “Thật tốt, lần này, em không còn phải lo lắng chú rể văng mặt nữa...”

Dường như đã nói hết những điều cần nói, Ninh Lam Nhân đứng dậy, đang định chạy đi nhưng chân lại không thể cử động. Tưởng là vì trang

phục rườm rà trên người, cô cúi xuống kéo làn váy dài lên đầu gối, buộc túm lại. Cuối cùng, không còn lý do gì để ở lại nữa, giống như, không còn lý do gì để xuất hiện trong cuộc đời anh nữa.

Vì thế, đồ ngốc, mau đi thôi.

Tháo giày cao gót ra cầm trong tay, từng bước rời khỏi tầm mắt của Cố Nhậm.

Một chiếc mô tô gào thét lao ra từ cửa khách sạn Khải Duyệt, tiếng động cơ nổ tung trời lọt vào lỗ tai Ninh Lam Nhân lại biến thành giai điệu êm ái của ca khúc *Mười năm*.

Mười năm sau, chúng ta là bạn, còn có thể hỏi thăm nhau.

Nhưng lại chẳng tìm được lý do để sở hữu sự ấm áp ấy nữa...

Từ sau ngày hôm ấy, trong mỗi cơn mưa, Cố Nhậm đều nhìn thấy những giọt nước mắt rơi xuống. Có ai đó đang khóc, khóc thảm thương đến mức ngay cả trong mộng anh cũng cảm thấy đau đớn, tựa như từng mũi kim đâm vào trái tim anh...

Cô Tây Lương bị thương không hề nhẹ nhưng nhất quyết không chịu đến bệnh viện. Tới nay bị Cố Nhậm chơi xỏ một vở, anh đã cảm thấy bị sỉ nhục ghê gớm, giờ nếu vác bộ dạng này đến bệnh viện, thì còn gì là thể diện nữa?

Bao nhiêu âm ức, tức giận của Nguyễn Ân đều bị những vết thương lớn nhỏ trên người Cố Tây Lương quét sạch, chỉ còn lại sự lo lắng.

“Anh nghe lời em một lần được không? Đi viện nhé!”

Khóe miệng Cố Tây Lương khẽ co rút: “Anh bảo em nghe lời, em có nghe không?”

Tựa hồ không kịp hiểu câu nói của anh, Nguyễn Ân nghi hoặc hỏi: “Anh nói về cái gì?”

Thật hết cách với cô, vừa mới hôm kia anh còn thấp giọng năn nỉ cô như vậy.

“Đừng đi!”

“Hẹn ngày khác được không?”

Cuối cùng anh phải nhượng bộ mà nói: “Nhớ về sớm!”

Tuy rằng Nguyễn Ân đã biết lỗi, cũng đã chủ động tới tìm anh, nhưng vừa nghĩ tới chuyện cô vì một người đàn ông khác mà nói dối mình, Cố Tây Lương vẫn cảm thấy hậm hực, thế nên nổi hứng trêu đùa cô, không cho cô được như ý.

Một người nằm trên giường, một người ngồi bên cạnh, băng gạc trắng chất đống, hai người cứ như vậy mà giằng co.

Cứ nói chuyện thì còn đỡ, đằng này, vừa mới yên tĩnh được một lát, Nguyễn Ân liền nhớ tới cuộc điện thoại sáng nay. Tranh thủ lúc Cố Tây Lương không kịp chuẩn bị tinh thần, cô vồ vào ngực anh một cái.

“Nói? Đêm qua anh ở với ai?”

Bị đánh trúng chỗ đau, Cố Tây Lương khẽ rên một tiếng, lông mày nhíu lại, nhưng anh vẫn cố tình nói những lời khiến cô suy nghĩ theo chiều hướng xấu.

“Đã nói với em rồi, phụ nữ.”

“Thật?”

“Em nghĩ anh giống em à? Nói dối như cuội!”

Nguyễn Ân nhìn thẳng vào mắt anh, gằn giọng nói từng chữ: “Em, không, đùa, với, anh!”.

Cố Tây Lương tỏ ra nghiêm túc.

“Anh cũng không đùa với em, sao nào?”

Sau đó, Nguyễn Ân bất động rất lâu. Cô đứng dậy, đối diện với Cố Tây Lương. Lần đầu tiên bị người khác nhìn đến mức chột da, Cố Tây Lương quay đầu nhìn đi chỗ khác. Một giây tiếp theo, Nguyễn Ân nhấc chân đi ra ngoài.

Cố Tây Lương hoảng hốt nhìn bóng lưng cô. Anh gằn như vô thức tóm lấy cổ tay Nguyễn Ân, kéo cô ngã lên người mình, thậm chí quên cả những vết thương còn chưa hết đau.

“Lừa em đấy!”

Bị ôm quá chặt, Nguyễn Ân cảm thấy khó thở. Nhưng lúc này cô vô cùng bình tĩnh, giọng nói cũng vững vàng: “Sao lừa em?”

Đợi rất lâu không nhận được câu trả lời, cô kiên nhẫn lặp lại: “Em hỏi, vì sao anh lừa em?”.

Biết không né tránh được, Cố Tây Lương nghiêng đầu qua một bên, nhìn về một điểm nào đó vô định ngoài cửa sổ hòng che giấu nỗi lòng hiện lên trong ánh mắt.

“Chẳng phải là muốn thấy em... ghen ư?”

Hôm nay chắc chắn là ngày xui xẻo nhất, mất mặt nhất trong đời Cố Tây Lương.

Ghen?

Được rồi, Nguyễn Ân thừa nhận, anh đã khiến cô ghen thành công!

Nhưng chẳng bao giờ cô dám nghĩ tới, người như anh mà cũng có lúc chơi cái trò này. Đây chẳng phải là đặc quyền của phụ nữ hay sao?

Nguyễn Ân thở phào, nhưng vẫn không đè nén được sự kinh ngạc trong lòng. Cô khẽ kéo vòng tay anh ra, mở to mắt nhìn người đàn ông với khuôn mặt còn bầm tím này, rất lâu mới thốt lên.

“Cố Tây Lương, sao anh lại... trẻ con như thế?”

Nghe vậy, Cố Tây Lương mới quay đầu lại, chút ít xấu hổ hoàn toàn tan biến, sắc mặt cũng đã khôi phục về bình thường.

“Anh cần phải nỗ lực tỏ ra trưởng thành hơn sao? Hử?”

Anh cố tình kéo dài giọng, trầm bổng, du dương. Nguyễn Ân nghe mà tê dại da đầu, cô vội vàng đứng dậy, chạy ra khỏi phòng.

Người đàn ông nằm trên giường nhìn theo bộ dạng cuống quýt của cô, khẽ mỉm cười.

Thực ra, tình yêu giống như một hòn đá, không thể chọn được hòn đá đẹp nhất, mà chỉ có thể chọn được hòn đá thích hợp nhất với mình. Nhưng nếu không thử, làm sao biết được ai mới là người hợp với mình? Nói cho cùng, để hai người chung sống hòa hợp với nhau, ngoài tình yêu, còn cần cả trách nhiệm, sự bao dung, quan trọng hơn là biết cách cho và nhận.

Sắp hừng đông, Nguyễn Ân xuống tầng lấy thuốc, lúc chuẩn bị lên gác, chợt nghĩ tới điều gì, cô quay ra phòng khách và mở laptop. Ngồi cười ngây ngốc hồi lâu, cô mới gõ xuống câu cuối cùng cho cuốn tiểu thuyết của mình.

Em thường nghe người ta nói, khi còn trẻ gặp được người yêu thương, sẽ vô tư mà nói thật lớn. Nếu như cuộc đời này chỉ có thể hết lòng

*yêu thương một người, em nghĩ người đó nhất định là anh.
Cố Tây Lương, gió xuân mùi dấm, không bằng anh.*

Mời bạn ghé thăm blog [Đào Tiểu Vũ's eBook](#) để tải thêm nhiều ebook hơn nữa.